

Hàn Mạch Mạch

Truyện được đăng tải tại diendanlequydon.com

Em có bệnh
Phải Trị .

credit @ tieunhu06

editor : ngọc hân

Mục lục

Chương 1: Mở đầu

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38: Ta có bệnh phải trị

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66: (Ngoại truyện): Tiểu Quyển và sự phụ

Chương 67: Sau khi kết hôn

Chương 68: Đậu Tì mang khi con tới

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 1: Mở đầu

Nam An An cúi đầu nghiêm túc phiên dịch một đồng tài liệu chuyên ngành lịch sử tiếng nước ngoài, lúc cửa phòng bị đẩy ra cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Khương Minh mặc một áo khoác đen đi vào, từ bên ngoài đi vào bên trong ầm ập khiến mắt kính của anh thoáng chốc bị một tầng sương trắng che phủ, trước khi tháo kính xuống Khương Minh rót một ly trà sữa đẩy tới trước mặt cô, sau đó mới bắt đầu từ từ chăm chú cởi áo khoác màu đen treo lên giá áo, áo len màu trắng cổ chữ V tôn lên làn da trắng bóc của anh không hiểu sao mang theo loại cảm giác cấm dục thiêng liêng.

Trà sữa vẫn còn nóng, Nam An An ngậm ống hút nhìn Khương Minh ngồi đối diện cô mở máy tính trên bàn làm việc, màn hình màu xanh phản chiếu gương mặt như than, Nam An An căng thẳng đến mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, tối hôm qua rốt cuộc cô không giữ được nên sau khi bày tỏ với Khương Minh, cô suy nghĩ tới sáng cũng không biết phải dùng vẻ mặt nào đối diện với anh, cuối cùng quyết định lấy 'bất biến ứng vạn biến' --- bởi vì tối qua uống rượu, mà kết quả sau khi tỏ tình xong.... Cô đã quên.

Buổi sáng lúc cô tỉnh lại trên giường nhà mình, quần áo đầy đủ, thân thể đầy đủ, ngay cả ga trải giường đều rất bằng phẳng. Cũng không có ân ái, không 419 (tình một đêm), ngay cả môi cô cũng không sưng.

Cô nhớ rõ trước khi tỏ tình có màn dạo đầu thật thê thảm, lêquýđôn~n trước mặt mọi người cô khiêu khích Khương đại thần ~!~.

Truyền thống của đại học phía Tây là đầu năm tư học hết các môn, kỳ hai năm tư thì tùy ý, cho nên bọn họ tổ chức tiệc cảm ơn thầy cô vào ngày hôm qua.

Tối hôm qua sau khi tham dự buổi tiệc rượu cảm ơn thầy cô giáo còn bị bọn họ kéo đi quán bar chơi đùa với hai thầy giáo trẻ tuổi, Khánh Đại Quân dị ứng với rượu, Khương Minh là đối tượng vàng duy nhất bị các chàng trai chuốc rượu, lúc thấy Khương Minh bị 38 tên rót rượu một vòng rồi, sau đó sắc mặt đã có chút đỏ, thương nam thần nên rốt cuộc Nam An AN không nhịn được chen vào trong đám người hiên ngang lẫm liệt nói: “Thầy....”

Khương Minh híp mắt sau khi thấy rõ là cô thì khoát tay: “Không sao, tôi còn có thể uống....” Dường như anh có chút say, vốn giọng mát lạnh hơi khàn khàn, âm cuối có chút kéo dài ra.

Nhận được lời bảo đảm, Nam An An yên tâm.

Một giây sau, vợ lấy sáu chai bia chen tới trước mặt Khương Minh, khí phách ngất trời: “Thầy ơi, một người uống đúng ba chai, ai không uống người đó là cẩu.”

Không sai, cô nói chính là cẩu, cô chính là dũng cảm như vậy, dứt khoát như vậy, trẻ trung như vậy! Không! Có! Yêu! Đều có nguyên tắc! “Em còn là nghiên cứu sinh của thầy không cần giao cho giáo sư khác làm phí sức lao động vì thế em rót cho thầy chết tâm” khiêu khích người hướng dẫn cô.

Nam An An nhìn khuôn mặt Khương Minh không chút thay đổi đón lấy chai rượu, gọng gàng dứt khoát mở một chai, hơi ngửa cổ lên đổ vào trong, một chai, hai chai, ba chai.

Cô đứng dưới ngọn đèn quán bar lúc sáng lúc tối, cách một bàn trà nhìn yết hầu nam thần của cô có chút kích thích, nhìn anh vì uống rượu mà cởi hai nút áo sơ mi ra, khuôn mặt anh tuần lịch sự và đôi mắt sau kính không gọng, cô thừa nhận rất cuộc chính mình bị gọi lên chút thương cảm, bốn năm đại học cô không có gì tiếc nuối, ký túc xá bốn người bạn họ trong đó có cô và A Bàn cùng học nghiên cứu, Cố Li và An Ngưng cùng đi làm, ngay cả chia tay cũng không có chỉ có kẻ giang hồ An Ngưng tạm biệt với vẻ u buồn.

Nhưng mà Khương Minh.... Là nỗi buồn lớn nhất của cô.

Những thềm mền chưa kịp nói ra miệng càng hi vọng xa vời, mấy ngày trước cô bỗng được biết năm nay số người nghiên cứu sinh theo Khương Minh đã đủ, lúc cô bị điều đến chỗ học viện kinh tế, thì nên buông xuống, không bệnh mà mất.

Cô thích anh, anh không thích cô --- đáp án rõ ràng khắc nghiệt đơn giản cỡ nào.

Lúc Nam An An lấy lại tinh thần tầm mắt có chút mơ hồ, ngọn đèn lúc tối lúc sáng kia được giọt nước mắt lớn vồn trong hốc mắt phản chiếu thành vàng sáng xinh đẹp, mà nam thần của cô, đứng trước mảng vàng sáng xinh đẹp ấy hơi nâng cằm hướng về cô --- ý bảo cô nên uống rồi.

Nhớ tới lúc này khí phách ngất trời, Nam An An hít hít cái mũi không đổi sắc mặt: “Ặng, Ặng Ặng...”

“ .... ”

May mắn phẩm chất khi uống rượu của Nam An An khá tốt, uống rượu cũng cực kỳ ngoan, cô nhớ mang máng tối hôm qua là Khương Minh cũng cô ra khỏi quán bar, cô nằm úp sấp trên lưng anh cầm đặt trên vai anh hít lung tung cần cổ anh như một con chó nhỏ, trên người Khương Minh luôn có hơi thở khiến cô an tâm, hấp dẫn cô cẩn thận từng bước một đi tới gần.

Cô cảm giác được cơ thể Khương Minh cứng đờ trong thoáng chốc, sau đó, cô hôn gò má anh.

Rất cẩn thận, hèn mọn mà kính trọng.

***

Văn phòng cực kỳ yên lặng, chỉ có tiếng bấm bàn phím.

Khương Minh cũng rất bình tĩnh, ngoại trừ lúc vào cửa đưa cho cô một ly trà sữa.

Nam An An hắng giọng phá vỡ thế im lặng này, “Thưa thầy, em dịch xong những tài liệu lịch sử dịch vụ quốc tế tiếng nước ngoài này rồi.”

“Ừm” Khương Minh đầu cũng không ngẩng lên, “Tôi gửi mấy bài về trang thiết bị kỹ thuật tiếng nước ngoài vào hòm thư của em rồi.”

Nam An An nhìn khuôn mặt anh tuân lịch sự của Khương Minh năm giây, cam chịu số phận mở hòm thư bắt đầu phiên dịch khởi đầu một ngày mới của trợ lý nhỏ, lq,đ Khương Minh đúng là quyết tâm đào tạo cô thành một người điên cuồng học tập, quá điên rồ, khi còn trẻ không biết phiên dịch một bài sau khi làm luận văn tốt nghiệp

bị Khương Minh phát hiện, đã bị Khương Minh không đổi sắc mặt bồi dưỡng thành tay phiên dịch nhỏ cừ khôi.

Nam An An yếu ớt thờ dài, lén lút mở Weibo, vừa mới mở giao diện thì thấy Cố Li gửi một bức tranh hai cơ thể người và máy móc ôm nhau chặt khít qua Weibo, với một câu “Ngay cả máy móc cũng đã ôm nhau chặt khít một chỗ, nhưng mà tôi vẫn một mình.” Phía dưới kèm theo một câu bình luận --- “Đáng tiếc trứng tròn, nhìn nhau mà không thể ôm nhau.”

Nam An An quả quyết gửi thêm một bình luận nữa ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Đáng thương... Cũng như cậu.

Vài giây sau, di động cầm trong tay rung mấy lần.

Nam An An mở khóa màn hình thì thấy được một bình luận mới, vốn tưởng là Cố Li nói cô phát điên gì đấy, nhưng mở ra lại nhìn thấy

---

Khương Minh: Sao em vẫn còn chưa đổi tên?

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 2

Từ trước đến nay Nam An An chưa bao giờ nghĩ tới, trên đầu mình ngoại trừ sắc, còn có lười.

Ngày thứ hai luôn là cơn ác mộng của mọi người, đối với người một ngày trước làm sinh nhật suốt đêm cho An Ngưng lại say rượu Nam An An lại càng như vậy, lúc cô bị Cố Li níu ra khỏi giường đã bảy giờ năm mươi, Nam An An lười biếng nâng mí mắt nhìn đồng hồ rồi sau đó trượt từ tay Cố Li nằm ngã xuống giường lăn lộn lảm bảm một tiếng: “Cố Cầu Cầu, tớ còn muốn ngủ.”

“Cậu xác định chứ?” Giọng Cố Li lạnh lạnh, “Buổi sáng có giờ lên lớp, Khương Minh.”

Nam An An không động đậy, trong lòng vênh lên kiên quyết không thay đổi.

“Cậu nên viết tờ giấy xin phép nghỉ đi.” Một cây bút bị An Ngưng ném lên giường, vẽ một đường cong rơi vào bên gối của Nam An An.

Nam An An mơ mơ màng màng nhặt bút lên rồi xé một tờ giấy ghi chép trên tường, vung bút viết một tờ giấy xin nghỉ phép ngắn gọn rõ ràng đưa cho Cố Li, sau khi nghe cô ấy nhỏ nhẹ đóng cửa Nam An An xoay người lại tiếp tục ngủ, ngủ là thoải mái nhất, không uổng công người ta đã từng nói rằng --- ngủ thật là thoải mái, không kể ngày đêm....

Ba giờ sau Nam An An ngủ đủ giấc bò xuống giường vào phòng tắm tắm rửa, cả người mát mẻ lau xong tóc ngồi ghế bàn máy vi tính lờ mờ nhớ tới, vừa lúc này Cổ Ly nói buổi sáng có tiết học của ai nhỉ? Hôm nay vốn là lần đầu tiên chính thức đi học của học kỳ mới, Nam An An không nhớ rõ thời khóa biểu dứt khoát lựa chọn lên hệ thống thời khóa biểu kiểm tra một chút, ngộ nhỡ quan trọng thì sao.

Trong cột thời khóa biểu sáng thứ Hai đầu tuần có mấy dòng chữ màu đen ---

Học viện kinh tế lớp 201.

Học tài chính ngân hàng.

Khương Minh.

Khương Minh... Tên này nghe rất quen.

Nam An An suy nghĩ một lát mới nhớ ra, lê quý đôn, n Khương Minh chính là người mà treo trên môi Đường Viên nam thần cao đẹp thô lỗ, về hai điểm cao và đẹp Nam An An có thể hiểu, dù sao hai đặc điểm này rất là rõ ràng, khiếu thẩm mỹ của Đường Viên lúc nào cũng như kiếm bay trong gió, dân công nghệ như Nam Nam An không chỉ tin tưởng, mà còn bất chấp Khương Minh nhất định sẽ lần lượt điểm danh, suy đoán một vòng, cuối cùng hai tay mạo hiểm lướt tới trường đại học phía Tây nơi mà mọi người trong ký túc xá chạy tới môn học tài chính ngân hàng của Khương Minh.

Còn như thô lỗ... Đường Viên nói vậy là vì anh hay xỏ mũi người khác, Nam An An cho rằng điểm này cần phải quan sát thêm.

Nam An An tự nhận không bị nhan sắc điều khiển, bỏ một tiết học của cao đẹp thô lỗ cũng không có gì, vì thế yên tâm mười ngón tay

lại tiếp tục soạn soạn lướt web như bay... Cuối cùng cảm thấy hình như quên gì đó, sau khi lên QQ cô thấy biểu tượng của người hướng dẫn Hách Hình chớp mấy cái --- là tin nhắn gửi từ tối hôm qua.

Cô giáo tốt: An An, người hướng dẫn mới thế nào? Cô rất tốt với em, tha thứ cho cô cả đời phóng túng không kiềm chế được thích con gái đẹp. Ngay cả đi tới đất khách xa xôi cũng muốn tự tay giao em cho đại thần.

Hách Hình kiêu ngạo chính là người hướng dẫn của cô, thời gian qua Nam An An được cô ấy quan tâm sâu sắc, Nam An An cảm thấy Hách Hình thích cô hơn có lẽ là vì trước đây mỗi lần lên lớp Hách Hình kể chuyện cười đều chỉ có một người cười, từ lúc có cô, thì trở thành hai người.

Người hướng dẫn mới?

Nam An An ngưng mười ngón tay như bay một lúc mới nhớ ra --- trong học kỳ cuối của cô người hướng dẫn ra nước ngoài dưỡng thai, trước khi đi đặc biệt chuyển cô cho đại thần học viện kinh tế, đại thần tên....

Hình như cũng là Khương Minh.

Vì vậy, cô cúp máy... Là môn học của người hướng dẫn cô.

Đã là kỳ học cuối đại học năm 3, môn học bắt buộc của cô sẽ rất tốt, chỉ có điều luận văn tốt nghiệp của cô lại càng tốt hơn....

Phản ứng kịp Nam An An vội vàng cầm áo khoác lông chạy về cửa ký túc xá, tay vừa mới đặt lên thì cửa mở, Cố Li mang túi xách đứng ngoài cửa cười tí tít.

Nam An An: “Giờ dạy của Khương Minh...”

Cổ Li cười cười: “Đã tan học rồi.”

Nam An An: “....”

Cô Li lại cười: “Tớ có nhắc với cậu.”

Cổ Li: “Cậu còn nhớ cậu viết giấy xin nghỉ phép không?”

Nam An An: “Nói cho tớ biết đây không phải là thật, cậu thật sự giao nó cho Khương Minh rồi hả?”

Cổ Li nhàn nhạt nhìn cô một cái: “Chỗ nghiêng sinh ra người lệch lạc, chỗ vững vàng sinh ra người có tinh thần ngoan cố.”

Lời nói độc ác hủy hoại ba đời, không kín miệng hủy hoại cả đời, Nam An An muốn sám hối, tối hôm qua cô không nên nhất thời uống rượu nói Cổ Li là đời sau của đội quân nhiều chuyện, đến nỗi hôm qua cô ấy và cô vẫn còn yêu thương nhau mà hôm nay thì cô ấy và cô giết chóc lẫn nhau. Trên thực tế, Nam An An biết chính nội dung tờ giấy nghỉ phép mới làm cô đau buồn như vậy, có đôi khi ngọn nguồn sợ hãi không phải do không biết, mà là ở chỗ đã biết, bây giờ thì cô biết rất rõ --- cô xong rồi.

Nam An An che mặt: “Xong rồi, tớ khiêu khích thầy hướng dẫn của tớ.”

Sau đó giọng nói siêu tốt của Đường Viên vờn quanh hát lên ca khúc --- “Bầu trời bay tới năm chữ --- Chuyện này cũng không phải...”

Nam An An che ngực: “Nghệt thở.”

Đường Viên: “Rất thoải mái, rất thoải mái rất thoải mái rất thoải mái.... Chính là đi chơi nhiều, rất thoải mái....”

***

Sau khi giải thích hoặc trả lời câu hỏi cho một đám nữ sinh vây quanh, lúc Khương Minh trở lại văn phòng đã gần giờ về.

Môn học của anh tuyển rất nhiều học trò, nữ sinh học kỹ thuật tài chính cũng tốt, bọn họ ngược lại không bị anh hù dọa khi nói ra tỉ lệ nợ môn năm ngoái.

Nếu không có tờ giấy xin nghỉ phép này, Khương Minh tin rằng buổi học đầu tiên của anh sẽ càng vừa ý.

Khương Minh xoa xoa mi tâm (giữa hai hàng lông mày), tiện tay cầm danh sách ném lên bàn làm việc thì một tờ giấy ghi chép bay bổng nhẹ nhàng rơi ra.

Thầy giáo:

Em có bệnh, phải trị

Nam An An.

Bản thân anh từ khi về dạy ở đại học phía Tây tới nay, còn chưa gặp qua học trò nào dũng cảm như vậy.

Hàng chữ viết trên tờ giấy nhỏ rất xinh đẹp mạnh mẽ, viết thẳng đứng rần rỏi, nếu không phải vì cái tên, đây rất giống chữ viết của nam sinh, với lại... Không hiểu sao chữ viết có chút quen thuộc.

Tên Nam An An này cũng có chút quen thuộc, về mặt Khương Minh không thay đổi nhật tờ giấy nhỏ kia lười biếng tựa vào ghế

đuôi thẳng hai bắp chân thon dài, nhàn nhã khoát lên trên đế bàn trà bằng gỗ lim, tay phải đưa cà phê lên miệng, lơ đãng nhìn tờ giấy xin nghỉ phép kẹp giữa các ngón tay trái.

Nam An An.... Hình như lần trước Hách Hinh từng nhắc tới, cô ấy ra nước ngoài dưỡng thai cho nên muốn giao sinh viên chưa tốt nghiệp cho anh.

“Em có bệnh, phải trị” vừa mới cơm nước xong quay về tới cửa Hà Khánh Nguyên thò đầu qua đọc một lần tờ giấy xin nghỉ phép trong tay anh, lqđôn cả người giống như bị lên dây cót làm kích động, “Tiểu nữ thần đâm chồi trong lòng tôi, A Minh, Nam An An nhà tôi nhìn rất được cậu biết không?”

Hà Khánh Nguyên là đàn anh học rộng hiểu nhiều của Khương Minh, ngày đầu tiên Khương Minh đi dạy ở đại học phía Tây được ban giám hiệu mang lên tầng trên cao của học viện kinh tế, vừa mới đi lên lầu hai thì thấy đàn anh của anh đứng phía dưới lầu, trên người được che phủ một tầng ánh sáng ấm áp, khi đó Khương Minh đã muốn dừng chân lại đấy, tiếc là chậm một bước.

Hà Khánh Nguyên chạy chậm chậm mấy bước nhón mũi chân đứng thẳng một tay thân thiết mà khó khăn khoác lên trên bả vai anh, ngẩng đầu nhìn anh tình ý dạt dào: “A Minh, dưới trời chiều, cậu thấy hạnh phúc không?”

Phút chốc đó, trước mặt hiệu trưởng và viện trưởng, Khương Minh bất ngờ đến mức lập tức muốn từ chức, anh vĩnh viễn nhớ rõ cuối cùng lúc Hà Khánh Nguyên tốt nghiệp, bọn họ gồm thầy râu tóc bạc trắng có bao nhiêu hạnh phúc.

Khương Minh cầm tấm giấy xin nghỉ phép kia kẹp vào trong môn học cung cấp tài chính ngân hàng, mặt hiền lành nghiêm túc trả lời: “Biết.”

Hà Khánh Nguyên đang loay hoay tìm tấm ảnh trong di động anh ta chụp Nam An An đi học lúc trước, nghe Khương Minh nói vậy càng thích thú, nằm úp sấp trên bàn làm việc cái đầu thì dựa sát lại gần: “Chắc chắc, cậu cũng biết được cô ấy đẹp?”

Khương Minh cũng không ngẩng đầu lên: “Chính cô ấy nói.”

Mấy hôm trước lúc anh đang đứng ở tầng 7 chờ thang máy, thang máy vừa dừng chuẩn bị mở ra thì lúc đó anh nghe thấy một giọng nữ --- bộ dạng của tớ cũng thật là đẹp mắt, cửa thang máy mở, khi anh đi tới thì chữ “Nhìn” trong miệng nữ sinh kia cũng vừa dứt.

Nhưng, thật sự, đẹp.

Đoán chừng đứa bé ấy đối với cửa thang máy sáng ngời như gương hù dọa chính cô.

Khương Minh vừa đi vào chỗ đó đứa bé liền chạy mất dép, anh chỉ kịp thấy gò má,

Ừm, quả thật rất đẹp.

Một tuần lễ sau, Khương Minh liếc nhìn dưới bụi giảng đầy những học trò nhỏ, anh biết Nam An An dũng cảm, nhưng không biết cô lại dũng cảm như vậy --- cô lại cúp tiết học của anh, không biết là vì lại bị bệnh, hay là lần trước còn chưa chữa khỏi....

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 3

Không gặp Khương Minh trong một tuần, vì muốn nhận được tờ giấy xác nhận của bác sĩ Nam An An chạy một chuyến tới bệnh viện Nhất Trung.

Trên hành lang còn gặp mấy bác sĩ thực tập đã gặp mặt mấy lần trước.

Bác sĩ thực tập nhìn thấy Nam An An lại tới đưa tiền nói lời tình ý sâu xa: ‘An An, trong bệnh viện Nhất Trung giữ tiền như giữ cướp, sao em lại tới nữa? Bệnh viện là nhà em mở à?’

Mới dứt lời thì thấy viện trưởng mới nhậm chức của bọn họ vừa đi tới nơi này.

Bác sĩ thực tập hoảng sợ, có chút kích động đứng lên: “Viện trưởng Lương.”

Nam An An cũng rất vui vẻ: “Anh.”

Bác sĩ thực tập hạ giọng: “Đừng ồn ào, anh ấy đúng là viện trưởng của chúng tôi.”

Nam An An ném cho anh ta một ánh mắt rất chân thành: “Anh ấy đúng là anh em.”

Bác sĩ thực tập: “...”

Sau khi được bác sĩ là anh cô đóng dấu, Nam An An trông trắng trông sao chờ giờ lên lớp của thầy đại nhân, lại không nghĩ rằng---

Cô cúp tiết một lần, còn muốn cúp lần thứ hai.

Sáng sớm đang chuẩn bị mang túi xách đi học thì bị An Dạng ngăn lại. Ngay cả tờ giấy xin nghỉ phép cũng không kịp viết, Nam An An chỉ có thể đặt hi vọng lần này Khương Minh cũng không điểm danh.

Trên trường bị mẹ cô bắt buộc đi bác sĩ tâm lí cô có linh cảm có điều chẳng may, quả nhiên, cô đi vào trong phòng trước ánh mắt của An Dạng, đối mặt với bác sĩ tâm lí vừa mới mở miệng thì tin nhắn của Đường Viên tới --- An An, Khương Minh không điểm danh, thầy ấy nói điểm bình quân của bài kiểm tra là 30 điểm.

30 điểm....

Tổng điểm của tài chính ngân hàng bình quân.... Cũng là 30 điểm.

Không đợi Nam An An kịp phản ứng gì Đường Viên lại tiếp --- Yên tâm, tớ dùng tay trái làm một bài trên đó viết tên cậu và nộp rồi.

Nam An An nở nụ cười, tiểu thiên sứ của cô chính là khéo léo hiểu lòng người như vậy, nhưng rất nhanh, cô cười không nổi ---

Sau khi cô nhận được tin nhắn của An Ngưng và Cố Li.

An Ngưng: Yên tâm, tớ dùng tay trái làm một bài trên đó viết tên cậu và nộp rồi.

Cố Li: Yên tâm, tớ dùng tay trái làm một bài trên đó viết tên cậu và nộp rồi.

....

Nam An An che mắt, nét mặt này thật sự đẹp, cô không dám nhìn.

Không sợ đối thủ thông minh, chỉ sợ bạn bè mà giống như lợn, Nam An An muốn nói đáng sợ nhất chính là hai thứ này cô đều có.

Người con trai cách một bàn gỗ lim, Nam An An đã đứng ngồi khó khăn, bác sĩ tâm lý vẫn tác phong nhanh nhẹn như cũ.

Hai tay bác sĩ tâm lý đan vào nhau, cười đến mức khiến người ta như được tắm gió xuân, “Là An An hả, bộ dạng em rất đẹp, bình thường có gì phiền muộn có thể nói với tôi?” Thấy Nam An An không có ý nói tiếp, bác sĩ tâm lý trẻ tuổi ho một tiếng, cho một gợi ý, “Nói ví dụ như, vì sao mẹ em lại mang em tới chỗ tôi?”

Về mặt Nam An An đau khổ: “Tôi có bệnh.”

“...” Đưa trẻ thành thật cỡ nào, bác sĩ tâm lý điều chỉnh vẻ mặt một chút rồi an ủi theo cách làm thường lệ: “Em không có bệnh.”

Nam An An như lấy được ân xá: “Tôi đi đây.”

Bác sĩ tâm lý: “...” Không được như vậy, tôi còn chưa nói xong mà. Sự phụ người mau trở lại, một mình em không chống đỡ được.

Nam An An đi tới cửa xoay người lại, bác sĩ tâm lý giống như thấy được ánh sáng của thành công, đang muốn nói “Em chỉ là...”

Một tay Nam An An cầm nắm cửa, nghiêng người lễ phép mà thân thiện cười títt mắt vẫy vẫy tay với anh ta: “Tạm biệt.”

Lúc tạm biệt bác sĩ tâm lí đi ra ngoài, tuyết đã rơi nhiều rải đầy đường, lúc Nam An An chậm như rùa lái xe đi tới trường học đã hơn 11 giờ, lớp tài chính ngân hàng đã sớm ra học rồi.

Vừa xuống xe chạy từ từ về phía đại học học viện kinh tế, Nam An An luôn sợ lạnh, vừa xuống cửa xe đã nhanh chóng đeo hai bao tay lông lá xù xì, ra khỏi thang máy trên hành lang đi tới văn phòng khom người hai tay đỡ đầu gối hít thở từng ngậm từng ngậm mới nhớ tới --- một tiết học cô còn chưa từng đến, đừng nói phòng làm việc của Khương đại thần ở đâu, ngay cả Khương đại thần lớn lên trông thế nào cô cũng không biết.

Cũng may, chuông điện thoại vang lên đúng lúc, Nam An An nhanh chóng móc di động ra, nhìn màn hình lấp lánh khuôn mặt cười tươi của Đường Viên dùng ngón tay đang mang bao tay lông mềm như nhung gạt màn hình --- không có độ ẩm nên vuốt không được, Nam An An làm biếng chẳng muốn gỡ bao tay ra bèn trực tiếp cầm di động kề sát bên miệng, lè lưỡi nhanh chóng liếm biểu tượng nghe máy màu xanh biếc.

Liếm màn hình xong, điện thoại được kết nối trong nháy mắt cô giống như nghe thấy một tiếng cười nhẹ, theo bản năng Nam An An ngẩng đầu thì nhìn thấy cánh cửa đối diện cô đang mở, một người đàn ông vóc dáng cao lớn mặc áo khoác màu tím khóe miệng đang cong lên còn chưa thu về.

Lúc Nam An An bị nụ cười khí khái anh hùng bức người của người nọ làm mù mờ, thì nghe thấy giọng nói rõ ràng của Đường

Viên từ trong điện thoại truyền tới --- An An, văn phòng Khương đại thần ở chỗ đối diện ngay khi cậu ra khỏi thang máy, chính là 1401.

Ánh mắt Nam An An nhìn vào tấm gỗ lim phía sau người đàn ông kia --- 1401.

Nam An An cảm thấy cô nhất định là bị người đàn ông đẹp trai kia làm ngây ngốc, bởi vì cô chạy.

Ngây người trong phòng trà nước một lúc, uống mấy cốc trà sữa bằng cốc giấy, Nam An An mới lấy hết dũng khí một lần nữa đứng trước cửa văn phòng của Khương Minh, vỗ vỗ ngực bình tĩnh một chút rồi gõ gõ cửa, nhận được một tiếng “Mời vào,” giọng nam trung rất êm tai, giọng mát lạnh mang theo chút lười biếng.

Nam An An có chút lo lắng không yên đẩy cửa vào thì nhìn thấy Khương Minh đeo một chiếc kính không gọng đang ngồi sửa bài kiểm tra, cô đứng ở góc độ vừa khéo có thể nhìn thấy gò má của anh, rõ nét đến mức có thể thấy lông mi dày của anh được che phủ một tầng màu vàng của ánh mặt trời và anh hơi nhăn mi lại, sống mũi rất thẳng --- cô có phần hiểu sai rồi... Chỉ bằng bộ mặt, Khương Minh đã đủ trở thành nam thần của cô rồi.

Cúc áo sơ mi trắng của anh cởi ra xắn lên khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn nà mà mạnh mẽ.

Trong văn phòng điều hòa nhiệt độ rất nóng, xem ra vừa rồi anh hẳn là mặc áo khoác muốn ra khỏi cửa, nhìn thấy cô đặc biệt chờ trừng phạt cô.

Một tay Khương Minh xoay xoay bút máy trong tay hết sức chăm chú nhìn bài kiểm tra trên bàn, chậm chạp chưa cho điểm số, thấy

cô đi vào chỉ nói một câu: “Xin chờ một chút, tôi chấm mấy bài kiểm tra đã.”

“Được” Nam An An khéo léo trả lời một tiếng, đi đến sô pha nơi cách bàn làm việc rất gần kiễng chân lên, cẩn thận liếc nhìn bài thi một cái.

(*Φ ! Φ*) góc bên trái phía trên là tên của cô.

Trên bàn có ba bài thi bày ra.

Đều là của cô.

Trong lòng bàn tay Nam An An đều là mồ hôi nghe Khương Minh nhàn nhạt nói một câu “Ngồi đi,” nghe không ra giọng điệu gì, Nam An An dè dặt ngồi lên ghế sô pha cố gắng thẳng lưng, hai tay cẩn thận khéo léo đặt trên đầu gối giống như một học sinh tiểu học đang chờ bị thầy cô phê bình, vẫn là lần đầu tiên cô tới văn phòng của Khương Minh, văn phòng của anh rộng rãi hơn so với văn phòng người hướng dẫn cô trước kia, văn phòng rộng rãi như vậy đón ánh sáng vô cùng tốt, trên cửa sổ sát đất treo rèm cửa sổ màu xanh đậm, đối diện với bàn làm việc bằng gỗ lim.

Khương Minh ngồi bên bàn làm việc, trước mặt trên bàn làm việc đặc biệt đặt một bể cá, bể cá rất độc đáo, mặt phẳng không phải hình cung như bình thường mà là toàn bộ mặt phẳng bể cá đều được che phủ kiểu hình thoi, ánh mặt trời chiếu tới, bể cá trong suốt chia cắt ánh mặt trời thành vệt sáng nhỏ, mấy cái đuôi nhỏ của con cá cô chưa từng thấy qua bơi giữa rong rêu màu xanh lá.

Nam An An đang quan sát cẩn thận ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Khương Minh từ nơi bàn làm việc đứng dậy tới ngồi đối diện cô, cô

càng căng thẳng, trong văn phòng to như vậy yên lặng đến mức dường như có thể nghe tiếng động đập của lòng cô, tay trái An An không chủ định gãi đầu gãi cổ thì dường như nghe Khương Minh cười khẽ một tiếng, nói: “Em rất sợ tôi?”

Nam An An ma xúi quẩy khiến gật gật đầu, vừa phản ứng kịp lại lắc đầu, đầu cúi thấp có chút xấu hổ mở miệng: “Có, có một chút...”

Khương Minh tháo kính mắt xuống tiện tay đặt trên bàn trà, giọng nói nhẹ nhàng nghe không ra cảm xúc gì, “Vậy còn trốn học?”

Nam An An: “...” Em cũng không dám nữa.

Trong lúc này văn phòng làm việc im ắng, Khương Minh nhìn Nam An An cúi đầu xuống không nói lời nào, cô mặc một chiếc áo dài vải kaki khoác thêm áo lông, lông xù làm nổi bật cả người trắng nõn nà, lúc cúi đầu xuống lộ ra một mảng cổ trắng nõn và một một vài sợi tóc quăn không buộc hết, một sợi dây màu xanh thẫm xuyên mặt dây chuyền buông xuống trên cần cổ, chỉ là mặt dây chuyền rơi trong áo lông màu trắng không nhìn rõ kiểu dáng, từ góc độ của anh còn có thể thấy hàng lông mi buông xuống của cô.

Nhìn như một đứa trẻ đáng thương tội nghiệp, Khương Minh nhàn hạ tư thế thoải mái dựa vào ghế sofa gọi ra vấn đề trọng tâm lần nữa.

--- “Trị hết bệnh rồi hả?”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 4

“....”

Nam An An giật mình, mới nghĩ tới là anh nói đầu tuần cô xin phép nghỉ, lúng túng nói, “Được, rồi ạ....” Dừng một lát Nam An An ngẩng đầu muốn nhìn nét mặt của Khương Minh một chút --- không có biểu cảm gì, cô ngẩng đầu vừa lúc chạm vào ánh mắt anh, đồng tử anh tràn đầy màu đen, khiến người ta có ảo giác sâu không thấy đáy, Nam An An nhìn Khương Minh với ánh mắt chân thành bày tỏ thái độ :”Em không bao giờ trốn học nữa, thật sự.”

Khương Minh nghe vậy lười biếng “Ừm” một tiếng.

“Vậy...” Nam An An rất cẩn thận hỏi, “Điểm bình quân của em?”

“Không có.” Khương Minh trả lời rất tự nhiên.

Nam An An hoảng sợ cả người cũng không tốt, chỉ thiếu tiến lên ôm đùi Khương Minh. “Thầy ơi, không nên mà....”

Mặt Khương Minh không chút thay đổi nhìn cô, “Bình thường chỉ có 30 điểm, nghe giảng tốt có lẽ em có thể qua được.”

Nhưng.... Có thể qua.

Nam An An sắp khóc, đại học phía Tây có quy chế cuộc thi biến thái là rớt lớp không thi lại chỉ có học lại, đây đã là kỳ sau của đại

học năm 3 rồi, cô không muốn năm tới phải học lại một năm nữa, An Dạng nhất định sẽ giết chết cô. Hai tay Nam An An chấp trước ngực, thành khẩn nói: “Không thể, không có điểm bình quân nhất định em sẽ bị rớt, xin thầy mà....”

Thấy Khương Minh không chút động lòng, Nam An An chân thành nhìn vào mắt anh: “Thật sự, với chỉ số thông minh của em.”

Lúc cô đang hăng say cầu xin thì Khương Minh bị một cuộc điện thoại gọi đi họp, Nam An An kiên quyết ở lại phòng làm việc chờ anh trở về, tiện thể sửa lại nick name weibo của mình, gửi mấy tin nhắn weibo mới ---

Đổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần của tôi, có đặc điểm cao lạnh lùng thành thực.

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Khương Minh, thầy họp xong đừng đi, chờ thầy trở về em.... Tiếp tục cầu xin thầy.

Khương Minh họp xong trở về, Nam An An đang giương mắt nhìn bề cá của anh, dường như vừa nghe tiếng đẩy cửa của anh lại nghiêng đầu sang chỗ khác về mặt lã chã muốn khóc, “Thầy giáo....”

Loại biểu tình lã chã muốn khóc đúng là từ nhỏ Nam An An thành công nhất, mỗi lần Nam Vi muốn đánh cô, Nam An An đều dựa vào biểu tình như vậy mà tránh được cô bị ba đánh, sau đó Nam Thị không xuống tay được... Đổi lại là An Dạng, không thể không nói, phụ nữ đúng là thích làm khó phụ nữ, hiểu được đau đớn cỡ nào!

Khương Minh dựa trên bàn làm việc đối diện Nam An An, ánh mắt cô ướt át, như là ngâm trong nước, mặt dây chuyền trong áo lông khi xoay người bị vung ra ngoài --- là một khối màu xanh biếc

thiếu một lỗ nhỏ như cái khóa, lệch nghiêng vát trên xương quai xanh đẹp đẽ của cô, tôn lên màu da cô. Con mắt đen như mực của Khương Minh bị màu xanh biếc của khuyên tai ngọc chiếu thành màu xanh lá cây....

Cuối cùng Nam An An và Khương Minh đạt được thỏa thuận chung là, sau này để cho cô lên bục giảng trình bày bài giảng trên bảng ba lần, mỗi lần đúng thì Khương Minh cho cô mười điểm.

Sau khi vấn đề có thể giải quyết Nam An An vui vẻ trở về ký túc xá, đẩy cửa ra thì nhìn thấy Cố Li mười ngón tay như bay đang chơi game trên máy tính, Nam An An vênh mặt đi tới gần ho nhẹ một tiếng về mặt nghiêm túc: “Cố Cầu Cầu, tớ cảm thấy, Khương Minh thầy ấy thích tớ.”

Nam An An không nghĩ tới chính là, Khương Minh có thích cô hay không còn chưa xác định, nhưng rất nhanh.... Thì cô khẳng định cô thích Khương Minh.

Cách mấy ngày sau, cô nhận được điện thoại của lớp trưởng thông báo cô nộp thư xin thách đấu giành cúp, vì Khương Minh tiếp nhận cô nên phải đi tìm Khương Minh để ký tên, trước tiên Nam An An gọi điện cho Khương Minh hẹn thời gian, ngày đó hình như Khương Minh không có giờ lên lớp vốn không cần tới trường học, Nam An An vì không muốn phiền lòng anh thêm nữa nên trực tiếp chờ anh dưới lầu học viện kinh tế.

Đợi tới lúc hai giờ ba mươi, chiếc xe khiên tôn màu đen sáng bóng đúng giờ chạy đến bãi đỗ xe học viện kinh tế.

Dưới ánh mặt trời, lúc đôi chân dài Khương Minh sải bước đi về phía cô bất ngờ nhìn hết sức đẹp trai, rất có học thức cộng thêm

ngũ quan anh tuần khí thể bức người, ngay cả giọng nói cũng mát rượi dễ nghe. Một lần nữa Nam An An lại đánh giá mức độ khôi ngô tuấn tú của Khương Minh ở cấp độ mới....

Nam An An cũng rất xúc động, lúc chạy được một bước thì giẫm phải làn váy suýt nữa ngã xuống, thư xin thách đấu cầm trong tay có chút run rẩy, trải qua chuyện mất mặt lần trước lúc đối mặt với anh cô vẫn còn có chút lúng túng...

Có lẽ là ánh sáng sau lưng anh khiến cô hoa mắt, có lẽ là ánh mặt trời quá nóng chiếu xuống làm cô choáng váng đầu óc, Nam An An đứng trước cửa xe Khương Minh nói một câu, “Thưa thầy, cô Hách kêu em tìm thầy kí tên, có thể chứ ạ” tiện thể đưa bì thư kia ra, lúc Khương Minh nhận bì thư không cần nghĩ ngợi gì mà đưa bàn tay ra ngoài đệm dưới tờ giấy mỏng kia, cô thấy tay trái Khương Minh tự nhiên để xuống vốn lúc đầu chuẩn bị làm đệm lót thư, có lẽ là vì không muốn khiến cho động tác đưa tay của cô quá lúng túng.

Khương Minh nói một tiếng “Có thể,” rồi chăm chú xem nội dung trong thư trên tay cô. Hình như anh bị cận nhẹ, vì không đeo kính sẽ không tự giác hơi híp mắt, lông mi rất dài, sống mũi rất thẳng, ngay cả đường cong cằm cũng đều đẹp như vậy, vì cơ thể hơi cao nên hơi cúi người xuống, tạo thành bóng mờ trên người nàng.

Nam An An đứng trong bóng mờ của Khương Minh, đầu ngón tay nâng thư có chút cứng ngắc, bản thân sau khi chia tay lần trước, rất lâu rồi cô không gần một người đàn ông như vậy, không chán ghét, cũng không có chống cự chỉ là không hiểu sao có chút hồi hộp, không biết là vì thư thách đấu giành cúp của cô, hay là vì bản thân Khương Minh.

Nam An An ngừng thở vênh tai lên, nghe thấy giọng Khương Minh “Đề bài không tệ,” sau đó anh chìa tay nhận bút ngấn ngơ đưa tới ký tên anh lên tờ giấy.

Trang giấy rất mỏng, chữ viết bằng bút máy của Khương Minh mạnh mẽ cứng cáp, giống như xuyên qua tầng mỏng manh của tờ giấy viết xuống lòng bàn tay cô. Cảm xúc ngòi bút xuyên qua trang giấy truyền đến lòng bàn tay cô, hơi ngửa ngửa Nam An An không nhận được cuộn tròn nắm đồ trong lòng bàn tay, không còn cách nào viết được chữ Khương Minh hơi cầm lấy đầu ngón tay cô nhanh chóng hoàn thành việc ký tên, khi đầu ngón tay hơi lạnh chạm vào ngón tay cô tim Nam An An đập rộn ràng, lỗ tai có chút nóng lên.

Nam An An thu ngón tay về.

Thư này cô photo một bản để nộp, bản chính cô kẹp trong sách môn tài chính ngân hàng.

Đêm đó trong ký túc xá lần đầu tiên Nam An An học tài chính ngân hàng, các cô bạn nhỏ của cô đều sợ ngây người.

Nam An An không chỉ chủ động học tập, mà cô còn học với bộ mặt tươi vui.

Đường Viên cả đêm nghiêng mặt qua bảy lần, lquýđôn đều đối mặt với dáng vẻ tươi cười tí mắt của Nam An An, lúm đồng tiền nhỏ lúc ẩn lúc hiện, còn có ánh mắt đăm đuối đưa tình kia nữa chứ.

Nam An An đúng là người đẹp, cười rộ lên hai lúm đồng tiền nằm trên khuôn mặt cong cong, người đẹp cười tự nhiên thấy vui tai vui mắt.

Đường Viên là người bị nhan sắc điều khiển, háo sắc nhìn người đẹp cười tự nhiên là thấy tâm hồn bay bổng, không kể người đẹp là đàn ông hay phụ nữ.

Nhưng mà.... Vẫn luôn cười nhất định rất kỳ lạ, người xưa nói, gặp người mà cười nhất định kém duyên.

Khi tới lần thứ tám, rốt cuộc trong lòng Đường Viên không nhịn được về vẻ mặt bị rút gân của Nam An An suy đoán, dè dặt mở miệng: An An... Cậu làm sao vậy?

Nam An An chớp chớp ánh mắt có chút chua xót: Ngày mai có giờ học của Khương Minh, lần đầu tiên đi học tớ nhất định phải cười đến xinh đẹp.

Đường Viên không hiểu: Cậu vốn cười rất đẹp mà.

Nam An An khoát tay về mặt ảm ức: Lúc tớ đi thực tập, bị người ta khiêu nại, nói tớ phục vụ thiếu chu đáo, nói tớ mặt than, nói tớ không biết cười.

Đường Viên thông minh nắm được trọng điểm: Vì sao hấn gây khó dễ cho cậu?

Nam An An: Khách hàng nói, ngu ngốc mới thuê các người đưa đồ ăn, Trung Quốc ngu ngốc mới dùng các người, ngu ngốc mới tìm cô phục vụ, ngu ngốc....

Đường Viên cùng chung mối thù: Hơi quá đáng.

Nam An An: Đương nhiên tớ cố gắng vỗ về hấn, tớ thấy hấn kích động như vậy thì nói, tiên sinh, ngàn sai vạn sai đều là tôi sai, nhưng

mà ngài cũng đừng nhất thiết chửi rửa chính bản thân mình như vậy chứ.

Đường Viên: sở dĩ đến bây giờ cậu vẫn chưa bị sa thải, vách đá cheo leo là vì.... Khuôn mặt, quyết định số phận.

Nam An An phòng miệng cười mệt mỏi kéo cơ mặt tiếp tục châm chọc: Chưa hết đâu, buổi tối đến phiên tớ nghe điện thoại hẳn lại gọi điện tới, nói con mèo hẳn nuôi tám năm trong nhà vậy mà cào hẳn, yêu cầu tớ phải an ủi hẳn. Tớ cũng an ủi, tớ nói, dù sao cũng không phải là con ruột.

Đường Viên: Có lẽ cậu nên tiếp tục luyện cười đi, lời tớ nói, tớ có thể tha thứ tất cả lời nói ác độc của cậu, nhìn mặt cậu....

Trên thực tế, từ ngày Nam An An chia tay lần trước tới nay, cô đã độc thân ba năm, cũng khoe khoang là một người con gái đã từng bị tổn thương tình cảm, bây giờ lại có thể vì để lại một ấn tượng tốt cho nam thần mà cố gắng tập cười, mặc dù đã dừng lại nhưng cũng đủ khiến Cố Li ngạc nhiên, Cố Li buông máy ảnh trong tay, đi tới gần chỗ Nam An An ngồi trên tay ghế sofa một tay đặt trên cổ cô, “An An, cậu muốn theo đuổi Khương Minh.”

“Đúng vậy....” Nam An An đang vào phần tư liệu của đại học phía Tây tìm tin tức về Khương Minh, vị trí của thầy cô ở học viện tài chính có thể từ đếm rõ ràng từ văn phòng tương ứng với tầng lầu, Nam An An cảm thấy cô có thể hiểu được vì sao một mình Khương Minh có thể độc chiếm một văn phòng có không gian lớn như vậy ở tầng 14 --- thầy của anh ở trong giới kinh tế học đúng là tên tuổi vang dội, mà Khương Minh là học trò thân thiết bậc nhất.

“An An, cậu xem cậu cũng phải xuất phát một lần nữa, nói cho tớ biết tình cảm bị tổn thương của cậu ngày trước đi.” Cố Li dụ dỗ cô.

Nam An An đóng laptop lại bắt đầu như đảo đầu, từ nhỏ cô rất nhiệt tình cả yêu và học tập... Người đàn ông tốt, năm lớp mười hai lúc đầu tình chớm nở trên miệng giếng thì tàn số cô đổi nam thần luôn giống như tàn số đổi bảng điểm ở phương Tây, mãi đến có một ngày cô hoàn toàn tỉnh ngộ ---

Nam An An vô cùng đau đớn nói: “Về sau, tớ mới phát hiện trước kia tớ thật sự là quá nông cạn quá hẹp hòi.”

Đường Viên đi qua nghe câu chuyện: “Rốt cuộc cậu phát hiện học giỏi không phải là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm tra người đàn ông tốt hả?”

“Tớ phát hiện, trên thế giới này còn có loại đàn ông học giỏi,” Nam An An cười tí mắt, “Gọi là bác sĩ nam.”

Đường Viên: “Nói dối, học sinh trung học không có cách nào làm hài lòng cậu sao?”

Hà Nhạc chính là bạn trai cuối cùng của Nam An An, tất cả đều học khoa bác sĩ ở đại học phía Tây.

Khi đó Nam An An còn nhỏ, Hà Nhạc là người từng trải trong tình cảm, vừa đẹp trai lại phong lưu, quan trọng nhất là học rất giỏi.

Mỗi một người con gái sa vào tình yêu cuồng nhiệt, cũng đều cho rằng người đàn ông phong lưu đào hoa sẽ vì mình mà làm lãng tử quay đầu.

Khi đó mặc dù Nam An An cũng chỉ được xem là nửa phụ nữ, nhưng cũng lún sâu vào.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ lần đó ba cô lái xe đưa cô còn có cô của cô và Lương Tần cùng đi ra ngoài ăn cơm, khi ở trên xe Nam An An mặt mày hớn hờ nói với ba cô cô đang yêu, nói bộ dạng Hà Nhạc ham học học giỏi giọng nói tốt ra sao, lúc nói đến giọng nói dễ nghe vừa đúng lúc Hà Nhạc gọi điện tới, Nam An An quả quyết mở loa ngoài muốn để cho mọi người nghe giọng nói của bạn trai cô một chút.

Vì thế, ba cô cô của cô và anh của cô đều nghe được----

Một người phụ nữ nũng nịu thở dốc: “Hà Nhạc, a a, chậm một chút, a ~ dễ chịu quá... A a....”

“Nói dối” người xem mạnh mẽ Đường Viên quả thực muốn lật bàn, “An An đừng khóc....”

An Ngưng: “Phế nó.”

Nam An An mặt không chút thay đổi: “Thiếu thiết bị, không phế được.”

Trải qua chuyện này, cái tên Hà Nhạc trong miệng Cố Li xuống dốc không phanh, từ học trường xuống....

Hạng b

Nam An An chuẩn bị bài tài chính ngân hàng xong, bò lên giường thì thấy tin nhắn của An Dạng.

--- An Dạng: An An mẹ quyết định để cho con thi nghiên cứu sinh, bài chuyên ngành thầy của mẹ giúp con tìm xong rồi.

Lăn lộn đại học ba năm Nam An An rất mệt mỏi.

--- An An: Ma ma con thi đậu không?

--- An Dạng: Thầy ấy sẽ làm cho con thi đậu.

Nam An An nhìn trời, từ năm sông bốn biển ác ý đầy rẫy...

####

Lần đầu tiên Nam An An phát hiện đến lớp học cũng xa thăm thẳm, đi qua một vòng dài dằng dặc, rốt cuộc cô cũng có thể cùng các bạn nhỏ đi vào lớp học, tiến vào tiết học mới của nam thần.

Nam An An đứng dưới lầu học viện kinh tế chờ Đường Viên khóa xe trở lại, di động Đường Viên hết pin đang cầm di động của cô trên đường tới phòng học vừa đi vừa xem, sau khi có tiếng báo tin nhắn tới, một tin nhắn nổi lên trên màn hình, sau khi Đường Viên nhìn thấy nội dung tin nhắn thì hỏi có tính thăm dò Nam An An đang đi phía trước---

“Nếu bạn trai trước của cậu xin quay lại, thì cậu đồng ý không?”

Nam An An nghe vậy cũng không quay đầu lại, giọng điệu tùy ý nói: “Ài?”

“....” Không phải cô muốn như vậy chứ, Đường Viên hắng giọng: “Nhanh như vậy cậu đã quên ai là b, quả nhiên cậu đã không còn thích hắn rồi.”

Nam An An lắc đầu, nghiêm túc hỏi tới, “Tớ nói là, người bạn trai trước nào?”

....

Vừa dứt lời, thì Nam An An thấy Khương Minh từ phía sau cô đi vào phòng học....

Nam An An ghé sát Đường Viên nhỏ giọng mở miệng: “Vừa nãy thầy ấy đi ngang qua tớ hả?”

Đường Viên thành thật gật gật đầu, còn bổ sung thêm: “Lúc cậu nói người nào.”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 5

Nam An An: “....”

Sau khi nhận điện thoại từ tay Đường Viên Nam An An cũng không nhìn nội dung mà trực tiếp xóa sạch tin nhắn nổi trên màn hình, đút di động vào túi quần theo dòng người di chuyển đi vào lớp học.

Cả một tiết học Nam An An đều tư thế sẵn sàng bày thế trận chờ đón quân địch, chờ Khương Minh gọi cô lên làm bài, đáng tiếc hình như Khương Minh đã quên chuyện giao ước kia của bọn họ, ngay cả ánh mắt cũng chưa cho cô một cái. Một bàn tay Khương Minh đặt trên bàn giáo viên một bàn tay tùy ý xoay xoay viên phấn, anh giảng bài cũng không dùng sách giáo khoa, dòng suy nghĩ rõ ràng giọng nói giản đơn dễ hiểu.

Đã không còn đôi mắt lo lắng, Nam An An ngồi phía sau quang minh chính đại quan sát Khương Minh, lúc đối diện thì cô quan sát khuôn mặt, lúc đưa lưng về phía cô thì quan sát cái gáy.

Nam thần ngay cả ót cũng dài hơn nhìn rất đẹp, đối diện với khuôn mặt càng khiến cô muốn ngừng mà không được, mái tóc ngắn gọn gàng mát mẻ màu đen làm lộ ra vàng trán đẹp đẽ, phía sau kính không gọn là ánh mắt được che phủ bởi lông mi dày đặc nhìn phía ngoài giống như có một bí mật nào đó, cả người Khương Minh luôn

khiến người ta có cảm giác lười biếng mà lại tùy tâm tình, vừa mang theo lạnh lùng và xa cách bẩm sinh.

Người đàn ông như vậy thật ra rất thích hợp được người ta xem như nam thần mà sùng bái, mà không phải là một người đàn ông.

Nhưng mà An Dạng đã nói, muốn có tuổi thanh xuân đẹp nhất, thì theo đuổi một người đàn ông tốt nhất, Nam An An hỏi --- đuổi không kịp thì sao?

An Dạng liếc cô một cái --- có khả năng... Đuổi không kịp thì lùi sau đó tìm cách tiếp. Nam An An cảm thấy mẹ cô trong vấn đề này hiểu rộng như vậy, có thể vì ngày trước bà là người theo đuổi ba cô.

Giữa lúc Nam An An ngăn người ngắm khuôn mặt Khương Minh thì cánh tay bị Cố Li chạm một cái, “Đi làm bài đi, cô gái.”

Nam An An đi qua mấy tên nam sinh lên bục giảng, nhận được một tiếng huýt sáo và một tiếng thô lỗ “Nam thần,” trong phòng học yên tĩnh đặc biệt vang dội, Nam An An bị bọn họ gọi là Nam thần tài chính, mà hot girl Lữ Húc trong ban họ thì gọi --- nữ thần, tiếng huýt sáo kia phát ra từ miệng của đám gọi “Nữ thần”, tất cả các bạn học im lặng mấy giây sau đó cười ồ lên một hồi, mãi đến khi Khương Minh làm động tác ngón trỏ để ở lòng bàn tay mới yên tĩnh lại.

Với thị lực 5.0, Nam An An đảm bảo cô thấy Khương Minh hơi nhú mào, mặc dù không nhìn kỹ nhưng vẫn không tránh được hỏa nhãn kim tinh của cô.

Lúc nhận viên phấn từ ngón tay đang giữ nó của Khương Minh, cô ngẩng đầu đúng lúc đối diện với ánh mắt của anh, tròng mắt màu đen sau đôi kính của Khương Minh rất tinh khiết, đến nỗi trong nháy

mắt đó khiến cô có ảo giác trong mắt anh chỉ có cô, Nam An An thất thần một chút tay lướt qua đầu ngón tay Khương Minh, thậm chí cô có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ từ tay anh có thể khiến các ngón tay cô nóng đến phát sốt, độ nóng này giống như là theo mạch máu ngấm vào toàn cơ thể cô.

Nam An An cúi đầu theo bản năng tránh ánh mắt Khương Minh, có chút bối rối nắm chặt viên phấn đứng trước bảng hít sâu một hơi bắt đầu viết lên bảng đen.

Khương Minh giờ tay phải phải bụi phấn ở ngón tay, hai tay tùy ý đặt trên mặt bàn dựa lưng vào bàn giáo viên nhìn Nam An An cầm phấn múa bút thành văn, cô viết chữ rất nhanh, hàng chữ viết xinh đẹp như nước chảy mây trôi một bài ngay ngắn thẳng hàng, lúc không gian không đủ dùng còn trực tiếp viết chữ xen kẽ vào trong bài giảng lúc trước của anh, sau khi viết xong câu trả lời Nam An An xoay người một cái ném viên phấn theo đường vòng cung xinh đẹp trả vào ống đựng bút, hướng về phía anh cười tủm tỉm ngẩng đầu ngưỡng mộ anh ba giây, sau đó vỗ vỗ bụi phấn chạy chui qua về bàn phía sau cùng kể tai nói nhỏ với đám bạn của cô.

Khương Minh thu hồi ánh mắt có chút hứng thú, hắng giọng nói một câu “Tan học tới văn phòng tôi” rồi nâng tay lau sạch bảng.

Nam An An trở lại chỗ ngồi còn chưa kịp thưởng thức ảnh chụp chung của bọn họ thì thấy Khương Minh nghe không ra vui buồn nói, không biết là phúc hay họa thấp thỏm trong nửa tiết sau, ngay cả câu nói nghi hoặc của Cố Li “Nam An An, cậu không phát hiện ra chữ hai người viết liền một mạch sao” cũng không nghe thấy, sau khi tan học lưng mang túi xách vui sướng theo Khương Minh đi qua học viện kinh tế, hôm nay Khương Minh tan tiết sớm, lúc Nam An An đi ra thì lớp Đường Viên chưa tan học, cô đi theo phía sau bóng

dáng Khương Minh bị ánh mặt trời chiếu xuống, trong lòng dâng lên một chút vui sướng.

Văn phòng Khương Minh cô đã tới một lần, cho nên lúc Khương Minh đi tới dưới lầu của học viện kinh tế bị viện trưởng gọi lại, thì Nam An An nhận chìa khóa văn phòng mà Khương Minh đưa cho cô ôm một đồng tài liệu quen đường quen lối đi tới phòng 1401 chờ anh, trong bể cá nhỏ vẫn là mấy cái đuôi non nớt mềm mại, vẫn là mấy con cá lớn xinh đẹp bơi lội trong bể, Nam An An vô cùng buồn chán nhưng lại không dám cho cá ăn, cá thật sự quá nhỏ cô sợ chúng nó no mà chết đứt khoát vin bên bể cá tiếp tục quan sát đàn cá nhỏ, nhìn cẩn thận mới phát hiện dưới đáy bể cá lộ ra một góc nhỏ màu xanh biếc, bị mấy cục đá nhỏ màu trắng đè lên không thấy rõ hình dáng.

Xem ra, hình như là ngọc bích (ngọc Phỉ Thúy), chất lượng còn xinh đẹp như vậy, Nam An An cảm thán một một phen Khương Minh thật cường hào, đây là sử dụng vòng mã não ngọc bích lót bể cá, khi cô phân vân muốn thò tay vào trong móc ra nhìn hay không thì cánh cửa bị đẩy ra, một loạt tiếng giày cao gót lạnh lạnh từ xa tiến lại gần Nam An An quay đầu lại thì nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo chiếc váy dài màu đen, thấy cô đứng đó về mặt người phụ nữ có chút chán ghét nhăn nhăn mày: “Khương Minh có ở đây không?”

Nam An An thấy thái độ không vui của người phụ nữ đối với mình cũng chỉ lễ phép gật gật đầu, tiếc chữ như vàng: “Là...”

Thượng Đế cho cô một cái mặt nóng, không phải vì để cô đi dán vào mông lạnh.

Người phụ nữ nhìn cô một cái, không để ý tới cô nữa xoay người dắt giày cao gót đi ra ngoài, khép cửa một tiếng “Bốp”.

Nam An An lại tiếp tục vin vào bể xem cá, không nghe thấy Khương Minh có bạn gái mà? Hơn nữa nhìn bộ dạng người phụ nữ kia lớn tuổi hơn so với Khương Minh, Khương Minh anh hẳn là sẽ không.... Nam An An đang nghĩ ngợi lung tung thì nghe tiếng cửa vang lên, lần này nghe tiếng giày da hẳn là Khương Minh, cô nhanh chóng giữ người đứng thẳng dậy cách xa bể cá một chút kích động đến nỗi phải đưa tay bắt ra sau lưng, ánh mắt cũng hơi dao động.

Cửa bị đóng lại, tiếng chìa khóa rơi “leng keng”.

Trong nháy mắt trong lòng Nam An An dâng lên một chút căng thẳng, thấy Khương Minh cầm quyển sách rất dày đã mở ra ngồi xuống sofa, với thị lực 5.0 của Nam An An --- đó là tổng hợp lại các phiếu điểm của cô, phía dưới góc trái thành tích học tập là 60.1, tiếng nói Khương Minh mát rượi dễ nghe trước sau như một: “Tôi nghe nói em muốn thi nghiên cứu sinh?”

Nam An An mập mờ không rõ ừm một tiếng, kỳ thật cô chưa nghĩ ra, cô muốn học nghiên cứu sinh nhưng mà để học nghiên cứu mà nói thành tích học tập không cho phép, thi nghiên cứu sinh mà nói với chỉ số thông minh của cô không cho phép, học viện kinh tế đại học phía Tây bài chuyên ngành hàng năm đều rất khó, một khoa có thể rớt 0.8 thí sinh.

Chờ một chút, Khương Minh hẳn không phải là thầy giáo tìm bài chuyên ngành cho cô mà ngày đó An Dạng nói đó chứ?

Sau khi ra hiệu cô ngồi xuống ghế sofa, Khương Minh đưa quyển sách trên tay kia giao cho cô, Nam An An nhìn thoáng qua, trang bìa viết chính là đề tài thực tế thi nghiên cứu sinh môn học tài chính đại học phía Tây những năm qua, Khương Minh từ từ mở miệng nói: “Mỗi ngày làm một bộ (đề thi).

Nam An An ° mạnh mẽ ° .

Khương Minh tiếp tục bổ đao xuống: “Làm ở đây, tôi kiểm tra.”

Nam thần tôi cầu xin thầy, để cho tôi cam chịu sự tụt lại đi.

Chăm sóc của thầy, tôi không xứng.

Trên thực tế với câu trần thuật của Khương Minh Nam An An ngoan ngoãn gặt đầu, vừa an ủi chính mình --- quả nhiên thầy ấy thích mình, mi xem đi, không thể chờ được muốn mỗi ngày đều nhìn thấy mi rồi. Trong loại cảm xúc này Nam An An có chút lằng lằng, nhất thời bị kích thích mở miệng: “Thầy ơi, thầy có bạn gái chưa?”

Khương Minh nghe vậy giương mắt nhìn về phía cô, nhàn nhạt nói câu: “Chưa có.”

Nam An An đè nén xúc động trong lòng, cũng nén trở về câu nói thầy xem em thế nào, thật ra cô sợ Khương Minh lạnh lùng nghiêm mặt nói không được tốt lắm, đành phải thay đổi đề tài: “Vừa rồi có một người phụ nữ tới tìm thầy.”

Khương Minh không yên lòng ừ một tiếng, vừa rồi lúc ra khỏi thang máy đúng lúc nhìn thấy bà ta đi vào thang máy bên cạnh, tầm mắt Khương Minh đảo qua gương mặt bị thời gian làm nhiễm vẻ hốc hác của người phụ nữ kia, nhưng tâm tình không vui vẻ như anh nghĩ, trong lòng anh tản ra u ám giương mắt nhìn về phía Nam An An ở đối diện, nghĩ đến câu nói nghe được trước khi vào lớp học kia, đổi giọng: “Em có mấy người bạn trai trước?”

Nam An An: “....” Đề tài này xoay chuyển quá nhanh làm cô phản ứng không kịp, làm sao lại đến trên người cô rồi hả?

Thấy cô im lặng Khương Minh hơi hơi nhú mào xuống: “Mười ngón tay đếm không đủ sao?”

Nam An An máy móc gật đầu như gà con mổ thóc: “Có thể có thể.” Không ý thức đã bị Khương Minh nắm mũi dắt đi rồi.

“Đó là bao nhiêu?” Khương Minh hỏi với giọng điệu tự nhiên, vẫn không nghe ra cảm xúc gì như cũ.

Nam An An do dự một lát, thử thăm dò tính toán ngón tay một phen: “... Mười người.”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 6

Văn phòng lại tiếp tục im lặng.

Nét mặt Khương Minh ‘sóng nước chẳng xao động,’ ngón tay thon dài như có như không gõ lên mặt bàn như đang suy nghĩ.

Sau khi Nam An An nói xong câu mười người cũng không yên lòng chờ phản ứng của Khương Minh, nhưng thấy Khương Minh ở trước mặt cười nhàn nhạt một lúc, anh cười rộ lên cực kỳ kinh diễm, khóe mắt sẽ hơi hơi nhếch lên rồi giãn ra, mang theo chút mùi vị không để ý. lê quý.đôn.

Đây là lần đầu tiên Khương Minh cười với cô, vốn nên được sung ái mà lo sợ nhưng mà cười dưới tình huống như vậy khiến cô không hiểu nổi trong lòng càng run sợ hơn, còn mang theo chút chột dạ mơ hồ, vừa rồi bọn họ đối thoại giống như là cô đang nói với nam thần mà bản thân mình đang theo đuổi --- em từng có bạn trai, thầy là người thứ mười một đó.

Nhìn bộ dạng Nam An An gấp gáp như “Chờ truyền hình trực tiếp,” Khương Minh tiện tay nói lỏng cà – vạt của mình, một tay khoác lên chỗ dựa lưng của ghế sofa nhàn nhạt nói” “Không ít nhĩ.”

Nam An An trốn ánh mắt anh, hạ mí mắt giải thích nói: “Cũng, cũng không nhiều...” Nói câu đó xong Nam An An muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, không khéo miệng hủ cả đời.

“....”

Sau đó, cô nghe Khương Minh nói một câu rất dài --- “VẬY ai muốn quay lại thì em sẽ đồng ý?”

“....” Nam An An nói lời thề son sắt: “Ai cũng đều tuyệt đối không.”

“Em là một người tuyệt đối không quay đầu lại,” Nam An An tiếp tục thể hiện quyết tâm: “Mỗi một lần quay lại đều là tự bản thân em từ chối! Em tuyệt đối sẽ không phủ nhận điều mình đã từng quyết định....”

Khương Minh lười biếng tiện tay lật trang sách, em cũng không quay lại, em tìm mới khắp nơi, còn tìm những mười người.

Thấy làn môi hồng mịn màng khi đóng khi mở của Nam An An, Khương Minh chợt cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, tiện tay nâng chung trà lên, đang muốn đưa tới bên miệng....

Mắt Nam An An lờm thấy trong chén không có nước ân cần nói: “Thầy giáo, em đi phòng trà lấy nước giúp thầy, thầy muốn uống gì?”

“...” Khương Minh tiện tay rút điều thuốc kẹp giữa ngón tay, một tay gạt bật cái bật lửa, ngọn lửa thổi bùng tôn lên khuôn mặt kia có chút không chân thực, sau đó anh nói “Coca.”

Nam An An quay về rất chậm, phòng trà không có nước, vì thế Nam An An chạy xuống dưới lầu mua Fanta cho Khương Minh rồi chạy chậm chậm trở về, lúc Khương Minh đang dùng ngón tay cái khui lon nước, chần chờ một chút rồi giải thích: “Fanta cũng được, Coca không tốt --- giết chết t*ng trùng tổn thương thận dẫn tới bệnh liệt dương....”

Tay phải Khương Minh khui lon nước nghiêng lệch đi, trong nháy mắt lon mở ra trào lên một dòng nước màu cam trắng tấp nham ngay Nam An An, nước có ga bắn thẳng lên mặt cô.

Nam An An: “....”

Khương Minh Minh: “....”

“Thật xin lỗi” Khương Minh buông Fanta đang phun trào trong tay xuống, rút mất tờ khăn giấy trong hộp, ấn lên mặt Nam An An.

Nam An An không chút nào nghe thấy tiếng xin lỗi của Khương Minh, hoàn toàn có thể không để ý độ dày khăn tay thấm nước áp lên, tất cả lực chú ý của cô đều ở trên ngón tay thon dài mạnh mẽ của Khương Minh, giống như máu toàn cơ thể đều chảy ngược lên mặt, Nam An An cương cứng cơ thể mãi cho đến khi Khương Minh lau mặt cho cô xong ném khăn giấy vào thùng rác, mang cô đi vào trong rửa mặt...

Sau khi trở lại ký túc xá, Nam An An mặt mày hớn hờ muốn nói cho Cố Li --- nam thần sờ mặt tớ, không đợi cô nói đến điểm chính,

“Cho nên... Thầy ấy bắn lên mặt cậu?” Cố Li ranh mãnh nói.

Nam An An: “...”

Đám bạn nhỏ của cô không có khả năng bùng phát đòi truy như vậy!

Nam An An: “Thầy ấy sờ mặt tớ.....”

Đường Viên vội vàng chạy tới, một cái móng thịt chào hỏi trên mặt Nam An An tình cảm nồng nàn chà xát nói: “Sờ thử, cảm giác

rất tốt.”

Nam An An: “...” Còn có thể cùng nhau chơi đùa rồi hả?

Những ngày tiếp theo, Nam An An trôi qua rất thoải mái vui sướng, không chú ý tới tin nhắn ân cần thăm hỏi mỗi ngày.

Từ sau tin nhắn xin quay lại kia, mỗi ngày Hà Nhạc đều bám riết không tha gửi đủ loại tin nhắn cho cô, nhưng thật ra lần này ý muốn không trần trụi như thế, mỗi ngày đều là mấy cái --- An An, sáng sớm an lành. An An, ăn cơm chưa? An An, ngủ ngon. Từ trước đến nay Nam An An không sợ ác ý thăm dò phá hỏng của Hà Nhạc, cô dám chắc rằng Hà Nhạc lưu trữ mấy tin nhắn ân cần thăm hỏi này, mỗi ngày đúng giờ gửi đi.

Đối với việc này, Nam An An trả lời đơn giản cộc cằn hơn --- cô cũng thiết lập tự động trả lời, chỉ có một chữ

--- Cút.

Sau lần đầu tiên hướng dẫn bài chuyên ngành Khương Minh ‘không bệnh mà mất’ đi nơi khác tham dự hội nghị, Nam An An đã có mấy ngày thong dong nhàn nhã, dù sao cô chỉ là thích người đàn ông học giỏi, mà không phải thích học, cô muốn nhìn mặt nam thần, mà không phải nhìn sắc mặt cơ thể đàn ông làm bài.

Đáng tiếc ngày vui luôn cực kỳ ngắn ngủi, lúc Nam An An đắp mặt nạ rung đùi lướt Weibo, âm thanh báo có tin nhắn vang lên, Nam An An mở màn hình, là một dãy số xa lạ.

--- Tám giờ sáng ngày mai.

Không đợi Nam An An từ chối, lại có một tin nhắn mới nổi lên trên màn hình

--- Tôi biết em không có tiết học.

Về mặt Nam An An đau khổ trả lời --- Được ạ, thưa thầy.

Không phải cô không muốn sớm chiều ở chung với nam thần, đơn giản chỉ là cô không muốn học bài.

Sáng sớm Nam An An đập qua tin nhắn ân cần thăm hỏi của bạn trai trước, đúng tám giờ đến văn phòng Khương Minh, bắt đầu hành trình học tập ép buộc khổ cực, Khương Minh cho cô mười câu hỏi lớn rồi bắt đầu ngồi trước bàn làm việc thảnh thơi xem báo giấy.

Mười phút trôi qua, Nam An An xoay xoay bút suy nghĩ.

Hai mươi phút trôi qua, Nam An An xoay xoay bút suy nghĩ.

Ba mươi phút trôi qua, Nam An An vẫn còn đang xoay xoay bút suy nghĩ.

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trên bàn, thỉnh thoảng Khương Minh ngẩng đầu thì đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy --- Nam An An ngồi trên ghế sofa một tay xoay xoay bút, bộ dạng cau mày chăm chú suy nghĩ, vẻ mặt như chuyên tâm và ngoan ngoãn, lúc cúi đầu tóc dài không buộc lộn xộn buông xuống bên tai, cô tiện tay vén một ít tóc ra phía sau, để lộ đường cong xinh đẹp của gò má, ánh mặt trời rắc lên mặt anh, chiếu lên cả khuôn mặt trắng mịn gần như trong suốt của cô.

Hình như nghĩ ra câu trả lời cho câu hỏi, lúc Nam An An lấy bút ra viết lên giấy mặt mày đều sống động, như tầm nằm nhả tơ thật

đáng yêu, ngay cả khoe miệng lúc di chuyển cũng hiện lên lúm đồng tiền nhỏ nhắn, cả người giống như là hòa tan vào trong ánh mặt trời, yên bình mà xinh đẹp.

Cười lướt qua chút như vậy thôi --- Nam An An lại bắt đầu cau mày xoay bút.

Mười ngón tay Khương Minh đan vào nhau. Rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói: “Còn chưa làm xong à?”

Nam An An: “....”

“Đề bài này em cứ dùng vi phân và tích phân là có thể làm được.” Thoáng thấy chỗ trống lớn trên bài kiểm tra ở xa xa, lần đầu tiên Khương Minh kiên nhẫn như vậy.

Vẻ mặt Nam An An mù mờ.

“Phương pháp giá trị toán trung học cũng có thể.”

Vẻ mặt Nam An An mù mờ.

“Làm sao mà em thi đậu đại học phía Tây?” Khương Minh nhíu mày.

Nam An An: “Thị lực em tốt.”

Khương Minh cười như không cười nhắc nhở cô: “Năm nay em 17 tuổi, đại học năm thứ 3.” Theo hiểu biết của anh, Nam An An đã từng nhảy lớp ba lần, là học sinh ít tuổi nhất ở đây, chỉ số thông minh so với thị lực hẳn là càng tốt hơn chứ.

Mười ngón tay Khương Minh đan vào nhau, ưu nhã mà nhàn hạ: “Thật ra em không muốn thi nghiên cứu sinh?”

Nam An An: “Em muốn chứ.”

Khương Minh gấp tờ báo trên bàn làm việc, “Không thích tôi hướng dẫn em học bài?”

Nam An An nói câu trái lương tâm: “Em thích.”

Khương Minh đến gần cầm bản bài tập kia, anh gạch dưới mấy con số nhỏ nhỏ nhột nhột viết ở phần đề bài, Khương Minh lướt nhanh vài lần --- chính xác, những con số này là câu trả lời chính xác. Khương Minh nâng trán, em đều có thể làm em còn có bộ dạng vẻ mặt khổ đại cừu thâm (rất đau khổ), em là khi con được mời tới làm trò sao?

Nam An An: “Những phương pháp thầy nói em đều đã quên hết, em tính nhầm.”

Khương Minh: “....”

Giữa lúc đang im lặng có tiếng gõ cửa nhịp nhàng vang lên, Khương Minh tạm thời kết thúc đề tài này nhàn nhạt nói mời vào.

Một nữ sinh khẽ đẩy một khe hở nhỏ cửa ra, ló vào đầu dò xét cười ngượng ngùng, sau đó đi vào sợ hãi mở miệng: “Thầy Khương, em, em là học trò của ngài, em là An Khả, năm nay em là năm nhất, em muốn tới hỏi ngài chuyện học kỳ sau trao đổi sinh viên, em muốn nhờ ngài viết thư giới thiệu giúp em, em...” Câu nói của nữ sinh dừng lại một lát, lúc ánh mắt đối diện với Nam An An có chút kinh ngạc nói: “Chị An An, sao chị ở trong này?”

Thái độ Nam An An có chút lạnh nhạt: “Chị đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.”

“Khó hiểu...” Về mặt An Khả có chút buồn bã, hướng ánh mắt chờ mong về phía Khương Minh lần nữa, Khương Minh nhìn cô ta một cái tự hỏi cô ta là ai, hình như cô ta không phải là học trò theo anh, truyền thống đại học phía Tây là nắm giữ sinh viên chưa tốt nghiệp, mỗi khóa sinh viên chưa tốt nghiệp cũng đều có người hướng dẫn của chính mình, chịu trách nhiệm học tập, đề tài và luận văn tốt nghiệp, phân chia đến trong tay anh luôn luôn là nam sinh, Nam An An này là trường hợp ngoại lệ Hách Hách dưỡng thai cho nên tạm thời giao cho anh.

Cái người nữ sinh nhỏ này... An Khả.

Anh khẳng định cô ta không phải học trò của anh, nhưng mà tên này rất quen thuộc.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 7

Khương Minh suy nghĩ một lúc mới nhớ được, tên này từ ngày bé từng nghe trong miệng Tiểu Quyển (nguyên văn là lông quăn nhỏ - biệt danh nhé), chỉ là không phải lời hay ho gì ---

Tiểu Quyển: Em ghét An Khả, hôm nay nó đập vỡ mất một góc giữa chìa khóa mặt dây chuyền của em.

Tiểu Quyển: Sư phụ, An Khả tố cáo với ông ngoại nói em yêu sớm.

Tiểu Quyển: Em không đẩy An Khả, nó lừa gạt ông ngoại, em không thích bọn họ nữa.

Khương Minh đã từng cảm thấy Tiểu Quyển đơn thuần và tính trẻ con, về sau Tiểu Quyển đưa cho anh một bài kiểm tra toán cao cấp xin giúp đỡ khi đó mới biết được --- cô ấy không phải tính trẻ con, cô ấy chính là đứa trẻ.

....

Khương Minh lấy lại tinh thần đối mặt với ánh mắt chờ mong của cô gái tên An Khả kia.

Nam An An cúi đầu bộ dạng chìm vào suy nghĩ dựng thẳng lỗ tai nghe Khương Minh hơi hột nói: “Thật xin lỗi, tốt nhất em nên tìm thầy của mình đi....”

Nam thần nói xong lời này.... Thật sự là quá sung sướng, sướng đến nỗi cô cảm thấy hướng dẫn trước khi thi cũng không chán ghét như vậy, loại kẻ thù của quân địch chính là bạn bè kinh ngạc vui mừng ngang nhau khiến cho Nam An An mừng rỡ.

Sau khi An Khải thất vọng rời khỏi văn phòng thì chỉ còn lại có cô và Khương Minh.

Thời gian trôi qua đến buổi trưa rất nhanh, Khương Minh tìm thêm mấy đề bài khó hơn đưa cho cô làm.

Nam An An lại bắt đầu xoay bút.

Nửa giờ sau, Khương Minh tắt máy tính đi qua xem kết quả làm bài của Nam An An --- lần này đúng là trắng trơn, ngón tay thon dài của Khương Minh đặt lên trên phần bài làm, “.... Lại tính nhầm?”

“....” Nam An An “đang suy nghĩ,” không đợi Khương Minh trả lời lại thẳng thắn nói: “Còn chưa nghĩ ra.”

Tay phải Khương Minh ấn Nam An An ngồi trên tay vịn bên phải, tay trái rút một cây bút máy trong ống đựng bút ra, trong quá trình suy nghĩ bút máy màu xanh đậm xoay chuyển một vòng trên mu bàn tay rồi quay về trong lòng bàn tay, sau đó soàn soạt rồi soàn soạt viết đáp án trên tờ giấy, ánh mắt Nam An An dõi theo ngón tay thon dài nắm bút máy của anh, móng tay anh cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, đốt ngón tay rõ ràng.

Nam An An tập trung tinh thần nhìn đến nỗi không phát hiện Khương Minh đứng phía bên phải cô, phía trái cầm bút vòng qua nửa người cô, tư thế như vậy cả người cô như bị Khương Minh ôm vào trong ngực, cầm của anh cách đầu cô rất gần, thậm chí cô

ngẩng đầu lên là có thể chạm đến đường cong xinh đẹp của cằm anh.

Nếu bác sĩ tâm lý của cô chứng kiến cảnh tượng như vậy, nhất định sẽ cho rằng Nam An An khỏi phải từ bỏ điều trị --- có lẽ cô uống thuốc cũng có thể tốt lên.

Nam An An dựng thẳng lỗ tai nghe cực kỳ chăm chú, giọng giảng bài của anh cũng không mang bất kỳ cảm giác màu mè nào, nhưng mát lạnh dễ nghe, tốc độ nói rất nhanh, thỉnh thoảng khi âm cuối câu sẽ lên cao, Nam An An hoàn toàn thất thần, cô chợt nghĩ tới lúc trước nhìn thấy hàng loạt thầy giáo của người ta trên weibo, cô còn chạy tới đăng nhận xét --- tôi biết nguyên nhân tôi học toán không giỏi rồi.

Bây giờ cô cảm thấy tự mình làm mất mặt, nói ví dụ như thầy giáo đẹp trai đúng là có thể hấp dẫn lực chú ý của nữ sinh khi lên lớp, nhưng mà càng có thể hấp dẫn lực chú ý của nữ sinh lên khuôn mặt anh hơn, mà không phải trên bảng đen. Nói ví dụ như bây giờ, dường như cô chỉ là đang nghe mà thôi....

“... Chính là như thế này, đã hiểu chưa?” Khương Minh đứng thẳng lên, anh nên đổi kính mắt rồi.

“Đã hiểu đã hiểu...” Luôn thất thần chưa bao giờ chú ý nghe Nam An An máy móc gật đầu như gà con mổ thóc.

“Vậy em nói cho tôi một lần đi.” Khương Minh nhẹ nhàng băng quơ.

“...” Đàn ông cần gì làm khó phụ nữ!

Giữa trưa Nam An An cương quyết mời Khương Minh ăn cơm để thể hiện lòng biết ơn, nên tới căn tin số 3.

Nam An An cầm phiếu ăn đi lấy cơm, sau khi mua cho Khương Minh một phần cơm thịt bò Nam An An lại chạy tới mua mì sợi cho mình: “Dì ơi, một chén mì thịt bò.”

Dì Tây Bắc có vẻ đau lòng: “Hôm nay tâm tình An An không tốt à, bình thường đều ăn hai chén mà.”

Một bàn tay thon dài nhận mì trong tay cô, thì ra Khương Minh từ chỗ ngồi đi qua đây.

Nam An An bị phát hiện ăn rất nhiều: “...”

Khương Minh ăn cơm cực kỳ lịch sự, ăn một chén cơm thịt bò với tư thế thái độ ưu nhã.

Nam An An ăn rất nhanh, ăn xong một chén mì sợi Khương Minh vừa mới ăn thịt, cô ngồi trên ghế chờ Khương Minh.

Khương Minh vừa nâng mắt thì đối diện với đôi mắt nai của Nam An An: “Ăn no chưa?”

“No rồi...” Nam An An dời ánh mắt, lổ tai phiếm hồng, trong lòng không biết làm sao bản thân mình không tốt --- nói như thế nào cô cũng là cao thủ đã từng yêu đương với mười người bạn trai, nhưng mà dễ dàng thẹn thùng như vậy... Nói chuyện trống không.

“Thêm một chén nữa?” Khương Minh nói nhẹ nhàng băng quơ ,
“Thầy mời em.”

“Không, không cần...” Cao thủ yêu đương Nam An An cũng đỏ mặt.

“Đừng để đối” Khương Minh đứng lên, lúc đi qua cửa hàng bánh kem dưới lầu thuận tay mua cho Nam An An hai túi lớn bánh phòng bơ sữa nho, Nam An An ôm cái túi bánh ngọt có chút nghi ngờ ---

Làm sao anh biết cô thích nhất bánh phòng bơ sữa nho?

Nam An An ôm hai túi lớn bánh phòng bơ sữa nho trở lại ký túc xá vừa vào cửa đã bị Đường Viên và Cố Ly chia phần --- Cố Cầu Cầu quả nhiên là đời sau của đội quân bà tám! Nam An An cầm mấy miếng nho còn sót lại cho mình --- bởi vì Cố Ly không ăn nho.

Hôm chủ nhật Nam An An trở về nhà một chuyến --- mẹ cô trực tiếp đến ký túc xá đón cô.

Chủ nhật là sinh nhật của ông ngoại cô, ông ngoại vô cùng xem trọng sinh nhật hàng năm đều phải làm lớn một lần, tình cảm của Nam An An và ông ngoại cô cũng không sâu sắc, dù sao có lẽ người già thiên vị cháu gái mình nhiều hơn.

Ba cô là người già đến trẻ con, lúc nhỏ ông nội bà nội Nam An An đã qua đời, khi lần đầu tiên cô và Nam Vi đi tới nhà họ An chứng kiến ông ngoại cưng chiều ôm An Khả dỗ cô ta ăn cơm còn len lén thắm muốn rất lâu, về sau mới biết được ông ngoại sớm có suy nghĩ ăn sâu bén rễ trọng nam khinh nữ, mặc dù cuối cùng An Khả cũng là nữ sinh không thể sánh bằng những người khác trong họ này.

Lúc Nam An An năm tuổi đến chỗ nhà họ An chơi đùa, bị An Khả đẩy xuống bể bơi suýt nữa chết đuối, ông cụ còn đủ loại đồ dành hù dọa An Khả khóc, trách móc cô không theo em gái cho tốt, thì đối

với ông ngoại và bà ngoại Nam An An không ôm bất kỳ hi vọng gì nữa.

Cũng chính là chuyện này, lúc ấy Nam Vi trực tiếp nổi giận, cuối cùng ôm cô đi từ đó về sau không qua nhà họ An nữa, ngày tết hàng năm An Dạng sẽ mang cô và Nam Vi về nhà họ An một lần, sau khi bà ngoại qua đời thì bọn cô càng ít đi hơn.

Đọc đường An Dạng lái xe rất nhanh, lúc bọn cô tới nhà họ An còn sớm, cô đi theo An Dạng gặp ông ngoại trước, chào một tiếng qua loa, thái độ của ông ngoại đối với cô vẫn không nóng không lạnh như trước, An Dạng muốn sắp xếp một vài chuyện, Nam An An dứt khoát tự mình đi dạo trong vườn hoa.

Mới vừa đi đến đài phun nước thì nghe giọng của An Khả: “Cảm ơn dì.”

Nghe qua giọng mợ cô tâm tình cũng rất tốt: “Tất nhiên, An Khả nhà chúng ta mà, không nói cái khác, ít nhất đến bây giờ còn chưa từng một lần nói chuyện yêu đương, dáng vẻ không giống như cái người Nam An An nhà cô kia, từ nhỏ chưa từng dứt đoạn chuyện bạn trai, An Dạng và Nam Vi còn mặc kệ nó, đúng là thói quen được... Về sau ai đó cưới còn không phải mang nón xanh trên đầu à!” (ý chỉ ngoại tình).

Nam An An mặt không chút thay đổi đến gần hơn, nghe được một giọng nói khác: “Hôm nào để con trai tôi gặp mặt An Khả một lần.”

Giọng nói có chút quen thuộc, Nam An An suy nghĩ kỹ càng một chút --- rất giống với giọng nói của người phụ nữ ngày trước vọt vào

văn phòng Khương Minh, nhưng mà nhìn độ tuổi của bà ta không giống người có khả năng sinh ra con trai có thể kết hôn với An Khả.

Giọng ấy tiếp tục nói: “Nói không chừng sau này Khương Minh có thể dạy An Khả nữa đó.”

Nam An An cả kinh, người phụ nữ kia là mẹ Khương Minh.

Tuyệt đối không có khả năng, so chênh lệch tuổi tác thì không đúng.

Không đợi cô nghĩ thêm thì cô nghe thấy một tiếng cười lạnh lùng, Nam An An ngẩng đầu thì nhìn thấy Khương Minh đứng ở chỗ không xa, cô dò xét bên kia, sắc mặt người phụ nữ vừa rồi còn trò chuyện vui vẻ nhìn thật không tốt, đến nỗi có thể nói lúc đối mặt với Khương Minh có chút tỏ ra yếu kém nịnh nọt.

Mà Khương Minh....

Nam An An chưa từng gặp qua dáng vẻ lười biếng như vậy, nhưng hơi thở cả người Khương Minh cực kỳ ác liệt, anh đứng nơi cách cô không xa một tay tùy ý đút vào túi quần, một tay kia vân vân dập tắt điếu thuốc đang còn bốc đốm lửa đỏ.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 8

Khương Minh trong mắt cô, luôn luôn đẹp trai mà lịch sự, lễ phép mà xa cách có phần xa không thể chạm tới, giống như cho tới bây giờ đều cao quý lạnh lùng đẹp đẽ, bình tĩnh thông dong.

Mà Khương Minh như thế này, hơi thở ác liệt ánh mắt rét lạnh, ngược lại làm cho cô cảm thấy chân thật hơn nhiều.

Tác dụng mãnh liệt của lòng hiếu kỳ Nam An An đứng tại chỗ không đi.

Sau khi người phụ nữ đó thấy Khương Minh cười nhạt một tiếng thì lại im lặng, đôi chân dài bước qua cô đi vào trong mới từ từ bình tĩnh lại, không cam lòng nói: “Khương Minh, cho dù con không xem ta như mẹ con, ta cũng vẫn hi vọng con có thể hạnh phúc....”

“Dù sao đây cũng là ý nguyện (ý muốn và nguyện vọng) của chị gái...”

“Nhiều năm như vậy, nhất định chị ấy cũng hi vọng chúng ta đều có thể được tốt, dù sao....”

Trong giọng nói càng lúc càng thấp của người phụ nữ ánh mắt Khương Minh càng lúc càng lạnh lẽo, mãi đến khi bị một câu nhàn nhạt “Đủ rồi” cắt ngang, mới hoàn toàn biến mất, cúi đầu về mặt oan ức không cam lòng.

Người nói câu kia không phải là Khương Minh, là người đàn ông có bộ dạng rất giống Khương Minh, ngũ quan người đàn ông không khô ngô tuấn tú bằng Khương Minh, nhưng năm tháng lắng đọng lại làm cho phong cách của ông xem ra thành thục tao nhã, câu “Đủ rồi” kia nói không lớn, giọng trầm thấp, không có một chút tức giận nhưng trong giọng nói là nồng đậm ý tứ cảnh cáo, còn mang theo một loại cảm giác áp bức ‘ở lâu địa vị cao’, lực uy hiếp kinh người.

Người đàn ông lạnh lùng nói câu đó xong quay đầu nhìn về phía Khương Minh, thậm chí Nam An An cảm giác rõ ràng ý tứ hành động lần này của người đàn ông là bày tỏ thật có lỗi với Khương Minh....

Đối với người đàn ông xin lỗi, Khương Minh chỉ lễ phép mà xa cách gật gật đầu, rồi chân dài bước đi tới chỗ Nam An An ẩn mình.

Σ(⊃ °Д °;)⊃ Nam An An nhìn chân dài càng lúc càng cách mình rất gần có chút sợ hãi, mãi đến khi bản thân mình bị bóng mờ Khương Minh che phủ hoàn toàn... Cô im lặng đuổi theo bước chân Khương Minh, chuẩn bị thừa dịp trống không mà đi vào, giữa lúc đang suy nghĩ làm thế nào để mở miệng thì nghe Khương Minh ‘vân đạm phong khinh’ hỏi: “Có cảm nghĩ gì?” --- Về trò hề này.

Nam An An: “Đau nhiều ạ!”

Khương Minh: “...”

Nam An An: “Tay thầy.”

Tầm mắt Khương Minh theo ánh mắt cô rơi vào nơi trên ngón tay bị tàn thuốc ấn xuống, tiện tay ném điếu thuốc lá mới vừa rồi còn nắm trong lòng bàn tay theo đường vòng cung vào thùng rác có kiểu

dáng như tảng đá bên đường, tiếp sau đó dùng tay kia ấn xuống đầu cô một cái, giống như là đối với một sủng vật nghịch ngợm.

Lần thứ hai Nam An An ngạc nhiên ở chỗ mình hoàn toàn không né tránh đụng chạm của Khương Minh, quả nhiên giống như lời nói của bác sĩ tâm lý kia ---

Cô không có bệnh.

Nhất định là cô quá dễ thương đến nỗi bọn họ đều cho rằng cô chưa uống thuốc.

.....

Lúc cùng đi với Khương Minh vào phòng khách, Nam An An liếc mắt một cái thì thấy sắc mặt ông ngoại xem ra không tốt, thấy An Khả đổ mắt bên cạnh ông ngoại thì trong nháy mắt cô đã hiểu. Ba tuổi nhìn thấy ông cụ những lời này đã được chứng minh hoàn toàn trên người An Khả, đứa nhỏ An Khả này lúc đi nhà trẻ thì tìm ông ngoại tố cáo, lúc tiểu học thì tìm giáo viên chủ nhiệm lớp tố cáo.

Năm đó lúc An Khả tranh đua chức lớp trưởng Nam An An đã biết --- nhất định là vì làm lớp trưởng tố cáo sẽ càng có uy tín hơn ---

Sự thật cũng chứng minh, trên thế giới này hiểu mi nhất, không chỉ là vợ mi, mà còn là kẻ địch của mi.

Nhìn bộ dạng An Khả lúc này chớp mũi hồng hồng ánh mắt ướt sũng tuyệt đối là tố cáo được nên tâm tình rạng rỡ sáng khoái niềm vui tràn trề, thì Nam An An biết ông ngoại cô muốn tìm cô tính sổ.

Quả nhiên, ông cụ lạnh lùng nghiêm mặt nói: “An An, con qua đây---”

Tưởng rằng là chuyện gia đình họ, Khương Minh nâng cằm ý bảo Nam An An cô đi qua đó.

“Con thật sự là rất không hiểu chuyện.” Thái độ đối mặt với cô của ông cụ rõ ràng ngược lại khi đối mặt với An Khả.

Nam An An cúi thấp đầu, bề ngoài giống như lễ độ cung kính.

“Nguyên vọng của ta và cậu con là...” Ông cụ nói đến một nửa thì Nam An An nhìn thấy Khương Minh đi tới, nhanh tay nhanh mắt giữ chặt tay Khương Minh, vẻ mặt hạnh phúc trừng mắt nói với ông cụ: “Ông ngoại, đây là bạn trai của cháu φ(° ▽ ° *).”

Mặt ông cụ tối đi một nửa: “....”

Chờ ông cụ cho công bằng An Khả: “...”

Trong một giây chấm dứt độc thân Khương Minh: “...”

Khương Minh hắng giọng lễ phép nói tiếp lời học trò của anh --- “Ông ngoại khỏe ạ.”

Mặt ông cụ hoàn toàn đen thui.

Đây hoàn toàn là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Cô nhóc Nam An An này ‘bất hiện sơn bất lộ thủy’ (nguyên văn, và bản tiếng Trung - 不显山不露水), phúc hắc làm cho anh không chống đỡ được, trong lòng ông cụ nổi giận việc chọn con rể không hoàn mỹ, cười ha ha, ngụ ý cực kỳ rõ ràng: “Một ngày nào đó ta muốn nghe con gọi một tiếng ông nội đấy...”

Khương Minh cười cười, từ chối cho ý kiến nhưng tầm mắt có điều ngụ ý rơi xuống An Khả ngồi bên người ông cụ....

Trò chuyện câu có câu không với ông cụ xong, lúc Khương Minh nâng mắt thì thấy Nam An An không biết vì sao chạy tới góc khuất trước cửa sổ sát đất, có lẽ vì hợp với tình hình, cô vừa mới đi thay một bộ lễ phục màu đỏ đô, làn váy dài tới đầu gối, bắt đầu từ chỗ eo xuống phía dưới bung ra bồng bênh, kiểu dáng váy đơn giản mà không mất đi vẻ đẹp, màu đỏ đô tận dụng lợi thế màu da cực trắng của Nam An An, nổi bật mà không tầm thường. Tóc đen rất dày thả tùy ý, mấy sợi tóc buông xuống bên tai, cô cứ như vậy không nói lời nào ngồi chỗ kia lắc lắc ly rượu trong tay, thật sự giống như đám nhóc đại học phía Tây nói như vậy --- rất có phong cách kiểu mẫu nữ thần.

Rõ ràng, cho là như vậy không chỉ một người là anh.

Khương Minh nhìn thấy một người đàn ông nhấc chân đi qua phía Nam An An thì hơi nhú mào, sau khi ngồi xuống người đàn ông đó nói câu gì với Nam An An, Nam An An lập tức nở nụ cười, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng nụ cười của cô có cảm giác như ánh sáng lung linh, lúm đồng tiền nho nhỏ xinh xắn nổi trên khuôn mặt, cười đến mức mắt nai cong cong càng thêm hấp dẫn người khác hơn.

“Bốp” một tiếng động trong trẻo khi anh đặt ly rượu trong tay lên bàn.

Hình như Nam An An dùng một câu nói đuổi người đàn ông đến gần kia đi, sau đó buông ly rượu trong tay xuống tiện tay bưng một đĩa bánh ngọt nhỏ trên bàn bắt đầu nhìn quanh bốn phía, cặp mắt kia được che phủ lông mi dày cong vênh lên ánh mắt còn chưa thu hồi ý cười trước đó, ánh mắt đung đưa di chuyển có vẻ trông bên nọ ngó bên kia.

Bỗng chốc, ánh mắt cô đối mặt với anh.

Dường như Khương Minh lập tức bị cặp mắt sáng rực kia lấy lòng, buồn bực cả đêm giống như đã tiêu tan thành mây khói, nhìn Nam An An đi về phía anh.

“Thầy giáo, cho thầy bánh ngọt.” Nam An An đưa bánh ngọt trong tay cho anh, nhưng ánh mắt lại không rời khỏi chiếc đĩa.

“Tôi không thích đồ ngọt.” Giọng nói Khương Minh còn chưa dứt, mà bánh ngọt dưới mắt anh đã không còn, hình như Nam An An tuyệt đối không vì anh từ chối mà khó chịu, còn bụng đĩa bánh ngọt kia cắn một miếng ---

Việc đó làm buồn bực của anh cùng với phong cách nữ thần tan thành mây khói.

“Vậy lát nữa thầy về trường sao?” Nam An An cắn xong miếng bánh ngọt, ngửa mặt nhìn Khương Minh chờ đợi. Cô biết đêm nay An Dạng sẽ ở nhà họ An một đêm, nhưng mà cô không muốn ở lại cũng không muốn bị người ta châm chọc khiêu khích.

“Ừm:” Khương Minh gật gật đầu, ngày mai là thứ hai, ở phía Tây anh có một căn hộ lớn mặc dù không thường ở, nhưng vào lúc này có thể lấy nó làm tác dụng lớn nhất --- tiện đường, đặt ly rượu xuống Khương Minh nhìn vào ánh mắt Nam An An: “Đi thôi, đưa em về luôn.”

Chưa đủ tuổi không có bằng lái xe Nam An An vui sướng theo sát Khương Minh đi ra ngoài, gió đêm thành phố C mang theo cảm giác mát rượi, thổi vào người thoải mái giống như là mỗi một lỗ chân

lông đều kéo giãn ra bắt đầu hít thở, cuối cùng Khương Minh cũng sáng khoái tinh thần.

Nam An An đoan đoan chính chính ngồi trên ghế lái phụ, không tự giác có chút tim đập rộn lên, anh cách cô gần như thế, gần tới mức cô có thể quan sát lông tơ trên cánh tay cầm vô – lăng của anh, gần tới mức xoay đầu là có thể nhìn thấy gò má khô ngô tuần tú của anh, Nam An An khép hờ mắt, mỗi một lần lúc đối diện với Khương Minh cô luôn luôn tự nhiên biến thành dáng vẻ sợ hãi.

Trong xe rất mát lạnh dễ chịu, thấy vẻ mặt Khương Minh không chút thay đổi Nam An An đè nén kích động trong lòng xuống rất cẩn thận nói: “Thầy giáo, vừa rồi em nói với ông ngoại thầy là bạn trai em, thầy không tức giận chứ?”

Khương Minh vừa muốn nói không có thì nghe Nam An An càng cẩn thận hơn: “Thầy đừng nóng giận nhé, em chộc thầy chơi thôi.”

Em chộc thầy chơi thôi....

Em chộc thầy chơi thôi....

Em chộc thầy chơi thôi....

“Việc đó, em không thích An Khả...”

“Em sợ ông ngoại em nói cho hai người thầy ở chung một chỗ...”

“.... Cũng xem như em giúp thầy thoát khỏi rắc rối.”

Nói năng không đầu không đuôi giải thích đến một nửa, Nam An An mới ý thức được một vấn đề khác --- nhớ ra Khương Minh thích hoa sen nhỏ An Khả thế thì sao?

Nghĩ tới có thể như vậy, cả người Nam An An cũng không tốt lập tức dè dặt nói: “Thầy thích An Khả không?”

Khương Minh: “Oh.”

(☺☺) Nhất định là nam thần nhà cô không biết ý nghĩa oh là gì.

Nam An An chợt muốn giở trò bịp bợm tìm đường chết hỏi một câu: “Em đây thì sao?”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 9

Nói câu đó ra miệng Nam An An muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

Nếu Khương Minh nói không thích, đổi lại cô phải dùng da mặt dày hơn để theo đuổi anh.

Ngộ nhớ anh lại “Oh,” muốn cô “À...” hay không À đây ...

Giữa lúc Nam An An đang miên nghĩ ngợi lung tung thì nghe giọng nói rõ ràng róc rách của Khương Minh nói: “Thích.”

thích ~

Anh nói thích ~

Nam thần của cô nói thích cô~

Lúc Nam An An đang vui vẻ muốn nói em cũng thế.

Chợt nghe Khương Minh lười biếng nói: “Tôi cũng chọc em chơi thôi.”

Tôi cũng chọc em chơi thôi....

Tôi cũng chọc em chơi thôi....

Tôi cũng chọc em chơi thôi....

Cho nên vậy mới nói, làm chuyện hồ đồ bao giờ cũng bị trả lại.

Ánh sáng trong xe cực kỳ u tối Nam An An xoắn ngón tay ngấm cảnh đêm ngoài cửa kính xe, sau khi tâm tình thay đổi rất nhanh cả người đều lười biếng, nói gì cũng không muốn nói --- nghệt thờ.

Khương Minh tiện tay mở nhạc rất dễ nghe, giữa lúc giọng nữ vang lên Nam An An lười biếng dựa vào ghế ngồi lướt weibo ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần của tôi, không thể yêu kiêu kiêu ngạo như vậy!

Rất nhanh có tiếng báo tin nhắn tới.

Khế cũng không cười: A, còn chưa đổi tên à!

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Chị họ, xin giúp chiêu với em cũng muốn đổi tên chứ~

Khế cũng không cười: Vậy thì đổi lại nam thần đi.

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Được~

Nam An An bị quẫn, ôm di động mừng rỡ không có chút đề phòng --- thì cảm giác được bầu không khí không bình thường, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt cười như không cười, không biết lúc nào xe đã đứng dưới lầu học viện kinh tế, dường như cô nhìn di động quá chăm chú cho nên không chú ý tới.

Phản ứng đầu tiên của Nam An An che di động, sau đó phát hiện giấu đầu hở đuôi lại lấy tay ra --- vì thế, Khương Minh 'thuận nước đẩy thuyền' thấy được....

Anh không phản ứng, cũng may anh không phản ứng, Nam An An cảm thấy đêm nay trái tim cô đã không còn chút sức lực nào để

tiếp nhận thêm bất kỳ đả kích nào nữa, cô nói câu “Cảm ơn thầy, tạm biệt thầy” rồi mở cửa xe. lê quý,!!Đôn

Đến phòng ngủ 20 học viện kinh tế cũng chỉ mất 10 phút là tới, tay Nam An An vừa chạm vào nắm cửa nghe thấy Khương Minh nói: “Chờ một chút,” sau đó bản thân mình mở cửa xe bên kia trực tiếp đi lên tầng học viện kinh tế.

Nam An An đợi không bao lâu, thì Khương Minh ôm vài thứ xuống đến nơi....

Đây là anh muốn đưa quà tặng cho cô sao?

Khương Minh cầm thứ đồ trong tay ấn vào ngực cô: “Ngày mai tôi đi công tác, cho cá ăn giúp tôi.”

Lúc này Nam An An mới nhìn rõ thứ Khương Minh ôm tới là bể cá xinh đẹp trong phòng làm việc của anh.

“À...” Nam An An gật gật đầu, lời cảm ơn của cô vừa mới tới bên miệng..

“Cảm ơn” --- Khương Minh

Việc này trăm bồng nháp nhô rung động lòng người cả đêm!

Cuối cùng cá của Khương Minh cần môi trường rộng rãi sáng sủa, mà ký túc xá không đủ điều kiện đó vì thế Nam An An đưa về nhà cô, lúc Nam An An ôm bể cá chuẩn bị xuống xe mới kịp phản ứng --- cho cá ăn mà nói, cô đi tới văn phòng anh là có thể cho ăn, không nhất thiết Khương Minh phải ôm bể cá từ tầng 14 mang xuống dưới.

Khương Minh vòng qua chỗ ghế lái phụ giúp cô mở cửa xe, khi Nam An An ôm bế cá lớn xuống xe một tay Khương Minh khoác lên trên cửa xe, làm như vô ý hỏi: “Yêu kiều kiều ngạo ... Là cái gì?”

Nam An An: “....” Quả nhiên là anh nhìn thấy được!

“Hử?” Lúc Khương Minh cúi người cách cô rất gần, thậm chí cô có thể cảm giác được hơi thở ấm áp đồng thời ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, giọng anh mát lạnh trước sau như một, có lẽ là do đêm này uống rượu nên giọng nói đẽ xuống rất thấp, mang theo giọng điệu lười biếng, soàn soạt ma sát lỗ tai cô, âm cuối nhếch lên như hấp dẫn tới trên người yêu nhất của cô, khiến lòng cô cũng có tiếng động vọng lại, Nam An An cúi đầu ngay cả hít thở cũng thật sự thả ra rất khẽ rất nhẹ.

Gió đêm hiu hiu, cô mới phát hiện thì ra cô thích Khương Minh không hề giống với những người nam sinh mà cô đã từng thích.

Khi đó cô còn rất nhỏ,

Những thứ thích kia pha trộn giữa nam sinh học giỏi nhất rồi tự nhiên sùng bái,

Cô thích rất nhanh, quên lại càng nhanh hơn...

Đến bây giờ những nam sinh này chỉ để lại bóng dáng mờ nhạt trong lòng cô, thậm chí cô đã quên tên bọn họ.

Mà Khương Minh....

Cuối cùng Nam An An ôm bế cá lớn chạy trên đường vắng, ngay cả cô cũng không biết cô trốn tránh chính là vấn đề này, còn bây giờ không cách nào đè nén trái tim đang đập rộn lên.

....

Lúc mi không thích một người, tự mình ăn cơm tự mình đi đường tự mình làm tất cả mọi chuyện, tự do mà tùy ý;

Lúc mi thích một người, mới bắt đầu cảm nhận được một mình mình có bao nhiêu cô đơn lẻ loi.

“Vậy mới nói, cô đơn là vì yêu mà tạo thành.” Cố Ly cắn một miếng kem trong tay Nam An An, thoải mái nằm trên sofa trong nhà Nam An An sau khi nói xong một chuỗi dài này đi đến một kết luận, vẫn vẻ mà đau buồn.

Một giây sau Cố Cầu Cầu nháy nháy mắt: “Cô gái, cậu nhớ và có mùa xuân sao?” Khương Minh đi công tác một tháng, nữ sinh trong lớp từ sáng thứ hai cho tới trưa thì có đủ loại than vãn thở dài.

“....” Nam An An đẩy đẩy đầu Cố Ly, vẻ mặt nghiêm túc: “Cố Cầu Cầu, cậu ghen tị.”

“....” Cố Ly im lặng.

“Cậu yêu tớ rồi.” Nam An An nghiêm mặt nói.

“Tớ không...” Cố Ly tiếp tục im lặng.

“Cậu đừng cậy mạnh!” Nam An An ngắt lời cô, vẻ mặt nặng nề.

“...” Cố Ly im lặng một lúc, cô nghiêm túc nâng khuôn mặt xinh đẹp như hoa mai của Nam An An ánh mắt nhìn chăm chú, nhìn sâu vào trong ---

“Cậu có chứng bệnh ảo tưởng sao?”

Nghe vậy Nam An An không bác bỏ, mà nghiêng đầu gối lên cánh tay mình nói: “Cố Cầu Cầu, thật sự có thể tớ có...”

“Có cái gì?” Cố Ly sừng sốt: “Cậu có? Của ai?”

Cố Ly là kiểu nói lời cay độc mỗi khi mở miệng, tuyệt đối không dễ dàng ngất được, Nam An An lắc đầu: “Chứng bệnh ảo tưởng, có thể tớ có thật.”

“Có đôi khi tớ, sẽ cảm thấy Khương Minh rất yêu rất yêu tớ...”

“Lúc anh ấy nhìn tớ, tớ sẽ cảm thấy trong mắt anh chỉ có tớ.”

“Mắt thầy ấy không lé cũng chẳng mù...” Cố Ly khoát khoát tay, không cho là đúng “Lúc nhìn cậu trong mắt tất nhiên chỉ có mình cậu.”

Nam An An lắc đầu: “Lúc tớ nói anh ấy là bạn trai tớ, anh ấy cũng không phản bác.”

“Anh ấy còn tặng tớ một bể cá lớn.”

Cố Ly: “... Cậu muốn nói gì với tớ? Cậu có bệnh hay là anh ấy yêu cậu?”

###

Nam An An vẫn luôn cảm thấy, nam thần và người đàn ông là không giống nhau..

Yêu một người đàn ông, sẽ muốn cùng với anh, sẽ luôn muốn cùng anh đi tiếp.

Mà yêu nam thần trong lòng kia, như vậy tình cảm từ khi mới bắt đầu chính là không hi vọng, hoặc có thể nói, lúc mi đưa một người đàn ông nâng lên để tôn thờ .... Ở trong lòng mi anh cao cao tại thượng, xa không thể chạm tới,

Mà mi đã thấy bản thân mình rất thấp rất thấp, tất cả lo được lo mất, tất cả lo lắng không yên giống như từ khi vừa mới bắt đầu đã không có hi vọng được đáp lại.

Ngay từ đầu, tình cảm của cô với Khương Minh chính là như thế này --- Cô tán thưởng anh, sùng bái anh, thích anh, cũng không mong chờ gì cả.

Rồi sau đó, cô mới phát hiện, là cô hi vọng, hi vọng anh đáp lại, vui sướng khi anh đối xử với cô không giống nhau, nghĩ lại Khương Minh không viết thư giới thiệu cho An Khả, nhưng lại hướng dẫn môn học cho một mình cô, chỉ xoa đầu một mình cô, chỉ dạy một mình cô, chỉ giao một mình cô cho cá của anh ăn....

Lúc đầu cô cho rằng đây là sự yêu thích đối với nam thần, cuối cùng sẽ càng ngày càng mờ nhạt theo thời gian, lại không nghĩ rằng nó bị thời gian ấp ủ càng ngày càng lên men.

Di động trong túi áo rung rung ngắt “Suy nghĩ” của Nam An An, An An mở khóa màn hình điện thoại thì thấy tin nhắn nổi lên màn hình ---

Khương Minh: Tám giờ sáng ngày mai tới văn phòng tôi.

Nam An An: Cá rất tốt, muốn em ôm qua không?

Khương Minh trả lời tin nhắn rất nhanh: Em tới là được, không cần mang cá theo.

###

Nam An An khỏe trở lại, cảm giác cả người mình đều rất tốt, ngay cả lúc chạy tới cho cá cưng ăn cũng đều hát khe khẽ.

Cá cưng trong bể bơi lội rất khoan khoái, Nan An An cho ăn xong thì đứng trước bể cá nhìn viên ngọc xanh biếc thoáng lộ ra phía dưới tảng đá, miếng ngọc bích kia bị tảng đá đè lên có chút khuất, tối hôm mang bể cá về Nam An An muốn thò tay lấy miếng ngọc bích kia ra xem, sau đó sợ thả tay vào trong ô nhiễm nước sẽ giết chết cá bé mới từ bỏ.

Miếng ngọc màu xanh này, mỗi ngày đều làm lòng cô ngứa ngáy.

Lúc cho cá ăn, theo thói quen đổi góc độ ngắm nhìn nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Vì sao Khương Minh lại mang miếng ngọc bích ném vào trong bể cá chứ?

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 10

Ngày hôm sau Nam An An thức dậy rất sớm, không ăn sáng mà trực tiếp gọi xe đi tới trường học, lúc tới học viện kinh tế mới hơn bảy giờ.

Cô đứng trước cửa 1401 một hồi lâu còn chưa tới tám giờ, Khương Minh là một người cực kỳ đúng giờ, đúng giờ kiểu không đến muộn mà cũng chẳng đến sớm.. Nam An An vô cùng buồn chán vòng vo một hồi cũng đói bụng, cúi đầu lấy hộp sữa tươi trong ba lô đeo trên vai vừa mới cầm ống hút uống được một ngụm thì nghe tiếng thang máy ding một tiếng.

Nam An An cầm hộp sữa vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Khương Minh mặc áo khoác ngoài màu xám tro, quá căng thẳng ngón tay hơi dùng sức thì sữa từ trong ống hút phun tới trên mặt anh ....

Trong tiếng cười khế của Khương Minh .... Nam An An “Bối rối” chuyển phương hướng ống hút gấp khúc thành 90 độ....

Vì thế, sữa bắn cái vèo lên cổ áo khoác ngoài của Khương Minh, cũng may vóc người Khương Minh cao to, nếu không thì lúc này chính là một mặt đầy sữa rồi. Nhất định là đứa nhỏ này đang trả thù vụ Fanta ngày đó.

Khương Minh mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái, thong thả dùng khăn tay xoa xoa cổ áo của mình nói: “Quà đón tiếp?”

Nam An An nâng tay cầm sữa có chút cứng ngắc: “Không phải em cố ý.”

“Ừm” Khương Minh lơ đãng trả lời, một bàn tay chống trên khung cửa, cúi người ngậm chặt ống hút cô đang cầm trong tay uống một ngụm....

⊙▽⊙ Nam An An nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc tay có chút chênh vênh, yết hầu gợi cảm của anh di chuyển nuốt ngụm sữa kia xuống.

“Em, em uống qua rồi” Nam An An tốt bụng nhắc nhở anh..

“Tôi khát quá.” Khương Minh đứng thẳng lên, làm như không có việc gì lấy chìa khóa mở cửa.

Nam An An cầm sữa đi vào theo, lq!đôn,n, Khương Minh cởi áo khoác rồi lười biếng tựa vào trên ghế sofa, cánh tay khoác lên chỗ tựa lưng, tay trái bóp mi tâm xem ra có chút mệt mỏi, rương hành lý màu xanh của anh vẫn dựa nơi cánh cửa.

Xem ra là Khương Minh vừa xuống máy bay thì trực tiếp đến trường học....

Khương Minh buông tay trái xuống thì thấy Nam An An đứng đằng kia, giơ hộp sữa tươi kia lên: “Hết khát chưa, uống thêm một miếng nữa?”

“...” Khương Minh, từ lãng mạn tới lãng mạn cũng không cứu vớt được bao nhiêu so với trêu chọc.

“Thầy giáo, thầy đói sao?” Nam An An lấy ba lô trên vai mình xuống đặt trên đầu gối.

“Ừh” Khương Minh gật gật đầu, máy bay trễ giờ, anh xuống đại sảnh sân bay đã 7 giờ 30 phút liền trực tiếp quay về trường học, ra khỏi thang máy quả nhiên Nam An An ở đây.

“Thầy ăn bánh bao không?” Nam An An lấy hai chiếc bánh bao trắng trẻo mập mạp trong ba lô ra.

Khương Minh đang muốn lắc đầu thì nghe giọng điệu tự hào của Nam An An: “Em làm.”

Anh đưa tay nhận lấy bánh bao, ngửi thấy cả mùi sữa ngọt thơm mát của bánh bao, Khương Minh cắn một miếng --- nhân bánh làm bằng tôm bóc vỏ và hạt ngô (bắp), vỏ bánh bao mềm mại thơm lừng, tôm bóc vỏ và hạt ngô cũng rất non.

“Thầy uống sữa đậu nành không?” Nam An An lấy một hộp từ trong ba lô ra, đút ống hút vào rồi đưa qua..

“Thầy ăn cam không?” Nam An An lục lọi ba lô.

“Cạch” Khương Minh dừng một chút “Em là Doremon sao?”

“...” Doremon tự mình bóc vỏ cam ăn.

“Em không làm bài tập” Khương Minh lấy lại tinh thần, uống hết sữa đậu nành trong tay, nói trúng tim đen.

“...” Vừa đưa bánh bao vừa đưa sữa đậu nành vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn này Nam An An.

.....

Thời gian cho tới buổi trưa Nam An An đều làm bài tập, Khương Minh ngồi ở bàn làm việc gõ gõ bàn phím, lẽ ra có thể yên tĩnh mà

tốt đẹp.

Di động Nam An An rung lên lần thứ năm, tiếng ông ông trong văn phòng im lặng rất rõ ràng.

Nam An An mở khóa màn hình, một tin nhắn ngắn gọn nổi trên màn hình bắn ra --- An An, anh tới đại học phía Tây bọn em rồi.

Di động trong tay cô lại rung lên một cái --- An An, anh đến học viện kinh tế bọn em rồi.

Lại rung một lần nữa --- anh đến dưới lầu học viện kinh tế rồi.

Nam An An ngẩng đầu nhìn về phía Khương Minh mới phát hiện không biết từ lúc nào anh đã tựa vào ghế da ngủ thiếp đi, cô nhẹ nhàng tay chân đi đến cạnh cửa.... Khương Minh: “Làm xong đề bài rồi hả?”

“Chưa xong” Nam An An lắc đầu.

Ngón trỏ Khương Minh không chút để ý gõ gõ xuống mặt bàn: “Tiếp tục làm.”

Nam An An rơi nước mắt, không cần anh chịu trách nhiệm với tôi như vậy, thầy giáo.

Nam An An tiếp tục vùi đầu làm bài, viết một lát lén lút nhìn màn hình máy tính của Khương Minh --- Khương đại thần lại có thể đang chơi trò chơi!

Cô viết bài tập cho tới trưa, anh chơi trò chơi cho tới trưa!

Đúng là Khương Minh chơi trò chơi ---- anh điều khiển thích khách mặc quần áo màu đen kia đi rất nhiều nơi, LQĐôn!!n, sau

cùng thích khách vươn người nhảy lên trên một cây đại thụ ở bên hồ.

Anh đã từng ở chỗ này cùng ngắm phong cảnh với Tiểu Quyển.

Khi đó người phụ nữ kia vừa mới gả cho ba anh, anh chơi trò offline, Tiểu Quyển cũng ngoan ngoãn ngồi dưới tàng cây với anh.

Theo trò chơi từ lúc sáng đến lúc mặt trời lặn, Tiểu Quyển vẫn không nhúc nhích.

Anh cho rằng đồ đệ nhỏ của anh cũng đang offline, đầu Tiểu Quyển toát ra bọt khí --- sư phụ, em muốn ngâm thơ.

Trong hồ được phủ lên bởi một vàng chiều tà màu cam rực rỡ, hai con ngỗng uyên ương trong hồ dựa sát vào nhau, vẽ nên cảnh tượng xinh đẹp đối xứng..

Nhân vật Khương Minh ừ một tiếng, nhìn hai con ngỗng uyên ương xinh đẹp kia...

Thì thấy đỉnh đầu Tiểu Quyển toát ra làn sương mờ

--- ngỗng ngỗng ngỗng.....

###

Nam An An dụi mắt --- nam thần hướng về màn hình máy tính, xem ra rất là vui vẻ, nhưng mà cô rất không vui vẻ được..

Cô luôn chuẩn bị bắt đầu giết bạn trai trước của cô.

Bây giờ có một quả bom hẹn giờ đứng dưới tầng học viện kinh tế, làm như thế nào mà cô tính ra được đề bài chứ....

Tới lúc giữa trưa, Khương Minh khép máy tính, đi tới bên cạnh cô gõ gõ bàn cô --- “Đi thôi, lần này tôi mời em.”

Nam An An: “Thầy giáo, em không đói bụng..”

Khương Minh mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Nam An An: “Thầy giáo, em đói bụng.”

Khương Minh gật gật đầu, “Đi thôi.”

Bọn họ vừa ra khỏi cao ốc học viện kinh tế, cô liếc mắt một cái thì thấy Hà Nhạc....

Nam An An giơ một chân lên, đang chuẩn bị ..... Chạy.

Thì nghe Hà Nhạc ngạc nhiên mừng rỡ nói: “An An, ở đây!”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 11

Nghe vậy Nam An An nhìn bốn phía xung quanh một chút, lắc lắc đầu nói với Khương Minh bên cạnh mình: “Đói đến nỗi em nghe lầm rồi. ..Thầy giáo, chúng ta mau đi ăn thôi...”

“Bên kia” Khương Minh hơi hơi nâng cằm hướng về phía Hà Nhạc.

“.....” Nam An An im lặng, em cảm ơn thầy!

Hà Nhạc dựa vào trên thân cây dâu tằm to của học viện kinh tế, sau khi ánh mắt hướng về cô thấy cô không có ý đi qua, dứt khoát tự mình bước đi về hướng Nam An An.

Cô rất cao, mặc áo khoác ngoài màu tím đứng nơi xa xa nhìn duyên dáng yêu kiều, mái tóc dài dày màu đen lộn tóc có chút xoắn vào phía trong buông xuống trên vai lộ ra màu da càng trắng sáng của cô. Tầm mắt cô hướng về phía anh ta bình tĩnh yên ả không mang theo bất kỳ tình cảm gì, dù cho mặt không chút thay đổi cô vẫn xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc như vậy.

Hà Nhạc từng có rất nhiều bạn gái,, Nam An An là nhỏ tuổi nhất, lúc trước anh ta thích cô nhiều như vậy chính là vì cô xinh đẹp, năm đó lúc anh ta nhìn thấy Nam An An cô mặc một bộ T-shirt màu xanh và quần short jean, đứng giữa cổng trường học chờ xe, bộ dạng nhìn quanh bốn phía trước mắt thật sự làm cho anh ta cảm giác có dũng khí sáng lên, đó là lần đầu tiên Hà Nhạc nói câu chuyện yêu

đương kiểu tình thần hoặc là nói lý trí ở trên tình yêu, thậm chí ngay cả lý trí ở trên cũng không tính.

Anh ta chưa từng hôn Nam An An, bởi vì cô không thích.

Cuộc yêu đương đó, Hà Nhạc rất bức bối, anh ta là người thành niên, nhưng mà cô còn nhỏ, đôi khi ở trên đường cái ngay cả dắt tay anh ta cũng cảm thấy có gan gây tội ác, Nam An An tươi non mềm mại còn mang theo tình yêu của cô gái nhỏ thiên về hướng tự nhiên, mà anh ta đã là người từng trải trong tình trường theo đuổi một người con gái có tính chất mục đích cuối cùng, Nam An An là một nụ hoa xinh đẹp tươi non mềm mại còn mang theo hạt sương buổi sớm mai, nhưng mà chờ cô nở rộ thời gian quá dài, anh ta không muốn chờ cô lớn lên, chờ cô trưởng thành, cho nên lần đó dẫn tới bọn họ bất ngờ chia tay là điều tất nhiên.

Hà Nhạc đã quên hình dáng và tên của người phụ nữ lúc trước, nhưng vẫn nhớ Nam An An, con mắt cô trong suốt và nhìn như tầm nhả tơ, cười rộ lên hoặc cười khế lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Ngày chia tay hôm ấy, anh ta nói với cô đoạn thời gian đó cũng không biết cô còn nhỏ như vậy.

Bọn họ nói chuyện yêu đương hai tuần, anh ta không biết cô đã từng nhảy lớp, không biết cô học cấp ba cũng chỉ mới có mười bốn tuổi....

Có đôi khi nhớ lại ngày đó Hà Nhạc đều cảm thấy mặt mũi mình quá xấu xa độc ác.....

Biết Nam An An từ khi chia tay với anh ta sau đó cũng không có bạn trai, anh ta cực kỳ vui sướng, anh ta bắt đầu gửi tin nhắn cho

Nam An An, cô rất lạnh nhạt, Hà Nhạc cũng không quá để ý, có lẽ cô gái nhỏ trưởng thành thì học được rụt rè, có lẽ cô còn đang mang thù những lời lúc ấy anh ta đã nói.

Hà Nhạc thấy người đàn ông đứng bên cạnh Nam An An cười lạnh một thoáng, dáng người đàn ông rất cao, thân hình rắn rỏi, đứng chung một chỗ với Nam An An trông có vẻ cực kỳ chượng mắt.

“Em lớn rồi.” Hà Nhạc đứng trước mặt Nam An An, vẽ ra một nụ cười nhợt nhạt, khi đang nói chuyện nâng tay muốn vỗ vỗ đầu cô bị cô cau mày rồi tránh đi.

Tầm mắt Nam An An rơi vào chỗ đài phun nước không xa, làm ra vẻ như tiếc nuối thờ dài, từ từ nói: “Anh già đi rồi.”

“....” Thoáng chốc Hà Nhạc ghen lời, thấy Nam An An vẫn đứng có phần hơi xa cách anh ta như trước thì ngoắc ngoắc ngón tay với Nam An An, nụ cười cũng sâu thêm một chút..

Nam An An đi qua như anh ta mong muốn, chăm chú nhìn nụ cười “Không chính đáng điên cuồng quyến rũ” và khóe miệng nhếch lên của Hà Nhạc.

Hà Nhạc thấy cặp mắt trong suốt kia cách anh ta càng lúc càng gần , gần đến nỗi anh ta có thể nhìn thấy rõ ràng cô không trang điểm lông mi dày sẽ hơi hơi buông xuống, Hà Nhạc có chút nghệt thờ.

Thì nghe được Nam An An từ từ mở miệng, hô hấp của cô gần như rơi trên mặt anh ta

--- “Miệng anh lệch rồi.”

“Khụ” Khương Minh ho nhẹ một tiếng, mới mở miệng là trêu chọc, có biết không, cuối cùng cũng hạ được miệng người bạn trai trước của cô.... Khương Minh lập tức đi lấy xe ở bãi đỗ xe, anh muốn mang Nam An An đi ăn bữa cơm ngon, căn tin số ba gì gì đó hoàn toàn không xứng với biểu hiện tốt như vậy của Nam An An.

Hà Nhạc tái mặt: “Nam An An!”

“Ừ” Nam An An lơ đãng ừ một tiếng, thấy Khương Minh đi lấy xe càng lao nhanh như mũi tên: “Tôi đói bụng, tôi muốn đi ăn cơm.”

“Chuyện anh nói em suy nghĩ thế nào?” Hà Nhạc đuổi theo không bỏ.

Nam An An nhìn anh ta một cái: “Không được.”

“Anh còn thích em, An An...” Hà Nhạc có chút tha thiết.

“Tôi không thích anh nữa.” Nam An An vẫn không nhanh không chậm như cũ, giọng điệu bình tĩnh, không có bất kỳ yếu tố tức giận hoặc là dối hờn gì, không văn vẻ tuyên bố một sự thật.

“An An, bây giờ em đã trưởng thành, hẳn là em biết đàn ông không có mấy người có thể quản được cuộc sống của bản thân mình....” Hà Nhạc có chút thở gấp.

“Hà Nhạc,” Nam An An chăm chú nhìn anh ta: “Tôi ném đi rồi, bất kể đồ đạc hay là đàn ông, tôi cũng không muốn lại nữa.”

“Anh ta biết em có bệnh không?” Ánh mắt Hà Nhạc nhìn bóng lưng Nam An An rất lạnh lẽo.

Nam An An cũng không quay đầu lại chạy đến ven đường mở cửa xe Khương Minh ra.

Khương Minh không nói chuyện, Nam An An cũng im lặng ngắm phong cảnh ngoài cửa kính xe.

Cho tới bây giờ, ngay cả An Dạng cũng cho rằng sau khi chia tay với Hà Nhạc cô không còn nói chuyện yêu đương nữa là vì cô yêu Hà Nhạc, thậm chí cho rằng cô như bây giờ đều là vì Hà Nhạc. Nhưng mà tự bản thân Nam An An biết, cô không thích Hà Nhạc như vậy, hoặc có thể nói là cô không thích Hà Nhạc sâu sắc đến mức này.

Ngày đó cô chia tay với Hà Nhạc, Hà Nhạc cười lạnh một tiếng dúi đầu thuốc lá lên bàn, nhìn cô giọng ngả ngớn nói: “Nam An An, em nói thật đi, em chính là thiếu một người bạn trai, đến nỗi là ai cũng không quan trọng.”

“.... Ngay cả đụng chạm em cũng không để cho tôi chạm vào một chút, em nói là em giữ mình trong sạch à, hay là lãnh cảm hả?”

“À....., em có biết lãnh cảm là gì không?”

“Lãnh cảm là một loại bệnh, đúng, em chính là như vậy.....”

“Xin lỗi, đã quên em còn nhỏ, chẳng qua dù sao cuối cùng em cũng biết.”

“Đàn ông đều như nhau, cho dù em xinh đẹp đi nữa, em cũng chỉ là một cục gỗ thì sẽ không có người đàn ông nào...”

“Đừng khóc nữa.....”

Nam An An nhớ rõ bản thân mình ngày đó đứng trước mặt anh ta không chỗ nào che giấu.

Cô không khóc, kìm nén đến đau cả mắt cũng không khóc..

Đây là khí phách của cô, giống như khóc thì cô sẽ thua cuộc.

Cô đứng trước mặt người vẫn cao hơn cô một cái đầu Hà Nhạc, không khóc cũng không tức giận, sau khi nghe xong tất cả lời anh ta nói như thế mới rời đi.

Lúc trước thể hiện tốt bây giờ nhớ tới cô đều muốn tự mình vỗ tay.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe dưới đất, Nam An An nâng mắt nhìn về phía Khương Minh, há miệng thở dốc nhưng cũng không nói gì.

“Đi thôi.” Sau khi xuống xe Khương Minh khoác một tay lên cửa xe nhắc nhở cô, “Em cầm khăn quàng cổ đi, hơi lạnh.”

Nam An An hít sâu một chút, cúi đầu xoay xoay ánh mắt, cầm khăn quàng cổ ở trên xe chạy theo tới bên cạnh Khương Minh nhẹ nhàng tìm đề tài để nói: “Thầy giáo, buổi sáng thầy chơi trò chơi sao?”

“Ừm” Khương Minh gật gật đầu nghiêng mặt qua: “Còn em, chơi trò chơi không?”

“Lúc học lớp mười có chơi...” Nam An An suy nghĩ một lát, cười tíu tít nói: “Lúc ấy em chơi bác sĩ bạo lực, em là một trong số người chơi điều khiển giỏi nhất ~”

“Thật sao?” Khương Minh đưa thực đơn cho Nam An An, ánh mắt cô có chút đỏ.

“Dạ, em thầy.... Chúng ta liên kết như mọi người nói vậy.” Nam An An đón lấy thực đơn không chút khách khí bắt đầu đánh dấu chọn các loại thịt sau đó, viết chữ mười (十 thập).

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 12

Chữ mười (thập - 十) kia viết cực kỳ xấu, suýt nữa buột miệng nói ra tên khiến tay viết chữ của cô ngừng một lát, đầu ngòi bút máy đặt trên mặt tờ giấy trơn bóng hung hăng quệt xuống, gạch thủng bề ngoài trơn bóng, một loạt vết mực xuôi theo vết cắt trên thực đơn nhuộm lan ra....

Nam An An hoàn toàn không ý thức được, ngòi bút vẫn dừng lại nơi đó mặc cho vết mực lan ra càng lúc càng nhiều.

Ngón trở Khương Minh cầm cái chén gỗ nhẹ lên cốc sứ, tiếng vang trong chảo làm Nam An An lấy lại tinh thần, có chút xấu hổ khép thực đơn trả lại cho Khương Minh, bản thân mình ngồi thẳng người.

Khương Minh nhận thực đơn, ánh mắt dừng lại trên người Nam An An ở phía đối diện, sắc mặt cô có chút tái nhợt, đầu ngón tay xinh xắn trắng nõn nâng ly trà hơi hơi run lên một cái.

Khương Minh lặng lẽ thu những thay đổi của cô vào trong đáy mắt.

Cô gần như buột miệng nói ra lại im bật..... Là “Sư phụ” sao.

--- Cái tên gọi đó khiến cho anh nhớ tới tận bây giờ.

Hình như khiến cô im như thóc.....

“Ánh mắt em rất đỏ.” Sau khi viết xong thực đơn Khương Minh khép thực đơn lại đưa cho nhân viên phục vụ đang chờ bên cạnh, nói lời sắc bén.

Nam An An cúi mắt giải thích nói: “Vừa lúc này, có lẽ hạt cát bay vào....”

Với lời nói dối vụng về của cô Khương Minh từ chối cho ý kiến.

Sợ Khương Minh không tin, Nam An An dứt khoát đưa tay muốn dụi mắt rồi bản thân nhìn thẳng vào nói mới có độ tin cậy, tay vừa mới nâng lên đã bị giữ lại, ngón tay nắm cổ tay cô lạnh lạnh lại có lực không cho cô tránh thoát, Nam An An chớp chớp mắt không hiểu nổi sao khuôn mặt tuần tú của Khương Minh dựa sát vào: “Em xoa xoa ....”

“Vừa này em chạm qua quả ớt.....” Khương Minh giải thích qua loa một chút, cúi người nâng cằm cô lên, dựa sát vào nhìn ánh mắt đỏ đỏ của cô.....

Quả thật vừa này lúc cô pha nước chấm ngón tay dính bột ớt, nhưng mà.... Cô còn một cánh tay kia nữa mà.

Nam An An thấy mặt anh càng lúc càng gần, hơi thở trong sạch rơi trên mặt anh.

Cô hồi hận lúc này lừa gạt Khương Minh mắt mình bị cát bay vào, nhưng mà Khương Minh cũng không phải người bình thường, người bình thường nghe thấy người khác nói mắt bị cát chui vào đều biết là lấy cớ khi khóc, nhưng mà..... Khương đại thần thì không, anh cực kỳ tin tưởng cô, mà còn rất quan tâm muốn thổi cát đi giúp cô.

Nam An An ngưng thở theo phản ứng bản năng, trong mắt tất cả đều là ánh mắt chăm chú của Khương Minh và bóng dáng mình trong tròng mắt anh....

Tròng mắt anh đen nhánh sáng rực, bên trong chỉ có cô.....

Bờ môi mỏng của Khương Minh rõ ràng cách mắt cô rất gần, lqđ sau đó nhanh chóng thổi một cái, hơi thở mát lạnh, ánh mắt Nam An An không chớp cái nào.

Sau tiếng gõ cửa “Cốc cốc”, Khương Minh đứng thẳng lên trở lại chỗ ngồi nói “Mời vào.”

“Mười đĩa thịt bò béo, mười đĩa thịt dê mập, mười đĩa tôm không vỏ.... Thức ăn của ngài đã đủ, mời từ từ dùng.” Giọng nói vui vẻ của nhân viên phục vụ nhìn vào thực đơn, thỉnh thoảng dè dặt liếc Khương Minh một cái.

Nam An An rất không dễ dàng bình tĩnh trở lại, nghe vậy có chút kinh ngạc ngẩng đầu, cô chỉ vào mười đĩa dê mập. Nhất định Khương Minh nghĩ rằng cô rất tham ăn, hơn nữa Du Tình Vị Liễu (tên một món ăn một mâm bảy tám loại thịt, chắc Khương Minh cũng cảm thấy cô rất khó nuôi, vừa nãy cô đắm chìm trong hồi ức theo thói quen viết chữ mười, Khương Minh lại có thể suy một ra ba....

“Đủ không?” Khương Minh hỏi cô.

Nam An An chỉ muốn nói --- Anh đủ rồi ấy.

Nước trong nồi lẩu sôi ùng ục tỏa ra làn khí, ở giữa bọn họ có một tầng sương mù màu trắng bốc lên, bỏ quá nhiều tương ớt nguyên chất hun cho con mắt Nam An An rất đau, chỉ là lần này cô không dám xoa nhẹ.

Du Tình Vị Liễu không cay kiểu giống như tương ớt, cay đến miệng Nam An An nóng lên, nâng tay lên miệng quạt liên tục.

Cuối cùng, lúc Nam An An cắn phải một quả ớt chỉ thiên bị cay khóc lên luôn.

Hơn nữa, quả ớt chỉ thiên kia hình như là Khương Minh bỏ vào trong chén cô.

Nam An An ăn xong cơm, ngồi trên ghế lái phụ xe Khương Minh miệng vẫn còn cay đến tê dại, di động Khương Minh đặt trên ghế lái rung rung mấy lần, Nam An An liếc qua màn hình là một chuỗi dãy số dài không có tên người liên lạc, di động vẫn còn rung, người bên kia giống như rất vội, đã gọi một lần lại một lần liên tục sáu cuộc điện thoại ngay cả dịp tạm nghỉ cũng không có, cũng may Khương Minh trở về xe rất nhanh, trong tay cầm một lon trà lạnh.

“Thầy giáo, lúc này di động của thầy kêu liên tục.”

Khương Minh gật gật đầu nhìn thoáng qua màn hình, dứt khoát ném điện thoại lên chỗ ngồi phía sau.

Sau đó một tay mở nắp lon, trong nháy mắt ngón tay đè xuống anh nhìn thấy Nam An An nhanh chóng đưa tay bưng kín mặt.

“....”

Nam An An đón lấy trà lạnh có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi, di động trên chỗ ngồi phía sau lại rung vang một lần nữa, Nam An An có chút nghi ngờ anh không nhận điện thoại thật sự không có việc gì sao? Chẳng qua sau khi Khương Minh đưa cô tới trường học thì vội vàng rời đi, thêm mấy ngày không liên lạc với cô, Nam An An đợi mấy ngày cũng không có ý mình sẽ liên lạc với Khương Minh,

nhưng sợ ngày nào đó Khương Minh đột kích kiểm tra bài tập của cô, thì bắt đầu mỗi ngày đến thư viện tự học.

###

Buổi tối Nam An An tự mình ôn tập ở thư viện, sau khi phòng tự học bị đẩy ra lớp trưởng tài chính bọn cô thở hồng hộc chạy vào, sau khi thấy cô mắt sáng lên: “An An, Khương Đại thần là người hướng dẫn cậu hả?”

“Đúng vậy.” Nam An An gật gật đầu.

Lớp trưởng thở phào nhẹ nhõm, hai tay nắm chặt tay cô về mặt xúc động: “Cậu có cách nào liên lạc riêng với Khương Đại thần không? Hoặc là địa chỉ, vừa lúc này tớ sắp xếp tài liệu ôn tập mới nhìn thấy một bản kê khai, là trước khi thầy Khương Minh đi công tác, thành viên hướng dẫn kêu tớ thầy ấy trở về giao cho thầy ấy, vô cùng khẩn cấp đó. Tớ không thấy thầy ấy trong phòng làm việc, gọi điện thoại cũng là điện thoại trong văn phòng vang lên, tớ biết ngay điện thoại riêng của Khương Đại thần cũng không phải người bình thường như tớ có thể có, tớ cũng đã hỏi mấy người học trò thầy ấy hướng dẫn, cậu cũng không có thì tớ phải đi Sở nghiên cứu Học viện kinh tế quốc tế thôi.”

“Tớ có này....” Nam An An lục danh bạ ra, dưới ánh mắt kích động của lớp trưởng Trương đại nhân gọi điện thoại cho Khương Minh sau khi đo đo hai tiếng thì được kết nối ---

“An An?” Giọng Khương Minh trong điện thoại nghe qua có chút trầm thấp, còn mang theo chút khàn khàn.

“Thầy, ở chỗ em có một phần bản kê khai muốn giao cho thầy, thầy ở nhà sao?”

Sau khi cúp điện thoại thì lớp trưởng chớp chớp mắt nhìn qua, “Thế nào rồi, thầy ấy nói thế nào?”

“Thầy ấy nói địa chỉ cho tớ, để tớ đưa qua cho.” Nam An An xé một tờ giấy viết lời ghi chú lên rồi giờ giờ cao, trong lòng lớp trưởng hết sức cảm ơn gánh vác nhiệm vụ quan trọng đưa tài liệu.

Khương Minh ở rất gần đại học phía Tây, cô ngồi xe mấy phút là tới tiểu khu Khương Minh nói.

Có lẽ là Khương Minh đã gọi xuống nói rồi, bảo vệ cổng không ngăn cô lại.

Nam An An đi tìm theo địa chỉ ghi chép trên tờ giấy, cổng không đóng, lọt vào tầm mắt chính là phòng khách đèn đuốc sáng trưng, Nam An An đổi một đôi dép lê ở cửa gọi một tiếng “Thầy giáo” không thấy trả lời.

Nam An An đóng cửa lại đi vào phòng khách, trong gạt tàn trên bàn trà còn rất nhiều tàn thuốc, cửa sổ sát đất mở ra, thế nhưng trong phòng còn chưa bay hết mùi khói thuốc, tiếng nước chảy ào ào từ phòng tắm truyền ra.

Nam An An nhìn xung quanh phòng khách một lát, nơi ở của Khương Minh chính xác là kiểu nhà có hình thức giống nhau, phong cách phòng khách lần lượt thay đổi dần màu lam nhạt, mát mẻ xinh xắn, khi còn nhỏ Nam An An đã từng nghĩ tương lai mình có căn nhà muốn cả căn phòng đều biến thành màu lam, như thế này xem ra khiếu thẩm mỹ khi còn nhỏ của cô cũng không quá lệch lạc.

“Ăn cơm chưa?” Giữa lúc Nam An An đang ngẩng nhìn bốn phía, nghe được giọng Khương Minh vừa quay đầu lại thì nhìn thấy anh đứng nơi cầu thang,

Hình như là vừa mới tắm xong đi ra đây, mặc một áo tắm màu tàn thuốc.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 13

“Còn chưa” Nam An An lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Khương Minh,

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp có thể nhìn thấy rõ ràng xương quai xanh gợi cảm như ẩn như hiện dưới áo tắm màu tàn thuốc, dây đai áo tắm tùy tiện buộc một vòng quanh thắt lưng hẹp làm nổi bật đường cong cơ thể, cộng thêm dưới vạt áo tắm lộ ra cẳng chân cũng rất dài, ngay cả lông chân cũng cực kỳ gợi cảm....

Anh giơ tay lên cầm một chiếc khăn lông màu xanh đậm tùy ý xoa nửa mái tóc đen nhánh ẩm ướt, sau khi ném chuẩn xác khăn mặt lên trên tay vịn sofa, tiện tay gỡ mái tóc dày, ngón tay trắng nõn thon dài khớp xương rõ rệt hòa vào trong mái tóc đen, trong lúc lơ đãng nâng tay tóc ngắn trên trán dính theo lộ ra trán đầy ắp trắng trẻo.

Một giọt nước từ cái mũi cao ngất của anh quét xuống khóe môi lạnh nhạt của anh, một đường rồi biến mất vào trong áo tắm....

“Em ăn quà vặt trước đi, tôi lên thay quần áo.” Khương Minh lấy một túi đầy đồ ăn vặt dưới bàn trà ra đưa cho cô, sau đó gọi điện thoại gọi gà KFC mới xoay người lên lầu, Nam An An lười miếng bánh bơ sữa nho cắn một miếng, Khương Minh vừa đi lên lầu cả người cô đều được thả lỏng.

Từ nhỏ An An tự nhiên có cảm giác kính nể và sợ hãi với thầy giáo, cảm giác kính nể và sợ hãi này ở trước mặt Khương Minh lại càng bị phóng đại vô cùng.

Giữa lúc cô đang ăn đồ ăn vặt thì nghe tiếng nhắc nhở của weibo

Cố Ly đi ăn: Đồ nướng bằng vỉ sắt ăn ngon nằm ngoài dự đoán của tớ, kẻ phản bội đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên.

Kèm theo ảnh gia đình có mấy chục đĩa hải sản..

Nam An An lặng lẽ bình luận ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: lát nữa nam thần mời tớ ăn KFC.

Một tiếng “leng keng” ---

An Ngưng đi ăn: Chắc chắc, không có sức đánh lại cỡ nào

Đường Viên đi ăn: Chắc chắc, chênh lệch rõ ràng cỡ nào

Đám đồng bọn phát rồ cỡ nào, không phải là vì vội đưa tài liệu tới cho Khương Minh mà lỡ mất buổi liên hoan thôi sao, Nam An An mở địa chỉ trang web mình thu thập --- đúng vậy, là weibo nửa năm trước An Ngưng đăng lên.

--- An Ngưng giảm cân: Tôi không bao giờ muốn ăn hải sản nữa.

Nam An An chuyển tiếp tin mới cho An Ngưng, còn bình luận một câu kèm theo địa chỉ weibo giảm cân kia.

Chuông điện thoại di động vang lên Nam An An mới biết được thì ra là cô xem nhẹ mức độ phát rồ của chị cô ---

Nam An An: “Chị, làm sao vậy?”

An Ngưng hời hợt nói: “Không có gì, cho em nghe tiếng bọn chị cắn miếng cá sống....”

Nam An An: “.....”

An Ngưng nghi ngờ nói: “Em khẳng định em còn muốn ăn KFC? Em xem quảng cáo mới nhất của KFC chưa?”

An Ngưng ngừng lại một chút, nói sinh động như thật: “Mau tới mút ăn ngón tay có vị gà của tôi đi ~ mau tới ăn da gà vàng giòn của tôi đi ~”

Nam An An: “.....”

Mi dầu chấm câu như vậy không làm thất vọng thầy giáo thể dục của mi sao, mi không làm thất vọng ông cố nội Kentucky Fried (KFC) sao, mi như vậy đối với một người tính lạnh nhạt có thể sao?

Nhờ phúc của chị cô, lúc KFC đưa tới, Nam An An đã hoàn toàn không có cách nào nhìn thẳng những miếng gà này nữa.....

Cô cầm chiếc bánh mì kẹp thịt (Hamburger) nhìn Khương Minh không chớp mắt, anh đã thay đổi cả người mặc quần áo ở nhà màu đen, đang ngồi trên ghế sofa điều bộ lười biếng lật tài liệu cô đưa tới, vẻ mặt cực kỳ chăm chú, thỉnh thoảng nhú mày dùng ngón trỏ đẩy khung mắt kính bộ dạng lịch sự tao nhã.

Nam An An chọn một cái liếc thấy Khương Minh đang chuyên tâm không để ý, hai tay cầm chặt hai bên Hamburger nhanh chóng khế bốp, đùi gà phía trong với khí thế sét đánh không kịp bưng tai “Bốp” một tiếng bay vào thùng rác dưới chân cô.

Sau khi Nam An An làm xong những thứ này vui vẻ ngẩng đầu lên, thì đối diện với ánh mắt thẳng tắp cười như không cười của Khương Minh,

“Không thích hả?” Anh khép tài liệu đứng lên đi về phía tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh vẫy tay với cô: “Muốn ăn cái gì?”

“Thịt” Nam An An vô cùng quả quyết đi qua nóng lòng muốn thể hiện tài năng thử sức xem sao, Khương Minh lắc đầu kêu cô trước cứ chơi đi đã, rồi vén tay áo lên đeo một đôi găng tay dùng một lần.

Nam An An đứng ở cửa kính nơi phòng bếp thấy Khương Đại thần rút một cuốn sách dạy nấu ăn ra xem rất nghiêm túc, sau khi bỏ sách dạy nấu ăn xuống bắt đầu cắt thịt, ánh mắt chăm chú như đang tiến hành nghiên cứu học thuật nào đó --- giơ tay chém xuống, miếng thịt bò kia đã bị anh cắt đều đặn miếng lớn miếng nhỏ giống nhau, xếp ngay ngắn cùng một chỗ, ngay cả trên sách dạy nấu ăn chỉ 300 ml cũng dùng cốc chia vạch đo cẩn thận.

Nam An An thấy lú lẫm không nói nên lời, con người Khương Minh dường như làm cái gì đều luôn ung dung bình tĩnh như vậy, Nam An An đợi rất lâu, không nhịn được trốn bên ngoài xem tình hình, chỉ thấy Khương Minh sau khi làm xong tất cả tháo găng tay dùng một lần, cánh tay chống lên về phía trước tiện thể cởi bộ quần áo ở nhà màu đen trên người kia ném vào thùng rác.

Đây là vì anh không đeo tạp dề, khiến cường hào quý gồi, hơn nữa ... Mặc dù cô không quan sát tỉ mỉ --- nhưng mà đường nét cơ bắp Khương Minh rõ rệt, vừa chuẩn.

Nam An An đảo mặt quay về phòng khách ngoan ngoãn ngồi chờ, quả nhiên lúc Khương Minh bưng đồ ăn qua đã thay một bộ quần áo ở nhà, màu sắc như nhau Nam An An cũng giả vờ không thấy chăm chú ăn đậu hũ thịt bò.

Ăn xong bữa tối Nam An An cúi đầu vừa nhìn đồng hồ mới phát hiện đã mười giờ năm mươi phút, Khương Minh nấu cơm ăn ngon ngoài dự đoán dùng thời gian cũng lâu ngoài dự đoán.

“Chạy về không kịp hả?” Khương Minh thấy cô nhìn thời gian nhàn nhạt hỏi một câu, sau khi nhận được câu trả lời rõ ràng hơi hợt nói “Trước tiên cứ ngủ ở phòng khách đi, sáng mai tôi đưa em về.”

Phòng khách ở lầu hai, bên cạnh phòng ngủ chính, cả căn phòng rộng rãi sáng sủa, còn có rèm cửa sổ xinh đẹp bay nhẹ nhàng, Nam An An đi vào nhà tắm trong phòng khách tắm rửa một cái rồi nhào tới trên giường lớn ôm chăn lăn lộn hồi lâu mới nhớ tới đây là phòng ngủ của khách, Khương Minh lại chưa từng ngủ ở trong này....

Suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra gửi lên weibo --- Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Đêm nay đưa tài liệu cho nam thần ở trong nhà anh, thật hạnh phúc.

An Ngưng cơm nước xong: Cô gái, kiểm chế chút đi.

Phòng ngủ chính bên cạnh đèn vẫn còn sáng.

Khuôn mặt anh tuấn của Khương Minh bị ánh sáng màn hình máy tính chiếu vào lơ mơ.

Máy tính này là năm năm trước anh và Tiểu Quyển cùng sử dụng chơi trò chơi với nhau, mấy ngày hôm trước Khương Minh mới mang nó ra từ trong phòng chứa đồ, trong bộ nhớ máy tính vẫn còn giữ nguyên tất cả các cuộc nói chuyện phiếm của bọn họ.

Trong lúc đó Khương Minh đốt một điếu thuốc kẹp giữa ngón trỏ, sau khi hít một hơi thật sâu click chuột trái vài cái, quen việc dễ làm tìm được bản ghi chép lưu lại thư từ và tin tức ---

Tiểu Quyển: Sư phụ, vậy anh là người xấu sao?

Tiểu Quyển: Sư phụ, em tin anh..

Tiểu Quyển: Chín giờ tối ngày mai em chờ anh ở cổng sau đại học phía Tây, không gặp không về nhé.

Anh nhớ rõ tối hôm đó trước khi đêm liên hoan tốt nghiệp bắt đầu, anh có một buổi hội nghị hội học sinh, có thể hội nghị phải kéo đến 8 giờ rưỡi, lúc ấy Tiểu Quyển nói thay đổi thời gian cũng được nhưng anh cảm thấy không ổn.

Khi đó anh muốn đánh lại văn bản khác đổi thời gian sang ban ngày, Tiểu Quyển là một cô gái nhỏ cực kỳ thông minh, cô và anh trò chuyện gần một năm thế nhưng mọi thứ liên quan đến cũng chưa từng nhắc tới với anh.

Khương Minh không biết tuổi Tiểu Quyển, tên, nhưng mà từ khi cô nhờ anh giúp cô làm bài kiểm tra toán trung học thì đoán cô mười lăm tuổi --- sự thật chứng minh, vậy mà đoán sai rồi.

Sau khi bài kiểm tra toán anh làm cho cô được điểm cao thì cô gái nhỏ đủ mọi loại sùng bái đối với anh, giống như chỉ cần anh học giỏi thì anh chính là người tốt.

Lúc Khương Minh nửa đùa nói mang cô đi đại học phía Tây xem dạ hội tốt nghiệp, hoàn toàn không ngờ tới Tiểu Quyển một lời đồng ý.

Tiệc liên hoan đã tốt nghiệp của đại học phía Tây hàng năm đều bắt đầu từ 8 giờ rưỡi duy trì thẳng tới rạng sáng ngày hôm sau, sau khi làm lễ tốt nghiệp ở sân trường tha hồ vui chơi, hơn nữa giữa sân bãi và vấn đề an toàn không cho phép học sinh trường khác vào bàn, ngày trước Tiểu Quyển đã nói với anh cô khao khát đã lâu.

Khương Minh và người phụ trách chào hỏi qua, sau đó lại nghĩ tới dù sao Tiểu Quyển cũng là cô gái nhỏ, đi ra ngoài muộn như vậy vẫn là có chút không an toàn, Khương Minh đánh xong đoạn văn bản đổi thời gian, vì internet trực trặc làm thế nào cũng không gửi đi được.....

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 14

Đoạn đối thoại kia anh phát lại mấy lần, hẹn xong rồi tối hôm đó Tiểu Quyển cũng không trả lời anh.

Khương Minh thấy cuộc trò chuyện cũng không nhắc nhở báo gửi tin đi thất bại, để ổn thỏa nhất thì đêm đó sẽ đi sớm tới cửa đông đại học phía Tây chờ đợi.

Tiểu Quyển không tới.

Khương Minh nghĩ có lẽ cô rời khỏi vừa đúng thời gian anh trên đường đi tới đây, không đợi được anh đi tới, hoặc là cô vốn lừa gạt anh, hoàn toàn không đi qua đây....

Cũng chính tối hôm đó, Khương Minh giật mình phát hiện --- anh đặt sự chú ý trên người Tiểu Quyển, có chút quá.

Nhưng mà ảnh đại diện màu xám của cô cuối cùng cũng không sáng lên....

Thậm chí anh cho rằng cô xuất hiện là ngoài ý muốn, nhưng mà bây giờ cô vui vẻ,

Còn có mười người bạn trai cũ....

Khương Minh dơ tay rút điều thuốc giữa ngón tay, nhấn tắt đầu thuốc lá trong gạt tàn thuốc, mắt liếc di động thuận tay cầm cái ly ra

ngoài lấy nước.

Vừa mở cửa thì nhìn thấy ánh sáng mờ mờ trong phòng khách ở lầu hai.

Ti vi trong phòng khách đang mở, trên màn hình lớn chiếu bộ phim câm, Nam An An ngồi ôm gối nghiêng chân dựa vào ghế sofa, màn hình ti vi chiếu vào hai mắt sáng lấp lánh, hình như xem phim dưới ánh đèn mờ mờ mắt không được thoải mái, cô dơ tay dụi dụi mắt, cúi thấp đầu như là đang xem phim hoặc đơn giản chỉ là đang ngủ người.

“Tạch” Nháy mắt trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng.

Nam An An theo bản năng dơ tay che mắt trong thoáng chốc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thấy bóng dáng thon dài Khương Minh đứng ở cửa, trong tay còn cầm một chiếc ly,

Cô nhanh chóng điều chỉnh thế ngồi, ngoan ngoãn ngồi có chút mất tự nhiên nói: “Xin lỗi, đánh thức thầy sao, em không ngủ được....”

“Sao không bật đèn?” Khương Minh nhăn nhăn mày, con mắt Nam An An bị cô xoa có chút hồng.

“Em sợ làm phiền thầy, cửa thầy không được tốt... Thầy cũng không ngủ được sao?” Nam An An để lộ nụ cười nói: “Phim này rất đẹp mắt, thầy muốn xem cùng không?”

Khương Minh nghe vậy gật gật đầu, lấy ly nước ấm đi tới ngồi trên ghế sofa, hơi ngửa về phía sau, hai cẳng chân thon dài thông dong dề lên nhau, đưa tay dùng điều khiển tắt đèn phòng khách, rồi thuận tay mở dàn âm thanh nổi.

Nam An An thấy bộ dạng Khương Minh thanh thoi lười biếng cũng thả lỏng dựa vào sofa xem phim, L,ê Qu.ý Đôn,n, ánh mắt luôn muốn nhìn Khương Minh, dưới ánh đèn mờ mờ má anh cực kỳ mê người...

Giữa lúc đang vui vẻ thì chạm phải ánh mắt Khương Minh, Khương Minh thấy tay cô ôm bụng nhúu mày hỏi: “Đau bao tử?”

Nam An An có chút xấu hổ “Dạ” một tiếng, cô đau đến không ngủ được mở weibo, Nam Vi không nói chuyện phiếm với cô mới đi xem phim đời sự chú ý.

Tiếng nói vừa dứt, thì Khương Minh đứng dậy đi lấy hòm thuốc, bước vài bước đi qua cúi người đưa viên thuốc trong lòng bàn tay lên bên môi cô, “Xin lỗi, lần đầu tiên tôi nấu cơm...”

Lòng bàn tay anh thật sự gần quá, nếu Nam An An dơ tay cầm viên thuốc ngược lại có chút làm điều dư thừa, cô theo bản năng cúi đầu lè lưỡi cuốn viên thuốc kia vào trong miệng, vỏ bọc đường còn chưa tan thì thấy mép ly nước ấm đặt môi dưới của cô, cô nhấp một hớp nuốt viên thuốc trong tay Khương Minh xuống, mặt lại nóng lên....

Cô liếm lòng bàn tay nam thần!

Nam thần còn dứt thuốc cho cô uống!

Khương Minh bình tĩnh như thường đặt ly nước ấm xuống trở lại chỗ ngồi còn nhàn hạ dựa vào chỗ dựa lưng mềm mại của ghế sofa, nửa tay bên trái cuộn tròn, lòng bàn tay ẩm ướt mang theo chút cảm giác mát lạnh, ánh mắt anh quét qua lỗ tai hồng hồng của Nam An An, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“....” Nam An An đỏ mặt tự mình xoa bụng: “Cũng có thể là do bản thân em tiêu hóa không tốt.”

“Xoa xoa cho em?” Khương Minh hỏi thật sự không có thành ý, vì trong lúc anh nói chuyện đã dơ tay phủ lên trên bụng cô, tại Nam An An càng lúc càng đỏ, mỗi một lần bị chạm thì: “Ha ha ha ha hô hô ....”

Khương Minh: “....” Ánh mắt anh hướng vào màn hình, hai nhỏ vô tư --- trong ấn tượng đây không phải là một bộ hài kịch.

Ngón tay Khương Minh dờ lên trên một chút, còn chưa xoa....

Nam An An ôm bụng: “Ha ha ha ha hô hô...”

Khương Minh bày ra gương mặt tuấn tú hiền lành thu tay: “Ờ đây là công tác của em?”

“Ha ha ... khà khà....” Nam An An rất không dễ dàng ngưng cười, cúi đầu giải thích nói: “Em sợ nhột...”

Khương Minh gật gật đầu, động tác trên tay mạnh hơn một chút, cuối cùng lần này công tác mất hiệu lực, rốt cuộc Nam An An không cười nữa.

Ngón tay Khương Minh thon dài mạnh mẽ, cảm giác lòng bàn tay mát lạnh như xuyên qua áo len mỏng manh tiến vào trong, dường như ý thức được nhiệt độ lòng bàn tay mình thấp Khương Minh dơ tay bưng ly nước ấm lên một lúc, xoay một vòng....

Áo len rất mỏng, cách một lớp mỏng manh dường như cô cảm giác được hình dạng ngón tay và đường vân lòng bàn tay của Khương Minh.... Tần suất hít thở của Nam An An đã tăng nhanh,

cảm giác máu toàn cơ thể đều tập trung qua bụng, mỗi một động tác của ngón tay Khương Minh làm cơ quan cảm giác của ô phóng đại đến mức tận cùng.

Nhiệt độ phòng khách điều chỉnh vừa vặn, LQĐô@n, trong bóng tối chỉ có phim chiếu dưới ánh đèn mờ nhạt, bối cảnh trong phim vang lên âm nhạc trữ tình, giọng nữ hơi chút khàn khàn trầm xuống nhẹ nhàng chậm rãi.

Thật ra Nam An An luôn sợ bóng tối, ngay cả buổi đêm đi ngủ đều luôn để đèn sáng, đêm nay nếu không phải sợ đánh thức Khương Minh cô cũng sẽ không một mình xem phim trong bóng tối.

Mà bây giờ dưới ánh đèn lờ mờ, cô lại không chút nào cảm thấy không thoải mái, anh cách cô rất gần rất gần, cô luôn không thích tiếp xúc với đàn ông, giờ phút này lại cảm thấy yên tâm trước nay chưa từng có....

Bụng được Khương Minh xoa nhẹ một lúc, Nam An An dễ chịu có chút buồn ngủ, đầu nghiêng lệch dựa vào vai Khương Minh, sợi tóc mềm mại cọ vào cổ anh.

Bị cô cọ có chút ngứa, Khương Minh chuyển bờ vai xuống thấp, đầu Nam An An liền trượt một đường xuống ngực anh, Khương Minh cong đùi để cô dựa vào người anh, điều chỉnh nhỏ âm lượng cúi đầu thì nhìn thấy áo len của Nam An An trải qua cọ xát vén lên một góc, lộ ra một đoạn eo trắng nõn nà, còn hai đùi tự nhiên khoác lên tay vịn ghế sofa để cơ thể thoải mái duỗi thẳng, cũng giống như con mèo béo trước kia mẹ anh nuôi chỉ thích người ta vuốt lông.

....

Lúc Nam An An thức giấc trời đã sáng hẳn, cô vừa tỉnh dậy thì đối diện với đường cong lưu loát của Khương Minh, mới phát hiện cô lại có thể gối đầu lên đùi nam thần ngủ một đêm, Khương Minh nhắm mắt lười biếng tựa vào ghế sofa một tay gối sau ót, tay kia thì vẫn khoác lên bụng cô, một chiếc chăn lông vũ màu vàng nhạt quấn kín mít người cô, nắng sớm mai xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trên người cô làm cả người ấm áp.

An An cẩn thận nâng tay Khương Minh, nhưng lúc chạm vào mu bàn tay anh bị anh trở tay nắm lấy, cô ngẩng đầu thấy Khương Minh vẫn còn nhắm mắt cũng không dám lộn xộn nữa cơ thể cứng ngắc mặc cho anh nắm tay cô, Khương Minh ngủ cả đêm như vậy nhất định rất khó chịu.

Một lát sau, Khương Minh mở mắt, Nam An An lập tức bật dậy từ trên người anh bởi vì kích động thậm chí cúi đầu với anh: “Thật xin lỗi, em đè thầy cả đêm....”

“Ừ, tôi cũng ngủ thiếp đi....” Khương Minh di chuyển cổ tay, dơ tay nhìn thoáng qua thời gian, mới hơn sáu giờ, “Nghỉ thêm lát nữa đi, tôi đưa em về.” Nói xong có chút mệt mỏi khép đôi mắt, anh không quá mệt, nhưng mà tê chân.

Chờ lúc anh tỉnh lại lần nữa Nam An An đã chạy mất, trên bàn dài trong phòng ăn bày một đĩa nhỏ bánh pút – dینگ sữa, một chén cháo đậu xanh và một cái trứng ốp lết, phía dưới đè một tờ giấy ghi chép ---

Thầy giáo:

Em về trường đi học trước, tạm biệt.

Nam An An.

Khương Minh cầm tờ giấy kia, phủi phủi.

Cháo đậu xanh ngọt lịm, màu sắc trứng ốp lết vàng óng lại vừa lớn vừa tròn.

Giữa lúc Nam An An đang cười tủm tỉm ôn tập trong thư viện, tâm tình tốt đẹp khiến cô ngay cả nhìn thấy sách cũng rất hứng thú, thừa dịp Cố Ly ra ngoài lấy nước nhàn rỗi lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn weibo mới ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần cho tớ uống thuốc.

Là chè trôi nước không phải đêm rằm tháng giêng: Rốt cuộc anh ấy cũng biết cậu là nữ thần bệnh thần kinh rồi hả?

Cây cao lương tôi là An Ngưng: Nghìn vạn lần đừng bỏ qua chữa trị.

Vi Vi không cười: Thuốc cũng không thể ngừng nhé.

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần xoa bụng cho tớ, tay rất lạnh.

Cây cao lương tôi là An Ngưng: Có người nói....

Là chè trôi nước không phải đêm rằm tháng giêng: Đàn ông tay lạnh....

Vi Vi không cười: Thận.... Hư....Ồ ~

Nam An An lặng lẽ mang điện thoại kẹp vào trong sách, cầm cái chén đi tìm thanh mai nhà cô, mới vừa ra khỏi cửa thư viện đụng phải người cô không mong muốn đụng tới nhất trên hành lang.

Hà Nhạc giơ toán cao cấp trong tay về phía cô, nhếch nhếch khóe miệng: “An An, anh cũng về đại học phía Tây.”

Nam An An vừa nhìn thấy bìa xanh toán cao cấp thì đau cả đầu, bởi vì trong học kỳ cuối cô nợ môn toán cao cấp, do đại học phía Tây chỉ có học lại không có thi lại có nghĩa là học kỳ sau cô vẫn còn học lại toán cao cấp, nhìn thấy Hà Nhạc càng đau đầu... Nếu như Hà Nhạc dạy cô mà nói, cô có thể trực tiếp xin kéo dài thời hạn tốt nghiệp rồi.

Lúc cô học cấp ba Hà Nhạc giúp cô học bổ túc toán học, Cố Cầu Cầu cô ấy đã hăm mộ cô có người học khoa bác sĩ đại học phía Tây hướng dẫn học toán trước khi thi, thật ra là như thế này

---

Nam An An: Hà Nhạc, câu hỏi cả câu trả lời này em đều xem không hiểu.

Hà Nhạc nhú mày: Câu hỏi này có một cách cực kỳ đơn giản, hai bước có thể làm được...

Nam An An: Cách gì?

Hà Nhạc cười thần bí: Trước tiên em hôn anh một cái.

Nam An An cúi đầu xuống lật tới trang kế tiếp,

Hà Nhạc lại gần vẽ mặt thần bí: Thật ra còn có một cách khác.

Nam An An: Gì?

Hà Nhạc cười: Trước tiên để anh hôn em một cái.

Trên thực tế, cô không hôn anh ta một cái, anh ta cũng chưa giảng cho cô câu hỏi.

Hà Nhạc chính là người đàn ông mất đề ý như vậy, lúc ở cùng với cô tuyệt đối không làm cho cô vui vẻ, lúc chia tay cũng cần phải cho cô một kích sảng khoái....

Cho nên Nam An An có thể đoán được tương lai một mảng tối tăm của bản thân mình, cho dù mỗi ngày cô phải ngâm lưng ở thư viện học tiền vốn tài chính ngân hàng, học kỳ sau cũng khó thoát khỏi số phận rớt lớp như trước.

Cũng may, cô còn trẻ chịu đựng được rớt lớp....

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 15

Nghĩ tới đây Nam An An cũng nhẹ nhõm, ngẩng đầu thoải mái theo bước Hà Nhạc chào một tiếng: “Xin chào thầy, tạm biệt thầy!”

Hà Nhạc: “.....”

Giờ phút này, anh ta thể nhưng lại không phản bác được.

Tạm biệt Hà Nhạc, Nam An An cũng không có tâm tình tự học, trở lại phòng tự học dọn dẹp xong túi xách ra ngoài ăn cơm với Cố Ly, còn chưa tới chỗ ngồi, di động lại vang lên, Nam An An nghe máy ---

“Chị An An...” Giọng An Khả mềm mại, “Chị có thời gian không?”

“Không có.” Nam An An gọn gàng dứt khoát.

“...” An Khả bị nghẹn một lát tự nhiên nói tiếp: “Ông nội nói hôm nay bọn chị trở về một chuyến, chị Vi Vi chưa nghe điện thoại.”

Ông ngoại....

Nam An An đồng ý cúp điện thoại, Cố Ly giẫm phanh xe (thắng xe), nghiêng mặt qua: “Lại bảo cậu đi về?”

“Ừ” Nam An An gật gật đầu, gần đây ông cụ An đột nhiên có tình yêu của trường bối, khiến An An gần như được sủng ái mà lo sợ, An

Dạng rất không dễ dàng làm dịu quan hệ với nhà họ An chút nào cả, cô cũng không muốn làm trái ý ông ngoại cô để mẹ cô khó khăn.

Cố Ly đưa cô đến nhà cũ nhà họ An rồi đi luôn, sau khi một mình Nam An An đến cửa đại sảnh mới biết là Hồng Môn Yến, LQĐô\$ trong đại sảnh ông cụ cười títt mắt lôi kéo tay Hà Nhạ, bộ dạng cực kỳ hài lòng với anh ta, Hà Nhạ cũng nói chuyện với ông cụ rất vui vẻ, mợ cô ngồi một bên dùng vẻ mặt ngắm con rể nhìn Hà Nhạ.

An An thoáng dừng bước, ông cụ ngẩng đầu nhìn thấy cô thì yêu thương vầy vầy tay: “An An, tới đây.”

Nam An An ung dung thản nhiên đi qua, trước khi ông cụ yêu thương chụp tay cô một giây tự nhiên với tay hạ túi xách, cung kính nói một câu: “Ông ngoại khỏe ạ.”

Ông cụ hậm hực thu tay về, vẻ mặt đã trầm xuống.

Nam An An lễ phép chào hỏi với Hà Nhạ, thì thấy An Khả từ trên lầu đi xuống, An Khả vô cùng thân thiết kêu một tiếng “Chị An An” tầm nhìn vừa rơi xuống trên người Hà Nhạ ánh mắt lập tức sáng lên: “Chị An An, đây không phải là bạn trai chị sao?”

Hà Nhạ cười cười, cũng không phủ nhận cực kỳ tự nhiên chào hỏi với An Khả: “Chào em.”

Mợ cô cũng mở miệng theo: “An An, mợ nghe nói con thích Hà Nhạ, vừa khéo Hà Nhạ cũng thích con, mợ nói đúng không, các con....”

Nam An An vốn bị bọn họ cướp đoạt lời nói cướp đoạt mọi thứ không có chỗ trống nói chen vào, ý tứ này.... Nghe đến đó ngẩng

đầu nhàn nhật nhìn ông cụ không lên tiếng nữa: “Ông ngoại, ba con nói con còn nhỏ.”

Một chiều này của ông cụ An không biết là muốn lợi dụng chút giá trị cuối cùng của cô hay là muốn cô nhường đường cho An Khả, hoặc là nói một mũi tên trúng hai con nhạn. An An khéo léo nói, nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng --- Ba tôi còn chưa lên tiếng, không tới lượt các người định đoạt chuyện hôn nhân của tôi.

“Bốp” ông cụ đặt ly trà lên bàn, nước trà trong suốt nhẹ nhàng nhoáng lên một tý suýt chút nữa vẩy ra ngoài, “Không biết tốt xấu!” Lời nói còn chưa dứt thì bắt đầu ho khan dữ dội, mợ cô chạy tới dịu dàng vuốt lưng ông cụ vừa trách móc nói: “An An, sao nói chuyện với trưởng bối như vậy?” Rồi giọng bình thường khuyên giải ông cụ: “Ba, người đừng tức giận....”

Hà Nhạc có chút sững sốt thay đổi sắc mặt, không nghĩ tới dường như bản thân mình bước từng bước lại càng không ổn thỏa, thái độ của ông cụ An đối với Nam An An làm cho anh ta có chút trở tay không kịp.

Nam An An ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi, gạt đầu lễ phép mà xa cách: “... Hơn nữa lúc sinh nhật người con cũng đã nói, bây giờ con thích Khương Minh.”

“Thật là hồ đồ,” sắc mặt ông cụ trầm xuống: “Con biết rõ em họ thích Khương Minh, con đứa nhỏ này... Từ nhỏ đến lớn con kết giao bao nhiêu người bạn trai, đây không phải là con gây khó dễ em họ sao?”

Nam An An không trả lời câu nói bừa của ông cụ, đứng lên lễ phép mà xa cách nói với ông cụ: “Ông ngoại, con đi trước, tạm biệt.”

Lời trách mắng của ông cụ ngừng luôn, Nam An An cũng không quay đầu lại mà bước đi ra ngoài, phía sau có bước chân dồn dập đi tới, giọng An Khả mang theo chút áy náy: “Chị An An, thật xin lỗi, em không biết ông ngoại sẽ nói với chị những lời này, nhưng mà, em thật sự rất thích Khương Minh...”

Nam An An xoay người, thấy sắc mặt An Khả biến thành màu hồng vì chạy nhanh, An Khả thở từng ngậm từng ngậm, “Chị An An, từ nhỏ cái gì em cũng không bằng bọn chị....”

“Không thông minh như chị Vi Vi.”

“Không xinh đẹp như chị.”

“Từ trước đến nay bọn chị cũng đều không chơi đùa với em, em biết chị không thích em, nhưng em thật sự... Chị không cần cướp anh ấy đi có được không?”

Mi vĩnh viễn không thức tỉnh được một người giả vờ ngủ. Giống như An Khả, cô ta cố chấp cho rằng không có mình, thì Khương Minh sẽ thích cô ta. Nam An An không phản bác được, An Khả không phải là một đứa trẻ hư... Hoặc có thể nói An Khả đúng là một cô gái đáng thương ---

Thế hệ sau nhà họ An đều là con gái, An Ngưng trong sáng động lòng người, Nam Vi Vi xinh đẹp mạnh mẽ, An Nại kiêu căng lạnh lùng, thế nhưng An Khả không di truyền ghen xinh đẹp nhà họ An, với lại bị bệnh tim bẩm sinh, từ nhỏ đã nhát gan yếu ớt, sau này được ông ngoại cô cưng chiều có chút thả lỏng...

“Chị...” Giọng nói An Khả mang theo nồng đậm âm mũi, “Chị vốn không quan trọng dù sao nam sinh thích chị nhiều như vậy, chị cũng

đã từng theo chân bọn họ, Khương Minh cũng chỉ một trong hơn mười người của chị, nhưng là tất cả của em...”

“Chị biết không, từ nhỏ em đã thích Khương Minh.” An Khả cười bằng mũi.

Nam An An muốn nói, tôi không biết, cô nhớ rất rõ ràng lúc còn nhỏ bọn cô đều không biết Khương Minh.

Cô hỏi An Dạng, An Dạng nói bà tìm Khương Minh giúp cô học thêm cũng là vì năm nay An Dạng được đại học phía Tây mời bên ngoài tới giảng về đàm phán kinh doanh quốc tế mới quen biết Khương Minh.

“Chị An An...”

Lông mi dày của Nam An An hơi buông xuống, như có điều suy nghĩ.

An Khả thấy vậy lại càng nỗ lực hơn: “Hơn nữa, em còn có bệnh....”

Nam An An tức nghẹn cả đêm, rốt cuộc tìm được cơ hội nói vào, cô ngược mắt nhìn vào đôi mắt chột rơi lệ của An Khả, nghiêm mặt nói: “Tôi cũng có.”

“Cái gì?” An Khả sửng sốt một phen.

Nam An An gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Bệnh đó.”

Sau khi cụt hứng bỏ về lâu rồi An Khả không tìm cô nói chuyện cũ nữa, Nam An An vui vẻ nhàn hạ, , trái lại hai tháng sau An Dạng biết cả nhà họ An ép buộc chuyện tình cảm con gái bà trực tiếp xông

qua nhà họ An không nể nang mặt mũi với ông cụ, không thể không nói, mặc dù lúc bà dùng sợi dây đánh cô nhanh chuẩn độc ác, nhưng lúc bao che khuyết điểm vẫn tương đối ấm lòng.

Nam An An đứng trên hành lang học viện kinh tế nghe điện thoại của An Dạng, lỡ tai dựng lên nghe thấy thang máy “Đinh” một tiếng thì cúp điện thoại chạy về hướng văn phòng Khương Minh, vừa mới tan học trở về bị Khương Minh bắt quả tang tại trận.

Đầu mùa hạ, anh mặc một bộ màu đen áo sơ mi hoa văn tối màu, vì trời nóng cài có ba nút áo, một tay cầm quyền bìa cứng bản vĩ mô nâng cao từ trong thang máy đi ra, dáng người cao ngất.

Khương Minh bước từng bước đi về phía cô, nắng chiều xuyên qua cửa sổ sát đất trên hành lang dát lên anh một tầng màu vàng, làm cho anh xem ra xa không thể chạm tới, càng làm bóng dáng thon dài của anh như đang kéo dài kéo dài tới dưới chân cô, giống như cô chỉ cần bước lên phía trước một bước là có thể đi vào trong sinh mệnh của anh.

Anh đứng trước cửa sổ sát đất, phong cảnh là phía chân trời được phủ lên ánh hoàng hôn màu vàng...

Cả người Nam An An được phủ trong bóng dáng anh, trong nháy mắt đó hô hấp của cô bị kìm hãm dường như nghe được tiếng tim đập tăng nhanh của bản thân mình, cảnh tượng đó quen thuộc mà xa lạ, có gì đó đến bên miệng cô, vội vàng muốn buột miệng nói ra....

Thì nhìn thấy nam thần tựa vào cửa sổ sát đất trên hành lang, rõ ràng làn môi mỏng khép khép mở mở.

Nam An An vênh tai lên ---

Giọng nói nam thần mát rượi: “Điểm khác nhau giữa thời hạn quyền lợi và thời hạn giao hàng là gì?”

“....” Cảm xúc Nam An An ấp ủ đã lâu cứ như vậy tiêu tan thành mây khói.

“Không biết à?” Khương Minh hơi nheo mắt lại, lông mi dày được trời chiều nhuộm thành màu vàng tôn lên khuôn mặt anh tuấn mà lịch sự có chút không chân thật, Khương Minh dừng một lát đến gần một chút rút tài liệu tiết học trong tay cô ra tiện thể lật một cái, nhìn trang giấy sạch bóng kẻ nhứ mảy, giọng mát lạnh “Hay là nói, em không chuẩn bị tốt nghiệp.... Muốn ở luôn trường học với tôi?”

“Ừm” Nam An An nhìn chằm chằm yết hầu trắng ngần của Khương Minh di chuyển khi nói chuyện, không kìm lòng được ừm một tiếng sau đó phản ứng kịp, lỗ tai nóng lên, ánh mắt hạ xuống nhìn chăm chú chóp mũi mình mà không dám nhìn anh, muốn chạy trốn chết chân lại giống như bị dính trên mặt đất, một bước cũng không di chuyển được.

Cô nghe thấy Khương Minh cười khẽ một tiếng, giọng nói lạnh lùng vừa nẩy như bị hòa tan đồng thời mang theo chút vui sướng.

Sau đó chính là tiếng sột soạt tờ giấy bị lật qua lật lại.

Cô ngẩng đầu, Khương Minh đứng trước cách cửa sổ vài bước.

Anh cúi đầu về mặt chăm chú, bút máy màu xanh đậm di chuyển lên xuống trong ngón tay thon dài của anh, thỉnh thoảng rơi vào lòng bàn tay, anh cầm chiếc bút kia đánh dấu móc xuống trang giấy ....

....

“Vì thế, Khương Đại thần vạch ra giới hạn cho cậu rồi hả?” Cố Ly kích động trực tiếp nhảy từ trên giường xuống.

Nam An An lặng lẽ ấn nút gửi đi, đêm ôn tập trước khi thi môn tài chính ngân hàng, giới hạn Khương Đại thần tự tay vạch ra điên cuồng lan rộng trong hộp thư công cộng sáu khoa của học viện kinh tế đại học phía Tây với thể sét đánh không kịp bưng tai.

Tắt hộp thư, Nam An An vui vẻ chạy tới gửi một tin nhắn weibo mới --- đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Hôm nay nam thần vạch ra giới hạn cho tớ --- xin gọi tôi là đội viên đội thiếu niên tiên phong.

Sau đó, weibo của cô cũng bị nhóm con gái học viện kinh tế làm bùng lên các bình luận.

--- Nam thần, xin đừng khinh suất theo đuổi nam thần của chúng ta đi.

--- Nữ thần quyền lực ngang ngược, nghe nói thầy hướng dẫn cũng cho học sinh đổi bài thi, quý gồi xin thêm 90.

--- Quý gồi xin ôm đùi nữ thần.

--- Nữ thần, chúng tớ chờ cậu đổi tên.

--- Nữ thần, học kỳ sau bảo vệ đề tài nghiên cứu, dựa vào cậu rồi.

Lúc Nam An An kiểm tra vào ngày hôm sau, Khương Minh coi thi.

Cô thấy Khương Minh vẫn là có chút chột dạ.

Giới hạn kia chuẩn xác --- thời gian buổi thi không quá nửa, mọi người đã ào ào nộp bài kiểm tra.

Đám người này có thể không khoa trương như vậy được không.

Đây là cuộc thi cuối học kỳ của môn tài chính ngân hàng, cũng là cuộc thi cuối cùng trong bốn năm đại học, cơ bản năm tư không có giờ lên lớp, cả lớp nộp xong bài kiểm tra bắt đầu reo hò nhảy nhót muốn ra ngoài ăn liên hoan. Nam An An là người nộp bài kiểm tra cuối cùng, lúc cô chuyển bài thi cho Khương Minh khó khăn lắm mới dám ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nhưng bạn lớp trưởng bỗng đi qua cười sang sảng vỗ bờ vai cô: “An An, đi, đi ăn liên hoan.”

Nam An An còn chưa kịp trả lời, Trương đại nhân đã chuyển hướng về phía Khương Minh cười hèn hạ ti tiện: “Thầy giáo, cảm ơn thầy hạ thủ lưu tình ~ cái kia, buổi tối bọn em tới quán bar liên hoan, lão đại ngài cũng tới ~ “

Nam An An không nghĩ tới là Khương Minh anh thật sự đồng ý.

Quyết định địa điểm liên hoan là ở quán bar Tây Ban Nha đối diện đại học phía Tây, toàn bộ lớp tài chính tập trung ở cửa sau đại học phía Tây sau đó cùng chậm rãi tiến về mục tiêu đã định, lớp trưởng Trương đại nhân phát huy tác dụng giỏi giao tiếp --- không chỉ có mời tới Khương Minh mà còn mời tới Hà Khánh Nguyên ngoài ra còn có một cố vấn nữ xinh đẹp.

Nam An An đeo túi xách đi cùng Đường Viên ở hàng ngũ cuối cùng, cô thật sự không mặt mũi nào đối mặt với thầy của cô...

Dưới sự hướng dẫn của lớp trưởng mọi người di chuyển tới gần đường, giữa lúc đi qua con hẻm nhỏ,

“Oa,” Đường Viên hét lên một tiếng: “An An cậu muốn kéo rút quần tó.”

Nam An An buông quần Đường Viên ra, đổi thành siết chặt cổ tay cô ấy, Đường Viên hiên ngang lăm liết nói: “Có lẽ cậu vẫn nên nín chặt quần tó đi.”

Nam An An biết lắng nghe, mỗi một bước Đường Viên đi gian nan vất vả, trước khi quần bị kéo xuống một giây hạ giọng: “An An nếu cậu không thích đi từ đây, chúng ta gọi xe đi vòng qua nhé...”

Nam An An lắc đầu, kéo Đường Viên đi nhanh về phía trước không ngại bị ai đó ở phía sau đẩy cả người xông lên về phía trước, thì đụng vào lưng của một người, trong bóng tối cô không thấy rõ là ai tiện thể nín chặt tay người nọ, người nọ trở tay cầm tay cô chờ cô đứng vững cơ thể sau đó vẫn không buông ra như cũ.

“Thầy” Nam An An cúi đầu gọi một tiếng, muốn rút tay ra.

“Ừm” Khương Minh nhàn nhạt lên tiếng trả lời, hứng thú nói: “Đề thi hồi chiều đơn giản chứ?”

“....” Nam An An đuối lý tay không động đậy, ngón tay bị lòng bàn tay Khương Minh bao lấy, dù đang đầu mùa hạ, lòng bàn tay Khương Minh cũng lạnh lạnh đối lập rõ nét với độ ấm mu bàn tay cô.

Cô được anh dẫn qua hẻm nhỏ âm u kia, bên tai là tiếng ve đánh trống reo hò đêm hè.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Khương Minh và đám nam sinh chơi trò oẳn tù tì, đám nam sinh xắn tay áo lên --- người thua mời nữ sinh uống rượu giao bôi....

Khương Minh vẫn chiếm giữ thế thắng lợi, mãi đến khi ---

Hà Khánh Nguyên ngậm miếng ngô đứng bên cạnh anh tức giận nói: “Khốn kiếp, dám con thỏ nhỏ đi chuốc tiểu nữ thần của tôi rồi.”

“Khốn kiếp, cặn chén với tiểu nữ thần của tôi.”

“Cũng may, không phải giao bôi.”

“Khốn kiếp, cậu ta thật sự quý gối ---”

Nam An An tay cầm ly rượu đầy xoay xoay, lúc đầu chỉ là mấy vị nam sinh thay phiên tìm cô uống rượu nói là chơi trò oẳn tù tì thua, cô vô cùng sảng khoái cặn chén, bây giờ đột nhiên lại thăng cấp lên uống giao bôi rồi.

“Nam thần, giao bôi.” Nam sinh uống nhiều đến nổi mặt đều đã đỏ.

Nam An An: “Tớ cặn trước.”

“Không được, Kế Thảo cậu quý một cái...”

“Đúng, Kế Thảo mau quý xin nữ thần giao bôi....”

“Kế Thảo, nhanh, ba năm chờ một lần.”

Sau đó... Uống rượu trở nên ngốc – Kế Thảo cậu ta thật sự quý -- hai đầu gối.

Nam An An còn chưa kịp phản ứng gì, đám người bên kia đã bùng nổ một trận kinh ngạc hô to, “Oa, Khương Đại thần thua!”

Thua?

Trong đám người bọn họ ở đây, Khương Minh đi tìm cô gái cổ
văn xinh đẹp tuyệt đối là lựa chọn thích hợp nhất, Nam An An nhìn
sang bên kia,

Thì thấy Khương Minh cầm hai ly rượu với một chai bia xuyên
qua đám người đi về phía cô.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 16

Khương Minh đứng trước mặt cô, nghiêng bình rót đầy bia vào trong hai ly thủy tinh, sau đó chìa tay dễ dàng rút ly rượu trong tay cô ra đổi lại ly của anh.

“Bốp” tiếng vang vỡ chai bia đập lên bàn khuếch tán vào trong lỗ tai cô.

“...” Nam An An cầm chai bia, bên tai là tiếng gào thét của các anh hùng khoa lưu thông tiền tệ: “Giao bôi, giao bôi, giao bôi...”

Khương Minh chính là .... Thật sự muốn giao bôi với cô sao?

Nam An An lui về sau một bước,

Khương Minh lấn người sang, nâng chén ghé sát vào tai cô nói hai chữ, Nam An An gật gật đầu, tay phải nắm cái ly đã cứng ngắc.

Trước mắt bao người, muốn cô uống rượu giao bôi với người hướng dẫn của cô, củng cố vững lòng xong Nam An An kiễng chân duỗi thẳng tay vòng qua cánh tay Khương Minh, ống tay áo sơ mi của anh tùy tiện vén lên, tư thế như vậy, da thịt bọn họ thân mật.

Ly bia quay một vòng trở lại bên môi cô, tay Nam An An hơi run run, bia đầy trong ly tràn ra ngoài vẩy một ít vào áo cô.

Cánh tay Khương Minh phút chốc bị cô cuốn theo, hơi thở cách cô càng lúc càng gần, hai mắt Nam An An nhắm lại hơi ngượng cổ lên, ừng ực từng ngụm to đổ xuống bụng, chất lỏng lạnh ngắt lướt qua cổ họng cuối cùng nóng lên.

Trong bóng tối, cô có thể cảm giác được Khương Minh sát ngay bên cạnh, hơi thở của anh và cô giao nhau, tiếng ly bia va chạm, trong đám người bùng nổ một trận thét chói tai, còn có vài tiếng huýt sáo mơ hồ, âm nhạc quán bar đinh tai nhức óc vượt qua cả tiếng đập bùm bùm của trái tim cô.

Nường theo dáng người cao to của Khương Minh, tay cô nâng lên rất cao, ly bia gần như nghiêng lệch chất lỏng chen lên trút vào trong miệng cô, Nam An An nuốt ừng ực. Khương Minh rót bia quá đầy cô uống vài ngụm còn chưa thấy đáy, Nam An An nâng ly lên trượt chân cả người cắm về hướng Khương Minh, được bàn tay để ngang trên eo cô giữ chặt lại, cơ thể gần như bị ôm một nửa người, gót chân cách mặt đất hơi gần.

Nam An An vừa bị trượt hoảng sợ mở to mắt thì nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Khương Minh gần trong gang tấc, ánh mắt đen như mực...

Còn có hơi thở ấm áp phun lên trên mí mắt cô.

Độ nóng kia vẫn duy trì liên tục đến lúc bọn họ bắt đầu chơi trò con súc sắc cũng chưa tản đi.

Nam An An chơi rất vui, mỗi lần đến lượt cô bắt kẻ phía trước người ta nói con số gì Nam An An đều kiên quyết --- “Không tin,” bốn vòng liên tiếp Nam An An đã uống bốn ly.

Đậu Tỉ (Nam An An) kẻ sát kéo quần áo Khương Minh hiên ngang lẫm liệt nói: “Đi theo em...”

Khương Minh thản nhiên nói: “Có uống rượu phải không?”

“Phốc” Đường Viên mặt tươi như hoa: “An An khát không?”

Đang gặp một người nói con số trước, Nam An An: “Không tin.”

Quỳ xuống đất cũng bị dính Kế Thảo: “Đầy vào, uống!”

“....” Đường Viên nghiêng mặt qua không đành lòng nhìn thẳng, Đậu Tỉ nhất định là khát thì đúng hơn, người ta nói ba cậu cũng không tin.

Qua ba vòng rượu, mọi người say quá cũng rất cởi mở, chơi trò chơi quốc vương vòng thứ nhất bạn lớp trưởng nam đã bị yêu cầu chống đẩy – hít đất năm lần trên người bạn lớp trưởng nữ, Khương Minh đi ra bên ngoài hút điếu thuốc khi trở về đúng lúc nhìn thấy Nam An An đang ở chỗ quầy bar tính tiền, cô cầm theo một túi ni lông đầy tiền --- có lẽ là quỹ lớp, lúc tính tiền khoa chân múa tay với anh phục vụ, âm nhạc trong quán bar quá lớn anh phục vụ kia gần như là phải hét to lên, Khương Minh dập điếu thuốc trong tay đi qua.

Giữa lúc Nam An An lấy tiền từ trong túi ni lông ra, ngay cả bartender cũng đã qua đây giúp đếm tiền, Lqđô!2n, Khương Minh vừa đi sang đưa thẻ của mình cho anh phục vụ tính tiền, anh phục vụ lập tức vứt bỏ túi ni lông tiền màu hồng kia rồi cà thẻ trước khi bị Nam An An ngăn lại, Khương Minh nhập xong mật khẩu thấy bộ dạng Nam An An khó chịu nói nhẹ như lông: “Không thể để các em mời, các em còn nhỏ.”

Nam An An: “Em gần 18 tuổi rồi.” Nói xong bản thân cũng tự hiểu đây là câu trả lời yếu ớt cỡ nào, cô lặng lẽ cầm túi ni lông tiền kia nhét lại vào trong túi xách của mình, dọc đường đi suy nghĩ làm thế nào mang tiền trả về.

Vừa rồi cô nhìn lướt qua, có vẻ chắc khoảng tầm một vạn.

Nam An An theo Khương Minh vừa mới ngồi về chỗ ngồi, đã bị Đường Viên muốn ra ngoài nghe điện thoại tóm lại, bị ép buộc chơi thay cô ấy một ván.

Lần này rút được quốc vương chính là lớp trưởng, vẻ mặt bạn lớp trưởng nữ mở mày mở mặt vui sướng, hỏi vấn đề kỳ cục nhất đêm nay --- “Nói một chút các cậu đã làm chuyện gì vô duyên nhất.”

Cổ Ly: “Tớ sờ nam sinh Đinh” lúc lớp trưởng muốn mở miệng bổ sung thêm: “Khi đó tớ ba tuổi.”

An Ngưng: “Tớ từng ở trên một người đàn ông.... Khi đó tớ mười sáu tuổi.”

“Tớ....” Trong ánh mắt chờ mong của mọi người Nam An An bổ sung đầy đủ: “Uống.”

Nói xong lặng lẽ uống hết một chai.

Sau đó các câu hỏi liên tiếp xuất hiện, rốt cuộc có lần đến lượt Nam An An, Đậu Tỉ rất kích động cuối cùng cũng mở mày mở mặt, cô đã uống đến đầu óc choáng váng, nghiêng mặt qua hỏi thẳng người hoàn toàn không tham gia trò chơi Khương Minh --- “Lần đầu tiên của thầy là tay trái hay tay phải?”

Bộ dạng Khương Minh bình tĩnh như thường ném điện thoại sang bên cạnh: “Tay trái.”

“Bao lâu?”

“Đây là vấn đề kế tiếp.”

...

Chơi đến lúc rạng sáng mọi người liền làm mới hơn một chút, thời gian từ cuối năm ba đại học đến năm bốn mọi người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đến cuối buổi liên hoan khó tránh khỏi có chút không muốn, cuối cùng bạn lớp trưởng nam hỏi một vấn đề --- “Chuyện cậu hồi hận nhất là gì?”

Nam An An uống nhiều năm sắp lên bàn lấm bầm nói câu gì đó, giọng rất nhỏ, nhưng Khương Minh lại nghe rất rõ ràng.

Cô nói --- đi gặp sư phụ tớ.

Đi gặp sư phụ tớ....

Chén rượu trong tay Khương Minh hơi lung lay, dưới ngọn đèn mờ ảo màu mắt anh sâu lắng không tan được.

Đám bạn Nam An An đã chuồn nhanh trước khi kết thúc.

Trên đường về một tay Khương Minh ôm nửa người Nam An An, lúc qua con hẻm nhỏ kia làm thế nào Nam An An cũng không chịu đi vào trong, ôm cột đèn đường hàng năm không sửa chữa khóc.

Khương Minh xoa xoa mi tâm: “Em sợ tối?”

Nam An An: “Bóng tối ban đêm em không sợ không sợ, em không sợ không sợ đâu.....”

“....” Vậy thì em đi đi.

Khương Minh trực tiếp khiêng cô đi --- đến ven đường nhét cô vào trong taxi, Nam An An yếu ớt dựa vào người anh chỉ đường đến nhà cô, lúc xe taxi chạy đến giữa sườn núi đã ba giờ sáng.

Nam An An nằm trên lưng Khương Minh chìa tay ấn dấu vân tay, sau một giây bọn họ đi vào thì cổng chính “bộp” khép chặt lại. Sau khi tiếng đóng cửa vang lên toàn bộ phòng khách đèn đuốc sáng trưng, phòng khách không một bóng người.

Khương Minh cõng Nam An An lên lầu hai, đặt cô lên giường vừa định đi rót nước, tay đã bị Nam An An kéo lại, cô cầm tay anh đặt lên gối... Sau đó còn rất cẩn thận chà xát lòng bàn tay trên gối của anh.

Nam An An ngậy người một lát duỗi duỗi cánh tay kéo cổ áo của mình, tay bị vỗ một cái ngoan ngoãn rút trở về, chân di chuyển muốn đá rơi quần bò xuống, chân cũng bị đè lại luôn.

Sau khi làm một loạt hoạt động rút cuộc Nam An An hiền lành lại, Khương Minh nhìn xung quanh một vòng, vừa tiến vào phòng này anh đã biết đây là phòng của Nam An An, trên tường đối diện trước mặt đều là ảnh cô.

Bị khóa trong nhà cô Khương Minh vô cùng buồn chán híp mắt xem ảnh, ánh mắt đảo qua đồng ảnh rơi vào một tấm ảnh Nam An An mặc đồ đồng phục cấp ba, trong ảnh chụp cô đang cười tí mắt thổi tắt nến trên bánh ga – tô.

Trên bánh ga – tô mười hai tầng có mười hai ngọn nến màu sắc khác nhau ngọn lửa sinh động nhảy nhót chiếu lên mặt Nam An An.

Ngón trở Khương Minh theo thói quen đặt nhẹ lên đầu gối, cảm thấy.... Nam An An mười hai tuổi làm sao có chút quen thuộc.

Nam An An nửa tỉnh nửa mê cảm thấy cảm có chút không đúng, vừa mở mắt cả người đứng hình, mặt nóng cháy vọt lên.

Cô lập tức đứng lên mắt không dám nhìn thẳng tay người bị mình gối lên một đêm, lê *quý,Đô,+n, lòng bàn tay Khương Minh bị cô đè trắng bệch trong nháy mắt cô thả ra máu lại chảy về, trong lòng bàn tay đỏ một mảng lớn.

Khương Minh vung vung tay đứng lên, đi vào toilet, đồng thời cũng không quay đầu lại hỏi cô --- “Dạo cạo râu ở đâu?”

Trong đêm râu anh mọc lên một chút, vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân giẫm đạp chạy ra xa, lát sau Nam An An chạy trở về trong tay cầm dao cạo râu anh cần, đứng trước mặt anh như một đứa học sinh tiểu học phạm sai lầm.

Khương Minh theo thói quen duỗi tay trái ra nhận, thì thấy cô thu tay về, Nam An An nhìn lòng bàn tay hơi đỏ của anh giải thích nói: “Thầy, tay thầy đã tê rần rồi, em cạo giúp thầy.”

Sợ Khương Minh không tin tưởng tay nghề của cô Nam An An còn bổ sung thêm: “Trước kia em giúp ba em cạo râu, thật đó.”

Sau khi được Khương Minh đồng ý, cô kiễng chân cạo rất cố gắng.... Cô chỉ dùng một bàn tay, cánh tay còn lại buông xuống không dám cầm mặt Khương Minh, cạo rất khó khăn.

Mười phút sau, Khương Minh nhìn thoáng qua bản thân mình trong gương, cúi đầu cười như không cười: “Trước kia, em cạo xong ba em không đánh em à?”

“Đánh rồi.” Nam An An thành thật gật đầu, dè dặt nhìn Khương Minh, “Thật ra, em có mấy miếng băng keo cá nhân.”

Khương Minh thấy cô móc trong túi áo ra mấy miếng hello kitty, neho mắt lại môi mỏng xinh đẹp phun ra hai chữ: “Ha ha.”

Nam An An: “Ha ha ha, vậy nếu không thầy sửa trước đi, em ra ngoài mua cho thầy...”

Khương Minh nhú mày: “Em biến mặt tôi thành như vậy” anh hơi dừng lại một chút, ngón trỏ úp lên bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch: “Em còn muốn đi ra ngoài?”

Nam An An: “Nhưng mà, em chưa phá hỏng mặt.”

Ánh mắt Khương Minh thích thú đảo qua khuôn mặt cô, chậm chạp nói: “Cho nên, em là đang nhắc nhở tôi...” Cũng biến mặt em thành như vậy? Lời sau cùng anh chưa nói ra, chẳng qua ý tứ không cần nói cũng biết.

Nam An An cúi đầu lặng lẽ soạn soạn gửi weibo ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần của tớ, không thể không trong sáng như vậy ￣_￣

Cùng dán băng keo cá nhân hello kitty với ăn điểm tâm của cô làm chung với nam thần Nam An An kèm chế vô cùng vất vả.

Cũng may, di động Khương Minh vang lên, Nam An An rảnh rồi hung hăng nở nụ cười rất lâu, Khương Minh nghe xong điện thoại quay lại chỗ ngồi thản nhiên nói: “Lát nữa dọn dẹp chút xíu đi qua chỗ của tôi.”

Nam An An: “....”

“Ôn tập bài chuyên ngành” Khương Minh thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô giải thích thêm, “Mẹ em vừa gọi điện nói đi công tác một tháng, kêu tôi trông coi em học hành.”

Một tháng...

Nhìn anh....

Nam An An thu bớt tinh thần phơi phới, cô muốn nói --- mẹ cũng không cần phải lo lắng chuyện học hành của con nữa.

Cơm nước xong Nam An An cầm chén ném vào máy rửa chén rồi chuồn vào thư phòng.

Nghĩ rằng cô muốn dọn dẹp sách vở, Khương Minh đứng trước cửa sổ sát đất chờ cô.

Mấy phút đồng hồ sau, di động Khương Minh có tiếng báo tin nhắn đến.

Anh mở khóa màn hình, liếc mắt lướt nhanh một cái thấy người gửi tin là 10086 đang muốn cầm di động đút về, cảm thấy dây số không đúng nên chăm chú nhìn về phía tin nhắn.

Kính gửi khách hàng, ngài mới nộp tiền cước thuê bao điện thoại.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 17

Khương Minh không biến sắc cảm di động trong tay như có điều suy nghĩ, ngược mắt nhìn về phía Nam An An đang đi từ trên cầu thang xuống,

Ánh mắt híp lại.

Trên đường đi tới nhà Khương Minh, Nam An An đeo túi xách của mình ngồi trên ghế sofa lướt weibo, Khương Minh hơi nghiêng người là có thể dễ dàng nhìn thấy màn hình điện thoại di động của Nam An An ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Tớ muốn để cho cả thế giới biết, chi phí điện thoại cả đời này của anh, tớ chịu trách nhiệm rồi.

Khương Minh....

Lần thứ hai tới nhà Khương Minh Nam An An có phần ‘quen việc dễ làm,’ xuống taxi lúc cùng đi qua cổng với Khương Minh, người chú gác cổng nhiệt tình lần trước thò đầu ra chào hỏi Khương Minh: “Thầy giáo Khương, đây là bạn gái nhỏ của thầy sao, rất xinh đẹp.”

Nam An An đang muốn xua tay đã nghe Khương Minh nhàn nhạt giải thích nói: “Học trò của tôi.”

Về mặt chú gác cổng lấy làm tiếc, dơ tư thế nắm đấm với Khương Minh, Nam An An cũng tiếc nuối theo sát Khương Minh đi vào trong, Khương Minh quét thẻ mở cửa sau đó thay dép lê ở lối vào rồi đi vào trong, lúc Nam An An lặng lẽ đổi dép lê thì nhìn thấy dép lê màu xanh đậm của Khương Minh trước mặt, ngẩng đầu thấy Khương Minh đưa một tấm thẻ mở cửa cho cô --- “Nếu tôi đi công tác, em ra vào có vẻ thuận lợi hơn.”

Nam An An nói tiếng cảm ơn cầm tấm thẻ cất vào túi xách của mình, đi theo Khương Minh tới lầu hai, thư phòng sát bên cạnh phòng khách, sắp xếp rất giống với phòng khách, vẫn là rèm cửa sổ xinh đẹp khế đung đưa, trong rèm cửa sổ vẫn là đặt một bàn trà và hai cái ghế đu bằng dây mây.

Đối diện rèm cửa sổ là bảy cái giá sách lớn nối liền bằng gỗ lim, tất cả sách sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề theo màu sắc, hai bên giá sách đặt hai bồn cây xanh rậm rạp tươi tốt.

Thu xếp cho cô xong, thì Khương Minh nghe điện thoại đi ra ngoài, Nam An An chạy đến nơi cửa sổ ngồi trên ghế mây đung đưa, hài lòng ánh mặt trời ấm áp chảy xuôi trong không khí, cô tiện tay đặt sách xuống móc điện thoại ra tiếp tục lướt weibo, trên trạng thái weibo mới nhất của cô rất nhanh đã có bình luận mới rồi.

Vi Vi không cười: Đây mới là phong cách nhà giàu mới nổi của chúng ta, tiền đủ không, không đủ chi bắn cho em.

Là chè trôi nước không phải đêm rằm tháng giêng: Xin chào cường hào, hẹn gặp lại cường hào.

Cây cao lương tôi là An Ngưng: Mặt tở chảy máu, xin theo dõi.

Còn chưa theo dõi Khương Minh cũng chưa có phản ứng gì, Nam An An khóa màn hình chăm chỉ học bài, ngòi bút còn chưa chạm vào bài kiểm tra, màn hình điện thoại đã chớp tắt --- là điện thoại của một học trưởng (đàn anh khóa trên).

Nam An An nhớ rõ đàn anh này là người Khương Minh hướng dẫn nghiên cứu sinh, bình thường liên lạc không nhiều, đột nhiên gọi điện thoại qua Nam An An có chút nghi ngờ nghe máy: “A lô, học trưởng.”

Học trưởng nói rất nhanh: “An An, nam thần Khương đổi số điện thoại, thầy ấy vừa nói cho anh biết, kêu anh thông báo cho những người khác.”

Nam An An: “....”

Học trưởng: “Số mới là xxxxxxxxxx.”

Nam An An hơi hạ giọng: “Em nhớ rồi, cảm ơn học trưởng.”

Ngón tay Nam An An hơi ngừng lại ánh mắt không hiểu sao có chút chua xót, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện gửi bình luận trả lời An Ngưng ---

Đuối không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên trả lời Cây cao lương tôi là An Ngưng: Sau đó là Khương Minh anh ấy đổi số điện thoại rồi.

Cây cao lương tôi là An Ngưng: Phốc, độc ác đó, bảo bối em có cảm nghĩ gì?

Đuối không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên trả lời Cây cao lương tôi là An Ngưng: Được.... Lãng phí.

Anh nhanh như vậy đã đổi số điện thoại, Nam An An gục đầu xuống, cảm thấy chữ trên sách trước mắt có chút mờ hồ, có phải Khương Minh đoán được cước phí điện thoại là cô nộp rồi không, anh nhanh như vậy đã đổi số di động là vì ghét cô không muốn có quá nhiều dính dáng đến cô??

Thực ra là cô tự mình đa tình sao?

Có lẽ Khương Minh chỉ vì An Dạng nhờ tới mới đối xử với cô không tệ.

Anh đổi số di động là vì thấy rằng bản thân cô tự mình đa tình mang đến phiền phức cho anh chẳng.

Một vạn cước phí điện thoại, nếu là cô thì vì số tiền cước phí này sẽ không đổi số, xem ra là Khương Minh thật sự muốn kéo dài khoảng cách với cô.

Nam An An dụi mắt tiếp tục làm bài, di động lại vang lên lần nữa, nhưng cô cầm di động thì thấy màn hình lấp lánh dãy số của Khương Minh.

Không phải nói, đổi số rồi sao?

Nam An An phân vân nghe máy: “A lô, thầy?”

“Ừm” Khương Minh nhàn nhạt trả lời một câu: “Em thích ăn cá không?”

“....” Đây là phong cách gì vậy?

“Thích không?” Không nhận được câu trả lời Khương Minh lặp lại câu hỏi lần nữa.

Nam An An phản ứng kịp thời: “Hi, thích.”

“Ừm” giọng nói Khương Minh nghe qua rất hài lòng,” Học tập cho tốt.”

“...” Hoàn toàn không rõ ràng tình huống Nam An An: “Được, em sẽ cố gắng.”

Cúp điện thoại Nam An An hoàn toàn muốn làm rõ tình huống, cầm sách ngồi trên ghế mây đông đưa nghĩ ngợi lung tung rồi cũng buổi tới trưa, cửa thư phòng không khóa. Vừa nghe thấy cổng tiếng chính vang lên thì Nam An An từ trong thư phòng chạy xuống, thấy Khương Minh tiện tay lấy hai chiếc điện thoại trong túi mua hàng ra ném lên bàn, cô nhớ rõ trước kia Khương Minh chỉ dùng một chiếc điện thoại mà.

Khương Minh vẫy tay với cô, Nam An An vui vẻ từ trên lầu chạy xuống muốn đi theo Khương Minh vào phòng bếp bị Khương Minh ngăn lại, nam thần quay về hướng tivi tinh thể lỏng treo trên tường hất hất cằm: “Trước tiên em chơi một lát đi.”

Nam An An xoa tay: “Em có thể giúp thầy nấu cơm.”

Chân dài Khương Minh bước tiếp cũng không quay đầu lại: “Em còn nhỏ.”

Lần thứ hai bị nói còn nhỏ Nam An An im lặng, ngồi trên ghế sofa buồn chán đổi kênh cuối cùng không nhìn được chạy đến bên ngoài cửa phòng bếp thấy Khương Minh đặt một đĩa đồ ăn đã làm xong vào trong lò vi sóng, thấy cô đứng ở cửa Khương Minh nhàn nhạt giải thích nói: “Tôi làm không tốt lắm.”

Nghĩ đến hương vị lần thịt bò hầm khoai tây và sau đó nằm trên đùi nam thần ngủ một đêm, còn có Khương Minh chăm chú xoa bụng cho cô khi đó Nam An An buột miệng nói ra: “Thầy làm đồ ăn ngon nhất, khá ngon so với đồ ăn mẹ em làm.”

Khương Minh im lặng, tài nấu nướng của An Dạng kém như vậy sao?

“Thật đó” Nam An An cúi đầu, có chút dè dặt hỏi vấn đề quấy nhiễu mình cho tới trưa: “Thầy, nghe học trưởng nói thầy đổi số điện thoại rồi....”

“Không liên quan tới em,” Khương Minh dựa vào cửa kính nhàn nhạt nói.

Hồ hấp Nam An An bị hãm lại, thấy hai chân dài của Khương Minh đề lên nhau, anh tắt lò vì sóng không chút để ý giải thích nói: “Số mới đổi là số công việc.”

“Trước kia chưa từng tách ra, không thuận lợi lắm.”

Vậy.... Thì ra số này chính là số cá nhân sao? Ánh mắt Nam An An sáng lên, bây giờ cô là học trò duy nhất trong số những người theo Khương Minh biết Khương Minh vẫn còn sử dụng số điện thoại cá nhân này.

Nhưng mà, nếu muốn tách số công việc và số cá nhân, bình thường không phải là mua một số mới làm số cá nhân chỉ nói cho mấy người thân và bạn bè sao?

Nam An An ngồi trên bàn cơm có chút thận trọng, tất cả đồ ăn đều là một mình Khương Minh bưng lên, vừa lúc này cô còn chưa đụng tới bát đĩa đã bị Khương Minh lấy lí do vì nóng đuổi ra rồi.

Thấy cô ăn rất ít, Khương Minh nghiêm túc nói: “Không phải do chính tôi làm, sẽ không khiến em bị đau bao tử lại rồi.”

Trong thư phòng.

Nam An An ngồi trước bàn học chăm chú làm bài, Khương Minh ngồi trên ghế sofa cách cô không xa chơi máy tính.

Thư phòng rộng rãi sáng sủa yên ả tuyệt đẹp, sau giờ trưa ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sau lưng Khương Minh chiếu vào tới, hạt bụi nhỏ bé trong không khí bay lượn dưới ánh mặt trời.

Trên bàn học trà thơm bay lên tầng sương mù màu trắng, hương thơm ngát dịu nhẹ vẩn vút quanh mũi, lần đầu tiên Nam An An phát hiện việc học làm người ta hạnh phúc như vậy, cô đặt bút xuống xoa bóp ngón tay thì nghe thấy giọng mát lạnh của Khương Minh vang lên phía trên người cô: “Đề này làm như vậy.....”

Anh nhận bút máy trong tay cô, viết một loạt công thức bên cạnh câu trả lời của cô.

Màu sắc nét bút giống nhau, con số và chữ cái hiện ra trên trang giấy giống nhau, Nam An An mới phát hiện chữ của cô và Khương Minh giống nhau vô cùng.

Chữ viết của cô là viết phỏng theo chữ sư phụ cô rất lâu mới luyện thành.

Khi đó An An vừa mới lên lớp mười, trung học còn chưa phân khoa học tự nhiên, toán học và hóa học vật lý sinh vật cô học đuổi quá, may mà còn có sư phụ cô.

Lần đầu tiên Nam An An tìm sự phụ cô muốn xin số qq (một kiểu gửi tin nhắn online) chính là vì để hỏi anh đề thi.

Sau này thời gian tốt đẹp nhất cô trải qua ba năm trung học là --- mỗi ngày tan học thì chụp bài tập gửi cho sự phụ cô, sau đó cô mở hai cửa sổ, sự phụ giúp cô làm xong bài tập thì chụp lại ảnh rồi gửi qua cho cô.

Làm bài tập chơi trò chơi hai cái không nhầm lẫn.

“An An?”

Giọng nói mát lạnh trầm thấp của Khương Minh khiến cô lấy lại tinh thần, An An có chút xấu hổ tập trung lực chú ý lên đề bài một lần nữa....

Chiều chủ nhật, Nam An An đi tìm bác sĩ tâm lý của cô, không phải bậc thầy từng trải An Dạng tìm cho cô trước kia, mà là học trò của bậc thầy đó.

“Em nói là, em vẫn không thích có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào với đàn ông, nhưng mà không bài xích nam thần của em?” Bác sĩ tâm lý trẻ tuổi đan mười ngón tay vào nhau, sau khi nghe cô nói xong hỏi.

Nam An An gật gật đầu.

“Quả nhiên đúng là nam thần....” Thực tập sinh trẻ tuổi cười lộ hai răng răng khểnh.

Nam An An: “....”

“Chỉ đùa chút thôi,” bác sĩ trẻ nghiêm mặt nói: “Nhắm tay với anh ấy, ôm cũng không bài xích....”

Nam An An: “Còn có cả xoa bụng.”

“....” Bác sĩ trẻ: “VẬY hôn môi thì sao?”

Nam An An: “Còn chưa có thử qua, lần đầu tiên em nhìn thấy anh ấy thì cảm giác cực kỳ yên tâm quen thuộc, rất thích ở bên cạnh anh ấy, có đôi khi thì cảm giác hình như rất lâu trước kia đã quen biết nhau, nhưng mà em biết trước kia em chưa từng gặp anh ấy.”

Bác sĩ trẻ suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Bỏ chữa bệnh đi.”

Nam An An: “...”

Bác sĩ trẻ chăm chú nhìn ánh mắt cô: “Thuận theo tự nhiên là được rồi, lúc em làm gì đó với anh ấy không bài xích, vậy có thể là, điều này đối với vị kia mà nói tuyệt đối là tin tức tốt.”

“Từ từ sẽ đến. Loại trừ bóng ma tâm lý trong chốc lát rất khó, nhất là bây giờ em không muốn nhớ lại nguyên nhân phát bệnh, tất nhiên, tôi với thầy tôi giữ ý kiến phản đối, tôi không hề cho rằng nhất định em phải xé vết sẹo vết thương ngày trước.” Bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai cười tít mắt: “An An, em tốt như vậy, anh ấy sẽ chấp nhận em.”

Nam An An: “Anh có thể chấp nhận người bạn gái cả đời không làm chuyện tình yêu với anh không?”

Bác sĩ trẻ im lặng.

Anh không cách nào nhìn vào mắt cô nói câu trả lời chắc chắn với cô, bởi anh là đàn ông.

Anh cũng không nói được là không thể, cho dù trước khi hỏi những câu này Nam An An đã biết câu trả lời rồi.

Nam An An tạm biệt bác sĩ tâm lý của mình đi trên đường trường đại học phía Tây, dưới cây dâu đôi tình nhân nhỏ bé ôm hôn, tay người con trai đặt bên hông người con gái vuốt nhẹ nhẹ, dò xét xuống phía dưới một chút rồi cẩn thận thu về gương ngùng cười cười, nữ sinh cười đẹp mắt ôm cổ nam sinh, hơi hơi kiễng chân lên.

Ánh mặt trời chiếu xuống giữa cây dâu xum xuê lá, bị chia thành những quãng sáng nho nhỏ rơi vào trên mặt nữ sinh.

Hình ảnh kia rất đẹp, cô không dám nhìn.

Nam An An từng có mười người bạn trai, ba năm gian khổ từng vô số lần đi qua đường mòn trong rừng này, nhưng chưa từng một lần có kinh nghiệm nào ôm hôn dưới cây dâu cả.

“Bạn học, bạn học...” Một người mặc đồng phục nam sinh gọi cô mấy tiếng, “Di động cậu reo kìa.” An An nói cảm ơn xong lấy di động trong túi ra, trên màn hình đã có hơn mười cuộc điện thoại chưa nghe máy.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 18

Nhìn trên màn hình hai chữ Hà Nhạc, Nam An An không nghe điện thoại cũng không trả lời lại, cô đã sớm lưu số điện thoại của Hà Nhạc, để tránh cho nhận nhầm.

Sau khi điều chỉnh chế độ rung, Nam An An cảm di động men theo đường mòn giữa đại học phía Tây đi về phía trước.

Lần đầu tiên lúc phát hiện bản thân mình ghét việc thân mật với người khác phái, cô hoảng sợ rồi lại hoảng sợ.

Cô bắt đầu qua lại với bạn trai, một người lại một người, giống như một người chết đuối cố gắng bắt lấy một bè gỗ.

Mỗi một lần cô khó khăn trốn tránh nam sinh đụng chạm lúc thấy ánh mắt nam sinh cô đơn và thất vọng, cô áy náy cộng thêm hoảng hốt, cô cho rằng, có lẽ mình yêu anh ta chưa đủ, chờ mình tìm được đúng người, mình nhất định có thể....

Cô vẫn chưa tìm được đúng người, mỗi một lần yêu đương cô không thích nắm tay đối phương, cố ép nắm tay sau đó cô cũng sẽ buông ra rất nhanh, mỗi khi trời nắng anh ta mặc áo sơ mi trắng cô thích nhất cúi đầu lại gần, lúc nào cô cũng kiếm cớ né ra --- qua những cuộc yêu đương đó chỉ càng thêm hiểu sâu. Việc này kết luận “Cô có bệnh”, cô đúng là không bình thường.

Không có một nữ sinh nào, giống như cô.

Cô bắt đầu chấp nhận câu nói kia của mọi cô --- không có người đàn ông nào lại thích cộc gố.

Thời niên thiếu tình yêu ngây ngô khờ dại, L!ê,Qu*ý!!Đ)ôn, hấp dẫn người ta nhất ở chỗ chính là tình yêu không có tương lai như vậy, đối với Nam An An mà nói, quan trọng nhất là, khi đó nam sinh ngây thơ, nhưng mà ngay cả tình yêu ngây ngô nhất cũng không cách nào chấp nhận bệnh của cô....

Nam An An bắt đầu nghi ngờ, có phải suốt đời này mình cứ như thế này hay không, không có biện pháp nắm tay với nam sinh, hôn môi, kết hôn, sinh một đứa bé giống cô hoặc là giống anh ta.

Cuối cùng Hà Nhạc chính là cộng rơm đề chết Lạc đà, ngay từ đầu thích cô trong sáng như thế, cô sùng bái học vấn phong phú của anh ta, thích anh ta nói năng tao nhã, cô cho rằng cô tìm được người kia rồi.

Hà Nhạc vĩnh viễn sẽ không biết, buổi chiều hôm né tránh chiếc hôn môi của anh ta, chính cô mang một phong bì tiền mừng tuổi đi phòng khám tâm lý.

Nam An An hiểu, tình yêu như vậy đối với anh ta không công bằng, nhưng mà lúc cô ngồi đối diện với bác sĩ tâm lý mở vết sẹo của mình ra, lúc mặt cô tươi như hoa nói cho người nhà cô biết bạn trai của cô có bao nhiêu xuất sắc, lúc cô bắt đầu cố định thời gian đi khai thông tư tưởng,

Anh ta lên giường cùng người phụ nữ khác.

Nhiều năm sau, Nam An An có thể nhẹ nhàng băng quơ mà nói cho người khác biết chuyện kia, giống như kể một câu chuyện cười,

các cô đều nở nụ cười, cô cũng cười, nhưng mà chỉ có cô tự mình biết, khi đó cô giống như bị anh ta hung hăng tát một bạt tai, đơn giản thô bạo nói cho cô --- tất cả những thứ cô làm đều không giải quyết được vấn đề gì cả.

Cô từ bỏ điều trị.

Cô cũng không quen bạn trai nữa, không phải vì tình cảm sâu vô cùng khó có thể quên được, mà vì rốt cuộc cô chấp nhận thực tế.

Hà Nhạc người kia --- làm cho cô thay đổi phong cách, từ chủ nghĩa kỳ ảo biến thành chủ nghĩa hiện thực.

Có đôi khi chưa nói chưa nói tới tha thứ hay không tha thứ, cô không yêu như thế cũng không hận như thế, nhưng mà điều này không có nghĩa cô có thể nhớ ăn không nhớ đánh.

Di động rung lên rất lâu cuối cùng quay về yên lặng,, Nam An An cúi đầu chuẩn bị chuyển về chế độ có chuông thì di động lại bắt đầu rung lên, nhưng lần này trên màn hình hiện ra tên --- Khương Minh.

Nam An An bắt máy chợt nghe giọng nam trầm thấp, câu nghi vấn không mang theo bất kỳ tình cảm nào --- “Đi đâu vậy?”

Nam An An ho nhẹ một tiếng: “Khụ, đi khám bệnh.”

Bên kia dừng lại một lát, nghe giọng Khương Minh cách ổng nghe cũng làm cho trái tim cô đập rộn lên: “Tôi đi hội nghị ở thành phố Lâm, buổi tối tự mình gọi đồ ăn bên ngoài.”

Nam An An gật gật đầu sau đó ý thức được anh không nhìn thấy lớn tiếng nói câu “Được,” khi lắc lư trở về tới nhà Khương Minh trời đã tối, cô quét thẻ mở cửa vào phòng khách mới phát hiện trong

phòng khách đèn đuốc vẫn sáng trưng như trước, trên bàn trà bày đầy một bàn thức ăn mua bên ngoài và tờ rơi.

Nam An An đi tới tủ lạnh tìm quả xoài, sau đó mới phát hiện trong tủ lạnh cũng đầy đồ.

Cô làm một ly sinh tố xoài, sau khi uống xong chạy tới phòng tắm nổi liền phòng khách tắm rửa, giữa lúc đang dội bọt trên người thì nghe điện thoại có tiếng báo tin nhắn tới, Nam An An tắt vòi hoa sen lau bọt trên tay xoay người mở hộp thư, thì nhìn thấy nơi địa chỉ liên lạc giới thiệu người bạn tốt, là trong danh bạ điện thoại của cô --- Khương Minh.

Nam An An dựa vào bồn tắm gửi xác nhận thông tin rồi bắt đầu lo lắng không yên chờ Khương Minh trả lời.

Anh đồng ý rất nhanh.

Khương Minh: Ăn.

Chỉ một chữ, Nam An An cho rằng lần đầu tiên anh chơi qq thao tác không tốt chưa gửi xong đã quan tâm câu trả lời.

Nam An An: Em ăn cơm xong rồi, ăn rất no.

Khương Minh: Uống thuốc chưa?

Nam An An im lặng một lúc tiếp tục đánh chữ: Chưa, em đang tắm.

Nam An An: Em quên mang quần áo vào.

Khương Minh: Trước tiên bọc áo tắm đi.

Nam An An: Áo tắm cũng không mang vào, chẳng mang gì vào cả.

Khương Minh: Trực tiếp đi ra đi, dù sao cũng không có ai.

Nam An An trịnh trọng nghe theo lời thầy dạy bảo ra khỏi phòng tắm nhào lên giường lăn lộn, gửi câu “Thầy thắng rồi.” Gửi qua ba chữ, rất lâu cũng chưa trả lời lại cô mở cửa sổ nói chuyện lần nữa phát hiện câu cuối cùng rõ ràng chính là ---

Nam An An: Thầy cứng rồi.

Thầy cứng rồi....

Thầy cứng rồi.

Thầy cứng rồi.

Nam An An phun ngum sinh tố xoài ra, tay chân luống cuống lau mồ hôi xong sau đó dẫn đo từng câu từng chữ gửi tin cho Khương Minh.

--- Thầy giáo, rất xin lỗi đó là phương thức nhập (kiểu gõ chữ) nó quá xảo quyệt.

Không được, thế này thì giống như là đang trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa phản ánh phương thức nhập chính là thói quen dùng từ của cô, Nam An An xóa câu nói kia tiếp tục đánh chữ

--- Thầy giáo, thật xin lỗi tay run.

Không được, làm sao tay có thể run được sao mà khéo thế, lời giải thích này càng không đáng tin, Nam An An xóa bỏ câu này tiếp tục vắt hết óc.

--- Ha ha, em chọc thầy chơi thôi.

Nhớ lại tối hôm nói lời yêu thích với Khương Minh lại thêm vào những lời này, Nam An An lặng lẽ xóa bỏ bản thảo này, cuối cùng quyết định --- letgo.

Khương Minh nhìn ba chữ to trên màn hình điện thoại, im lặng luôn.

Giờ phút này, anh thế lại không phản bác được.

Vốn là vì, cô nói đúng.

###

Nam An An không đợi được Khương Minh trả lời, yên lặng mở máy vi tính gửi msn video mời mọc cho Nam Vi Vi, Nam Vi Vi không thèm để ý đến cô.

Nam An An im lặng bắt đầu gửi bình luận.

Nam An An: Em ở đây chờ chị quay lại, chờ chị quay lại ~ chờ chị quay lại ngắm hoa đào nhỏ nở rộ.

Vài phút sau, một tiếng nhắc nhở có tin nhắn.

Nam Vi Vi: Hôn bảo bối An An cái nào, cả đầu em đều là nam thần lại có thể còn chứa một mét để lại cho chị, rất cảm động, chị muốn chính là ít như vậy, dù sao người yêu trước nhất định suốt đời không thể nào xoay mình được.

Nam An An: Chị đủ rồi, làm sao thành chị yêu trước rồi?

Nam Vi Vi: Yêu trước mười một phút.

Nam An An: Chị đủ rồi, nhà chị nuôi chồng à?

Nam Vi Vi: Trẻ em, nuôi, chồng, em muốn đánh sao?

Nam An An: Chị trở về đánh em, thì chị trở về đánh em đi.

Nam Vi Vi: ....

Nam An An: Sắp tới sinh nhật chúng ta, chị, chị về đi.

Nam An An: Đã năm năm chúng ta không cùng ăn sinh nhật rồi.

Nam Vi Vi: Xin lỗi, chị thật sự..... Nhưng vẫn không thể trở về.

Ngón tay ấn bàn phím của Nam An An hơi dừng lại, cô muốn nói với Nam Vi Vi em nhớ chị, nhưng không nói nên lời chỉ có thể im lặng nhìn ảnh đại diện của Nam Vi Vi tối xuống, ánh mắt chua xót đến lợi hại, cô nằm úp sấp trên cánh tay mặc ý bản thân mình chìm vào trong bóng tối.

Cảm giác mình hít thở không thông, cô mở to mắt, mới phát hiện cánh tay mình ướt một mảng lớn.

Nam An An rửa sạch mặt quyết định xem phim để ngủ, kết quả là cô mang laptop vừa rồi còn rất tốt qua, bây giờ đột nhiên đình công rồi...

Nam An An không cam lòng từ trên giường đứng dậy chạy tới thư phòng định mở máy tính của Khương Minh, máy tính màu trắng nhìn qua hình như là phong cách của mấy năm trước, không cài mặt khẩu.

Nam An An thuận lợi mở máy, ánh mắt đảo qua biểu tượng quen thuộc trên mặt màn hình ---

Biểu tượng này, có sau thời gian tròn một năm mà điều quan trọng nhất của cô là mỗi ngày mở máy tính...

Nam An An chợt nhớ lại, vì một người thích một trò chơi, nhưng cũng vì một người vứt bỏ một trò chơi.

Ban đêm thế này, cô đột nhiên muốn vào trong trò chơi năm năm trước nhìn xem, hai con vật bị cô coi là ngan còn làm chim uyên ương ngâm thơ ở chỗ này không?

Chuột tạm dừng trên biểu tượng, còn chưa kịp kích hai lần di động của mình đã vang lên, lại có thể là của Khương Minh, cô nhận điện thoại: “A lô, thầy giáo?”

Lúc Khương Minh hơn nửa đêm bị các giáo sư họp cùng vào buổi sáng kêu ra ngoài ăn cơm bị chuốc rượu không ít, mấy phó giáo sư đã kết hôn đều thừa dịp vung tay vẽ mặt ngọt ngào: “Ôi trời, thật sự không phải tôi không uống, mà là vợ của tôi làm sao cũng không cho tôi uống rượu ..., người trẻ tuổi chưa kết hôn, các cậu tới đi...”

“Thế giới là thuộc về các cậu, rượu cũng thuộc về các cậu.”

Khương Minh chưa kết hôn lặng lẽ cạn chén, mấy lượt liên tiếp mấy người đã lập gia đình bị nàng dâu gọi về, mấy người chưa lập gia đình bắt đầu say sưa khóc lóc kể lể bản thân mình chưa có vợ -- ví dụ như Hà Khanh Nguyên, chưa lập gia đình cũng chưa quá say Khương Minh quyết định --- gọi cho cô hay không gọi cho cô, vậy rồi anh gọi cho cô, giọng Nam An An khe khẽ róc rách, không có chút buồn ngủ nào.

Khương Minh ra khỏi phòng bao âm ỉ, đứng trên sân thượng đốt một điếu thuốc, thờ ơ hỏi: “Đã trễ thế này còn chưa ngủ à?”

“Dạ” Nam An An thẳng thắn thành khẩn giao nộp: “Đúng rồi, thầy ơi em không ngủ được, máy tính em bị hỏng. Em dùng máy tính của thầy, em muốn chơi trò trên máy thầy...”

Khương Minh bị gió đêm thổi qua, chỉ có chút men say đã lập tức biến mất, lúc ấy anh đi tới thành phố A rất vội vàng máy tính đặt trên bàn là cái năm năm trước kia, trên cửa sổ chỉ có một trò chơi, chính là trò năm đó anh và Tiểu Quyền cùng chơi, hơn nữa còn thiết lập chế độ lưu tài khoản và mật khẩu.

Nếu như không biết Nam An An hối hận đi gặp anh như vậy, có lẽ anh rất thích chuyện cô phát hiện anh chính là sư phụ cô, nhưng mà bây giờ.... Không phải lúc.

Anh không biết cô hối hận về điều gì, cũng không nắm được sau khi cô biết rõ sẽ phản ứng như thế nào.

Bây giờ còn quá sớm.....

Thuốc lá giữa ngón tay anh bốc cháy, một chút tàn thuốc rơi vào tay anh có chút nóng, Khương Minh phỉ phỉ tàn thuốc: “Cái máy tính đó rất cũ, trong ngăn kéo có cái mới, em chơi cái đó đi.”

Nam An An có chút không hiểu tại sao, nghĩ trong máy tính này của Khương Minh có thể Khương Minh có thứ gì đó đặc biệt quan trọng anh không muốn để cô đụng vào, vốn là không hợp đạo lý Nam An An lập tức hiểu, “Được ạ” Nam An An ngoan ngoãn trả lời Khương Minh.

Khương Minh hình như hài lòng nói một câu: “Ng ngoan.”

Giọng nói trầm thấp mà thu hút, như là anh đang nói nhỏ bên tai cô, thậm chí giống như cô cảm giác được hơi thở anh phun bên tai cô rất ấm áp...

Nam An An không hiểu có chút ngượng ngùng, khiêm tốn nói: “Cảm ơn ạ, cũng không ngoan như thế....”

Khương Minh: “....”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 19

Sự im lặng bên kia điện thoại lan sang đây, cô cảm di động nghe thấy một tiếng động rất khẽ, giống như Khương Minh nở nụ cười.

“Thầy.... Thầy thích nữ sinh như thế nào?” Nam An An cố lấy dũng khí hỏi ra miệng, cô không muốn làm một con ốc sên bị thương thì rút vào trong vỏ không thò ra, cô muốn dũng cảm một lần, cho dù bây giờ cô còn chưa có dũng khí trực tiếp nói rõ với Khương Minh, nhưng cũng muốn biết bản thân mình có chút hi vọng nào không, tính toán lợi dụng lúc Khương Minh hơi say.

“Ngoan.” Khương Minh trả lời rất nhanh, đơn giản nhưng không qua loa, rất giống như nghiêm túc nói xong còn cười khẽ một tiếng, trầm thấp, hơi khàn khàn âm mũi.

Ngoan....

Vừa rồi anh còn khen cô ngoan....

Nam thần là đang trêu chọc cô sao?

Nam An An cảm giác cả khuôn mặt mình đều nóng lên, không biết phải nói tiếp thế nào nữa rồi cũng cười vài tiếng, trong thư phòng yên tĩnh cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của Khương Minh đầu bên kia điện thoại, lúc anh châm thuốc có tiếng động bật hộp quẹt, còn có bối cảnh ve kêu ầm ĩ, cô không khỏi nhớ tới lúc Khương Minh hút thuốc ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc, hít

một hơi thật sâu sau đó bộ dạng thờ ơ phũ phũ tàn thuốc, rõ ràng người đàn ông đẹp trai lịch sự lúc hút thuốc động tác cũng đẹp trai ngoài ý muốn, mang theo chút tư vị nho nhã du côn.

Cũng không ai nói gì,

Cũng không ai tắt điện thoại,

Rõ ràng là im lặng, nhưng không hiểu sao khiến trái tim Nam An An đập nhanh hơn, cô nghiêng đầu kẹp điện thoại đi tới trước cửa sổ sát đất kéo rèm cửa sổ ra, trước mắt thành phố đang đèn đuốc sáng trưng, trong một toà nhà cao tầng cách đó không xa mấy chiếc đèn bên cửa sổ mở toang tối lò mờ.

Cô đứng trong thư phòng của anh, trong túi là thẻ mở cửa của anh, bên tai là tiếng hít thở róc rách của anh.

Chưa từng có khoảnh khắc nào, cô cảm nhận được rõ ràng cô cách anh gần như thế, cô thích yên tĩnh khiến người ta tim đập thành thịch như thế này, nghe thấy bên kia truyền đến giọng nói mơ hồ của người khác trò chuyện, Nam An An mới có chút tiếc nuối nói một câu: “VẬY... GẶP LẠI, NGỦ NGON.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Khương Minh không tắt điện thoại ngay lập tức, Nam An An cầm di động có chút nóng cũng không cúp máy, đột nhiên cô nghĩ tới lúc học trung học Giản Mao và bạn trai cô ấy đều nói chuyện mỗi đêm lúc cuối cùng là .... Đoạn đối thoại

Giản Tiệp: “VẬY GẶP LẠI.”

Tàn Thâm: “GẶP LẠI.”

Giản Tiệp: “Anh cúp trước đi.”

Tần Thâm: “Em cúp trước đi.”

Giản Tiệp: “Em chờ anh cúp trước.”

Tần Thâm: “Cũng chờ em cúp trước.”

Giản Tiệp: “Anh trước đi....”

Sau đó Cố Ly bước một bước dài xông lên ‘không thể chối từ’ nhấn phím kết thúc, cười tít mắt nói: “Không cần cảm ơn, tớ là đội viên đội thiếu niên tiên phong” toàn bộ thế giới yên tĩnh lại, Nam An An còn nhớ rõ lúc ấy Giản Mao một lần lại một lần “Anh cúp trước” ‘anh tới tôi đi’ thì trên khuôn mặt vẻ hạnh phúc không tan đi được.

Nghĩ tới đây, Nam An An háng giọng: “Thầy ơi, thầy cúp trước đi.”

Trả lời lại cô là: “Đồ, đồ, đồ....”

Nam An An: “....”

Khương Minh cúp máy sau đó giương mắt nhìn thoáng qua người vừa tới, Khương Châu đi tới đặt tay lên lan can nghiêng mặt nhìn anh: “Con trai, yêu đương rồi hả?”

Khương Minh gật gật đầu rút điều thuốc đưa lên, trong ấn tượng của anh người đàn ông hăng hái kia từ sau khi mẹ anh qua đời nhanh chóng già đi, chăm sóc tốt mã bề ngoài không che dấu được vẻ tang thương mệt mỏi của ánh mắt ông.

Lần trước ở nhà họ An không nói chuyện với ông, nhắm tính, đã năm năm rồi anh không nói một câu với Khương Châu.

Tần Nhiên gặp phải vụ bê bối đau tận xương của chồng mình và em gái, nhận lấy kích thích đột phát bệnh xuất huyết não.

Sau khi Tần Nhiên qua đời, thì Khương Châu nhanh chóng cưới dì nhỏ Tần Di, giống như tình sâu như biển nhiều năm như vậy cũng không ngăn được sự vội vã bây giờ.

Khương Minh dập tắt điều thuốc đầu cũng không quay lại rồi đi.

Lúc hai người kia vừa mới kết hôn, luôn có một nhóm người thân thích mỗi ngày dùng danh nghĩa tình thân khuyên anh nên tha thứ cho ba anh, chấp nhận dì nhỏ của anh, nói ba anh nhiều năm qua chăm sóc mẹ anh bị bệnh liệt giường có bao nhiêu vất vả, đàn ông ấy mà, thỉnh thoảng ăn vụng cũng rất bình thường, con lớn lên sẽ hiểu,

Giống như là chỉ cần người còn sống sót bất kể làm chuyện gì cũng đáng được tha thứ. Nhưng không có ai từng nhắc tới, Tần Nhiên bệnh liệt giường nhiều năm như vậy, là vì lần tai nạn xe kia đã cứu ba anh, cũng không có ai nghĩ tới, người kia chết bất kể những người đó ân hận thế nào cũng không sống lại được.

Chính là khoảng thời gian đó anh quen biết Tiểu Quyển, thời gian tròn một năm.

Cô có chút vụng về kể chuyện cười cho anh --- ngày trước có một người mua một thùng rượu đặt ở cửa, ngày hôm sau rượu ít đi một nửa, anh ta rất tức giận viết lên trên thùng rượu hai chữ to --- nước tiểu, ngày hôm sau, thùng rượu đầy.

Cẩn thận dè dặt thể hiện những sự quan tâm này ---

Tiểu Quyển: Sư phụ, anh còn khó chịu hả?

Khương Minh: Ừ

Tiểu Quyển: Vậy anh không cần buồn nữa.

Khương Minh: ....

Hoặc là đứng bên cạnh anh cùng treo máy (chơi offline) với anh -

--

Tiểu Quyển: Sư phụ, hôm nay bọn em học một bài thơ, trên trời nguyện làm chim liền cánh, tai vạ đến nơi từng con tự bay đi.

Những lời này, trái lại rất chính xác, tuy rằng giáo viên ngữ văn của cô có thể khóc đến choáng váng trong WC rồi.

Buổi tối ngày hôm sau Khương Minh trở về thành phố C, lúc về đến nhà đã gần mười một giờ, anh quét thẻ mở cửa lúc đổi giày ở lối vào thì nhìn thấy trên ghế sofa lộ ra một cái đầu tròn lông mềm như nhung, truyện L)ê,Quý,Đ(ôn, hình như Nam An An đang xem phim, chuyên tâm tới mức cũng không nghe thấy tiếng mở cửa, Khương Minh đổi dép xong đi vào phòng khách, dép lê mềm mại giẫm lên sàn nhà bằng gỗ lạng lã không một tiếng động.

Nam An An ôm gối ôm to bụng đang chăm chú xem, trên màn hình người phụ nữ đang xem ti vi, trên ti vi chiếu một bộ phim kinh dị đẫm máu, đột nhiên, sau lưng xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen bước từng bước một, phủ xuống người phụ nữ không có chút nào nhận thức được nguy hiểm càng lúc càng gần, trong lúc người phụ nữ đang xem phim kinh dị có một người đàn ông không có hình dáng, đang cười đến quỷ dị.

Nam An An lo lắng chuẩn bị dơ tay lên che ánh mắt, xung quanh tiếng động âm thanh nổi hiệu quả cực tốt, bóng đen bước đi thì phối hợp gõ một tiếng trống lại một tiếng đánh vào lòng Nam An An. Trên màn hình, tay bóng đen vừa nhấc lên đầu người phụ nữ đã bay ra ngoài, mà lúc này dưới chân người phụ nữ đang xem sát nhân cuồng trong phim kinh dị từ từ hiện ra một bóng dáng thon dài, máu tươi từ trên cơ thể người phụ nữ phun ra hợp thành mấy chữ to --- Xuyết, phía sau cô có bóng dáng một người.

Khóe mắt Nam An An liếc thoáng qua, quả thật thấy được một bóng đen thon dài.

Nam An An ngừng thở, cũng không dám động đậy.

Bóng đen càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, che phủ lên trên cơ thể cô, rốt cuộc Nam An An không nhịn được từ trên ghế sofa đứng phắt dậy vừa nhảy vừa búng rồi muốn băng qua ghế sofa chạy lên lầu, không ngờ thoáng cái ngã nửa quỳ dựa vào trên ghế sofa, cái đầu theo quán tính lập tức chạm vào một lồng ngực ấm áp.

Khương Minh bị cô bổ nhào vào lòng, ót của cô chạm vào làn môi anh.

Nam An An sửng sốt, cảm nhận độ nóng của cơ thể sau đó cảm giác máu trong tứ chi của mình một lần nữa chảy dồn lên, nhưng mà trán giống như bị thứ gì đó mềm mại lại lạnh lạnh chạm vào một cái, hình như là .... Đôi môi.

Nam An An không dám động đậy, cả người cương cứng ở đó, giống như máu toàn cơ thể đều chảy về phía trái tim, IQđôn, cơ

quan cảm giác khuếch đại vô tận, đường môi anh mỏng, ấm nóng còn có thêm cảm xúc.

Cô tựa vào quá gần, cả người đều chôn trong lòng anh, tất cả hô hấp đều là hơi thở mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

Nam An An lúng túng cơ thể như bị ghim chặt không biết là nên dời đầu trước hay là rút móng vuốt đang ôm eo Khương Minh về, hoặc đứng dậy từ chỗ dựa lưng của ghế sofa, bây giờ cô đang hoàn toàn dựa vào Khương Minh tay đặt dưới nách cô nâng giữ nín vào trên chỗ dựa lưng của ghế sofa, cả người đã bị Khương Minh nâng lên....

“Sợ rồi hả?” Khương Minh đứng thẳng dậy, nhàn nhạt mở miệng, giọng nói mát lạnh dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Vâng” Nam An An phát ra giọng mũi, rồi bị Khương Minh với tư thế như vậy từ trên chỗ dựa lưng ghế sofa nhấc lên đặt xuống đất, lúc chạm xuống đất chân Nam An An đã mềm oặt, đầu xoay vòng vòng ---

Anh hôn lên trán mình.

Hôn lên trán mình

.... Mặc dù là chính cô chạm vào.

“Sợ tới mức mềm cả chân rồi hả?” Giọng Khương Minh mang theo chút khéo léo hiểu lòng người, quan tâm đỡ eo cô buồn cười hỏi cô.

Nam An An rất muốn nói, được anh hôn, nhưng mà cô sợ cũng chỉ có thể nói ba la theo Khương Minh: “Vâng. Đúng vậy ạ, phim rất

dọa người.”

Khương Minh dơ tay tắt bằng điều khiển từ xa, sau đó những âm thanh phối nhạc kinh khủng kia biến mất, toàn bộ phòng khách yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rõ ràng, Nam An An cúi đầu đứng đó chẳng dám thở mạnh.

Khương Minh có chút không muốn buông tay, nhìn chân mềm như tôm khô cuộn lại tiến vào phòng bếp.

Dường như lòng bàn tay vẫn còn cảm xúc vừa rồi, cô ôm chặt eo anh, cả người cuộn vào lòng anh....

Khương Minh đi tới chỗ chiếu phim lấy đĩa CD kia ra, trong lòng sung sướng nhìn nhìn tên phim, loại phim này có lẽ rất thú vị, lần sau có thể dẫn Nam An An đi xem phim ma.

Đi đến phòng ăn bên kia đã nhìn thấy trên bàn cơm bày một chén sủi thanh hoa màu lam, một ly trân châu xoài.

Trong chén sủi là canh cá viên loãng, mấy viên cá viên tròn nổi lên trên nước canh màu trắng, còn có vài miếng táo biển.

Canh cá viên còn rất nóng, cá viên nhập khẩu tròn mập tươi ngon trơn bóng.

Mà cô nàng ốc sên của anh đã chạy mất.

Cô nàng ốc sên bỏ nhào lên giường vỗ vỗ ngực, nhiệt độ trên mặt lâu lắm rồi mà chưa rút đi, cô lăn lộn trên giường một vòng quay về chỗ cũ sau đó không nhịn được cảm điện thoại muốn đăng lên weibo, nhưng cảm thấy loại tâm tình này thật sự là tuyệt không thể tả, , ném di động quay về tiếp tục lăn lộn trên giường, bỗng chốc

nghe tiếng đập cửa, Nam An An lăn người một cái từ trên giường đứng lên, sửa sang lại cổ áo mình xong lại vuốt phẳng ga trải giường mới hạ giọng nói một tiếng: “Mời vào.”

Khương Minh đẩy cửa ra tựa vào bên cửa, cầm một chiếc hộp nhỏ vẫy vẫy tay với cô: “Mang cho em món quà nhỏ.”

Nam An An chạy tới nhận chiếc hộp, hộp gỗ nhỏ thợ chế tác cực kỳ tinh xảo khắc hoa tường vi rất đẹp, sau khi mở hộp ra đập vào mắt chính là một sợi dây tơ hồng. Cô nhớ rõ thành phố A có một cái miếu Nguyệt Lão, luôn có người tới đó xin dây tơ hồng.

Mặt đã bóng đến mức không còn hình dạng, Nam An An lấy dây tơ hồng kia ra quấn lên cổ tay, thấy Khương Minh dơ tay về phía cô, ngón tay thon dài cách cô càng lúc càng gần sau đó rơi vào trên tóc cô, vuốt mớ tóc bị rối vì mới vừa lúc này cô lăn lộn trên giường.

“Cảm ơn, em rất thích.”

“Ừm” Khương Minh cười cười, con mắt sau đôi kính giống như bị đốt sáng lên, lửa sáng lấp lánh như những vì sao, nhìn sợi dây tơ hồng trên cổ tay trắng nõn nà của Nam An An hời hợt nói: “Cái này đeo ở chân.”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 20

Khương Minh vừa về tới, Nam An An uống một ly nước trái cây ăn bánh su kem xem tiểu thuyết, thảnh thơi học bài cuộc sống gia đình tạm ổn từ đầu đến chân.

Mục tiêu từ đầu của Khương Minh không phải là để cô thi đậu nghiên cứu sinh, mà là trở thành một người thi học lên nghiên cứu sinh đạt kỷ lục điểm số cao nhất ở đại học phía Tây.

Sau buổi trưa ngày hè, ánh mặt trời chiếu vào làm Nam An An buồn ngủ, nghe thấy Khương Minh hỏi cô còn có đề bài nào không lúc này tiện tay chỉ một cái: “Cái này.”

Khương Minh không chút để ý một tay đặt trên lưng ghế dựa của cô, tay vừa dùng lực cả người Nam An An cùng với ghế đã bị anh xoay hướng về phía mặt mình, một tay gõ lưng ghế nói: “Em là cá sao?”

Mới vừa tỉnh ngủ Nam An An bị hỏi có chút quẫn, chợt nghe thấy Khương Minh thả nói: “Trí nhớ của em chỉ có bảy giây sao, đề này em để cho tôi nói tới ba lần.”

Nam An An: “...” Miệng nói lời cay độc có kỹ năng mới!

Tiếng nhắc nhở báo tin nhắn vừa vang lên Nam An An ngẩng đầu nhìn về phía Khương Minh, thấy anh không nói gì mới mở khóa màn hình, là tin nhắn lớp trưởng gửi tới.

--- Đại bảo bối An An, mấy ngày nữa học viện kinh tế làm lễ đón sinh viên mới xin giúp đỡ, gom góp trong hội học sinh chúng ta không đủ để đón tiếp rồi.

--- Tớ cũng muốn tham gia, thế nhưng cơ thể không đủ cao mặt không hợp phong cách.

--- Nam thần của cậu cũng sẽ tham gia, tớ sắp xếp cậu dẫn dắt tổ bọn họ vậy thì thế nào?

Tin nhắn của lớp trưởng Trương đại nhân luôn là ba tin một lần gửi, Nam An An chờ gửi xong trả lời hai chữ --- thành giao (mặc cả xong).

Đến hôm lễ khai giảng đón sinh viên mới của học viện kinh tế thì hối hận cũng đã không kịp, quả thật lớp trưởng Trương đại nhân lợi dụng chức quyền sắp xếp cô đến tổ Khương Minh, nhưng mà Hà Nhạ và Khương Minh cùng một tổ!

Nhân lực không đủ, Nam An An còn đi giúp các nam sinh chuyển một thùng nước suối, kết quả lúc nước suối phát đến chỗ Khương Minh và Hà Nhạ thì chỉ còn một chai thôi.

Nam An An nhìn Khương Minh rồi lại nhìn Hà Nhạ, kết quả mang chai nước suối kia đưa cho Hà Nhạ.

Hà Nhạ cười đắc ý, chờ đến lúc thấy trong tay Nam An An cầm chai Evian (một hãng nước suối của TQ) từ bên ngoài chạy vào đưa cho Khương Minh, anh ta nhìn sự phụ Khang (hãng nước suối khác của TQ) của mình thì cười không nổi luôn.

Lúc lễ chào đón người mới, Khương Minh thờ ơ nghe đọc đủ loại diễn văn, thỉnh thoảng ánh mắt rơi vào trên người Nam An An,

Lê(Quý)Đôn, cô mặc một bộ sườn xám màu xanh phác họa đường cong duyên dáng, tóc bới lên bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, dường như vì chạy tới chạy lui nóng quá đầu mũi chảy mồ hôi nhưng trên mặt lại là thần thái phấn khởi, lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện khiến người ta rất muốn chạm vào một cái. Nam An An chạy vòng xung quanh trường thu hút sự chú ý của một đám sinh mới, Khương Minh thấy mấy vị nam sinh xô xô đẩy đẩy chạy đi tìm cô nói chuyện, hình như cuối cùng còn muốn xin số điện thoại của cô, anh thấy Nam An An khoát tay, do nam sinh nhiều lần kiên trì nên cầm bút viết vào trong lòng bàn tay một nam sinh trong đám bọn họ một dãy số.

Khương Minh cau mày ngón tay trở như có như không gõ lên mặt bàn.

Hà Nhạc ngồi bên cạnh anh nghiêng đầu hạ giọng: “Bọn anh ở cùng một chỗ rồi hả?”

Không đợi Khương Minh trả lời anh ta tiếp tục nói: “Cô ấy rất đẹp đúng không, lúc ấy tôi cũng cảm thấy bộ dạng Nam An An xinh đẹp tính cách cũng được, về sau mới phát hiện.... Cô ấy hoàn toàn không phải như tôi tưởng tượng.”

Hai tay Khương Minh đan vào nhau ánh mắt rơi vào trên ngò bít máy, nhìn hết sức chăm chú giống như nhìn bài giảng nhàn nhạt trả lời: “Vậy cậu còn tìm cô ấy làm gì?”

Hà Nhạc: “....”

Lễ đón sinh viên mới ngoại trừ có bóng dáng các lãnh đạo và đại thần trong trường học ra cũng mời những đàn anh khóa trước của học viện kinh tế, Nam An An cúi đầu đi xuyên qua đám người thì bỗng nghe một giọng ngạc nhiên mừng rỡ --- “An An?”

Nam An An cúi đầu bước nhanh hơn, làm sao mà cô quên nhóm bạn trai cũ của cô là học trưởng, mới nửa giờ cô đã nhìn thấy ba người rồi, chủ nhân giọng nói chẳng được Nam An An trả lời cũng hoàn toàn không nổi giận, vẫy vẫy tay lớn giọng hơn: “Ở đây, An An, ở đây...”

Nam An An không tránh được chỉ có thể chào một tiếng: “Hi.”

Cũng may sau đó lễ chào mừng bắt đầu, mỗi một người đều có vị trí và cương vị riêng cô cũng không cần phải lo lắng như thế, chợt dạ nhìn Khương Minh mấy lần phát hiện anh không thấy cô, cảm xúc cũng không có gì khác thường mới yên tâm.

Lúc tan cuộc cô đang muốn lén lút chuồn đã bị Nhị Hóa - người vừa nãy ngăn cản: “An An, anh trao đổi sinh viên mới từ nước Đức trở về, bây giờ anh đang đứng hạng nhất, chúng ta hòa thuận đi....”

Nam An An im lặng cúi đầu, lúc trước khi cô nói lời chia tay, Nhị Hóa đã khóc không ngừng hỏi cô vì sao, cô thật sự nói không được là vì sao ánh mắt rơi vào trên bảng vàng nhanh trí nói: “Vì anh không phải là hạng nhất....”

Trong một ngày ngắn ngủi Nhị Hóa trải qua đả kích của hai phương diện học hành và tình yêu, ủ rũ rời khỏi.

Nam An An không nghĩ tới anh ta còn nhớ rõ lời nói lúc trước, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, Nhị Hóa vẫn rất phấn khởi như cũ: “Lần sau anh sẽ không hôn trộm em nữa đâu....”

Nói đến một nửa thì Khương Minh đã tới, cúi đầu bên tai cô hỏi câu: “Cậu ta là ai vậy?”

“Bạn trai trước của em.”

Trước khi bọn họ ra tới hội trường đoạn đối thoại như vậy đã lặp lại bốn lần, lần cuối cùng nhìn thấy một người đàn ông chào hỏi Khương Minh trực tiếp “Ha ha.”

Buổi tối trở về nhà Khương Minh Nam An An đau khổ phát hiện, một mâm đồ ăn không có thịt.

Khương Minh cơm nước xong thì đi lên lầu, lúc nghe cô nói mười người chỉ cảm thấy đó là con số, nhưng tận mắt gặp người sờ sờ trước mắt thì lại là chuyện khác, nhất là những người đó liên tiếp xuất hiện với tần suất rất cao, thậm chí Khương Minh hiểu được lý do vì sao năm ba đại học Nam An An mang theo đuôi biết đối nhân xử thế không nói chuyện yêu đương rồi.

Nam An An ngồi trước chậu cây xanh lặng lẽ đăng weibo ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Tớ cảm thấy, rốt cuộc có thể tớ không đổi tên được rồi.

Vi Vi không cười: Con đường mà quanh co, tương lai là tươi sáng.

Là chè trôi nước không phải đêm rằm tháng giêng: Yêu sớm thoải mái trong chốc lát....

Nghỉ hè toàn bộ hao mòn đều dồn lên ôn tập thi nghiên cứu sinh, năm tư đại học nhanh tới, có người nói đảm bảo vệ nghiên cứu sinh trải qua cuộc sống như heo, đảm tìm việc trải qua cuộc sống như cún, Nam An An là một thành viên vinh quang và may mắn không phải trải qua cuộc sống như heo như cún.

Học kỳ mới bắt đầu, cô đã được cho biết một tin tức rất buồn --- từ năm học này học viện kinh tế bắt đầu không mở lớp toán cao cấp

thêm cho học trò, cho nên đám nợ môn học lại toán cao cấp năm nay giáo viên chỉ có một --- Hà Nhạc.

Nam An An quả thật muốn quỳ với hệ thống lớp học, buổi sáng lúc học ở văn phòng Khương Minh đã ủ rũ lại càng ủ rũ.

Lúc tới giữa trưa cô mới biết được cô không vui quá sớm rồi.

Học kỳ này An Khả chọn một môn bài chuyên ngành của Khương Minh, mỗi ngày đi theo sau mông Khương Minh hỏi bài, lúc Nam An An nằm trên ghế sofa nghĩ trưa nghe mấy tiếng đập cửa.

Sau đó chính là giọng nói nhỏ nhẹ của An Khả: “Thầy giáo.”

Nam An An lẩn lộn trên ghế sofa, Khương Minh đi ra ngoài cô chỉ có thể đi mở cửa cho An Khả, vừa mở cửa đã nhìn thấy An Khả ôm quyển sách cúi đầu đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn thấy cô có chút kinh ngạc thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn mềm mại gọi một tiếng: “Chị An An.”

“Ừm” Nam An An gật gật đầu, bản thân quay về nằm xuống ghế sofa úp sách lên mặt.

An Khả ngượng ngập tự mình ngồi xuống ghế sofa kia, một lúc lâu không thấy Khương Minh trở về, Nam An An lại hoàn toàn không hề để ý tâm nguyện của cô ta, cô ta ngồi một lúc mở miệng nói: “Chị An An, làm sao mà chị vẫn quán quít Khương Minh?”

Nam An An giơ sách lên nghiêm túc nói: “Tôi thích anh ấy.”

“Nhưng mà....” An Khả muốn nói lại thôi, “Em cũng thích anh ấy.”

Nam An An im lặng, An Khả mới đúng là cá ấu, trí nhớ mới đúng là có bảy giây.

Từ nhỏ An Khả đã thích nháy mắt nói với cô: “Chị An An, An Khả thích cái này.” Nếu như cô hợp thời đưa cho cô ta, thì tất cả đều vui vẻ, nếu cô không đưa, An Khả ném vụn nó trong giây phút --- giống như cô bị ném hồng khóa đồng tâm.

Cũng may, Khương Minh rất nhanh đã về tới, An Khả từ chỗ ngồi đứng lên: “Thầy, em tới hỏi thầy một vấn đề...”

Khương Minh gật gật đầu, ánh mắt rơi vào người Nam An An, mặt cô hướng về phía sườn sô pha, giống như là ngủ thiếp đi.

Tay Khương Minh làm tư thế im lặng với An Khả, dẫn cô ta đi ra hành lang.

Khương Minh tựa vào cửa sổ sát đất trên hành lang, tiện tay lật lật đề bài An Khả đưa qua, phần lớn là anh đã giảng trên lớp, chỉ là trên bài tập thay đổi mấy con số mà thôi.

Anh không để lộ dấu vết hơi nhú mày một cái, còn dùng tính kiên nhẫn của người làm thầy đơn giản rõ ràng lặp lại nội dung đã giảng trên lớp một lần nữa.

An Khả cúi đầu đứng đối diện anh cẩn thận xoắn góc áo, khoe mắt tập trung trên khuôn mặt không chút thay đổi của Khương Minh về mặt cô ta có chút kích động, không kiềm chế được tiến lên một bước nhỏ ngửa mặt nhìn Khương Minh: “Thầy, em tên là An Khả.”

Khương Minh cúi đầu nhìn cô ta một cái gật gật đầu, mỗi lần cô ta tới tìm mình hỏi bài đều phải làm chút tự giới thiệu này, cứ mãi như thế tất nhiên Khương Minh nhớ kỹ tên cô ta rồi.

“Em nghe bác gái nói thầy chưa có bạn gái, em....” An Khả hơi dừng lại, giọng càng lúc càng nhỏ: “Em rất thích thầy, em biết thầy không thích người lớn sắp xếp, nhưng mà chúng ta có thể từ từ tiếp xúc...” Ánh mắt sau tròng kính của Khương Minh đen như mực, khiến người ta có ảo giác sâu không thấy đáy, An Khả cũng có chút căng thẳng, ban đầu cô ta thích Khương Minh đơn giản là vì Nam An An, cô ta chưa từng thắng được cô, bất kể ở nhà họ An được nuông chiều cỡ nào, từ đầu đến cuối trong cuộc sống đều sống dưới bóng Nam An An và Nam Vi Vi, những người từng gặp Nam An An và từng gặp cô ta họ luôn rất lầy làm tiếc nói: “Cô là em họ cô ấy ư, không giống tý nào.”

Cô ta tự ti lại yếu ớt, dè dặt đến gần các chị của mình, nhưng mà Nam An An và Nam Vi Vi là bào thai đôi, tình cảm máu mủ tình thâm cộng thêm con sinh đôi đặc biệt rất ăn ý cô ta vốn không so sánh được.

Từ nhỏ cô ta được ông nội rất cưng chiều, chưa bao giờ bị người ta khinh thường ngày đó tức giận đã đẩy Nam An An một cái, sau khi lỡ tay đẩy Nam An An rơi xuống bể bơi cô ta cũng cực kỳ hoảng sợ, lúc ấy sợ người lớn trong nhà oán trách đã nhanh miệng đổ trách nhiệm lên người Nam An An, lúc ấy Nam An An không đánh nhau với cô ta cũng không vạch mặt cô ta, nhưng mà dần dần xa lánh cô ta.

Người duy nhất bằng lòng chơi với cô ta cũng không để ý cô ta nữa, An Khả lại càng cô đơn.

Lâu ngày, chính cô ta đã nhận ra bản thân mình méo mó, cô ta để ý tới nhất cử nhất động của Nam An An, để ý mỗi một người bạn trai của cô, nhưng Nam An An thậm chí không cho cô ta thời gian tranh giành --- vì cô ấy vứt bỏ rất nhanh.

Lúc biết được Nam An An thích Khương Minh, cô ta cực kỳ kích động, có lẽ rất cuộc cô ta có cơ hội thắng được cô ấy một lần.

Về sau cô ta tiếp xúc với Khương Minh nhiều hơn, trong lòng cũng bắt đầu rung động, thậm chí cảm thấy tranh giành với Nam An An đã không quan trọng như thế nữa, cô ta muốn ở chung một chỗ với anh.

Với lại cha mẹ Khương Minh cũng thích cô ta, nếu cô ta nói rõ trước Nam An An, bọn họ có lẽ có thể hợp tình hợp lý ở chung một chỗ.

“.... Em sẽ cố gắng làm cho thầy thích em.” Cô ta nói xong một đoạn rất dài, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Nghe vậy, Khương Minh khép sách lại trả cho An Khả, trong miệng cô ta chỉ bác gái chắc là Tần Di.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 21

Khương Minh như có điều suy nghĩ, cúi đầu nhìn An Khả căng thẳng chờ câu trả lời nghiêm túc nói: “Xin lỗi.”

Anh chỉ nói hai chữ xin lỗi, không giải thích nguyên nhân, thậm chí ngay cả tôi có người trong lòng, em còn nhỏ nói những lời này cho qua chuyện cũng không nói, gọn gàng dứt khoát không nề mặt chặt đứt nhớ thương của cô ta.

Trong mắt An Khả lập tức đầy nước mắt, từng giọt nước mắt rơi vào trên quyển sách trong tay. Nghe tiếng mở cửa phòng rất nhỏ, cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Nam An An đeo túi xách từ trong văn phòng Khương Minh đi ra thì nâng tay che mặt chạy đi.

Nam An An đang muốn đeo túi xách đi lên cầu thang của lớp học mới, vừa đúng lúc thấy An Khả rơi nước mắt chạy đi, tim ghen ghen --- giống như thấy trước được tương lai của mình.

Sau hôm An Khả khóc một thời gian, Nam An An cũng rất ít gặp An Khả, thời gian đếm ngược thi nghiên cứu sinh càng ngày càng gần, cuối cùng cô cũng bắt đầu căng thẳng.

Thời gian cách ngày thi nghiên cứu sinh chỉ còn một tháng, trong khoa ra thông báo yêu cầu 12 ngày trước khi hết tháng phải nộp đề tài luận văn tốt nghiệp bằng xét duyệt và đề tài báo cáo, mỗi ngày Nam An An mệt mỏi như cún, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh không nói còn phải ôn tập thi lại và thêm luận văn tốt nghiệp.

Nam An An nằm úp sấp trên bàn xoắn tóc, bây giờ chính trị của cô vẫn còn là mảnh vụn, luận văn tốt nghiệp thì tuần sau phải nộp 3000 chữ trong đề tài báo cáo.

“Làm sao vậy?” Khương Minh giương mắt nhìn Nam An An từ giữa trưa bắt đầu đứng ngồi không yên.

Nam An An lại gần vẽ mặt cười nịnh nọt: “Thầy ơi, bản mở đề tài báo cáo của em có thể trì hoãn được không?”

Cô mặt mày rạng rỡ, xoáy hình quả lê nhỏ lúc cười hơi gợn sóng, còn thêm đôi má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Cơ thể Nam An An thò ra trên bàn làm việc trước mắt, hai cánh tay chống lên bàn, khuôn mặt ghé sát vào trước mắt anh, chạm tay có thể tới.

Khương Minh khoát tay, Nam An An lập tức ôm lấy đầu: “Em viết, bây giờ em viết luôn....”

Khương Minh: “....”

Không ngờ anh lại chìa tay tự nhiên chạm nhẹ vào xoáy hình quả lê của cô, đầu ngón tay hạ xuống làn da mềm mại nhẵn nhụi.

Xoáy quả lê bên khoe miệng bị ngón tay thon dài khẽ chạm, đầu ngón tay còn có chút cảm giác mát lạnh, Nam An An mới phát hiện tư thế này cô tiếp sát cách Khương Minh quá gần, hô hấp gần như giao nhau, chóp mũi đối chọi nhau, lúc anh hô hấp hơi thở đều phun lên chóp mũi cô....

Còn có đôi mắt chuyên tâm đen nhánh, ánh mắt kia khiến người ta có ảo giác sâu không thấy đáy, mà bây giờ cô có thể thấy rõ ràng

đáy mắt anh nhìn thấu bộ dạng bần khoản lo lắng của cô.

Nam An An không dám đối mặt với anh, tầm mắt cũng không biết nên nhìn vào chỗ nào, ánh mắt bay tới bay lui cuối cùng tập trung vào cái mũi cao thẳng của anh, đột nhiên nghĩ tới Đường Viên nói người đàn ông lỗ mũi lớn rất mạnh mẽ, lúc ấy Đường Viên tâm tình rạn vỡ còn khoa chân múa tay vẽ lằng nhằng một người to lớn trong không trung, mặt Nam An An lập tức đỏ lên...

Sau đó cô nghe thấy Khương Minh không nhịn được nở nụ cười --- cô giống như chơi đá gà.

Nam An An xấu hổ buông tay giải thích nói: “Em nghĩ thầy muốn đánh em.”

Nhưng mà, chọc vào má lúm đồng tiền là có ý tứ gì chứ?

Ngón tay Khương Minh hơi khựng lại, sau buổi trưa ánh mặt trời chiếu vào, không phải nói có chút mập mờ làm chuyện mờ ám có thể khiến trái tim nữ sinh đập rộn lên sao? Anh dơ tay chạm nhẹ vào má lúm đồng tiền của cô, động tác mập mờ như vậy, là cô rất đáng đánh đòn mới có thể cho rằng anh muốn đánh cô?

Còn chưa thỏa mãn thu tay lại, Khương Minh hời hợt nói: “Tôi có thể viết giúp em.”

“Thật sao?” Nam An An không tự chủ được cúi về phía trước.

Thấy vẻ mặt Nam An An được sủng ái mà lo sợ, Khương Minh nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu: “Thi nghiên cứu sinh cho tốt.”

Nam An An được nam thần quan tâm càng áp lực lớn như núi, thi nghiên cứu cứ càng ngày càng gần.

Trước cuộc thi một ngày hơn mười một giờ khuya trong ký túc xá Nam An An lăn qua lộn lại không ngủ được, trong lúc này còn nhận được tin nhắn của Hà Nhac --- An An, ngày mai cố lên.

Cô không trả lời, chui vào trong chăn gửi tin nhắn cho Khương Minh: “Thầy ơi, em mất ngủ, căng thẳng.” Ấn nút gửi đi mới cảm thấy không được thích hợp, đã trễ thế này còn quấy rầy Khương Minh....

Cô đang hồi hận, thì di động vang lên, là Khương Minh.

“Thầy...” Nhận điện thoại Nam An An có chút hưng phấn quá mức, một chút buồn ngủ cũng không có: “Em căng thẳng, em không ngủ được....”

“Từ nhỏ mỗi một cuộc thi em đều căng thẳng, rất hồi hộp thì thi không tốt.... Lúc viết văn thi cấp một lên cấp hai, vừa cúi đầu để lại một quyển sách toàn máu mũi, giáo viên nói đây là dấu hiệu gian dối của em, rồi thành tích viết văn không có, đây vốn là lần em cách chị em gần nhất. Mẹ em nói đợt đó do em uống ít nước, máu nóng lên.....”

Nam An An bắt đầu nói dông dài, lúc thi đại học phía Tây cô nghe lời dạy bảo uống quá nhiều nước, giữa lúc đang làm bài thi thì gặp cảnh ngộ bất hạnh, cô là người đầu tiên trong tất cả các học trò đi thi ở đại học phía Tây nộp bài thi.

Giáo viên coi thi tương đối cẩn thận: “Em xác định?”

Nam An An gật đầu.

Giáo viên coi thi: “Em thật sự xác định?”

Nam An An ‘tình chân ý thiết’ (chân thành tha thiết), chỉ thiếu chút nữa là nói “yes, I do” rồi.

Giáo viên coi thi đuổi theo không buông: “Vì sao?”

Khuôn mặt Nam An An đã nghẹn đến đỏ gay nhỏ giọng nói: “Đi toilet.”

Giáo viên coi thi tóc hoa râm: “Cái gì! Em nói lớn xem.”

Nam An An tăng âm lượng: “Đi toilet!”

Giáo viên coi thi: “Trên cái gì?”

Mười hai tuổi Nam An An dồn hết khí lực: “Em muốn tè ra quần rồi!”

Vì thế danh ngôn Nam An An hành động vĩ đại lưu truyền rộng rãi trong đại học phía Tây với khí thế sét đánh không kịp bưng tai đi trước cả vẻ đẹp của cô... Mỗi lần thi có thí sinh nào nộp bài trước tiên đều phải trích dẫn câu danh ngôn vàng của cô.

“Lúc ấy giáo viên chấm bài thi nghe nói em nộp bài kiểm tra đầu tiên còn phê vào bài kiểm tra của em, tưởng em cũng giống những thiên tài đạt điểm tối đa mấy năm trước nộp bài thi đầu tiên, đáng tiếc bài thi của thiên tài em điểm trượt xuống số lẻ...”

Rốt cuộc Khương Minh đáp lại một câu: “Em thi được 100? Rất tốt mà.” Có thể đề thi đại học phía Tây biến thái quá, 120 điểm tuyệt đối là vài năm mới gặp một lần.

Nam An An nặng nề nói: “Không, em thi được 12 điểm.”

Khương Minh im lặng, thật đúng là số lẻ... Đêm hôm trước khi thi, Khương Minh còn có ý tốt cố gắng an ủi cô: “Em còn vượt cấp....”

“Đó là câu chuyện xưa bạn nhảy tôi nhảy (nguyên văn là you jump,i jump), chị của em mới vượt cấp, mẹ em vì một lần có thể hợp phụ huynh cho hai người, làm cho em cũng vượt cấp. Ôi, nếu là chị của em thì nghiên cứu sinh gì gì đó nhất định không phải nói...” Nam An An nghĩ tới Nam Vi Vi càng buồn hơn: “Lúc em còn nhỏ đã từng hỏi ba, em không thông minh như chị của em cũng không xinh đẹp như chị lại còn không nghe lời như chị, vì sao ba thích con nhất thế, ánh mắt ba em dịu dàng và thương xót nhìn em nói --- con đáng thương....”

Sắp đến nửa đêm ký túc xá cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô nghe thấy rõ tiếng cười trầm thấp của Khương Minh bên kia điện thoại, anh dừng lại một lát, nói: “Em rất thông minh, tất nhiên, cũng rất đẹp...”

Nam thần nói cô xinh đẹp! Rất đẹp!

Nam An An hoàn toàn không buồn ngủ, trong ký túc xá máy sưởi rất ấm trong ổ chăn lại càng nóng hầm hập, mặt cô có thể nóng đến như muốn thiêu cháy, Nam An An cầm di động im lặng vài giây, mới dè dặt mở miệng: “Em vẫn sợ em không thi đậu.... Thầy, nếu em không thi đậu, thầy hôn em một cái được không?”

Nói xong câu đó cô nắm chặt điện thoại di động, chui vào trong chăn nín thở tập trung tư tưởng, thấp thỏm chờ câu trả lời.

Khương Minh không bắt cô phải đợi quá lâu, giọng anh trầm thấp từ bên kia ống nghe truyền tới vuốt ve tai cô,

Anh nói: “Được.”

Nam An An cầm di động lăn lộn trên giường, lắp bắp: “Vậy, vậy... Ngủ ngon.” Cô nói ngủ ngon, nhưng không cúp máy.

Lần này Khương Minh cũng không cúp trước.

Bên tai Nam An An có thể nghe rõ tiếng hít thở, cô không biết bản thân mình đã ngủ lúc nào, mãi đến sáng ngày hôm sau tỉnh dậy phát hiện thời gian trò chuyện trên di động là 6 giờ 37 phút 21 giây, cô dụi mắt, thời gian biến thành 6 giờ 37 phút 24 giây.

Nam An An cẩn thận duỗi ngón tay nhấn nút tắt, lập tức mặt tươi như hoa từ trên giường nhảy xuống: “Cố Cầu Cầu, nam thần theo tớ cả đêm! Tớ lại không ngáy to, không nghiêng răng, không nói mớ....”

Cô Ly duỗi thẳng người liếc nhìn cô một cái: “Có cảm tưởng gì?”

Nam An An: “Nam thần của tớ, quả nhiên là người có một vạn cước điện thoại!”

Vào buổi chiều cuối cùng Nam An An thi nghiên cứu sinh, Khương Minh lái xe đứng bên ngoài trường thi chờ cô, sau khi đánh trống xong có người hết sức phấn khởi chạy ra cũng có người đang khóc lóc gọi điện thoại, Khương Minh hạ cửa kính xe xuống thấy Nam An An từ trong đám người đi ra từ lầu hai, cô mặc một áo khoác rất dày mang bao tay lông mềm như nhung đứng ở cửa lầu hai nhìn đông nhìn tây một lát, lúc tầm nhìn đối diện với anh con mắt sáng lên lập tức chạy tới lộ ra một nụ cười hài lòng với anh: “Thầy ơi, em thi xong rồi, em muốn mời thầy ăn cơm.”

Khương Minh gật gật đầu, Nam An An mở cửa xe bản thân mình ngồi xuống bên ghế lái phụ ánh mắt lấp lánh: “Em thi rất kém...”

Tay cầm vô lăng của Khương Minh ngừng một lát, nghiêng mặt qua thấy vẻ mặt cô tươi cười như hoa dùng giọng điệu khẳng định nói: “Xem ra em rất phấn khởi.”

Nam An An tủm tỉm cười khế, cô không nói --- bởi vì anh sắp hôn em rồi.

Ở thành phố C này mùa đông không lạnh lắm, thiết bị sưởi ấm trong xem mở cũng vừa phải Nam An An tựa lưng vào ghế ngồi thoải mái ngắm ngoài cửa sổ xe, ngón tay nhịp nhàng gõ xuống cửa kính xe giống như chỉ huy dàn nhạc nhỏ giọng ngâm nga một bài hát.

Nơi ăn cơm là một nhà hàng lẩu tôm, Khương Minh ngồi trên ghế sofa nhìn Nam An An gọi món.

Cô vẫn rất sợ lạnh, ngay cả vào nhà hàng cũng không cởi áo khoác ra, cởi bao tay sau đó thổi một hơi vào lòng bàn tay, chớp mũi còn hồng hồng.

Sau khi đồ ăn mang lên đầy đủ, Nam An An ngẩng đầu nhìn anh dè dặt hỏi: “Thầy, nếu thi viết em qua được, thi vòng hai em gặp thầy không?” Cô được báo chuyên ngành có hai nhân vật lớn, một người là Khương Minh, còn một người là viện trưởng học viện kinh tế, sau khi thi vòng hai người hướng dẫn có thể chọn học trò, cô cố gắng tròn một năm thi nghiên cứu sinh chính là vì Khương Minh.

Khương Minh nhàn nhạt nhìn cô, nói: “Sẽ không.”

Tay cầm thìa của Nam An An hơi dừng lại, nồi lẩu sôi sùng sục nước bốc hơi lên tới mặt cô cay đến ánh mắt cô nóng đau rát.

Cách một tầng sương trắng bốc lên từ nồi lẩu và trong hốc mắt bị cay xuất hiện nước mắt có tính chất sinh lý, cô có chút không thấy rõ về mặt Khương Minh, tay cầm cái thìa không có cảm giác: “Cay quá” Nam An An nói xong lấy khăn lau mặt, sợ Khương Minh nhìn thấu còn cố ý lau mũi như thật, vẫy vẫy tay bắt đầu quạt bên má: “Cay quá cay quá, cay sắp khóc được ấy...” Rồi cô khóc.

Rất nhiều người nói, hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều..

Nam An An nghĩ, nhất định là cô ôm quá nhiều hi vọng, cho nên bây giờ mới có thể nhếch nhác như vậy, cô cầm thìa không hề hay biết đưa vào trong miệng, cắn một ngụm mới phát hiện bản thân mình đã cắn quả ớt đỏ, vị cay nồng đậm trong miệng bùng nổ, nuốt một ngụm cổ họng bị sặc, như thiêu như đốt.

Nam An An nhai nhai, đành nuốt xuống miếng ớt đỏ kia.

Giống như cô theo đuổi Khương Minh, đã bình tĩnh chấp nhận kết quả này.

Chỉ là rõ ràng trong bụng cay như thiêu như đốt, nhưng cô lại cảm thấy đã rơi vào hầm băng.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 22

Nam An An lè lưỡi quạt vào miệng, chút xíu này không có kết quả gì.

Vừa cúi đầu thì nhìn thấy một ly nước ấm đưa đến bên miệng cô, ngón tay thon dài mạnh mẽ cầm cái chén, còn quan tâm nghiêng thành chén về một bên để cô mở miệng là có thể uống nước được.

Ly bằng ngọc bích lạnh lẽo kề vào môi dưới của cô, làm dịu làn môi cảm thấy gần như nóng bỏng tê dại.

Trước kia lúc ở nhà Khương Minh, anh cũng đút thuốc cho cô uống như vậy, cuối cùng còn để cho cô gối đầu lên đùi rồi anh xoa bụng cho cô.

Bây giờ thì cũng giống như một lần cuối cùng, Nam An An càng nghĩ càng khổ sở, lúc trước khi Khương Minh hỏi cô không muốn tốt nghiệp muốn ở lại đại học phía Tây cùng anh hay không, cô nói vâng, Khương Minh đã phá nguyên tắc để lộ đề bài cho cô, bây giờ thi nghiên cứu sinh Khương Minh giúp cô ôn tập lâu như vậy, nhất định là vì để cho ôn tập tốt thi đậu sẽ được viện trưởng điều đi.

Nhưng mà bất kể như thế nào,

Cô có quyền yêu mến anh, nhưng anh không có nghĩa vụ nhất định phải chấp nhận cô --- đây là thâm mến.

Về điểm này, cô giống như An Khả, không có bất kỳ đặc quyền nào.

Nam An An đỏ mắt vẫn còn hé miệng mặc cho nước ấm chảy vào khoang miệng, cô luôn luôn không có cách nào từ chối sự dịu dàng của Khương Minh, cho dù loại dịu dàng này thủy chung mang theo cưỡng ép, vốn là không cho phép cự tuyệt.

Nước ấm chảy xuống cổ họng giảm bớt nóng rát đau đớn, Nam An An đưa tay tự mình cầm cái ly uống ừng ực, Khương Minh đứng thẳng lên một tay nâng cầm cô lấy khăn giấy tỉ mỉ lau nước mắt bị sặc chảy ra của cô.

Đầu ngón tay giữ cầm cô mang theo nhiệt độ lành lạnh trước sau như một.

Chóp mũi Nam An An hồng hồng, ánh mắt cũng đỏ, quả ớt cay đến nỗi môi cũng đỏ, nhìn rất đáng thương tội nghiệp. Ngón tay Khương Minh hơi ngừng lại, ánh mắt này mang theo tia bướng bỉnh....

Nam An An ngửa mặt nhìn ngón tay thon dài đẹp đẽ và gò má không chút thay đổi của Khương Minh, nghĩ lại vừa lúc này anh có tính là đã khéo léo từ chối cô không.

Khương Minh lau sạch nước mắt cho cô, tự nhiên quay về chỗ ngồi của mình, dùng môi múc một ít nước lã và bánh năm mới (một món ăn truyền thống của TQ) bỏ vào trong bát của cô.

Nam An An hít hít mũi nói một tiếng “Cảm ơn” đút miếng bánh năm mới vào trong miệng, lập tức oái rồi liền che miệng nhảy dựng lên.

Lúc này trong miệng đầy vị nóng rát của ớt còn chưa có tan hết, cảm giác đầu lưỡi lại cắn thêm một vết thương, thật sự.... Cay dễ chịu vô cùng, Nam An An nước mắt lưng tròng che miệng, tội nghiệp.

Chân dài Khương Minh trực tiếp bước tới ôm trọn bên ghế sofa của cô, dơ tay nâng cằm nhìn đầu lưỡi cô, vốn là đầu lưỡi bị cay đến đỏ au lại bị cắn thêm một miếng, ứa ra máu.

Anh tìm nhân viên phục vụ lấy ít nước đá, đưa tới bên miệng Nam An An: “Ngậm vào.”

Nam An An cầm tay anh nuốt một ngụm “Ừng ực”.

Khương Minh: “....”

Nam An An lặng lẽ uống tiếp một ngụm ngậm trong miệng, mới cảm thấy tốt hơn một tý.

Khương Minh vốn tưởng rằng bữa cơm này sẽ rất yên tĩnh, sáng hôm nay viện trưởng đã bắt chuyện với anh, trên bbs (hệ thống bảng thông báo - dịch theo wikipedia.org) đã ầm ĩ thành như vậy, đến lúc đó Nam An An thật sự trở thành nghiên cứu sinh của anh nhất định là một trận bão tố, bất kể là đối với anh hay với Nam An An bị ảnh hưởng cũng không tốt.

Khương Minh không để ý người khác đánh giá anh như thế nào, ở chung với học trò của mình cũng được, có lòng riêng thiên vị cho học trò cũng xong.

Anh cam tâm tình nguyện.

Nhưng anh chứng kiến một năm nay Nam An An đã hết sức nỗ lực tất cả để thi nghiên cứu sinh, không muốn những gì cô cố gắng bị phủ nhận sạch sẽ vì liên quan đến anh, chê bai này không đáng một đồng.

Nam An An ngậm nước đá một lúc thì lại bắt đầu vui vẻ cười khẽ.

Dọc theo đường trở về Nam An An cúi thấp đầu nhìn điện thoại, một tin nhắn hiện ra.

An Ngưng --- Tiêu đề nóng ở Tôi yêu tôi trên bbs đại học phía Tây cậu xem chưa?

Nam An An --- Chưa, làm sao vậy?

Nam An An đang chờ tin nhắn trả lời đã dùng di động mở trang bbs, trôi nổi lên trang đầu tiên với tiêu đề kèm theo bài viết thu hút số lượng kinh người.

Một sư huynh tám chuyện tình yêu này --- nữ thần khoa lưu thông tiền tệ của tôi nếu năm nay không học nghiên cứu sinh với Khương Minh, chủ nhà (chủ bài viết này) trực tiếp ăn ph*n.

Chủ bài viết miêu tả sinh động như thật bản thân mình tình cờ chứng kiến Nam An An và Khương Minh ôm nhau, hôn môi, còn có nhiều lần từ trên xe Khương Minh bước xuống.

Khương Minh còn thân mật xuống xe cùng cô.

Chủ bài viết còn tỏ vẻ, tôi cũng không phản đối tình yêu thầy trò, nhưng mà cô ỷ lại việc quyến rũ thầy giáo chen vào danh sách tài nguyên công cộng của bọn tôi thì không tốt, nữ sinh nhỏ bé nhà cô

đừng tưởng rằng dựa vào xinh đẹp là có thể vênh mặt lên trời, có lúc cô sẽ bị tổn thất.

Lời nói hôm nay chủ bài để ở đây, nếu như cô còn có thể thi đấu nghiên cứu sinh chỗ người khác, tôi đây trực tiếp ăn ph*n.

Dưới bài nhiều phong cách khác nhau, nhiều trang mắng cô không biết xấu hổ, quy tắc ngầm, trên internet tất cả mọi người khoác một lớp da muốn mắng như thế nào thì mắng như thế đó.

Đến trang sau cùng Nam An An đã thấy bóng dáng Đường Viên rồi.

Là chè trôi nước: Trong đầu chủ bài nhà cậu chính là ph*n. Tình yêu thầy trò có nhiều loại tình yêu.

Tôi là lớp trưởng lưu thông tiền tệ, đúng vậy là tôi chính là tôi: Bọn tôi thì cam tâm tình nguyện nam thần và nữ thần của chúng tôi ở cùng một chỗ.

Lưu thông tiền tệ số một: Nữ thần tớ xem trọng cậu.

Lưu thông tiền tệ số hai: Ở cùng một chỗ, ở cùng một chỗ.

Lưu thông tiền tệ số 3: Lấy sao xuống tặng cho cậu, nhà bên dưới.

Lưu thông tiền tệ số 4: Lấy trăng xuống tặng cho cậu, nhà bên dưới.

Lưu thông tiền tệ số 5: Khiến mặt trời mỗi ngày mọc lên vì cậu....

Đến bước này, cả bài đăng hoàn toàn méo mó, lúc này trong đầu Nam An An toàn là quả táo nhỏ.

Sắc trời đã sẫm tối, cô nhìn thoáng qua bóng dáng gò má anh tuấn của Khương Minh trên cửa kính xe, muốn hỏi Khương Minh có phải vì như vậy mới nói sẽ không không, nhưng sợ mình lại tự mình đa tình một lần nữa, xoắn xuýt rất lâu rồi tự mình im lặng xuống xe đứng trước cửa xe vẫy tay với Khương Minh nói câu “Tạm biệt thầy” chuẩn bị chạy lên lầu, vừa đi vài bước thì ý thức được túi xách của mình vẫn còn ở trên xe Khương Minh.

Cô quay người lại đã thấy Khương Minh cầm túi xách của cô đứng trong đồng tuyết, bóng dáng cao ngất, dáng người bị ánh đèn màu vàng chiếu dài trên mặt tuyết.

Nam An An chạy chậm chậm mấy bước, lúc đón lấy túi xách chìa tay ôm Khương Minh một lát, không chờ anh kịp phản ứng gì đã chạy vào đi.

Sự kiện náo nhiệt ồn ào huyền náo bbs, Nam An An vừa quay về ký túc xá đã bị bao vây, Nam An An dừng lại thành thành thật thật kể chuyện buổi chiều, chân thành hỏi: “Cố Cầu Cầu, cậu cảm thấy vì sao Khương Minh làm như vậy...” Cô muốn nói vì bài đăng sao, chợt nghe thanh mai trúc mã nhà cô từ từ nói: “Chắc không muốn để cho chủ bài ăn ph*n.”

Nam An An: “Thì ra vậy, tớ không bao giờ hỏi cậu thấy thế nào nữa.”

May mà thi nghiên cứu sinh xong, cả người Nam An An thật sự thoải mái, sau đó kỳ thi cuối cùng của mấy đứa trẻ đáng thương học lại cũng thi xong, họ sắp chào đón tiệc rượu cảm ơn thầy cô, truyện của L*ê Qu)ý Đô\$n, năm tư đại học có rất nhiều người đi thực tập, ra nước ngoài trước thời hạn, trên cơ bản tự tập đã không còn nhiều, quyết định sắp xếp tiệc rượu cảm ơn thầy cô ở cuối học kỳ.

Và cũng như trong học kỳ cuối, bọn họ vẫn đi tới quán bar Tây Ban Nha lúc trước, khi Khương Minh bị nhóm nam anh hùng và nữ anh hùng của lớp lưu thông tiền tệ thay nhau rót rượu, Nam An An không chịu yếu kém cũng lên luôn.

Một đám uống đến xiêu vẹo sau đó mọi người giúp dìu nhau tiếp tục chiến đấu ở chiến trường KTV (hát Karaoke) bên cạnh, đèn trong phòng KTV có chút mờ ảo, đèn trang trí hình quả cầu màu sắc rực rỡ trên trần nhà chuyển động chậm chậm xuyên qua lỗ nhỏ phản chiếu ra nhiều điểm sáng lấp lánh vào vách tường bằng đá và trên sàn nhà, mà phía sau màn hình lớn trên vách tường dòng nước nhỏ men theo vách tường chảy xuống, ánh đèn chiếu vào làn nước bốc hơi nhuộm thành màu lam huyền bí, cả căn phòng được che phủ trong ánh đèn màu vàng ấm áp.

Gần tới khuya, uống rượu xong thì tới ca hát là lúc đám nhóc hưng phấn nhất, cả đám ngã trái ngã phải khóc lóc om sòm..

Khương Minh uống quá rượu nhiều đầu hơi đau, anh tìm góc ghế sofa lười biếng dựa vào, chân dài khoát lên bàn trà, giơ tay xoa mi tâm mình muốn thả lỏng một chút.

“Bài hát tiếp theo của ai?” Trong hoàn cảnh ồn ào lớp trưởng hét lớn một tiếng, nâng microphone ném về phía sau: “Nhanh lên.”

Khương Minh thấy Nam An An bắt lấy microphone, còn cầm chiếc microphone trên bàn bằng xuyên qua đám người.

Cô mặc một chiếc váy len màu đen, eo thu vào rất nhỏ, làn váy dài tới gối, tà váy tung bay theo từng bước chân cô.

Ánh đèn màu sắc rực rỡ lúc tối lúc sáng trong phòng bao KTV chiếu vào trên mặt cô, có cảm giác không chân thực.

Nam An An cố lấy dũng khí, hít một hơi thật sâu cầm microphone của mình, tầm mắt hướng về phía người trong góc ghế sofa kia, hát theo lời bài hát mà mình đã từng luyện qua vô số lần ---

“Tôi muốn hát cho bạn, sẵn lúc bây giờ trong khi trẻ như hoa....” Cô hát rất căng thẳng, còn mang theo chút run rẩy.

Tầm mắt Khương Minh trực tiếp đối diện với ánh mắt sáng lấp lánh được ngọn đèn chiếu vào của cô, trước khi cô hát cô ngân nga một giai điệu.

“Bông hoa mặc sức nở rộ đi, nhành hoa trang điểm bạn năm tháng của tôi....” Nam An An hát rất chăm chú, có lẽ cô có thể thi đấu nghiên cứu sinh, nhưng cũng không phải của anh, có lẽ cô hoàn toàn không thi đấu nghiên cứu sinh, sau này cũng chỉ có thể ở cùng với anh ở nhà họ An.

“Ai có thể thay thế được chỗ của bạn, thừa dịp tuổi còn trẻ thỏa thích yêu đương đi...” Cho dù bị từ chối cũng được, cô muốn dũng cảm một lần, Nam An An cầm microphone men theo đường mọi người tách ra đi về phía Khương Minh, thấy chân dài anh bước qua bàn trà nhận chiếc microphone khác trong tay cô.

Lúc đầu ngón tay chạm nhau, giọng hát Nam An An run rẩy, trong đám người bùng nổ một trận thét chói tai có ý tốt, cô nghe giọng mát lạnh trầm thấp của Khương Minh hát cùng với cô, khuếch tán vào trong tai cô: “Chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ hạnh phúc tươi sáng....”

Nam An An nhìn sâu vào mắt Khương Minh: “Tôi muốn tôi hát cho bạn nghe, dùng tình cảm nồng nàn của tôi làm bạn rung động có được không?”

Một đám anh hùng nhỏ tiếp tục lớn tiếng ồn ào: “Được!”

“Năm tháng là nỗi nhớ không muốn rời xa thẹn thùng đỏ mặt...”
Mặt Nam An An rất đỏ, không biết là say hay là xấu hổ.

Dưới ánh đèn, cô chăm chú nhìn anh ngân nga: “Người thân yêu nhất ời, khoảng cách rất xa chúng ta vẫn ở cùng một chỗ...”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 23

Giọng hát kia run run, câu cuối cùng còn sai nhịp.

Lúc cô hát xong câu cuối vươn bàn tay về phía Khương Minh, lòng bàn tay hướng về phía trước, đầu ngón tay xinh xắn trắng ngần hơi co lại vì căng thẳng.

Dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, Khương Minh thấy cô ngửa mặt, ánh đèn rọi rõ phía sau anh chiếu vào ánh mắt xinh đẹp.

Rất lâu trước kia, Tiểu Quyển đứng trên bè trúc trong hồ duỗi tay về phía anh: “Sư phụ, tới đây.”

Cô nói, sư phụ, đợi tới lúc em thi vào trường cao đẳng dám chắc em không ngủ yên, em gọi điện cho anh anh có thể ở bên giúp em không, ở bên cạnh giúp em cả đêm?

Anh bỏ lỡ kỳ thi vào trường cao đẳng của cô, chỉ có thể bên cạnh cô cả đêm (bằng cách gọi điện cả đêm ấy) một ngày trước khi thi nghiên cứu sinh, nghe cô nói liên miên chuyện cũ khi vui khi buồn của cô, cuối cùng giọng nói càng lúc càng nhỏ, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô sau khi ngủ, nghe thấy tiếng động cô xoay người trên giường.

Cô nói, sư phụ, ngày mai em sẽ đi tìm anh, anh nhất định phải chờ em.

Anh đứng cổng sau đại học phía Tây chờ lâu như vậy, nhưng không ngờ vẫn lỡ mất cô.

Cô nói, sư phụ, chờ em gặp được nam sinh em thích nhất, em không cần cậu ấy theo đuổi em dù dẫu em lấy lòng em, nhất định em phải tự mình theo đuổi cậu ấy, anh nói cậu ấy sẽ từ chối em không?

Ai sẽ từ chối em chứ?

Bên tai là tiếng hò hét lớn có trật tự của đám nhóc khoa lưu thông tiền tệ: “Cùng một chỗ, cùng một chỗ, cùng một chỗ....”

Nam An An cảm thấy tay mình vươn ra, thời gian dài như một thế kỷ vậy, ‘rượu mạnh sợ người can đảm,’ cô cố chấp không rút về.

Nhưng trong trái tim hơi lạnh lẽo....

Mãi đến lúc....

Đầu ngón tay cô bị người ta nắm lấy, từng chút từng chút tiến vào trong lòng bàn tay to thon dài mạnh mẽ của anh.

Lòng bàn tay anh lạnh lạnh, đã có một tầng mồ hôi mỏng.

Tay kia mang theo độ ẩm trước sau như một, hơi hơi lạnh, nhưng lại sưởi ấm lòng bàn tay cô trong đêm đông lạnh lẽo.

Tất cả ánh đèn, màn phản quang, tiếng thét chói tai của đám người kia giống như lùi lại cảnh vật cách cô càng lúc càng xa, truyện của L.,ê Qu,y Đô-n, chỉ còn lại người đàn ông kiên cường cao lớn trước mắt, anh cầm tay cô.

Dường như Nam An An nghe thấy tiếng lòng mình đang nở hoa.

Nam An An cảm thấy.... Có thể cô thật sự say rồi.

Nhạc đệm bài hát đó trong KTV tiếp tục vang lên, nhẹ nhàng, dễ nghe, “Chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ hạnh phúc tươi sáng...”

Khương Minh cúi người ôm chầm lấy Nam An An.

Cái ôm này, giống như cô chờ đợi lâu lắm rồi, thế cho nên lúc Khương Minh thật sự ôm lấy cô, cô có cảm giác muốn khóc luôn.

Không hiểu sao, có chút quen thuộc.

Giống như anh đã từng ôm cô như vậy, ôm lấy cô... Nam An An lắc lắc đầu hình như uống đến mức choáng váng rồi, không thể nào, trước kia cô chưa từng gặp Khương Minh, đàn ông đẹp trai như vậy nếu gặp qua một lần làm sao cô có thể quên được.

Thế nhưng khi cái ôm của anh đập vào người mỗi một tế bào của cô đều có cảm giác quen thuộc.... Tuyệt đối không phải ảo giác.

Cơ thể vẫn chính xác nhất, vượt qua cả trí nhớ.

Cô kiễng chân cảm nhận đặt trên vai Khương Minh cọ nhẹ.

Đám nhóc khoa lưu thông tiền tệ reo hò nhảy nhót, không biết là ai hô to một tiếng: “Hôn một cái” sau đó thì diễn biến trở thành liên tục “Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái....”

Nam An An cúi đầu không dám nhìn vào mắt Khương Minh, cô luôn có cảm giác không chân thực, từ giây phút thích Khương Minh cô đã biết giữa bọn họ còn có một quãng đường rất dài phải đi, nhưng mà bây giờ giống như cô chỉ cần bước ra một bước, đã dễ dàng đi tới bên cạnh anh. Cô gần như là nín thở tập trung suy nghĩ

nhìn mũi giày của mình mãi đến lúc đôi tay thon dài mạnh mẽ của Khương Minh đặt lên vai cô, gò má anh tuần từ từ khuếch đại trước mặt cô.

Giống như một pha quay chậm từ từ kéo đến gần,

Bờ môi mát lạnh chậm rãi, chuẩn xác mang theo nhiệt độ hơi lạnh ấn lên môi cô.

Nhẹ nhàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, nụ hôn không mang theo bất kỳ mùi mọc ham muốn nào.

Nam An An mở to hai mắt, lông mi dày quét vào mặt Khương Minh.

Nhất định là cô say rồi.

Tiếp sau đó Khương Minh chợt nghe thấy giọng trầm thấp bên tai anh “Khò, khò ~ khò~.”

Khương Minh: “....”

Anh uống nhiều như vậy còn chưa say, đứa nhỏ này còn bắt chước tiếng chó sủa tránh được ba chai rượu, cứ như vậy lúc tỏ tình xong rồi nằm úp lên vai anh ngủ khò khò.

Khi Khương Minh cõng Nam An An ra khỏi KTV, tuyết đã rơi rất nhiều, Nam An An nằm trên lưng anh tự động nghiêng mặt, tìm tư thế thoải mái gác mặt lên hõm vai anh chà xát, miệng lầm bầm: “Cùng một chỗ đi....”

Khương Minh “Ừ” một tiếng, nghiêng mặt qua thì đối diện với ánh mắt sáng lấp lánh của cô --- giống như đặc biệt tỉnh táo, lại giống

như say quá: “Thầy ơi, em rất thích thầy thầy có thích em không, nếu thầy thích em thì chúng ta ở cùng một chỗ đi, nếu thầy không thích em...”

“Thì làm sao?” Khương Minh hỏi cô.

Nam An An hít hít mũi: “Em đây sẽ càn nố lực chờ thầy thích em chúng ta sẽ ở cùng một chỗ.”

“Được” Nếu không phải hai tay bạn ôm lấy hai chân đang cong queo của cô quả thật Khương Minh muốn đỡ trán, đứa nhỏ này muốn tỏ tình mấy lần nữa đây?

Nam An An mặt tươi như hoa: “Thật vậy sao, em theo đuổi đàn ông không nhiều lắm, thầy cũng đừng gạt em.”

Theo đuổi đàn ông không nhiều lắm.... Khương Minh cười lạnh: “Giả dối.”

Nam An An: “Không phải, thầy là người đầu tiên, thật sự, thầy là người đầu tiên.”

Nam An An ôm chặt cổ anh hít hà loạn xạ nơi cổ anh giống như một con chó nhỏ.

Truyện của đđ L.ê Qu*ý Đ-ôn, trang là là copy lậu.

Tóc mềm như nhung cọ xát cổ anh, trong nháy mắt cơ thể Khương Minh hơi cứng đờ.

Đùa giỡn trên lưng rất thích thú cười cười nghiêng mặt qua hôn vào gò má anh một cái, sau đó bản thân mình hài lòng cười mấy tiếng, một tiếng vỗ vang lên bên cạnh lỗ tai anh, L.ê Qu)ý Đ*ôn, hơi

thở ấm áp phả ra hạ giọng thoải mái nhàn nhã nói: “Hừ, ngoài miệng nói không cần, cơ thể lại rất thành thật nha.”

Ngoài miệng nói không cần, cơ thể lại rất thành thật nha, lại rất thành thật nha, lại rất thành thật nha....

Những lời này xoay chuyển trong đầu Khương Minh vài lần, ngay khi anh rót cuộc anh muốn quăng những lời nói trong đầu ra....

Đầu lưỡi Nam An An uốn lại chậm rãi ghé vào lỗ tai anh thì thầm nói: “.... Tiểu yêu tinh.”

Tiểu yêu tinh....

Tiểu yêu tinh....

Lúc cô phun ra ba chữ kia, cô cách anh rất gần, hơi thở ấm áp bắn ra tiến vào trong tai anh, thậm chí đầu lưỡi còn khẽ liếm viền tai anh, ướt át.

Quả thật ăn nói mạnh mẽ,

Tiểu yêu tinh cười lạnh một tiếng nhẹ buông tay, Nam An An “Bốp” rơi xuống trên mặt đất đầy tuyết, cũng thật là ăn nói mạnh mẽ.

Nam An An không hiểu lý do, say rượu có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

Khương Minh xoa xoa trán, khom lưng hai tay xuyên qua dưới nách cô tiếp cận sau lưng cô bế cô lên, một người không say tính toán so bì với một người say rượu bệnh thần kinh, có chút khinh người quá đáng rồi.

Khương Minh ôm cô, tư thế như vậy Nam An An đối mặt anh ôm cổ anh, cô lại còn nghiêng đầu liếm nhẹ chóp mũi anh.

Khương Minh có chút khô nóng, dứt khoát cởi áo khoác quần trên người Nam An An đi tới ven đường lái xe đưa Nam An An về nhà cô.

Lúc đến cửa nhà Khương Minh nâng tay cô ấn một cái vào chỗ khóa vân tay, cửa chính lập tức mở ra.

Thu xếp cho Nam An An xong, Khương Minh mới phát hiện mở cửa chính từ phía trong có thể không cần dấu vân tay, anh vội vàng ra khỏi nhà Nam An An

Lúc cô cười tủm tỉm hướng về anh hát “Khoảng cách rất xa, chúng ta ở cùng một chỗ đi” anh không phải nghĩ ngợi gì liền cầm tay cô, phá hỏng tất cả kế hoạch của anh.

Cho tới bây giờ, Khương Minh có thói quen nắm tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay anh, giống như học tập nghiên cứu kiểm soát tốt mỗi một biến số, cuối cùng đạt được kết quả mình muốn, không cho phép bất kỳ tình huống bên ngoài làm sai số.

###

Ngày hôm sau Nam An An đến văn phòng Khương Minh làm phiên dịch lúc trước cô đã đồng ý với Khương Minh, Lê, Quý, Đôn, ngày hôm qua thật sự cô say quá, ngay cả kết quả cuối cùng của việc tỏ tình như thế nào cũng không nhớ rõ nữa. Cô có chút đứng ngồi không yên, lúc ngậm ống hút uống trà sữa Khương Minh đưa cho cô không ngừng suy nghĩ, mình có nên hỏi anh không? Rốt cuộc anh đồng ý cô không?

Nhưng mà Nam An An sợ, cô không dám hỏi, nghĩ tới nhớ ra Khương Minh vì không muốn khiến cô lúng túng cố tình làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Cô nhớ mang máng tối qua cô say quá còn hướng về phía Khương Minh hát bài hát mà cô đã chuẩn bị từ lâu, lúc hát xong câu cuối cùng “Chúng ta ở cùng một chỗ đi” anh cũng duỗi tay ra, nhưng mà lúc ấy rốt cuộc là đồng ý hay không thì Nam An An lại không hề có ấn tượng.

Ròng rã cho tới trưa, Nam An An vò đầu bứt tai muốn nhớ lại mọi thứ nhưng trong đầu trống rỗng, trắng xóa giống như tuyết trắng trên mặt đất đêm hôm qua.

Tác dụng phụ của việc uống rượu xong tỏ tình chính là ở chỗ này, lá gan thì lớn ra, nhưng mà kết quả cũng có thể quên.

Chỉnh sửa những tài liệu này xong ngày mai trường học hoàn toàn cho nghỉ đông, nghỉ đông năm nay Nam An An muốn tới chỗ ba cô, lòng tràn đầy chờ mong đồng thời không khỏi có chút không muốn vì xa cách với Khương Minh, cô thừa dịp Khương Minh không chú ý bắt đầu nghịch di động, sau khi đăng tin weibo liền bắt đầu chờ thanh mai nhà mình trả lời.

“Leng keng” lát sau có tiếng báo tin, Nam An An mở khóa màn hình thì nhìn thấy một bình luận mới ---

Khương Minh: Làm sao em còn chưa đổi tên?

Nam An An dụi mắt, xác định bình luận tên là Khương Minh.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Khương Minh như không có việc gì tựa vào trên ghế xoay bằng da, thoải mái nhàn nhã gõ chữ.

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên trả lời Khương Minh: Anh là Khương Minh mà tôi quen biết sao?

Rất lâu không nhận được câu trả lời, Nam An An vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, hẳn là có người mang cô ra đùa.

Cô thở ra một hơi rất dài, ngẩng đầu thì nhìn thấy Khương Minh hứng thú cầm di động trong tay quơ quơ về phía cô, ý cười ở khóe môi chợt hiện quả thật làm mù mắt cô, giọng nói mát lạnh trầm thấp nổ tung bên tai cô: “Sao còn chưa đổi tên?”

Nam An An nháy mắt mấy cái lập tức từ trên ghế đứng lên: “Thật sự là thầy?”

Xong rồi, cô đăng nhiều trên weibo như vậy....

Trong đầu Nam An An giống như đang nhớ lại chuyện xưa ---

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Tớ cảm thấy, nam thần của tớ, thích tớ.

Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần của tớ, không thể không trong sáng như vậy.

....

Nam An An bưng mặt từ giữa kẻ tay nhìn Khương Minh phía đối diện đan hai tay vào nhau, cao thâm khó lường nhìn cô, cười nhếch miệng không hiểu sao có chút nguy hiểm: “Chẳng lẽ không phải em?”

Nam An An dưới ánh mắt thích thú của anh, tim đập lỗ mất một nhịp: “Đúng... Đương nhiên là phải.”

Chân dài Khương Minh duỗi ra mũi giày kê lên ghế dựa của Nam An An, tiếng động rõ ràng của ròn rọc (bánh đà ghế) trên gỗ bóng loáng trượt một đường đến trước mặt Khương Minh.

Cả người lẫn ghế chết đứng.

Sau khi tỏ tình xong, đây là lần đầu tiên cô cách Khương Minh gần như vậy, trong lúc đó ghế dựa của cô mắc kẹt giữa hai chân dài của Khương Minh, thiếu chút nữa cả người chạm vào ngực Khương Minh theo quán tính.

Truyện của dđ Lê Qu,ý Đô-n, trang khác là hàng copy.

Hồ hấp Nam An An bắt đầu tăng nhanh, đây là một loại tư thế tuyệt đối mạnh mẽ, ghế ngồi của cô và cô đều mắc kẹt trong phạm vi khống chế của anh, tay Khương Minh chống lên trên hai bên tay vịn ghế của cô.

Lúc cả người cô đã tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không thể trốn, Nam An An mới ý thức được --- bất kể anh rất lạnh lùng, rất nhẫn nại, thủy chung anh cũng là một người đàn ông.

Nguy hiểm, cố chấp, kiên định và không cho phép từ chối.

Thậm chí cô có ảo giác, lúc trước mỗi lần cô theo đuổi, anh đều lui về sau một bước, khoảng cách này không xa không gần vừa vặn khiến lòng cô ngửa ngáy, mãi đến lúc cô bước từng bước cách anh càng ngày càng gần hoàn toàn đi vào trong phạm vi quyền hạn của anh, anh mới giống như một chú báo săn tao nhã, nắm chặt cô trong tay.

Tính cách như vậy... Thật ra rất giống một người, nhiều năm trước --- Sự phụ của cô cũng như vậy.

Anh không từ chối yêu cầu của cô, bất kể là bận rộn giúp làm bài tập, làm bài thi hay là gửi câu trả lời, anh nuông chiều cô sinh lòng vui vẻ, mãi đến lúc sau khi xảy ra chuyện kia cô cũng không để ý tới người kia nữa cô mới hiểu được ‘mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển.’

Khi đó cô mới phát hiện, cô sẽ không tìm thấy bất kỳ một người đàn ông nào, tốt với cô như vậy.

Nam An An đang nhớ lại thì nghe thấy giọng trầm thấp của Khương Minh vang lên trên đầu cô: “Anh yêu đương rất nghiêm túc, tuyệt đối không bỏ người ta, cũng không chấp nhận người ta bỏ anh.”

Nam An An (*Φ mãnh mẽ quá Φ*)

Mờ mờ ảo ảo, Nam An An cảm thấy Khương Minh nói có thâm ý khác.

Khương Minh: “Có thể làm được không?”

Nam An An khẽ cắn môi: “Có thể.”

Khương Minh cầm một tờ giấy trắng đẩy tới dưới mắt cô, xoay xoay bút máy trong tay: “Vậy em viết tay một tờ giấy cam đoan cho anh.”

Nam An An: “Anh là người khai nhân khẩu sao?”

Khương Minh: “Không, anh là Shere Just.”

Nam An An: “....”

Lời tác giả:

Ở đây mở ra quá nhiều điểm quan trọng:

Nam thần chấp nhận Đậu Tỉ.

Đậu Tỉ cảm thấy cái ôm của nam thần rất quen thuộc

Mặt khác của nam thần --- anh rất phúc hắc, tình cảm quá dễ dàng có được thì không biết quý trọng, sau đó chính là sự phản kích của nam thần.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 24

Nam An An im lặng chìa tay nhận bút máy trong tay Khương Minh, thật ra anh vẫn còn để ý.

Chẳng có ai lại không để ý, bạn gái mình từng có mười người bạn trai cũ.

Chính vì vậy rất nhiều người nói cô hoa tâm, tùy tiện, thậm chí cô còn từng nghe lời khó nghe hơn, nhưng mà không thể phủ nhận giờ phút này cô có chút khổ sở....

Lúc ngón tay chạm vào bút máy kẹp giữa ngón tay anh Khương Minh trở tay cầm tay cô, ngón tay cái thon dài mạnh mẽ gãi gãi vào lòng bàn tay cô, Nam An An có chút khó hiểu nhìn qua: “Giấy cam đoan....”

Khương Minh cúi đầu nhìn cô, con người đen nhánh trong veo gần như thấy đáy, “Đùa em tý...” Giọng anh trầm thấp dễ nghe tới mức khiến cho cô dễ dàng đắm chìm vào trong đó.

“An An, anh chỉ hi vọng anh là người cuối cùng...”

Đôi mắt Nam An An cũng không thèm nháy nhìn Khương Minh, nghiêm túc gật gật đầu.

Anh nói xong câu đó thì dời tầm mắt, một tay tiếp tục chăm chú gõ bàn phím, tay trái thủy chung nắm tay phải của cô không buông

ra.

Nam An An thò đầu qua nhìn thấy chính xác là Khương Minh đang viết luận văn tốt nghiệp cho cô.

Rất nhiều người nói, lúc đàn ông tập trung tinh thần làm việc là đẹp trai nhất, chưa bao giờ Nam An An đồng ý những lời này trong thoáng chốc như vậy, cô tán thành những phần thể hiện sự sắc sảo của Khương Minh, cô nuốt một ngụm nước bọt, lại sợ anh biết nên làm bộ làm tịch nhìn anh gõ công thức.

Những công thức bị cô ghét nhất đã trở thành xinh đẹp như vậy, tay Nam An An đề lên trên đầu gối Khương Minh thò đầu nhìn anh làm việc, sau đó cô dè dặt nhích lại gần tựa vào vai Khương Minh, tay gõ chữ của Khương Minh hơi ngừng lại, dưới chân dùng lực ghế xoay của Nam An An liền trượt ra ngoài, cùng lúc đó,

.... Cả người cô bị anh ôm lấy, mặt hướng về anh đáp xuống trên bấp đùi anh.

Tại Nam An An nóng lên còn chưa kịp có phản ứng gì, cửa văn phòng Khương Minh đã bị đẩy ra.

Về mặt nữ sinh đứng ở cửa hoảng hốt.

Nam An An nhảy một phát đứng phắt dậy, cả người chân tay luống cuống.

Trái lại Khương Minh vỗ về ôm vai cô, đặt cô đứng lên đất sau đó mới nhíu mày nhìn về phía cô nữ sinh không gõ cửa mà trực tiếp xông vào kia.

Nữ sinh đỏ mặt lui ra ngoài, Nam An An cũng che mặt muốn dùng đầu đập vào bàn, L;ê Qu.ý Đô*n, Khương Minh đi ra ngoài để cô một mình đứng trong phòng làm việc, trên hành lang phảng phất truyền đến tiếng nói chuyện, phần lớn là giọng nói của cô nữ sinh kia.

Khương Minh đề giọng nói chuyện xuống thấp, cô nghe không rõ lắm.

Tầm hơn mười phút sau Khương Minh đã quay lại, thấy cô đỏ mặt Khương Minh giải thích nói: “Là một sinh viên chưa tốt nghiệp được Hà Khánh Nguyên hướng dẫn, cô ta đi nhầm văn phòng.”

Nam An An có chút tiếc nuối liền gật gật đầu, thời gian sau đó Khương Minh tiếp tục viết luận văn cô ngồi trên ghế sofa tự mình chơi máy tính, di động lóe lên một cái Nam An An mở khóa màn hình nhìn thấy một tin nhắn nổi lên trên màn hình ---

An An, chào em, tôi là bác sĩ tâm lý của em, buổi chiều em có thời gian qua chỗ tôi nói chuyện không?

Nam An An dơ tay che kín màn hình, gửi từng chữ từng trả lời ---

Em cảm thấy em đã khỏe.

Rất nhanh, bên kia gửi qua một tin nhắn mới ---

An An, rất nhiều chuyện không phải em không thèm nghĩ tới nữa là có thể được, chẳng lẽ em không muốn giải quyết triệt để vấn đề này sao? Em có biết có bao nhiêu người đàn ông vì nguyên nhân này mà ly hôn với vợ không, em có tự tin rằng bạn trai em sẽ không rời khỏi em vì nguyên nhân giống như vậy không?

Buổi trưa Khương Minh mang cô đi ra ngoài, trong sân trường từng đôi lại từng đôi tình nhân cử chỉ vô cùng thân thiết đi ngang qua, Nam An An chìa tay kéo ngón út của Khương Minh, Khương Minh cúi đầu nhìn về phía cô vẻ mặt có chút không được tự nhiên: “Xin lỗi, lúc trước anh chưa từng nói chuyện yêu đương....”

Nam An An cười títt mắt lúc lắc tay Khương Minh, mang theo chút hài lòng.

Việc này mang theo chút cấm kỵ, lại dè dặt nắm tay trước đám đông là điều cô mong chờ lâu rồi, cô hận không thể làm cho ai cũng biết anh và cô ở cùng một chỗ, đến nỗi những lời đồn nhảm kia cũng được, chửi bới cũng xong, Nam An An tỏ vẻ --- tay của nam thần, tôi có quyền.

....

Kỳ nghỉ đông tới rất nhanh, đây là lần đầu tiên Nam An An không thích nghỉ đông như vậy, cô vừa mới ở cùng một chỗ với Khương Minh, nhanh như vậy đã xa cách rồi.

Điều duy nhất có thể khiến Nam An An vui vẻ trở lại... Có lẽ chính là cô đã sớm lanh trí thanh toán xong cước phí điện thoại của Khương Minh.

Trên đường Khương Minh lái xe đưa cô ra sân bay Nam An An ngồi trên ghế lái phụ len lén nhìn anh: “Thầy, kỳ nghỉ đông anh trải qua thế nào?”

“Tùy tiện trôi qua thôi.” Khương Minh ‘vân đạm phong khinh’ trả lời.

“Vậy anh sẽ nhớ em chứ?” Nam An An nghĩ nửa ngày cũng chưa nói câu này ra khỏi miệng.

Lúc đến đại sảnh sân bay, Khương Minh và cô chờ ở bên ngoài, bên cạnh có vài đôi tình nhân khó khăn hôn nhau.

Nam An An im lặng đếm ngược, khi nào thì anh sẽ hôn cô đây? Mãi đến lúc loa thông báo đi đăng ký vang lên, Khương Minh cũng ung dung không có bất kỳ biểu hiện gì.

Truyện của Lê Quí Đôn,

Nam An An có chút mất mát theo đám người đi vào trong, lúc có tiếng báo tin nhắn tới cô kích động mở khóa màn hình ---

Một tin nhắn

Đến từ Khương Minh.

Chỉ có một chữ --- Sẽ.

Nam An An nhìn một chữ kia rất lâu, thừa dịp còn chưa đăng ký gửi tin nhắn trả lời --- Thầy, anh đúng là người có một vận phí cước điện thoại o(^ _ ^)o).

Toàn bộ kỳ nghỉ đông Nam An An trải qua không yên lòng, bên nước Mỹ vốn chẳng có bầu không khí tết Âm lịch, ba mẹ cô lại rất bận rộn, ngay cả Nam Vi Vi cũng cuống cuống học và thực tập rất ít khi đi theo cô.

Vì thế, Nam An An có một quyết định to gan.

....

Đêm ba mươi hôm đó Khương Minh không tới nhà ông nội anh, một mình ở nhà xem ti vi, đúng giờ điện thoại Nam An An gọi tới, Khương Minh đã nghi ngờ rất cuộc hai người bọn họ ai mới đúng là người có một vạn cước phí điện thoại đây.

“Thầy, em mua cho anh quà tặng mừng năm mới!” Hoàn cảnh bên kia điện thoại nghe rất ồn ào, giọng Nam An An rất lớn, mang theo chút đắc ý hả hê, “Anh đoán là gì nào?”

Khương Minh suy nghĩ một lát: “Em.”

Nam An An: “A, làm sao có thể chứ anh nằm mơ đi.... A a a a a” giọng nói từ ngượng ngùng đến sợ hãi chỉ trong năm giây đồng hồ.

Tay cầm điện thoại của Khương Minh siết chặt: “An An? An An? Em ở đâu?”

Bên kia vẫn rất ồn ào, hình như là Nam An An đang điên cuồng chạy, bên kia ổng nghe là tiếng gió gào rít, còn kèm theo tiếng thét chói tai của cô: “Mày đừng tới đây, cho mày đều cho mày hết...”

Trong lòng Khương Minh đã néo thành một đoàn, ngay cả áo khoác cũng chưa mặc đã chạy vội ra ngoài, bên kia điện thoại là tiếng thở dốc không liên tục.

Khương Minh dùng một cánh tay khác gọi điện thoại cho Lâm Mặc, cầm di động liên tục gọi tên Nam An An.

Bên kia chỉ có tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng thét chói tai không đồng đều của Nam An An.

Xung quanh đều là tuyết trắng xóa, Khương Minh nện một quyền vào trên người tuyết cao gần bằng người ta, đỉnh mũi hồng hồng

của người tuyết đỏ âm âm.

Anh còn chưa biết rốt cuộc năm năm trước đã xảy ra chuyện gì.... Bây giờ...

Trong đầu Khương Minh trống rỗng chợt nghe thấy loáng thoáng có người đang kêu tên của mình.

Quay người lại thì nhìn thấy Nam An An cả người mặc áo khoác màu đỏ giống như phong bao lì xì hai tay đỡ đầu gối đứng phía ngoài cách anh mấy bước.

Nam An An cao hứng phất chân vẫy vẫy tay về phía anh không để ý sắc mặt Khương Minh khó coi tới cực điểm: “Thầy $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$.”

Không đợi cô nói xong câu, đã bị một trận đầu óc choáng váng mắt hoa lên, cả người cô bị Khương Minh khiêng lên, giọng anh lạnh lẽo khiến cô run lên: “Sao lại như vậy?”

Tuy rằng Nam An An ăn mặc giống phong bao lì xì, nhưng cả người lại cực kỳ nhếch nhác, còn đang thở từng ngậm từng ngậm: “Sáng sớm em cầm một cái bánh bao thịt, bị một con chó săn đuổi theo rông rã bốn con đường....”

Mãi đến lúc về đến nhà Khương Minh, Khương Minh lạnh lùng nghiêm mặt mở nhiệt độ máy sưởi lên cao nhất, cũng chưa nói với cô câu gì cả.

Tay Nam An An được tay anh ôm trọn, động tác trên tay Khương Minh cực kỳ dịu dàng, nhưng nhất định không nói chuyện.

Nam An An còn nói: “Người xưa nói nháy mắt trái có tiền, nháy mắt phải tai họa, những lời này thật sự là quá đúng, sáng hôm nay

mí mắt em cứ nháy... Kết quả mới vừa rồi bị một con chó điên đuổi theo trên đường cản cho một phát, chủ nhân con chó bồi thương em một ngàn.”

Khương Minh lạnh lùng nghiêm mặt, anh đặc biệt đã bị cô hù chết khiếp, chuyện này dù ngày hôm qua vừa mới xem hơn trăm câu chuyện cười anh cũng cười không nổi.

Nam An An có chút tủi thân, cô bỏ ba bỏ mẹ chạy tới đây muốn cho Khương Minh một niềm vui bất ngờ, nhưng Khương Minh lại lạnh lùng nghiêm mặt không để ý tới cô. Rõ ràng tất cả mọi người nói đây là ngạc nhiên mừng rỡ nhất mà.

Lúc Khương Minh bình tĩnh đẹp trai chuẩn bị cởi tất (vớ) ẩm ướt do thấm tuyết giúp cô ngón tay dừng lại một lát cuối cùng mới cởi hết, giọng trầm thấp: “Mắt cá chân bị sao thế này?”

Cách tất đã có thể nhìn thấy vết máu, kéo tất xuống dưới thì nhìn thấy trên mắt cá chân trắng nõn nà có một vết thương rất sâu.

Nam An An cúi đầu: “Bị chó điên cắn đó, một ngàn đồng còn trong túi em kìa.”

Khương Minh nâng trán: “Lúc này không phải là em nói đùa với anh?”

Về mặt Nam An An nghiêm túc tỏ ý: “Em cũng là Shere Just.”

Khương Minh không nói một lời, năm mới của anh xui xẻo sợ hãi lái xe đi tìm nơi tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại, truyện Lê, Quý! Đôn, đêm ba mươi trạm phòng bệnh truyền nhiễm gần đây đều đã đóng cửa, nhiều lần Nam An An ngờ ý trước kia cô bị con chuột đồng nhỏ cắn đã từng tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại hơn nữa

chất lượng bảo đảm trong mười năm, Khương Minh vẫn cứ mang cô đi tới bệnh viện Nhất Trung tiêm phòng uốn ván.

Thấy vết thương của Nam An An bị quấn một lớp băng gạc rất dày còn chảy cả máu Khương Minh nhúu chặt mày, cũng không biết làm sao mà cô chạy theo đường về nhà được.

Lúc trở về có đoạn đường bị mấy chiếc xe va chạm nhau bịt kín, Khương Minh xuống xe cõng Nam An An đi về.

Nam An An nắm úp sấp trên lưng rộng lớn của Khương Minh, có lẽ anh đi ra ngoài rất gấp ngay cả áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng phong phanh, Nam An An cố gắng dang rộng mình trên người Khương Minh sau đó ôm chặt anh.

Cảm giác trên lưng mình có độ ấm, Khương Minh nâng cô về phía trước, cô nằm úp sấp ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Em không tức giận, em biết anh lo lắng cho em....”

Còn chưa nói xong câu cô đã bị đặt xuống đất, cái chân bị thương kia còn bị Khương Minh nắm, cả người cô đứng bằng một chân trên mặt đất, làn môi mỏng của Khương Minh chuẩn xác ấn xuống môi cô.

Bông tuyết bay nhẹ nhàng rơi vào người bọn họ, Khương Minh ôm sát Nam An An chuyên tâm hôn đôi môi trắng bệch vì lạnh của cô, Khương Minh không phải là người lúc nào cũng để tình cảm lộ ra ngoài, anh luôn kiêu ngạo tự bản thân mình kiềm chế tỉnh táo, nhưng khi nghe thấy giọng thì thầm của cô thì hoàn toàn mất đi khả năng vẫn rất kiêu ngạo là tự mình kiềm chế.

Nam An An mở nửa mắt, một bàn tay của Khương Minh còn đặt lên vai cô, chỉ có nụ hôn trên môi với hơi thở mang theo gió tuyết, nhưng nó có sức hấp dẫn đã tan chảy như tuyết.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 25

Đêm giao thừa, đôi chân Nam An An nhảy nhảy nhót nhót đi theo sau lưng Khương Minh, nằm úp sấp lên tủ bát nhìn Khương Minh làm sủi cỏ (hay còn gọi là vắn thần), ngón tay thon dài trắng nõn của anh vò cục bột vừa tròn vừa lớn, dùng đôi đũa nhét tôm vào trong làm nhân sau đó tỉ mỉ nặn thành viên không đều nhau.

Thật sự không thể ngồi yên mà nhìn....

Nam An An thò đầu bắt tay vào làm xung phong nhận việc: “Để em,” thấy nam thần buông đũa xuống Nam An An vén tay áo lên bóc một nắm bột, thì cảm giác được trên eo nhiều hơn hai cái tay.

Khương Minh đứng sau lưng cô, hai tay xuyên qua eo cô mười ngón tay đan nhau ở bụng dưới của cô, lòng bàn tay ấm áp.

Tay cầm cục bột của Nam An An run lên, mặt đỏ thẹn thùng, trong nháy mắt cả người lằng lằng, L,ê Qu.ý Đô*ⁿ, giống như giẫm lên bông ấy, như thế này người cô cũng phải vo tròn lại thôi. Tim Nam An An bùm bùm nhảy loạn xạ, ánh mắt mơ màng không ổn định: “Nếu không thì, anh đi xem ti vi đi, một mình em nhào bột càng tốt...”

“Em đứng vững không?” Khương Minh nói trúng tim đen, sau khi nói xong câu đó tay ôm eo cô không chút để ý thắt chặt hơn một chút kéo Nam An An vào trong ngực mình, thuận thế đặt cằm lên trên đỉnh đầu cô vuốt ve nhẹ nhàng....

Nam An An nói lắp bắp: “Em em có thể ngồi xuống.”

Khương Minh: “....”

Hơi thở ấm áp anh phả ra cách cô quá gần, trong lòng Nam An An hoàn toàn không có cách nào gói sủi cỏ nữa, đừng nói là sủi cỏ, bột làm sủi cỏ trong tay cũng đã bị cô lôi kéo không thành hình dạng gì nữa rồi, cô cố gắng tập trung lực chú ý: “Như vậy đi, em dạy anh, chúng ta ngồi xuống từ từ nặn.” Cô thích quyến luyến dịu dàng như vậy, nhưng mà cả ngày cô chưa ăn cơm, bánh bao nhân thịt buổi sáng cũng bị chó ăn rồi, bây giờ cô đói đến nỗi chỉ muốn ăn sủi cỏ thôi.

Khương Minh nghe vậy cũng không buông cô ra, lườm biếng dùng chân dài kéo một chiếc ghế qua ôm cô ngồi xuống.

Nam An An: “....”

Cứ như vậy cô ngồi trên đùi Khương Minh, tay anh từ sau lưng cô duỗi ra cầm một chiếc vỏ bọc viên sủi cỏ, vỏ sủi cỏ mềm trắng nõn nà nằm trên đầu ngón tay anh: “Sau đó thế nào?”

Lúc anh nói chuyện hơi thở phun sau gáy cô, giọng nói trầm thấp có chút bị cảm lạnh dẫn tới khàn khàn, hết lần này đến lần khác vô cùng mập mờ bộ dạng chăm chú như đang học tập nghiên cứu.

Nam An An gấp tôm bỏ vào: “Một lần không cần bỏ quá nhiều, sau đó như vậy...” Cô cầm vỏ bọc viên sủi cỏ trong tay làm mẫu, đầu ngón tay vân vê xung quanh vỏ bọc sủi cỏ mấy cái tạo thành một đường viền hoa xinh đẹp.

Tay phải Khương Minh cầm viên sủi cỏ làm theo mẫu, tay trái vân vê đường viền, Nam An An ngồi trên chân anh cả người bị hai

tay làm sủi cỏ của anh ôm trọn từ phía sau, không khỏi mặt đỏ tim đập --- tư thế này, thay vì nói Khương Minh gói sủi cỏ, không bằng nói là đang gói cô.

“Như vậy sao?” Khương Minh cầm viên sủi cỏ hơi đúng mẫu hỏi cô, Nam An An mạnh mẽ gạt đầu: “Đúng vậy, giỏi giỏi giỏi giỏi.” truyện của L%ê Q#úy Đ(ôn, Nói xong duỗi tay ra cầm viên sủi cỏ miết chặt đường viền, đầu ngón tay chạm vào ngón tay Khương Minh cũng không rút về, ừm, đây là người đàn ông của cô, cô cầm tay gì gì đó là quyền lợi cô nên có, Nam An An vừa vờ về đường viền vừa giải thích: “Nhìn đi, phải miết chặt, như vậy thì đợi lát nữa thả sủi cỏ vào trong nôi luộc sẽ không bị nát.”

Nói xong cô dương dương tự đắc nói tiếp: “Có phải cảm thấy em là một người phụ nữ có thể ra phòng khách, xuống được phòng bếp không hả?”

Khương Minh trầm ngâm một lúc, nghiêm túc nói: “Em còn chưa được tính là phụ nữ...”

Còn chưa tính.... Nam An An nắm bắt được gì đó, trước kia cô đi dạo hàng ngày thường xuyên nhìn thấy --- đêm hôm đó, tôi từ con gái trở thành phụ nữ.

Nghĩ vậy tai cô có chút nóng lên.

Cầm bị người ta nâng lên có dụng ý xấu, Khương Minh giữ cầm cô ghé sát vào nhìn cô: “Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Về mặt Khương Minh rất chăm chú, động tác tràn trề ý tứ trêu chọc như vậy bị anh làm giống như bác sĩ nghiêm túc cẩn thận kiểm

tra cơ thể cho bệnh nhân, Nam An An không chịu tỏ ra yếu kém nói: “Mặt anh cũng rất đỏ.”

Khương Minh có lý chẳng sợ: “Anh bị cảm.”

Nam An An: “Em bị sốt” nói xong làm y như thật lấy tay xoa nhẹ chóp mũi không có mồ hôi, thả tay xuống thì đối diện với ánh mắt Khương Minh, đôi mắt kia lúc không đeo kính khá xinh đẹp, đuôi mắt rất dài thỉnh thoảng cười còn hơi nhếch lên, lông mi dày nhìn bề ngoài như mang bí mật nào đó quyến rũ lòng người nhưng cũng không mất đi dáng vẻ khí khái anh hùng.

Tròng mắt màu đen tuyền, không phải màu nâu giống như những người châu Á bình thường, mà chỉ có một màu đen.

Khương Minh thấy ánh mắt cô cực kỳ chuyên chú, còn thấy Nam An An mặt đỏ tim đập, xấu hổ nháy mắt mấy cái.

“Chóp mũi em dính bột mì.” Khương Minh nghiêm túc chỉ ra.

Đột nhiên Nam An An nghĩ tới câu chuyện cười kia --- ngày đó, giữa lúc bạn trai tôi cách tôi càng lúc càng gần càng lúc càng gần tôi mặt hồng tim đập, anh nói trên mi mắt em có gì đó, nói xong kéo ra một miếng dán mi.

Tình cảnh này quả thực ‘khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau,’ Nam An An thấy Khương Minh cách cô càng lúc càng gần càng lúc càng gần, nháy mắt mấy cái, sau đó cảm giác chóp mũi có chút ướt át.

Cô ngạc nhiên mở to hai mắt, là ảo giác của cô sao? Vừa nãy Khương Minh một tay đỡ ót cô, sau đó nhanh như gió dùng đầu lưỡi liếm sạch bột mì trên chóp mũi cô.

Cảm giác mát lạnh trên chóp mũi mãi không tản đi, cô cũng say mê.

Rất vất vả gói xong sủi cảo lòng bàn tay Nam An An đã lấm tẩm mồ hôi, lúc đặt sủi cảo lên bàn cô rất có cảm giác nhận được thành quả, phủi tay cầm điện thoại chụp cái chén đựng sủi cảo trên bàn bên cạnh còn có đôi tay thon dài trắng nõn của đàn ông thò ra, gửi lên weibo ---

Cuối cùng tôi đã đổi tên: Nam thần, nhanh nhẩy vào chén của em đi ~

Chỉ chốc lát sau đã thấy có bình luận mới ---

Là chè trôi nước không phải đêm rằm tháng giêng: Không cần chè trôi nước sao?

Cây cao lương tôi là An Ngưng: Nghệt cả thở, cậu thế mà lại có thể đổi tên được, không bao giờ có thể chê cười cậu được nữa rồi.

Vi Vi không cười: Nhanh, thu về, nhìn thấy bánh sẽ khóc.

Vừa có một bình luận mới ---

Khương Minh: Đã ở rồi.

Đáy lòng Nam An An mềm mại một lúc lâu, đang chuẩn bị nói câu của mình thì chuông điện thoại vui vẻ vang lên, nhìn thoáng qua dãy số gọi tới Nam An An chợt dạ ấn nút trả lời: “A lô, người khỏe ạ ~”

“Bây giờ ba không khỏe chút nào.” Nam Thị gần từng chữ.

“Ba, xin lỗi...” Nam An An thành thật nhận lỗi.

Nam Thị thở dài một hơi: “Ba có hai đứa con gái...”

“Đúng vậy, cũng may ba có hai đứa con gái thôi, chị có thể theo ba mà.” Nam An An vội vàng nói tiếp.

“.... Chạy cả hai người rồi” Nam Thị chậm rãi nói: “Có khả năng nó cũng nghĩ như vậy.”

“Lần trước ba về nhà Vi Vi đang hôn môi với một người trẻ tuổi, nhìn thấy ba thì giới thiệu nói đây là William bạn trai của nó, ba đã hỏi nó không phải tên là Jack sao?” Nam Vi Vi giải thích nói: “À...., Jack là người lần trước.”

“....” Cha già cô đơn thật đáng sợ.

Cúp điện thoại Nam An An đang chuẩn bị cầm đĩa, thì một viên bánh sủi cảo đã đến bên môi cô, theo phản ứng bản năng cô mở miệng cắn một miếng to nóng quá hít một ngụm khí lạnh. Sau đó nửa cái bánh bị lấy về, Nam An An thấy Khương Minh thối thối viên sủi cảo sau đó lại đưa tới bên môi cô.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Nam An An cũng gấp một viên đút cho Khương Minh.

Bữa cơm tất niên hai người ăn ‘có dáng có vẻ,’ ngoài cửa sổ là ánh đèn của vạn ngôi nhà, bên tai là tiếng đùng đùng không dứt của pháo hoa.

Cơm nước xong Nam An An tựa vào ghế sofa ôm gối xem tivi, lúc điện tới cô không nhìn đã nhận, dù sao giao thừa cũng có nhiều người gọi điện thoại.

“A lô, An An.”

--- Hà Nhạc.

Nam An An nhìn thoáng qua bóng dáng thon dài trong phòng bếp, có chút chột dạ che di động hạ thấp giọng: “A lô, năm mới vui vẻ tạm biệt....”

“An An, anh đang ở đại học phía Tây...” Hà Nhạc ngắt lời cô, “Trên con đường nhỏ trước kia chúng ta hay đi dạo, em còn nhớ rõ...”

“Tôi đang trong nhà Khương Minh.” Nam An An thấp giọng nói.

“....” Hà Nhạc im lặng một lúc, muốn ôn lại kỷ niệm tất cả bị nghẹn trong cổ họng, anh ta nghe thấy chính mình nhặt nhẹo nói: “Đang học bù à... Chuẩn bị thi vòng hai sao?”

“Tôi theo đuổi được anh ấy rồi.” Nam An An không văn vẻ.

“Là em đang giận lấy sao, An An, anh cam đoan sẽ không bao giờ nữa, khi đó em còn nhỏ, chuyện anh làm và lời nói thực sự quá đáng, anh không nghĩ tới cô ta cố tình bắt máy....”

“Hà Nhạc,” giọng Nam An An rất nhẹ: “Tôi thật sự đã chia tay với anh, rất nghiêm túc ở cùng một chỗ với Khương Minh. Hơn nữa chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ, anh không đổi được tính trăng hoa của anh, tôi không chữa hết bệnh lãnh cảm của tôi.”

“Vậy Khương Minh thì sao?” Hà Nhạc cười lạnh một tiếng: “Khương Minh thì chịu đựng được?”

“Tôi không biết.” Nam An An nhàn nhạt mở miệng: “Nhưng anh thì tôi hiểu rõ.” Nói xong dứt khoát cúp máy.

Lúc Khương Minh đi vào phòng khách Nam An An vừa mới cúp máy, anh ngồi trên ghế sofa dơ tay dùng điều khiển giảm nhỏ âm lượng, đưa cho Nam An An một phong bì lì xì: “Năm mới vui vẻ.”

Nam An An: “...” Có người phát tiền mừng tuổi cho bạn gái à?

Nam An An tự mình tìm một vị trí thoải mái gối đầu trên đùi Khương Minh thoải mái nhàn nhã xem tivi, xem một lúc cảm giác cổ đã mệt cô dứt khoát lăn lộn trên đùi Khương Minh, mặt hướng vào bên trong....

Sau đó thoáng chốc nhảy dựng lên, ngón trỏ chỉ vào quần Khương Minh nói cũng không nên câu: “Nó nó nó... Còn có thể động đây?”

Tay Khương Minh khoác lên trên tay vịn của ghế sofa thoải mái gật gật đầu, Nam An An dè dặt ngồi vào bên kia tay vịn ghế sofa, thương xót cho rằng tính lãnh cảm của mình đã mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Đến lúc gần tới nửa đêm, khi người dẫn chương trình trên tivi người bắt đầu đếm ngược, Nam An An kéo tay Khương Minh chạy đến trước cửa sổ sát đất chờ pháo hoa.

Cả đêm Khương Minh gọi vài cú điện thoại, mãi đến lúc Lâm Mặc điện thoại qua anh mới buông tay Nam An An nghe máy --- nhận cuộc gọi đầu tiên trong đêm giao thừa---

“Anh, em điều tra được, em hỏi lão tiên bối chúng ra, có mấy tên côn đồ bị bắt vào cái ngày anh nói của năm năm trước, tội danh là hành động bỉ ổi ở con hẻm nhỏ phía sau đại học phía Tây. Cường bức vị thành niên, chúng nó khai báo một đêm làm mấy lần, nhưng

cuối cùng cô gái nhỏ kia chạy thoát, hình như là một bác gái báo cảnh sát....”

“Giai đoạn đó phía sau đại học phía Tây đặc biệt hỗn loạn, mỗi ngày báo án cướp bóc vân vân đều rất nhiều, không biết có phải Nam An An.... A lô, anh?” Tiếng nói của Lâm Mặc chìm giữa tiếng nổ đùng đoàng của pháo hoa.

Tiếng chuông năm mới vang lên.

Một đóa pháo hoa bay lên trời, nổ “Oành” trong đêm tối, tỏa sáng một phần trời đêm.

Khương Minh cầm di động, nhìn Nam An An cười tít mắt đứng trước cửa sổ sát đất vẫy vẫy tay với anh, cô cười đến mặt mày cong cong lúm đồng tiền nhỏ cũng tràn đầy ý cười.

Cảnh nền là vô số pháo hoa rực rỡ, đua nhau nở rộ.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 26

“Năm mới vui...” Nam An An còn chưa nói xong câu đã rơi vào trong vòng tay ấm áp, cô nghi ngờ ngẩng đầu lên phút chốc đó đúng lúc Khương Minh cúi đầu xuống, pháo hoa rực rỡ sáng lên trong đêm tối, nổ rộ rồi rơi xuống, chỉ để lại một bầu trời đầy sương khói.

Nam An An nghĩ chắc là vĩnh viễn cô sẽ nhớ rõ giây phút này, trán ấm nóng của họ chống vào nhau.

Nhưng Khương Minh nhỏ giọng nói câu thật xin lỗi, rất lâu sau cô mới hiểu được ý nghĩa trong đó.

Cuối cùng đợi được tiếng chuông mừng năm mới và pháo hoa cô thích nhất rồi, Nam An An cũng không còn bị động lực kiên trì thức đêm làm khó nữa, truyện của L-ê-quý-đôn, lúc quay lại ngồi trên ghế sofa xem chương trình tiếp tiết mục cuối năm với Khương Minh thì cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong lúc đó hình như Khương Minh gọi cô một lần, cô dụi mắt lẩm bẫm một tiếng tiếp tục ngủ.

Mờ mờ ảo ảo cũng cảm giác được hình như mình bị gói thành nem rán (chả giò), nóng hổi được bày trong đĩa trên bàn, quả nhiên cô là mùa xuân xinh đẹp vừa mới bị cuốn lên bàn đã có người thò đôi đũa kẹp lấy cô, đưa đến bên miệng, người nọ ăn rất nhã nhặn lịch sự nhưng không thể che đậy hết sự sung sướng, Nam An An rất

đắc ý bản thân mình làm nem rán cũng xinh đẹp như vậy, thỏa mãn thả lỏng người ngáy ồ ồ.

Buổi sáng mừng một đầu năm mới Nam An An bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, cô cuộn mình vào trong chăn lăn mấy vòng nghĩ chỉ chốc lát nữa người nọ sẽ không gọi nữa, đáng tiếc tiếng chuông điện thoại di động mỗi lần vừa mới dừng lại vài giây thì lập tức tiếp tục tiếp tục bắt đầu, người gọi điện thoại giống như có kiểu cố chấp “Cô không nhận thì tôi gọi liên tục,” Nam An An vươn tay ra khỏi chăn ấn áp men theo tiếng chuông chính xác cầm lấy điện thoại đặt bên tai, mệt mỏi mắt mở không ra cô cũng không nhìn tên người gọi tới, uể oải “A lô” một tiếng.

Dường như người bên kia đầu dây có chút ngạc nhiên khi cô nghe máy, có chút được sủng ái mà lo sợ mở miệng nói: “Chị An An, em nghe cô nói chị đã trở về, hôm nay mừng một đầu năm, chúng ta cùng đi chúc tết ông nội nhé.”

Nam An An cũng được sủng ái mà lo sợ, sợ hãi hoảng hốt.

Thái độ của An Khả đối với cô từ trước đến nay rất phù hợp với hình dung của An Ngưng về cô ta --- Người con gái đẹp hai mặt.

Mỗi lần nhận được điện thoại An Khả cô không nói trước, dựa vào thái độ An Khả mà điều chỉnh tốt giọng điệu của mình.

Lần này sau khi điều chỉnh tốt cô còn chưa kịp nói cái gì, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Tay cô che điện thoại chạy tới mở cửa cho Khương Minh, Khương Minh thấy cô đang nghe điện chỉ nói một câu “Xuống lầu ăn cơm” rồi xoay người đi xuống lầu.

Lúc Nam An An nghe máy tiếp giọng nói An Khả đã không như lúc nãy dè dặt lại mang theo chút kích động: “Em vừa mới nghe thấy giọng của thầy Khương Minh, chị và anh ấy thật sự giống như trên bbs nói vậy ....”

“Ừm” Nam An An thẳng thắn thừa nhận, giọng An Khả nghe qua như là muốn khóc, cô có chút không chịu được An Khả như thế, nhỏ giọng nói “Lát nữa tôi qua chỗ ông ngoại” cuối cùng còn lễ phép bổ sung một câu “Năm mới vui vẻ” rồi cúp điện thoại.

An Khả cũng biết cô trở về, hẳn là nhà họ An đã biết rõ. Mừng một đầu năm nếu cô không đi nhà họ An thì nói thế nào cũng không đi, giống như An Dạng vô số lần ằm ỉ với ông cụ nhưng vẫn không cắt đứt quan hệ cha con, cô lại không thích ông ngoại cô, năm mới lúc trước chỉ cần ở lại trong nước mừng một đầu năm dù sao cũng đi chúc tết, còn lần này chỉ có một mình cô, nghĩ lại cảnh bảo vệ cục diện lần trước ở nhà họ An thì Nam An An đau cả đầu.

“Làm sao vậy?” Khương Minh thấy bộ dạng cô nuốt không trôi cơm mở miệng hỏi, lần này anh làm khó ăn như thế ư?

Nam An An nuốt miếng cháo đậu đỏ hạt ý dĩ, đậm đậm hạt ý dĩ được hầm nở to trong chén: “Lát nữa em muốn qua nhà ông ngoại chúc tết.”

“Anh đưa em qua đó.” Khương Minh đưa một viên sủi cảo được rán vàng giòn tới bên miệng Nam An An thấy cô vô ý thức cắn một miếng, lần này không quên thổi nhẹ trước.

Nam An An gật gật đầu nuốt hết miếng sủi cảo rán vẫn chưa thỏa mãn đang muốn ăn miếng thứ hai, thì nửa miếng sủi cảo rán còn lại đã không thấy tăm hơi, cô thấy Khương Minh không chút để ý dứt

miếng sủi cỏ rần cô đã cắn một nửa đưa vào trong miệng, tai lập tức nóng lên, chỉ đành làm bộ như hoàn toàn không biết gì cúi đầu ăn cháo.

Cũng coi như cô và Khương minh đã hôn nhau, nhưng mà chỉ là hai lần hôn môi đều dừng lại ở môi, hơn nữa ngay cả miệng cô cũng không hé, nụ hôn hoàn toàn giống như trẻ con chỉ là môi chạm môi rất khẽ, như bây giờ.... Nam An An liên tưởng một lúc thì tim đập rộn lên.

Hết lần này đến lần khác Khương Minh thấy cô hết sủi cỏ chiên, lại gắp một viên đưa lên môi cô.

Nam An An đỏ mặt dút khoát há mồm một ngụm nuốt hết viên sủi cỏ chiên, hậu quả sau khi ngậm viên sủi cỏ chiên chính là cô nhai tương đối khó khăn, rất khó để nuốt xong viên sủi cỏ lại cúi đầu uống một hớp sữa to Khương Minh đưa tới bên môi cô.

Nam An An cảm thấy, nhất định khi còn nhỏ Khương Minh rất thích chơi búp bê, không chừng còn thích cho búp bê ăn cơm gì gì đó nữa.

Cơm nước xong Nam An An chủ động đi rửa chén, bị Khương Minh ném câu “Bày đặt, anh đi” tước đoạt quyền lợi lao động.

Lúc ra cửa tuyết đã rơi nhiều, Nam An An mang áo lông mềm như nhung ngay cả ngón tay cũng đeo găng rồi thì mới nhớ tới đã quên quần chiếc khăn lúc nãy vừa đặt lên trên cổ, đang muốn há mồm kéo bao tay ra, Khương Minh đã dơ tay qua cầm chiếc khăn quần quanh cổ cô một vòng lại một vòng, sau cùng quần lên che phủ cả miệng cô, lúc hít thở hà hơi khí nóng hằm hạp trên khăn quàng cổ cũng nhanh chóng có chút ẩm ướt.

Một tay Nam An An được Khương Minh cầm giắt lên lớp tuyết đọng rất dày theo Khương Minh đi về phía bãi đỗ xe, một cánh tay còn lại vất vả kéo khăn quàng cô của mình, không ngờ trượt chân suýt nữa ngã sấp xuống may mà Khương Minh phản ứng cực nhanh ôm lấy eo cô, còn thuận tay kéo khăn quàng cổ mà cô rất khó khăn mới hạ xuống được một chút lên trên một lần nữa.

Nam An An: “....”

Một đoạn đường ngắn ngủi vì nguyên nhân tuyết đọng đi rất lâu, trong lúc đó Khương Minh vẫn không thu tay ôm trên eo cô về.

Rất không dễ dàng vào được trong xe Nam An An tháo bao tay bằng lông của mình sau đó kéo khăn quàng cổ của bản thân xuống, thì ngay lập tức cảm thấy hô hấp đã dễ dàng rồi.

Tuyết rơi đường rất trơn, dọc đường Khương Minh đi rất chậm, lúc bọn họ đến nhà họ An đã gần mười giờ.

Nam An An tạm biệt Khương Minh vừa mới đi tới cửa đã thấy một người đàn ông bị nhân viên bảo vệ ngăn lại ngoài cổng, người đàn ông ăn mặc có chút nghèo khổ sau khi nhìn thấy cô ánh mắt đột nhiên sáng lên, hướng về di động trong tay đặc ý hỏi: “Thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, đến đây, cô gái nhỏ, tôi nói với cô....”

Nam An An chẳng hiểu ra sao cả, cô không đi qua đó cũng không để ý tới người đàn ông kỳ quái, nhưng mà người đàn ông nói đến một nửa thì ngừng lại, giống như bên người kia điện thoại nói câu gì đó hần cười lạnh một tiếng: “Chỉ chút tiền ấy, mày đuổi Khiếu Hoa Tử ư, bố mày nói cho mày chưa đủ đâu!”

Nam An An không hiểu vì sao liếc mắt nhìn người đàn ông một cái bản thân mình đi vào trong, đi rất xa còn có thể nghe mang máng người đàn ông kia lớn tiếng kêu gào: “Tao giữ kín miệng hay không quyết định là ở mày cho tao bao nhiêu tiền....”

Ông cụ An vẫn thờ ơ với cô như vậy, dường như lần trước An Dạng tới âm ỉ với ông một trận sau đó ông càng không muốn gặp cô.

May mà bản thân Nam An An cũng chẳng để ý, dù sao cậu cô vẫn đối xử rất tốt với cô trước sau như một, Nam An An vốn muốn ra về sớm một chút nhưng thấy cậu cô nhiệt tình tặng quà năm mới cho cô, thích thú nói chuyện phiếm với cô, cô cũng không thể không biết xấu hổ nói muốn đi.

Nam An An cũng rất thích An Nguyên, An Nguyên và An Dạng là bào thai sinh đôi long phụng (nghĩa là sinh đôi 1 trai 1 gái), bộ dạng hoàn toàn giống nhau, cho nên từ nhỏ cô đã cực kỳ thân thiết với cậu cô.

An Nguyên vẫn luôn nói chuyện với cô về việc cô thi nghiên cứu sinh và kế hoạch tương lai của Nam Vi Vi, trái lại lạnh nhạt với An Khả bên cạnh.

Chuyện đời trước của nhà họ An, thật ra Nam An An cũng không hiểu rõ lắm, truyện L,ê Quý,Đôn, nhưng cậu cô vẫn không muốn gặp mợ cô, liên lụy tới đối với An Khả cũng không có trách nhiệm làm ba, trái lại đặc biệt thích cô và Nam Vi Vi, nhất là bộ dạng lớn lên của Vi Vi rất giống ông.

Thậm chí nhà họ An còn có tin đồn, An Nguyên hài lòng Nam Vi Vi làm người thừa kế của ông nhất.

Có đôi khi Nam An An cảm thấy, ông cụ yêu An Khả hơn nhất định cũng vì nguyên nhân này, không được ba mình thích, với bất kỳ người con gái nào mà nói đều rất đau lòng.

Có An Nguyên nói chuyện với cô, bầu không khí trong phòng khách tốt hơn rất nhiều, nhưng mà lúc từ đề tài bài vở và bài tập thoáng cái chuyển sang bạn trai cô, không khí có chút tế nhị.

“An An, cậu nghe nói con mới có bạn trai mới...” Lời An Nguyên vừa thốt ra, An Khả đã khóc lóc chạy ra ngoài.

Bầu không khí lúng túng, Nam An An chỉ có thể gật gật đầu, cô đã có chút đứng ngồi không yên, lại trò chuyện mấy câu với An Nguyên rồi chào tạm biệt.

Lúc đi đến vườn hoa thì nhìn thấy An Khả ngồi chồm hồm trong tuyết khóc, cô vừa đi qua An Khả liền vọt đứng dậy rống to với cô một câu: “Chị rất đặc ý phải không? Tôi không cần chị giả mù sa mưa an ủi và đồng cảm!” Nói xong còn hất một nắm tuyết to về phía cô, chính xác là một quả cầu tuyết.

Nam An An tránh nhanh nhưng vẫn bị quả cầu tuyết kia đập vào, vì né tránh quả cầu tuyết cô ngồi chồm hồm trên mặt đất, cổ áo hở ra đón gió lạnh vì động tác của cô, mà quả cầu tuyết kia thì cứ như vậy chuẩn xác chui vào trong áo lông cô còn chưa kịp kéo khóa và cổ áo lông, Nam An An bị lạnh đến giật mình, thời tiết hôm nay, điều này thật sự là quá kích thích....

Cô nhìn thoáng qua An Khả đã khóc đến mắt cũng đỏ ngầu vô tội nói: “Tôi chỉ là đi ngang qua....” Trời mới biết từ đầu cô đã không có ý định an ủi và thông cảm với An Khả.

Sau khi ném Nam An An một quả cầu tuyết to, một lần nữa An Khả lại ngồi chồm hồm xuống mặt đồ au thờ hồng học, khoe mắt liếc Nam An An bên cạnh cô ta, cũng ngồi chồm hồm trên mặt đất....

Cô ta hít hít mũi cho rằng Nam An An muốn an ủi cô ta, nhưng nhìn thấy Nam An An hốt một vốc tuyết to vo thành hình tròn nắm trong tay rồi đi ra.

Chính là cứ như vậy mà đi....

Đi được một đoạn, thì An Khả thấy Nam An An đột nhiên xoay người, một quả cầu tuyết to mang theo tiếng gió bay về phía cô ta.

Thoáng cái “Bốp” nện vào ngực cô ta.

An Khả: “....”

An Khả tức giận: “Nam An An!”

Nam An An cũng không thèm quay đầu lại, lưng phóng khoáng hướng về phía An Khả phát phát tay, xa xa chợt nghe thấy tiếng An Khả khóc lóc giận dữ.

Cô chạy trốn rất nhanh, trong sân nhà họ An còn có người cô không tiện cởi áo, có trời mới biết ngực cô đã bị quả cầu tuyết kia làm buốt đến có chút tê dại.

Nam An An chạy ra cửa chính nhà cũ họ An thì thấy xe Khương Minh, cô chạy chậm chậm qua mở cửa xe chui vào hỏi Khương Minh: “Thầy, anh vẫn đang chờ em sao?”

Khương Minh gật gật đầu, đang muốn nổ máy xe thì hơi dừng động tác lại.

Khóe mắt liếc thấy Nam An An cẩn thận nghiêng người, duỗi tay thò vào trong áo lông của cô.

Nhìn theo tay thấy hình dạng hơi phình ra, chính xác hẳn là ngực bên trái.

Khương Minh dơ tay điều khiển nhiệt độ trong xe xuống thấp nhưng vẫn cứ có cảm giác hơi khô nóng, đầy trong đầu đều là 'làm gương sáng cho người khác' An An còn nhỏ dại, chột nhìn thấy tay Nam An An sờ tới sờ lui ngực của cô, sau đó lấy ra ... Một nắm tuyết to.

Hết

Oa oa bệnh bị cầm tét laptop bây giờ mới đọc được huhu.

Hai người tiếp xúc quá thân mật hôn gián tiếp, uống nước miếng trắng trợn của nhau thế thì ai nghĩ được Nam An An lãnh cảm đây?

Thầy Khương à, thầy là tầng lớp tiến bộ tri thức, thầy đảm nhiệm một công việc hết sức cao quý như thế nhưng cũng đừng hờ một tí là miệng đắng lưỡi khô như thế chứ.

Bữa trước là gọi điện thoại "cứng" thật n ay chỉ là lấy tuyết ra thôi mà chặc chặc...

Khương Minh phải học hỏi thêm mấy anh quân nhân năng lực tự chủ rồi. Chưa gì thấy thương cho tính phúc quá độ sau này của Tiểu An nha.

Thiệt là ghét An Khả mà, con người giả tạo level max ý.

Cũng ghét ông ngoại An nữa, cháu chắt con cái thì phải thương như nhau chứ, đứa nào ngoan ngoãn hiếu thảo thì mình yêu hơn thì còn đúng đằng này lại thiên vị yêu thương vào nhờ giống mình chả khác nào loài nào giống nấy, nguu tầm nguu mã tầm mã sao, nếu gen ông ngoại An xấu vậy là chỉ thích kẻ xấu à, cơ mà ông ngoại An quả thật chả tốt đẹp gì.

Cám ơn ss nha! Lảm nhảm như thế chắc đủ nhưng do bức xúc quá haha.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 27

Áo lông của cô không kéo khóa lại, bên trong mặc một chiếc áo cổ màu trắng cổ áo lông bị cô kéo hơi mở, lộ ra một mảng lớn làn da trắng nõn và xương quai xanh như ẩn như hiện. Nam An An cúi đầu, từ góc độ của Khương Minh có thể nhìn thấy đường cong xinh đẹp phần cổ và gò má, trên lông mi dày của cô có một ít tuyết rơi xuống tan ra làm ướt lông mi, lông mi đen tuyền dày dặn thấm nước trơn bóng che phủ trên đôi mắt, càng tôn lên làn da trắng nõn nà.

Nhất là động tác vừa nãy của cô, là một người đàn ông, rất khó để trong đầu anh không suy nghĩ miên man ....

Khương Minh hắng giọng, mắt không nhìn nơi khác khỏi động xe.

Khoảnh khắc lúc anh nhún ga Nam An An đột nhiên hỏi: “Thầy, thầy uống thuốc sao?”

“....” Khương Minh không phản bác được, hai người chúng ta rốt cuộc là ai cần phải uống thuốc hơn đây.

Nam An An thấy Khương Minh không nói gì bèn nói lời có tình ý sâu xa: “Thầy xem, thầy cảm cúm còn chưa khỏe đó.”

Khương Minh hơi hột nói: “Nhanh khỏe thôi.”

Không chịu được nữa Nam An An một lời chỉ ra: “Nào có, vừa nãy thầy luôn ho khan, hơn nữa mặt thầy rất đỏ.”

Khương Minh: “.....”

“Thầy, có phải thầy phát sốt rồi không...” Cô nói xong rồi lập tức đứng lên, không chờ Khương Minh kịp phản ứng đã đi lại gần, dùng trán mình chạm vào trán anh nghi hoặc nói: “Không có nóng mà.”

Khương Minh gật gật đầu, nói câu “Ngồi đi” cuối cùng thật sự khởi động xe.

Chỗ ăn cơm là nơi mà họ lái xe tìm rất lâu mới tìm được, dù sao mừng một đầu năm chỗ bằng lòng mở cửa hàng cũng không nhiều lắm.

Chọn món xong Nam An An khẳng khẳng cầm ví tiền của mình lấy thẻ ra, tầm mắt Khương Minh nhìn thấy trong ví tiền của cô có một tấm hình chụp chung, trên hình chụp chung là một người đàn ông đẹp trai ôm cô gái nhỏ mặc áo lông mềm như nhung giống con thỏ nhỏ màu trắng, bộ dạng cô gái như hoa như ngọc, một tay ôm cô người đàn ông một tay sờ vào lỗ tai dài dựng thẳng đứng của mình, biểu cảm trên khuôn mặt còn mang theo chút nghi ngờ không rõ nguyên nhân và hoảng hốt.

Cảm nhận được ánh mắt anh, Nam An An vội vàng khép ví tiền, lại nghe Khương Minh từ từ mở miệng nói: “Em còn chưa đưa quà tặng năm mới cho anh đó.”

“Vậy anh muốn gì?” Nam An An nói xong mới nhớ tới, cô chính là quà tặng năm mới của anh, nhưng mà kiểu “Chính là em” trong

hoàn cảnh đối mặt với Khương Minh thì cô không thể nào nói ra được.

Khương Minh lười biếng tựa vào ghế sofa, dơ tay chỉ chỉ ví tiền đang đóng cửa cô.

Nam An An: “....”

Khương Minh bổ sung thêm: “Anh không có ảnh chụp của em.”

Nam An An đấu tranh: “Bây giờ anh có thể chụp một tấm....”

Khương Minh xoay xoay cái ly ấm áp trong tay làm như không chú ý để nói: “Anh thích tấm này.”

Cuối cùng, Nam An An vẫn mang tấm ảnh đáng xấu hổ kia cho Khương Minh, trên đường trở về Khương Minh mang cô qua cửa hàng tổng hợp mua rất nhiều đồ dùng hàng ngày, truyện của Lê, Quý, Đô-n, Nam An An phát hiện Khương Minh người này, cường thế nhưng cũng rất nội tâm, nói ví dụ như anh rất không thích dùng tiền của cô, ví dụ như mua áo ngủ cho cô... Cô cũng không biết áo bộ dạng ngủ kia trông thế nào, người chào hàng nói rất nhiều với Khương Minh, Khương Minh đã dứt khoát mua... Ba bộ.

Buổi tối Nam An An nằm sấp trên giường lớn trong phòng khách vừa xem phim vừa uống trà sữa, xem đến chỗ kích động tay run run một ly trà sữa to hất một nửa lên trên chăn, cô cuống quýt nâng ly lau chăn, vừa kéo chăn thì nửa ly trà sữa lại giội lên ga trải giường, lập tức thấm xuống dưới.

Trong ly trà sữa cô đổ rất nhiều mật ong --- điều này tuyệt đối là không thể nào ngủ tiếp được nữa.

Nam An An nghĩ cô vẫn nên sớm tìm Khương Minh hỏi còn có chăn và ga trải giường không, Khương Minh không đóng cửa, Nam An An gõ cửa lấy lệ không có tiếng trả lời cô đẩy cửa ra thì nhìn thấy Khương Minh đang đưa lưng về phía cô thay quần áo, giống như là nghe thấy tiếng mở cửa phòng vang lên, áo len mỏng màu đen vừa cởi được một nửa, lộ ra đường cong rõ nét nhìn rất săn chắc lại không dư thừa của cơ bụng, và đường cong cơ thể như ẩn như hiện....

Nam An An dơ tay che mắt từ giữa kẻ tay nhìn động tác của Khương Minh tùy ý mà tự nhiên cởi áo len màu đen, để lộ xương quai xanh khêu gợi, vừa chậm rãi mặc áo ngủ vừa nhàn nhạt hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Nam An An thả tay xuống, mắt tự nhiên nói: “Em làm đổ trà sữa lên chăn, còn cả ga trải giường....”

“Nơi giường này của anh có ....” Khương Minh vừa nói tới đây đã nghe thấy Nam An An nói: “Tốt quá.”

Khương Minh hơi dừng lại, thích chí nheo mắt lại, hơi tinh quái bổ sung đầy đủ câu trước: “... Chăn.”

Đậu Tỉ tự mình đa tình lặng im một lát, trông đợi nói: “Vậy cũng được.”

Khương Minh nhìn cô một cái: “Em đi tắm trước đã.”

Nam An An không hiểu vì sao cầm áo ngủ màu trắng Khương Minh đưa cho cô đi vào phòng tắm, mãi đến lúc làn da của mình đã ngấm nước tới nhăn nheo mới đi ra ngoài, trên mũ bộ áo ngủ điên rồ lại có thể còn mang thêm hai lỗ tai thỏ, trắng nõn nà.

Cô muốn tháo hai cái tai thả xuống, cuối cùng cô đẩy cửa phòng tắm thò đầu ra hỏi Khương Minh còn có áo ngủ khác không, Khương Minh bày tỏ còn có hai bộ cùng kiểu dáng có màu hồng nhạt và màu vàng, Nam An An quyết định chấp nhận màu trắng.

Lúc cô đi ra từ phòng tắm, phòng ngủ to như vậy chỉ mở một ngọn đèn màu vàng ấm áp phía đầu giường, dưới ánh đèn mờ tối Khương Minh lười biếng dựa vào đầu giường, hai chân dài dề lên nhau ở cùng một chỗ.

Nam An An không hiểu sao cảm thấy có chút nguy hiểm, nhìn giường đã trải hai cái chăn cô lại bò lên giường chui vào trong một cái, nói cho cùng lúc này cô đã nghĩ lệch lạc.

Có trời mới biết cô căng thẳng cỡ nào, kiểu vừa mới xác định quan hệ người yêu đã không biết làm sao rồi mà còn chung giường chung gối càng khiến cho cô có chút không kịp trở tay, nhưng mà cô lại rất sợ cô từ chối làm Khương Minh mất hứng.

Rất nhiều khi trong lòng cô không tiêu hóa hết ảnh hưởng của Hà Nhạc mang lại cho cô, nhưng cô không thể phủ nhận, Hà Nhạc khiến cho cô đối mặt với tình cảm trở nên tự ti và nhát gan hơn.

Giống như bây giờ, rõ ràng cái gì cô cũng chưa chuẩn bị tốt, nhưng lại sợ dưới tình huống như vậy chạy đi chỗ khác ngủ sẽ làm Khương Minh cho rằng cô kỳ cục, Nam An An vừa quần chặt chăn cho mình, Khương Minh đã tắt đèn.

Trong bóng tối, Nam An An cảm giác giường lún xuống, hình như Khương Minh cũng đã nằm xuống.

Cô quán trong chần, căng thẳng tới nỗi không nhúc nhích, theo bản năng ngừng thở.

“Ngủ ngon.”

Giọng Khương Minh trong bóng tối mang theo chút sức mạnh làm yên lòng người ta, Nam An An cũng nhẹ giọng nói một câu ngủ ngon.

Sau khi ánh mắt thích ứng với bóng tối, cô mới dần dần thấy rõ Khương Minh không đắp chăn.

Nam An An dựng thẳng lỗ tai, sau khi nghe thấy tiếng Khương Minh hít thở đều đặn mới cẩn thận từ trong chần chui ra, nửa quỳ bên người Khương Minh giúp anh đắp chăn, đồng thời quán rất kín kẽ, lúc sờ quán chần phía bên kia người chân cô mềm nhũn thiếu chút nữa ngã quỵ xuống trên người Khương Minh, cũng may cô nhanh trí lấy tay chống lên giường, nhưng mà cô ấn phải gì đó có chút cứng rắn, hơn nữa còn có xu hướng càng lúc càng cứng rắn hơn, Nam An An thu tay về giống như bị điện giật.

Theo khả năng của cô thì hình như có lẽ biết cô ấn nhầm cái gì rồi, cũng may vừa nãy cô không dùng lực.

Nam An An đợi lúc lâu, thấy Khương Minh giống như không tỉnh mới hạ quyết tâm tiếp tục sự nghiệp vĩ đại quán chặt chần, mãi đến lúc quán chặt kín Khương Minh mới yên tâm trở lại trong ổ chần của mình, thật giống như ngăn cách một lớp chần bông có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Trong bóng tối, Khương Minh chờ cho người bên cạnh mình ngủ, mới di chuyển xóc chần lên rất nhẹ nhàng, muốn xuống giường đi

tắm.

Nhưng anh chỉ vừa động đậy một tý, hô hấp của Nam An An đã rối loạn --- “Thầy, anh không ngủ được à?”

Khương Minh ừ một tiếng, thì nghe Nam An An nói: “Nếu không thì, em đọc chú thanh tâm cho thầy.....”

Khương Minh: “.....”

###

Kỳ nghỉ đông của đại học phía Tây không hề dài, trước khi bắt đầu khóa học thi nghiên cứu sinh thì mở đợt thi vòng sơ khảo, con người Nam An An chưa bao giờ đột phát quá như thế này --- điểm của cô vượt qua con số ba mươi điểm ngày trước của học viện tài chính đại học phía Tây, có thể nói lúc thi vòng hai bài kiểm tra của cô thể hiện không có vấn đề gì thì nhất định có thể vượt qua.

Nói là nói như vậy, thật sự đến hôm thi vòng hai Nam An An vẫn cứ cực kỳ căng thẳng, trước khi vào địa điểm thi vẫn luôn cầm cuốn sách nhỏ lật qua lật lại học thuộc lòng.

Một nữ sinh bên cạnh cô trông thấy cô căng thẳng như vậy, cười sấp lại gần cùng xem nội dung trên quyển sách nhỏ của cô, nhìn một lúc rồi hai người bắt đầu trò chuyện.

Nam An An cảm thấy nữ sinh này nhìn có chút quen mắt, mà nữ sinh đang hết sức phấn khởi theo sát cô nói chuyện phiếm: “Tớ là Du Thu, tên hơi lạ nhỉ, tớ biết cậu là Nam An An, đúng rồi, cậu muốn mua được đại thần nào thế? Tớ thích nhất là Khương Minh đó.”

Nam An An gật gật đầu, nữ sinh cười títt mắt nháy nháy mắt với cô, ghé sát vào bên tai cô hạ giọng: “Cậu đừng để ý, tớ biết quan hệ của hai người, tớ chỉ đơn thuần là sùng bái thầy ấy mà thôi.”

Cô ta nói như vậy Nam An An mới nhớ tới, hình như cô ta chính là nữ sinh ngày đó không gõ cửa đã chạy vọt vào văn phòng Khương Minh, nghĩ đến dáng ngồi lúc ấy của bọn họ Nam An An có chút xấu hổ.

Lúc thi vòng hai, Nam An An cảm thấy biểu hiện của mình cũng không tệ lắm, lúc cô trả lời câu hỏi viện trưởng luôn cười títt mắt nhìn cô, điều này làm Nam An An có chút vui vẻ cũng có chút mát mát, nếu như không có gì bất ngờ, cô hẳn là sẽ không trở thành sinh viên nghiên cứu sinh của Khương Minh rồi.

Một năm này cô phấn đấu vì đạt được mục tiêu này, có phần mất đi ý nghĩa ban đầu.

Vào cuối tháng tư, danh sách nghiên cứu sinh của học viện kinh tế đã thông báo, quả nhiên cô chỉ là một trong các học trò viện trưởng nhận năm nay, mà người nữ sinh tên là Du Thu, thì viết đăng sau tên Khương Minh, cũng là nữ sinh nghiên cứu sinh duy nhất trong hai năm này Khương Minh hướng dẫn.

Tối hôm biết kết quả, Nam An An quay về ký túc xá mới biết được sau bài viết trên bbs trước kia kết quả nghiên cứu sinh chiều hôm đó lại một lần nữa bị đưa lên trang đầu, nhưng chủ bài viết không xuất hiện nữa. Đối với việc này Đường Viên còn vào trong bài viết nhiều lần muốn chủ bài lòi ra để trực tiếp ăn ph*n.

Chủ bài hoảng sợ cũng không làm lòng Nam An An dễ chịu chút nào, nếu không phải vì bài viết này, sau đó cô đã có thể danh chính

ngôn thuận theo sát Khương Minh học hỏi, đứng trong văn phòng Khương Minh, đi ra đi vào cùng với Khương Minh, mà về sau người này đã biến thành Du Thu rồi.

Nhiều lần Nam An An đi văn phòng Khương Minh tìm anh, đều thấy Du Thu ở đấy.

Mỗi lần cô ta thấy cô tới đều tỏ ra tự nhiên thoải mái, truyện LQĐôn, còn rất quen thuộc theo sát chào hỏi cô, trong lòng Nam An An rất không thoải mái cũng không thể nói gì hơn, dù sao Khương Minh cũng là người hướng dẫn của cô ta.

Mà tốt nghiệp học kỳ luôn khó chịu nhất, bắt đầu tiến hành bảo vệ luận văn tiến sĩ, Khương Minh cũng càng ngày càng .... Bận rộn hơn, thậm chí một tuần không gặp anh được mấy lần.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 28

Nam An An ngồi trong ký túc xá nghĩ bản thân mình có nên chủ động đi tìm Khương Minh hay không, nhưng mà mấy ngày rồi không gặp anh, cô đã bắt đầu thấy nhớ, loại cảm giác mới lạ này mười lần yêu đương trước Nam An An chưa từng trải nghiệm qua, mấy ngày vào buổi tối cô nằm trần trọc không yên nằm trên giường, thậm chí cô có chút nhớ nhung hoài niệm buổi tối hôm ấy bọn họ cùng giường chung gối.

Cô nằm cách chỗ anh rất gần, xen lẫn giữa hồi hộp là kèm theo chút kích thích khó hiểu, giống như vừa chờ mong lại vừa như trốn tránh.

Mỗi một lần giường rung rung cô lại bắt đầu hồi hộp, trong bóng tối cô cảm nhận anh từ trên giường đứng dậy chỉ chốc lát sau trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Nam An An không biết vì sao Khương Minh lại kiềm chế, có lẽ là vì cô còn nhỏ, có lẽ là vì anh không muốn xác định tương lai bọn họ sớm như thế, lúc anh tắm xong trở về cúi người in một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, mang theo nước lạnh sau khi tắm có cảm giác hơi mát lạnh.

Nụ hôn khẽ giống như lông chim quét qua trán cô, có chút lạnh lẽo, có chút ngứa, giống như cảm lông chim nhẹ nhàng quét vào lòng cô.

Nam An An cúi đầu nhìn di động trong tay, trên màn hình là số máy của Khương Minh lúc cô hạ quyết tâm ấn số điện thoại của đối tượng, người cô đơn Đường Viên bên cạnh buồn bã nói: “An An, cậu dè dặt chút đi, cậu chính là nữ thần của khoa lưu thông tiền tệ chúng ta, mỗi lần đều là cậu chủ động tìm thầy ấy, như vậy có vẻ mặt cậu quá dày....”

Nam An An cẩn thận ngắm khuôn mặt to của A Bàn đang đắp mặt nạ lòng trắng trứng, mãi đến lúc thấy A Bàn xấu hổ xoa tay nhìn đi nơi khác mới thu hồi ánh mắt nói: “Tớ cảm thấy có lẽ mặt cậu càng lúc càng lớn hơn.”

Đứng ngoài quan sát Cổ Ly: “....”

Hình như các cô ấy nói không cùng một đề tài.

Đói bụng cả ngày hai mắt đã mờ A Bàn không phục chiến đấu tiếp: “Cậu mới mặt to, không tin chúng ta tìm chậu nước ngâm mặt vào đó, xem nước của ai tràn ra nhiều hơn.”

“Không cần,” Nam An An kiên quyết từ chối, cũng đúng lúc A Bàn khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi thì từ từ nói ra ba chữ: “Cậu sẽ uống.”

Cậu sẽ uống....

“Phốc” Cổ Ly phun lên màn hình, nín tay áo Nam An An bắt đầu xoa xoa màn hình: “Đậu Tí cậu đủ rồi đó!”

“Mẹ kiếp,” A Bàn quát to một tiếng, rồi sa sút tinh thần che mặt thở dài: “..... Quả nhiên cậu không yêu tớ rồi. Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc, cậu đã bắt đầu ghét bỏ tớ mặt to.”

Giữa lúc Nam An An đang muốn trả lời, di động của mình vang lên, thấy trên màn hình lóe lên hai chữ Khương Minh, cô vừa ấn nút trò chuyện vừa mặt mày hớn hờ ôm lấy cổ A Bàn, đưa miệng tới má lúm đồng tiền của A Bàn, hôn cô nàng một cái “Chụt” rồi nhàn tiện an ủi nói: “Ngoan, mặt cậu tuyệt đối không to.”

Cuối cùng bị nhan sắc mê hoặc A Bàn lập tức đỏ mặt, nhìn bóng lưng Nam An An vui vẻ đi ra ban công nghe điện thoại dựng thẳng ngón tay: “Kẻ lừa đảo! Những người bộ dạng xinh xắn đều là kẻ lừa đảo!”

“A lô, thầy” Nam An An nằm úp sấp trên sân thượng giọng nhẹ nhàng.

Tiếng nói Khương Minh xuyên qua ống nghe có chút trầm thấp, mang theo giọng điệu lười biếng: “Vừa rồi em hôn ai thế?”

Cách điện thoại, dường như cô có thể nghĩ tới bây giờ anh đang xoay xoay bút, thái độ lười biếng nhàn hạ, vì thế Nam An An bán đồng bọn nhỏ: “A Bàn...”

“Của anh đâu?” Âm cuối Khương Minh có chút kéo dài ra, lại còn hơi kéo từ ‘đâu’, từ cuối cùng như vuốt nhẹ tai cô, Nam An An lập tức hiểu được lúc trước các nữ sinh có nói nghe những lời này cũng sẽ mang thai, cô không phải sẽ, mà cô là muốn....

Nam An An quay đầu nhìn thoáng qua đám bạn đang kê mặt vào cửa kính ban công, để sát miệng vào di động, tim nhảy loạn ‘bùm bùm...’

Rất không dễ dàng mới hạ được quyết tâm, “Chụt” Nam An An che miệng, sao lại vang dội như vậy....

Bên kia điện thoại Khương Minh hài lòng cười một tiếng, giọng nói nghe qua cực kỳ sung sướng: “Anh ở dưới lầu.”

Vừa nghe thấy những lời này, Nam An An vui mừng chạy xuống, phía sau là A Bàn không cam lòng la lên “Rụt rè, rụt rè ôi chao rụt rè.....”

Nam An An chạy nhanh như gió tới đầu cầu thang liếc nhìn đã thấy Khương Minh đứng bên cạnh đèn đường, anh mặc một bộ màu đen áo khoác mỏng cài hai nút, áo khoác chỉ cài đến nút thứ hai, lộ ra bên trong áo sơ mi trắng, anh đứng đó dáng người thẳng tắp, cao lớn vững chãi. Sau buổi trưa ánh mặt trời đã bớt nắng, xem ra anh giống như một vật phát sáng, chỉ đứng nơi đó mà khiến cho mấy nữ sinh nhỏ giọng bàn tán.

Nam An An nhẹ nhàng chạy tới, kéo tay Khương Minh: “Thầy.”

Một câu nói khiến ánh mắt khác thường của mấy nữ sinh bên cạnh quanh quẩn trên người bọn họ, truyện Lê, quý, Đôn, Nam An An nhớ tới lần đó Khương Minh nói sẽ không muốn cô, theo bản năng muốn rút tay mình về, đầu ngón tay còn chưa rút ra đã bị Khương Minh trở tay cầm lấy, khi ngón tay thon dài mạnh mẽ của anh nắm tay cô hoàn toàn không thoát ra được.

Độ nóng trên đầu ngón tay truyền tới, Nam An An hạ mí mắt dùng đầu ngón tay ma sát lòng bàn tay Khương Minh.

Khương Minh đưa cho cô một phần bản thảo đã chỉnh sửa của luận văn cùng các câu hỏi và câu trả lời của phần biện luận thường gặp, đến lúc đám bạn cô đều đã gấp rút đến độ sốt đầu mề trán Nam An An mới càng lúc càng cảm thấy tình yêu thầy trò rất có lợi, tuyệt đối là chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Nam An An vui mừng cầm xấp tài liệu ngẩng đầu nhìn vào mắt Khương Minh: “Một tuần nay anh viết cái này?”

Khương Minh gật gật đầu, trên cao nhìn xuống thuận tay vỗ đầu cô một cái, nắm tay cô tùy ý đi về phía trước, Nam An An mừng rỡ tự mình sò sò đầu bước theo Khương Minh đi về phía trước, một tuần lo được lo mất lập tức đã tan thành mây khói khi anh gọi điện tới.

Đầu mùa hạ tháng tư trong Hồ Horseshoe (hồ có hình dạng kiểu móng ngựa) đã có mấy đóa hoa sen trắng nõn nà để nở rộ góc cạnh rõ ràng, làn gió nhẹ thổi qua một hạt sương nhỏ run rẩy run rẩy ngã nhào.

“Thầy” đi bộ ven đường bên cạnh Hồ Horseshoe, Nam An An không nhin được mở miệng.

“Hử?” Khương Minh cúi đầu nhìn cô.

Nam An An cười tí mắt ngẩng đầu: “Có phải anh chưa từng nói chuyện yêu đương?”

Khương Minh cười như không cười nhìn cô một cái, ánh mắt đen tuyền kia của anh trông thấy cô có chút chột dạ, mới trêu chọc nói: “Em tính tới dạy anh hả?”

Nam An An: “Không phải vậy, thật ra em muốn hỏi anh một chút, anh không bị nhan sắc mê hoặc sao?”

Khương Minh cẩn thận quan sát Nam An An trước mặt, hôm nay cô không buộc tóc, tóc đen rất dày lọn tóc hơi xoắn thả xuống trên vai, càng tôn lên làn da trắng ngần, đôi mắt xinh đẹp kia mang theo ý cười ấm áp nhìn anh, con người Nam An An vừa lớn vừa tròn, đen

lay láy, với ánh mắt chọn bạn gái của anh mà nói, Khương Minh lên tiếng: Đúng vậy.

Nam An An cười tủm tỉm gật đầu: “Vậy là được rồi, em xinh đẹp hơn Thu Du, đúng không?”

Đã nói xinh đẹp mà không tự biết sao?

Khương Minh tiếp tục lắng tai nghe cô nói: “Vậy anh sẽ không thích cô ta đúng không?”

Nếu lời này bị thanh mai nhà cô nghe được, nhất định sẽ lạnh lùng nói: “Ngộ nhớ anh ấy mù quáng thì sao!”

Trên đường đá xanh quanh Hồ Horseshoe cô nhìn anh nói cười ríu rít: “Thật ra em cũng có lòng dạ hẹp hòi.... Dù sao về sau thời gian cô ta ở chung với anh sẽ rất nhiều.” Nói ra lời này xong chính cô cũng cảm thấy giống như mình đang cố tình gây sự, dù sao sau này Du Thu là người học nghiên cứu sinh theo Khương Minh.

“Sẽ không.” Khương Minh nói rất kiên định, “Yên tâm đi, em có thể nghiêm túc yêu cầu anh, cũng có thể quang minh chính đại ghen tuông...” Giọng anh mát lạnh dễ nghe, ý tứ sâu xa: “Đây là đặc quyền của người làm bạn gái.”

Nam An An và Khương Minh một vòng rồi vòng đi xung quanh Hồ Horseshoe, tay cô vẫn nắm gọn trong lòng bàn tay anh, “Em thích đi chơi chỗ nào?” Đi đến đèn đường thứ ba Khương Minh thờ ơ mở miệng hỏi.

Nam An An suy nghĩ một lát: “Thật ra thì đi dạo xung quanh Hồ Horseshoe em cũng rất thích, Hồ Horseshoe đều là các bác sĩ học tập....”

Truyện của Lê_Quý_Đôn, trang khác là lậu.

Cô thấy Khương Minh liếc mắt một cái phát hiện anh thật sự đang chăm chú nghe thì tiếp tục nói hết: “Mỗi lần em nợ môn không làm được bài tập đến cuộc thi thi không tốt thì thích tới Hồ Horseshoe nhìn bác sĩ...”

“Bọn họ cho em động lực?” Khương Minh làm như không để tâm hỏi.

Nam An An ra sức lắc đầu: “Em xem bọn họ đi qua đi lại suy nghĩ bài tập, lẽ loi một mình không có bạn gái, thì cảm thấy em so với bước chân bọn họ --- bầu trời bay tới năm chữ, đây cũng không phải là chuyện lớn.

Giờ khắc này, Khương Minh không phản bác được, nếu Đậu Tỉ chỉ nói ra những lời bình thường thôi, anh cũng say mê.

Lúc trời bắt đầu tối Khương Minh lái xe mang cô đi xem phim, nói nghiêm túc, đây xem như là lần đầu tiên chính thức hẹn hò.

Hôm nay chiếc xe Khương Minh lái không phải là chiếc Volkswagen khiêm tốn màu đen kia, mà là một chiếc Maserati mui trần màu trắng, tới nơi Nam An An mới phát hiện Khương Minh mang cô đi xem phim ở rạp chiếu phim ô tô, lúc vào cửa Nam An An quả quyết chọn một phim kinh dị từ trong mấy bộ phim, anh chàng bán vé còn tặng cô một hộp bỏng ngô to.

Lúc họ lái xe tiến vào chỗ dừng, bãi đậu xe to thế mà đã có rất nhiều xe đậu đó rồi, sau khi tìm được chỗ điều khiển xong kênh chờ bắt đầu, Nam An An thoải mái dựa vào trên ghế duỗi thẳng lưng ôm

hộp bỏng ngô chờ bắt đầu chiếu, hoàng hôn đầu mùa hạ gió hiu hiu, thổi vào làm người ta sảng khoái tinh thần.

Nam An An dứt vài miếng bỏng ngô vào miệng mình mới nhớ tới di chuyển hộp bỏng về phía Khương Minh một chút, Khương Minh không thò tay ra lấy.

Cũng đúng, Khương Minh hẳn là không thích những thứ đồ này, Nam An An yên tâm thoải mái chuyển bỏng ngô qua tay mình cầm hai nắm ra, tầm mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình còn tay trái đang muốn đưa vào miệng, cổ tay đã bị cầm....

Trong bóng tối tay cô bị kéo tới bên miệng Khương Minh, tay Nam An An run lên một viên bỏng ngô còn rớt ra ngoài, cô nghiêng mặt qua thì nhìn thấy Khương Minh cúi đầu cuốn bỏng ngô vào trong miệng, bạc môi xẹt qua đầu ngón tay cô, không đợi Nam An An rút tay về, đã cảm nhận được nhiệt độ từ đầu lưỡi anh, mãi đến lúc cô thu tay, dường như độ nóng kia đã dừng lại trên đầu ngón tay.

Độ nóng trên mặt Nam An An đã có thể luộc được trứng gà, cô dùng ngón trỏ cầm một vốc bỏng ngô tự mình ăn, nhìn màn hình lớn không chớp mắt, có trời mới biết con quỷ nào lại xuất hiện nữa.

Cô đang nhìn ma quỷ, Khương Minh đang nhìn cô, ánh mắt nóng rực hắt lên mặt cô như ánh sáng đèn trên sân khấu, mãi đến lúc mặt Nam An An hoàn toàn bị đốt cháy.

Một tiếng thì thầm “Ừm” từ trên chiếc xe mui trần sát bên cạnh bọn họ truyền đến, Nam An An cẩn thận nghiêng mặt qua thì nhìn thấy chiếc xe mui trần màu vàng đang lắc lư kịch liệt trong màn đêm lờ mờ, trong phim đang chiếu tới cảnh trước giờ kẻ giết người lên sân khấu, bối cảnh âm nhạc gần như không có mà chỉ có xung

quanh người yên tĩnh vắng lặng, trong lúc bên này im ắng thì tiếng thở dốc trầm thấp bên cạnh càng lúc càng rõ ràng....

Giống như trong không khí đều có mùi mập mờ, Nam An An đỏ mặt quay đầu thì đối diện với ánh mắt Khương Minh.

Ánh mắt kia quá chuyên tâm, chuyên tâm đến mức cô không dời mắt ra được.

Trong không gian yên tĩnh, Nam An An gần như có thể nghe được tiếng tim đập, bùm bùm từ từ hoàn toàn khớp với tiếng nhịp trống dồn dập trong phim, đông, đông, đông....

Khuôn mặt đẹp trai bức người lúc ban ngày của Khương Minh bị chìm dưới ánh đèn, tay anh đặt lên trên ghế lái phụ, từ từ cúi đầu.... Động tác chậm rãi như khi tới chỗ tòi lại trong phim.

Trong bóng đêm, khuôn mặt đẹp trai của anh dừng trước mặt cô, con ngươi đen như lỗ xoáy sâu không thấy đáy, bối cảnh là bầu trời sao rực rỡ vùng ngoại thành.

Ngón trỏ thon dài của Khương Minh đặt lên môi cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ dùng đầu ngón tay mở môi cô, ngón cái nâng cằm cô lên....

Hô hấp của Nam An An bắt đầu dồn dập, truyện của Lê, quý, Đôn, cả người cô đều nằm trong sự khống chế của anh, giống như có gì đó nhanh chóng đổ xuống, hoặc như có gì đó nặng nề, cô thấy anh gần trong gang tấc bao giờ cũng mang theo nét cong cớn lạnh lùng, bờ môi rõ nét môi mỏng kêu gọi, mãi đến lúc môi mỏng của anh chính xác bao phủ lên môi cô, đầu lưỡi tùy ý tham lam xẹt qua đôi môi mẫn cảm của cô....

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 29

Trong bóng tối, cảm giác đầu lưỡi ẩm áp ướt át của Khương Minh dò xét tiến vào, Nam An An kinh ngạc một giây rồi giống như con thỏ lập tức từ chỗ ngồi đứng bật dậy, kéo cửa xe ra không được dứt khoát hai tay chống lên cửa kính xe dùng bản lĩnh mạnh mẽ nhảy vọt ra ngoài, lúc chân rơi xuống đất còn hơi bị trọ, không thềm để ý đau đớn bứt rứt vừa nhảy vừa bật chạy đi.

Khương Minh còn chưa kịp phản ứng gì, bóng dáng Nam An An đã giống như gió lớn thổi qua, nghĩ tới bên ngoài gần như là vùng hoang vu, Khương Minh thả tay xuống vô lăng xe đuổi theo cô, cũng nhờ kỹ thuật lái xe giỏi mang được xe từ trong ra ngoài, vừa tới trên đường cao tốc thì giẫm chân ga tìm Nam An An dọc theo quốc lộ.

Vùng hoang vu, một cô gái nhỏ như cô cứ như vậy mà chạy ra ngoài.

Nam An An chạy rất nhanh dọc theo đường quốc lộ, mãi đến lúc mắt cá chân đau đớn cuối cùng cô không chạy được nữa mới bước chậm lại, khắp khiêng đi về phía trước.

Đường cao tốc rất rộng, nhìn con đường không quen trước mắt, trong phút chốc cô có chút mờ mịt.

Trên đường quốc lộ lúc này cũng không nhiều xe lắm, nơi đây rất vắng vẻ, người tới rạp chiếu phim ô tô chủ yếu là lái xe tới, tất nhiên đây cũng không có xe taxi, Nam An An hít hít mũi, so với lo lắng làm

sao để quay về trường học cô càng khó chịu hơn chính là lần đầu tiên hẹn hò đã bị cô phá hỏng hoàn toàn, trong khoảnh khắc Khương Minh hôn cô cô không biết mình bị làm sao, giống như đó là phản xạ có điều kiện.

Rõ ràng trong lòng chờ mong đã lâu, về sinh lý cũng không có khả năng kiềm chế được, nhưng mà nếu lúc ấy cô tránh được thì tốt, bây giờ.... Nhất định Khương Minh cảm thấy cô có tâm bệnh.

Cô rất giống một người bị bệnh thần kinh.

Không có một người nữ sinh nào khi hôn môi lại có phản ứng như thế này.

Nam An An thở phì phò từng ngậm từng ngậm, hai tay chống lên đầu gối dừng lại ven đường, trong lòng như có thứ gì đó chắn ngang....

Cô mới vừa ở cùng một chỗ với Khương Minh, rõ ràng cô thích anh như thế....

Cô đã từng một lần bởi vì bệnh tật của mình mà rất tự ti, nhưng trước giờ chưa có khi nào tuyệt vọng giống như bây giờ thế này.

Rõ ràng lúc trước cô nắm tay anh, hôn môi với anh, thậm chí chung giường chung gối với anh cũng không có vấn đề gì, cô còn khờ dại cho rằng mình đã tốt rồi.

Bây giờ tất cả đều trở lại điểm ban đầu.

Cô vẫn có bệnh, phải điều trị.

Giữa lúc Nam An An đang ngồi chồm hồm ven đường, một luồng sáng chói mắt đột nhiên chiếu rọi thẳng vào người cô.

Nam An An dơ tay che mắt từ giữa kẽ tay nhìn thấy xe Khương Minh đuổi theo sau, cô thấy Khương Minh bước xuống xe đóng sầm cánh cửa, sau đó đôi chân thon dài đi về phía cô, ngược chiều ánh sáng cô không thấy rõ vẻ mặt anh chỉ có thể nhìn thấy hình dáng anh, bóng dáng thon dài của anh được đèn đường phía sau che phủ một tầng quang sáng mờ nhạt.

Mơ mơ hồ hồ, trong đầu Nam An An có thứ gì đó chột lóe lên.

Cô ngây ngốc đứng tại chỗ mãi đến khi bị Khương Minh từ trên xe chạy xuống ôm chặt ngang eo, cả người như bay lên trời rồi lại được anh bế kiệu công chúa... Lúc lúng túng như vậy, quanh người cô đều là hơi thở nhàn nhạt mùi thuốc lá của anh.

Rõ ràng vừa rồi bị nụ hôn lưỡi dọa sợ, bây giờ được anh ôm vào trong ngực cô lại chưa bao giờ yên tâm giống như lúc này.

Khương Minh không nói lời nào bế cô trở lại xe, đặt lên chỗ ngồi, cúi người thắt dây an toàn “lách cách” một tiếng ấn vào chỗ ngồi bên trái của cô.

Xịch một tiếng, cửa xe cũng đã khóa lại, Nam An An thấy Khương Minh vòng qua mở cửa xe bên kia ngồi vào.

Cô cúi đầu im lặng không biết nói cái gì cho phải, Khương Minh dừng xe bên ven đường, khom lưng nâng chân đặt lên trên người anh, ngón tay thon dài xoa mát cá chân bị thương của cô.

Tư thế như vậy...

Chân của cô bị Khương Minh nhắc lên đặt trên người, cả người không tự nhiên đối diện anh.

Thấy ngón tay thon dài của anh vừa chạm vào mắt cá chân sưng lên của cô, Nam An An bị đau hít vào một hơi, cô đuối lý không nói chuyện, trên thực tế cô không biết nên mở miệng giải thích như thế nào về hành động lúc này, may mà Khương Minh cũng chưa hỏi gì, nhưng động tác trên tay lại càng nặng.

Đêm khuya yên tĩnh, bầu không khí trong xe im ắng.

Thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng kêu của ếch nhái ven đường.

Lẽ ra có thể đây là một đêm rất đẹp.

“Đau không?” Giọng Khương Minh trầm thấp, mang theo chút lạnh lẽo phá tan không khí im ắng trong xe, Nam An An lắc lắc đầu.

“Anh sẽ ăn em sao?” Giọng điệu Khương Minh chậm dần, lạnh lùng nghiêm mặt xoa mắt cá chân cho cô.

Nam An An cúi thấp đầu giống như học sinh tiểu học nghe lời dạy bảo của giáo viên, ngoan ngoãn lắc lắc đầu.

“Vậy em chạy làm gì?” Khương Minh dơ tay nâng cằm cô lên, xoay mặt cô về phía anh chậm rãi nói: “Nhìn thấy ma quỷ không phải là nên chui vào lòng bạn trai sao?”

“Hử?” Giọng nói trầm thấp của anh trong chiếc xe yên ắng khuếch đại vào lỗ tai cô, Nam An An có chút không phản ứng kịp lắc lắc đầu, đây là tình huống gì vậy trời?

Cô sắp làm bệnh cô tái phát.... Đây là nam thần cho cô lối thoát, còn thật sự kiêu ngạo làm gì nữa?

“Nói chuyện....” Khương Minh lạnh lùng nghiêm mặt, “Em là búp bê lật đật sao?”

Nam An An ngừng động tác lắc đầu vội vàng gật gật đầu, làm xong mới phát hiện không đúng lại ra sức lắc lắc đầu, thì nghe Khương Minh cười khế một tiếng.

Anh cười, toàn bộ bầu không khí trong xe đã dịu hẳn xuống, một chân Nam An An đã gác lên người anh, dứt khoát làm như vừa nãy anh nói là chui đầu vào trong lòng Khương Minh cọ cọ.

Cô như một người chết đuối, chỉ có thể liều mạng bắt lấy cọng rơm cứu mạng này.

“Em sợ...” Nam An An thì thầm nói, giọng có chút buồn rầu.

“Ừ, anh biết....” Khương Minh dứt khoát ôm cô người cô ngồi lên đùi mình, hời hợt nói.

“Lần sau sẽ không....” Giọng anh trầm thấp, câu cuối gần như là không nghe được, “Em còn nhỏ, không mang em đi xem phim kinh dị nữa.....”

Em còn nhỏ, lần sau sẽ không như vậy nữa....

Nam An An gác cằm lên hõm vai Khương Minh, anh đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, mang theo sức mạnh làm yên lòng người, Nam An An không biết lúc nào thì bản thân ngủ trong lòng anh, mãi đến khi Khương Minh dừng xe ôm cô lên lầu cô mới dụi dụi mắt, cả người có phần thả lỏng.

Được người ta ôm tới tận giường đắp kín chăn, Nam An An tự bản thân lẫn lộn quẩn mình vào trong chăn, qua một lúc lâu cảm giác có người xốc một góc chăn của mình lên, ngón tay thon dài mang theo chút mát lạnh đặt xuống nhẹ nhàng xuống rồi xoa mát cá chân.

Cuối cùng Nam An An ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn.

Khương Minh cúi người in một nụ hôn xuống trán sáng bóng của cô, rồi đi ra khỏi phòng cô.

Đèn trong phòng khách sáng suốt cả một đêm.

###

Thời gian đầu tháng năm, trong khoa có thông báo bảo vệ luận văn, Nam An An thấy ba giáo viên trong tổ mình có chút thở phào nhẹ nhõm một hơi, tên người chịu trách nhiệm đứng đầu phía trước bảo vệ luận văn chính là Khương Minh, hai người giáo viên khác một người là Hà Khánh Nguyên, còn lại là người mới về nước Hách Hinh.

Bảo vệ luận văn tốt nghiệp với Nam An An chính là sự kiện lớn cuối cùng của bốn năm khoa chính quy, chỉ có vượt qua bảo vệ luận văn cô mới có thể thật sự an tâm được.

Đêm hôm trước tổng kết thi bảo vệ luận văn cô lại phát bệnh táo bón, rồi bắt đầu nằm trên giường lẫn lộn lại không ngủ được, từ xế chiều bên ban kinh tế truyền tới tin tức, một phần ba số người trong ban kinh tế nợ môn, Nam An An không ngủ được, báo cáo xong ngay cả thần học hành A Bàn và ngôi sao không đứng hạng nhất thì sẽ chết Cố Ly cũng không ngủ được luôn.

Cuối cùng nhóm bạn quyết định nằm nói chuyện phiếm, từ chủ đề bạn trai chuyển sang chòm sao, chân dài Cố Ly thò ra khỏi nệm chà xát gan bàn chân Nam An An: “An An, Khương Minh thuộc chòm sao nào?”

Nam An An suy nghĩ một lúc: “Hình như... Là chòm sao Xử Nữ, tớ đoán vậy.”

Nghe thế Đường Viên cảm thấy rất hứng thú cũng thò đầu vào: “Có một vấn đề cần hỏi, từ nhỏ đến lớn tớ vẫn cực kỳ hoang mang...”

“Cái gì vậy?” Nam An An thấp giọng hỏi cô ấy.

Đường Viên hưng phấn cất cao giọng: “Cậu nói đi, vì sao chỉ có chòm sao Xử Nữ, mà không có chòm sao xử nam, là vì không có xử nam sao?”

Trong bóng tối Nam An An lắc đầu: “Không phải đâu, thật ra trước kia là có chòm sao xử nam, nhưng sau này đổi lại tên mà thôi...”

Mở ra cánh cửa thế giới mới Đường Viên lập tức ngồi dậy: “Đổi thành cái gì vậy hả?”

Nam An An nghiêm túc nói: “Người bắn súng.”

“Người bắn súng, người bắn súng và xử nam...” Rốt cuộc Đường Viên phản ứng kịp: “Mẹ kiếp, trả lại sự trong sáng cho tớ đi Nam Mạnh Mạnh!”

Tám chuyện cả một đêm ngày hôm sau lúc bảo vệ luận văn tinh thần của mọi người cũng không được tốt lắm, trang khác là ăn cắp,

ánh mắt Nam An An díp lại đã không mở ra được bị Cổ Ly một đường túm lên học viện kinh tế bảo vệ luận văn.

Lúc đám người bọn cô chờ ở bên ngoài lại gặp Du Thu, Du Thu vốn là phụ trách lớp phương pháp thực nghiệm, lúc bảo vệ luận văn bị phân đến tổ bọn Nam An An.

Nam An An ôm luận văn đã đóng dấu của mình đứng trên hành lang đi lại một vòng, trong lòng nặng nề hơn so với mấy đứa trẻ vượt qua được bảo vệ luận văn, dù sao các cô ấy chỉ lo lắng biện hộ, mà cô....

Từ tối hôm đó cô bắt đầu giống như liều mạng chuẩn bị bảo vệ luận văn, cũng may trong khoảng thời gian này Khương Minh cũng bận rộn, các bác sĩ bảo vệ luận văn xong thì chính là thạc sĩ bảo vệ luận văn, tiếp theo đó chính là một vòng lại một vòng các sinh viên chưa tốt nghiệp học viện kinh tế bảo vệ luận văn. Bọn họ giống như ngầm hiểu trong lòng mà không nói, ai cũng không nhắc lại chuyện tối hôm đó, cũng chưa gặp nhau.

Lúc Nam An An đứng ở cửa chờ đợi, thì nhìn thấy Khương Minh cầm mấy bài luận văn từ hành lang đối diện đi tới, anh mặc một áo sơ mi màu đen, chân thon dài được bao bọc bởi quần tây cắt may gọn gẽ, xa xa đi tới đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cô vừa định chạy lên nói với anh mấy câu, thì thấy Du Thu nghênh đón trước cả cô, vô cùng thân mật theo sát Khương Minh lên tiếng chào hỏi.

Khương Minh lạnh lùng mà xa cách gật gật đầu với Du Thu.

Nam An An thấy thế không đi qua nữa, thấp thỏm đứng trước cửa phòng thi biện luận, lúc Khương Minh đi qua người cô, thấp giọng nói câu: “Yên tâm.”

Giọng đề xuống rất nhỏ, cả người Nam An An đều thả lỏng, lúc cô tựa vào tường hệ thống lại lời mở đầu một lần nữa, thì Du Thu đi tới hạ giọng nói với cô: “An An, cậu và thầy Khương cãi nhau hả?”

Nam An An đáp lại bằng ánh mắt không hiểu vì sao, Du Thu khẽ sát vào tai cô đề giọng xuống càng thấp hơn: “Mấy ngày nay lúc tớ đi tìm thầy ấy, lên thấy tâm tình không được tốt lắm.....”

Nam An An lắc đầu nói câu “Không có.”

Du Thu giống như có chút thất vọng: “À...” một tiếng, thấy cô không hề quan tâm cô ta giải thích nói: “Tớ chỉ hỏi một chút, tớ không có ý gì khác, cậu sẽ không tức giận chứ?”

Nam An An thấp thỏm gật gật đầu, không nói thêm gì nữa một mình đứng trước cửa bắt đầu tập trung tinh thần chờ người thứ nhất đi vào là Đường Viên ra ngoài truyền đạt lại kinh nghiệm.

Du Thu cũng không tự mình làm mất mặt nữa.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 30

Giản Diệu rút một tờ giấy từ trong hộp giấy trên bàn đang muốn đưa cho nữ sinh đối diện bị cậu văng cà phê lên mặt, nữ sinh vừa lúc này khi cậu chơi bóng rổ còn hô cổ lên tức giận đứng dậy đi ra ngoài. Giản Diệu nhún nhún vai chuyển tờ giấy trong tay từ từ lau khoe miệng của mình, cầm quả bóng rổ của mình đứng dậy muốn đi lại có hứng thú nhìn thoáng qua tên đầu sỏ hại cậu lúc này phun cà phê, nữ sinh kia dựa vào ghế sofa thoải mái nhàn nhã bắt đầu khuấy ly cà phê, cô mặc một áo sơ mi không có tay màu hồng nhạt, tôn lên làn da cực kỳ trắng trẻo.

Từ góc độ của cậu vừa vặn có thể nhìn thấy chóp mũi cong cong xinh đẹp khi cô cúi đầu xuống, lông mi dày rậm rất dài, cũng không phải kiểu nữ sinh hay vênh lên trước sau như một, mà là dịu dàng buông xuống che phủ ánh mắt. Tóc cô tết buộc cao lên kiểu đuôi ngựa, đuôi tóc hơi xoắn, trên trán còn có tóc mai mềm mại --- với ánh mắt nhìn trước sau như một của Giản Diệu, mặc dù không nhìn thấy chính diện khuôn mặt nhưng hẳn là một người đẹp môi hồng răng trắng.

Vừa rống lên với cô xong người nữ sinh kia tay cầm nắm cửa đóng sầm đi ra, để lại người đẹp nhỏ bé thích thú nhấp một hớp cà phê tựa vào trên ghế sofa, một tay đặt lên tay vịn ghế sofa phơi nắng, cô nâng mắt thì đối diện với ánh mắt anh, Giản Diệu nở một nụ cười rực rỡ với cô, nữ sinh kia cũng lễ phép khẽ cười, quả

nhiên kinh diễm, nếu với đám nam sinh bọn cậu mà nói, rất có phong cách nữ thần.

“Ở đây có chỗ ngồi không?” Giản Diệu đi tới sờ pha hỏi.

Nam An An ngẩng đầu nhìn thoáng qua nam sinh cao lớn trước mắt, cầm lấy ly cà phê uống “Ừng ực” mấy ngụm xong gật gật đầu, ngoắc tìm nhân viên phục vụ thanh toán.

Giản Diệu buồn bực ngồi xuống, cô gái, tôi muốn hỏi chị có chỗ ngồi hay không là muốn ngồi cùng một chỗ chứ không phải muốn chị nhường chỗ cho tôi ngồi, tôi đây uống no rồi.

Nam An An lật đi lật lại tìm trong túi, không thấy ví tiền, không cam lòng lật đi lật lại lật tới lật lui vẫn không có, giữa lúc đang xấu hổ một tờ Mao gia gia màu hồng nhạt bày ra trước mắt, Nam An An nhận lấy tờ tiền cười cười với nam sinh, đưa tiền cho nhân viên phục vụ thanh toán sau đó nói với nam sinh: “Cảm ơn, cậu lưu số di động cho tôi đi, trở về tôi thanh toán cước phía điện thoại cho cậu.”

Giản Diệu vốn muốn làm Lôi Phong một lần (Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc - theo Wikipedia), nghe thấy người đẹp nói muốn số di động của mình thì tung tăng đặt túi xách trên lưng lấy từ trong túi ra một chiếc bút máy màu đen hơi hắt hàm về phía nữ sinh: “Tôi viết cho chị,” không chờ cô gật đầu đã vươn tay kéo tay cô qua đang muốn viết vào lòng bàn tay cô, nữ sinh giống như bị điện giật thu tay về cười cười xin lỗi, nhận bút máy trong tay anh ta: “Cậu đọc đi, tôi viết cho.”

Giản Diệu đọc số di động của mình, thấy nữ sinh cúi đầu hạ bút viết một dãy số vào lòng bàn tay, nét chữ màu đen trở nên đối lập với lòng bàn tay trắng nõn, viết xong số di động nữ sinh ngẩng đầu khẽ cười với cậu mang bút trả lại cho cậu, Giản Diệu phát hiện lông mi của cô dài rất đẹp, mặc dù hơi rũ xuống nhưng lông mi bên khóe mắt dài hơn cũng vểnh hơn, hơi có cảm giác tinh thần phấn khởi.

“Tôi tên Giản Diệu, Giản trong đơn giản, Diệu trong chói mắt.”
Giản Diệu theo bản năng bổ sung một câu, thấy cô cúi đầu nghiêm túc ghi tên mình vào phía sau dãy số, trong lòng không hiểu sao dâng lên một cảm giác vui vẻ.

Thấy cô đẩy cửa ra đi vào đại học phía Tây, mãi đến lúc bóng dáng càng lúc càng xa, Giản Diệu cất bút còn cười khẽ lần nữa, vừa rồi hình như nữ sinh cãi nhau với cô có nhắc tới tên cô --- Nam An An.

Tên này trong đại học phía Tây bọn họ tương đối nổi tiếng, Giản Diệu xoay xoay bút máy trong tay, quả nhiên đáng yêu trăm nghe không bằng một thấy.

Cậu quyết định phải học tập thật giỏi.

###

Khương Minh họp xong quay về vừa đẩy cửa văn phòng đã nhìn thấy Nam An An ghé vào sofa bằng vải mềm mại, chân gác lên miệng còn thích thú hát hò, ngẩng đầu nhìn thấy anh về cô hơi ngửa đầu ra sau nở nụ cười tươi tắn nói với anh: “Thầy, lớp trưởng bọn em nói muốn em lên hát trong đêm liên hoan tốt nghiệp của học viện.”

“Ừ” Khương Minh treo áo vào giá tiện thể cúi người còn cô thì ở tư thế ngửa đầu rất tự nhiên hôn vào miệng cô một cái, “Em muốn hát bài gì?”

Nam An An từ trên ghế sofa đứng lên, vui mừng khắp khởi nói: “Chính là bài hôm đó hát ---“

Khương Minh hài lòng ngồi lên sofa, một tay khoác lên tay vịn ghế sofa một tay khoác lên vai Nam An An, quyết đoán nói: “Đổi đi.”

“Em cảm thấy bài hát đó em hát nghe rất được mà,” Nam An An nháy nháy mắt, “Anh nói gì?”

Cho nên mới nói cho em đổi bài đi, ngón trỏ Khương Minh theo thói quen đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi nhàn nhạt hỏi: “Bài hát đó là em hát cho một mình anh, không phải sao?” Nói đùa à, làm sao anh có thể để cho Đậu Tỉ nhà anh đứng trên sân khấu hát với mọi người trong học viện kinh tế “Đường xá xa xôi chúng ta ở cùng một chỗ đi” được chứ?

“Hử?” Khương Minh hỏi lại lần nữa, Nam An An liền nhấc tay đầu hàng: “Được rồi, em đổi bài khác, em hát không nhiều bài, anh cũng đừng hại em.”

Nam An An nói xong cầm lấy di động tìm trên mạng bài hát thích hợp hát trong lễ tốt nghiệp, tay trái vừa vươn ra đã bị Khương Minh cầm đầu ngón tay, Khương Minh nhìn thấy trong lòng bàn tay cô rõ ràng là tên một người nam sinh và dãy số di động, trầm giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

“À” Nam An An giật mình, “Anh không nói thiếu chút nữa em đã quên, vừa rồi em với Du Thu ra ngoài uống trà chiều quên mang theo ví tiền, em trả lại cho chủ nợ của em bằng cước phí điện thoại.”

“Cùng uống trà chiều với Du Thu?” Khương Minh chính xác nắm được trọng điểm.

Nam An An gật gật đầu không nói gì, đang muốn trả phí di động mới nhớ tới hoàn cảnh bản thân mình bây giờ rất túng thiếu, nói xong nhìn về phía Khương Minh: “Thầy, thẻ ngân hàng anh có tiền không?” Tiền trong thẻ ngân hàng của cô đều trả cước điện thoại cho Khương Minh rồi, hơn nữa thấy hành vi bỏ ba quên mẹ của cô khi năm mới tới quá xấu xa, Nam Thị và An Dạng đều cùng không gửi tiền sinh hoạt cho cô, nếu không phải Cố Cầu Cầu nhà cô thu nhập hàng tháng 1000 Euro tiền sinh hoạt cô đã sớm chết đói.

Khương Minh quả quyết gửi tiền cước điện thoại cho số di động trong lòng bàn tay cô, sau đó nắm tay cô mang cô đi vào phòng rửa tay, Nam An An thấy Khương Minh nặn rất nhiều dung dịch rửa tay vào lòng bàn tay cô, chà xát kỹ càng ra rất nhiều bọt.

Ngón tay thon dài của anh vuốt ve lòng bàn tay cô, một tay kia cẩn thận chà sạch số di động trong lòng bàn tay cô, mãi đến lúc rửa sạch sẽ không còn để lại tí dấu vết nào mới mang cô đi ra ngoài, Nam An An tự mình vui vẻ một lúc, giáo sư Khương đây là ... Ghen tỵ?

Tan tầm, trên đường về nhà tiện thể Khương Minh dẫn Nam An An đi dạo siêu thị mua nước trái cây.

Đi qua quầy hàng bán đồ ăn vặt, Khương Minh đẩy xe cho Nam An An mua đồ ăn, vô ý ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Nam An An đứng

nơi đó không nhúc nhích.

Nam An An đang nhìn một đứa bé trai trắng nõn nà ngồi chồm hổm trên mặt đất bị mẹ bé kéo đi, vừa đi vừa la to: “Mẹ, con muốn kẹo bông gòn này, con muốn mà.”

Mẹ xinh đẹp của đứa bé lắc đầu, ngồi xổm xuống ôm lấy đứa bé kia: “Tiểu Thang con ngoan nào, trẻ con mới ăn thứ này, con đã là người lớn, không nên ăn thứ này nữa.”

Nam An An thấy “Người lớn” chưa tới ba tuổi cúi đầu mát mát, kiên quyết đi qua từ trên kệ hàng cầm năm gói kẹo bông gòn to bỏ vào xe mua hàng Khương Minh đang đẩy, tiểu gia hỏa, dì chỉ có thể giúp con đến đây thôi.

Không nghĩ đến Khương Minh đi tới, đứa nhỏ kia liền ôm lấy đùi Khương Minh, vô cùng thân thiết lắc lư kêu một tiếng “Chú.”

Khương Minh cũng chìa tay bế đứa nhỏ kia lên, còn cười cười với người mẹ xinh đẹp của đứa nhỏ.

Nam An An hơi sửng sốt, họ quen nhau, vừa nghĩ tới đây thì thấy một người đàn ông bộ dạng cao lớn đẹp trai đi tới vỗ vỗ vai Khương Minh, nhìn cô một cái nở nụ cười trêu chọc với Khương Minh: “Bạn nhỏ nhà cậu?”

Bạn nhỏ Nam An An không phản bác được, đã nghe Khương Minh tự nhiên mở miệng sửa lại cho đúng: “Bạn gái của em,” nói xong giới thiệu người đi tới với cô: “An An, đây là anh của anh Khương Miên, chị dâu anh, tiểu gia hỏa này là Tiểu Thang.”

Nam An An gọi theo người ta: “Anh, chị dâu, Tiểu Thang.....”

Gọi xong mới phát hiện mình quá tự giác, may mà có người còn tự giác hơn cô --- Tiểu Thang vươn vươn bàn tay nhỏ bé về phía cô, Tiểu Thang đúng là đội viên đội thiếu niên tiên phong tràn đầy tình cảm, chờ Nam An An cẩn thận chạm vào nó, tiểu gia hỏa kia nhẹ nhàng cọ xát ngực cô, gọi cô một tiếng “Thím nhỏ.”

Nam An An: “...”

Tiểu Thang cố chấp gọi một tiếng: “Thím nhỏ.”

Nam An An: “Haizzz.”

Tiểu Thang nháy nháy mắt: “Cô con nói, người nhà chúng con đều bị nhan sắc mê hoặc, chú con nhất định rất thích cô.”

Trên đường trở về Nam An An đều rất hưng phấn, dọc đường đi mặt mày hớn hờ dựa sát Khương Minh nói về Tiểu Thang “Ồi ghen nhà anh tốt quá, bộ dạng cháu nhỏ nhà anh rất khá.”

Tay Khương Minh đặt trên tay lái nghiêm túc đáp lại” Chúng ta nhất định càng xinh đẹp hơn.”

Chúng ta....

Tại Nam An An có chút nóng lên, cô giả vờ chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không nói chuyện, tim cũng đập rất nhanh không khống chế được. Từ khi cô bắt đầu biết mình có bệnh, thì chưa từng nghĩ tới tương lai xa vời như vậy, thế nhưng Khương Minh nhắc tới thế này, cả trái tim đều cảm thấy mềm mại hẳn.

Cô chưa mong chờ đứa bé tới như vậy, nhưng những lời này của Khương Minh thì còn êm tai hơn nhiều lời yêu thương khác.

Anh chưa từng nói “Anh yêu em,” nhưng những lời này giống như một ước hẹn --- nếu lúc một người đàn ông nghĩ tới tương lai xa xôi như thế cùng với mình, điều này vĩnh viễn dễ nghe hơn cả “Anh yêu em.”

Từ khi Khương Minh chấp nhận cô tới nay, Nam An An vẫn chưa cảm thấy chân thực, giống như một việc mà mình đợi đã lâu lắm rồi, lúc thật sự xảy ra ngược lại thường thường cảm thấy không thể tin được.

Khương Minh chưa từng nói câu Anh yêu em, không biểu hiện quá gì với cô, có đôi khi cô cũng hoài nghi, có phải anh vì mình theo đuổi anh hơn nữa mình còn là học trò của anh nên không thể từ chối mới chấp nhận mình, loại tâm tình lo được lo mất này vừa từ lúc mới bắt đầu đã không ngừng nghỉ, hơn nữa theo thời gian càng ngày càng chiếm giữ trong lòng cô.

Anh nói “Chúng ta” với Nam An An, như là một viên thuốc an thần.

Về đến nhà Khương Minh, Nam An An đã rất ‘quen việc dễ làm’ chạy tới mang trái cây để vào trong tủ lạnh, Khương Minh hầm xương trong phòng bếp, Nam An An chạy tới phòng khách mở loa tìm bài luyện tập. Từ nhỏ ngũ âm cô không được đầy đủ, lúc trước hát bài hát đó cho Khương là hát lâu lắm mới không sai nhịp, tìm được một bài hát theo mấy lần sau đó Nam An An có chút mệt nhọc, duỗi chân lên ghế sofa ôm gối ôm hơi hơi buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng cô lại về lúc mười hai tuổi năm ấy,

Cô tung tăng nhảy tới trước cửa phòng ngủ Nam Vi Vi, mặt mày hớn hở nói với chị cô: “Chị, đêm nay em sẽ đi gặp sư phụ em đó.”

Nam An An từ giữa sách giáo khoa môn vật lý ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói: “Đừng làm ồn, sư phụ nào chứ, đó chỉ là những tên gọi.”

Mười hai tuổi Nam An An cố chấp nói: “Em muốn đi.”

Nam Vi Vi khép sách vật lý cao cấp trong tay, nghiêm túc nói: “An An, hôm qua trên tin tức đã nói có cô gái nhỏ đi gặp bạn trên mạng bị giết chết, em nghe lời đi.”

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 31

Nam An An không nghe lời, cô vẫn muốn đi gặp sư phụ cô.

Đêm đó cô lúc ra ngoài cô lén lút ôm theo con dao Thụy Sĩ nhỏ bé, vừa mới đi tới cửa chính đã thấy Nam Vi Vi đeo túi xách đứng đó ngoắc ngón tay với cô, nói câu “Đi thôi,” cô ấy đứng đó, bối cảnh là một khoảng hoa tường vi nở rộ.

Cô vui mừng chạy tới ôm lấy Nam Vi Vi giờ ngón trở lên quơ quơ, cười tít mắt hỏi cô ấy: “Chị, không phải chị nói sư phụ em chỉ là một cái tên trong máy tính ư? Vậy sao chị còn đi cùng với em?”

Bao giờ cũng lạnh lùng cao quý chính là chị của cô, cô ấy nhìn cô một cái, không để ý cô giống như đang khiêu khích chỉ nhàn nhạt nói: “Làm sao chị có thể để em đi một mình chứ.”

Từ khi sinh ra chúng ta đã luôn cùng một chỗ, làm sao chị có thể để em đi một mình được.

Nam An An xoay người giờ tay ôm cổ Nam Vi Vi hôn nhẹ lên mặt cô ấy một cái, Nam Vi Vi chán ghét lau khóe miệng không có nước miếng rồi không chút do dự hôn lại cô một cái, Nam An An nắm tay chị cô miêu tả bộ dạng sư phụ trong tưởng tượng của cô --- “Em đoán anh ấy nhất định rất đẹp trai, ừm, vóc dáng rất cao, giọng nói cũng rất dễ nghe, em muốn gọi anh ấy một tiếng sư phụ, nghe anh ấy gọi em đồ đệ nhỏ yêu nghiệt....”

“Đằng sau có tảng đá” Nam Vi Vi kịp thời nhắc nhở cô một câu, cầm tay cô rất chặt tránh để cô bị ngã xuống, “Đi đường cẩn thận, đừng ồn ào.”

“Chỉ có khi đi đường cùng với chị em mới dám như vậy thôi,” Nam An An kéo tay nháy nháy mắt.

Nam Vi Vi nhún vai, đôi mắt xinh đẹp như hoa đào nhìn thoáng qua nhân nhật nói: “Chị thấy em rất để ý sự phụ em.”

“Chị quan trọng hơn anh ấy, quan trọng thế này này...” Nam An An rút hai tay ra vẽ một vòng tròn lớn trong không trung, “Nhiều như vậy đó.”

Tối hôm đó, hai cô nắm tay nhau đi xuyên qua con hẻm nhỏ bên cạnh cửa chính đại học phía Tây, đèn trong ngõ hẻm quanh năm chẳng sửa chữa không có chút ánh sáng nào.

Cả con hẻm nhỏ đến tối mà tĩnh mịch, như một con quái vật há miệng lớn, chỉ còn chờ các cô đi qua sẽ há mồm cắn nuốt luôn, lúc cô đi tới ngõ hẻm không hiểu sao đáy lòng dâng lên cảm giác bất an mơ hồ, cô lắc đầu như muốn ném đi dự cảm xấu đó đi, cuối cùng còn kéo tay Nam Vi Vi một đường đi tới dưới ngọn đèn đường sáng lờ mờ duy nhất trong hẻm nhỏ, lúc chỉ còn cách cửa chính đại học phía Tây một đoạn đường ngắn Nam Vi Vi dựa vào đèn đường nói với cô: “Em đi đi, chị ở ngay đây chờ em.”

Nam An An giơ đèn pin cẩn thận soi đường chạy tung tăng vòng qua mấy vũng nước đi tới cửa đại học phía Tây, sự vui sướng nhảy nhót trong lòng như muốn tràn cả ra ngoài, lúc sắp tới gần cửa ngõ thì nhìn thấy phía bên kia một bóng dáng thon dài tựa người vào cửa bên hông đại học phía Tây, bên cạnh còn có một người nam

sinh vóc dáng cao lớn cũng rất giống sư phụ cô, người kia cầm gấu bông nam sinh cũng giống vậy... cửa lớn đại học phía Tây rất nhiều người, nhất định sư phụ cô ở chỗ này.

Nam An An chậm chậm chạy tới, đang muốn mở miệng gọi một tiếng sư phụ thì cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, trang khác là ăn cắp, trái tim hung hăng đau đớn giống như là bị vò thành một nắm, trong nháy mắt tai ù ù như kiểu tất cả những buồn phiền đều nổ tung bên tai, ngẩn ngủ ngọt ngào sau đó hình như cô nghe thấy tiếng thét chói tai mơ hồ của Nam Vi Vi, gần như là vang bên tai, cô cảm đèn pin xoay người liều mạng chạy vào hẻm nhỏ sâu hun hút.

Con hẻm tối tăm như thế, dưới chân đường gồ ghề như không có điểm cuối, cô dẫm phải vô số vũng nước, bọt nước bắn tung tóe lên rồi lại rớt xuống, bên tai tất cả đều là tiếng gào rít của gió, Nam An An chưa từng nghĩ tới có một ngày cô có thể chạy nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới có một con đường sẽ dài như vậy.

Cô thở phì phò liều chết chạy như điên trên đường, gió trút vào trong miệng ngay cả cổ họng cũng đã đau rát.

Chạy một mạch tới dưới ánh đèn đường mờ tối, cô thậm chí không kịp đỡ đầu gối thở dốc đã nhìn thấy dưới ánh đèn đường lúc tối lúc sáng mấy tên đàn ông đè xuống người Nam Vi Vi, tay chúng đang xé rách quần áo cô, trong nháy mắt Nam An An như mất đi khả năng suy nghĩ, cũng hoàn toàn mất đi khả năng nghe, cô thấy Nam Vi Vi lắc lắc đầu với cô, hình dáng của miệng khi phát âm như là muốn cô chạy đi.

Tất cả máu trong người Nam An An thoáng chốc giống như chảy ngược lên đầu, cô giơ đèn pin lập tức xông tới hung hăng đập về phía một tên đàn ông trong số đó, đèn pin chiếu lên khuôn mặt hung

ác của tên súc sinh, cô bị tên súc sinh dễ dàng ném ra ngoài, đèn pin “lộc cộc lộc cộc” rơi từ tay cô ra ngoài.

Hung hăng nện lên đường lát đá đau đớn như thể cú va chạm đó khiến cả người cô vỡ nát ra, cô cắn răng đứng lên rút dao nhỏ trong túi ra xông tới áp lên tên súc sinh đang trên người Nam Vi Vi, cô không biết mình lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, toàn bộ đầu dao cắm vào một tiếng “Phốc” như khuếch đại vào trong tai rất rõ ràng, cô nghe thấy tên súc sinh kia kêu lên đau đớn, chất lỏng ẩm ướt tuôn ra thấm vào tay cầm dao của cô, trên tay kia bị chất lỏng sền sệt bắn tung tóe lên, ngay cả trong không khí đều là mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong bóng tối cô không biết cô đâm trúng tên súc sinh nào, chỉ là không dám buông tay sợ vừa buông tay tên súc sinh kia sẽ tiếp tục động tác, tên súc sinh hít vào một ngụm khí lạnh giờ tay che miệng vết thương. trang khác là ăn cắp đồ xấu xa, Nam An An hoảng sợ bên tai kia nghe thấy tiếng kêu đau của một tên súc sinh khác, rồi lại có một tên ngã nhào xuống chân cô, cô cẩn thận buông tay nắm dao ra, ngẩng đầu nhìn thấy dưới ánh đèn đường lúc sáng lúc tối có một bóng dáng thon dài nghiêng người hung hăng đá lên gáy tên súc sinh cuối cùng, tên súc sinh kêu đau một tiếng rồi nằm úp sấp trên đất, sau đó cô bị người ta ôm ngang eo....

....

Lúc nghe thấy tiếng khóc òe nén của Nam An An, Khương Minh đang hầm xương trong phòng bếp, anh vội vàng ném thìa xuống chạy tới phòng khách thì nhìn thấy Nam An An cuộn mình trên ghế sofa, cô cuộn thành một khối nghiêng người đưa lưng núp lui ra phía sau ghế sofa, Khương Minh ôm cô từ ghế sofa ra, cô nhắm chặt mắt miệng kêu gào không ra tiếng, tay vẫy vẫy như liều

mình chống cự khóc đến cả người căng cứng. Khương Minh ôm chặt người trong lòng nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, cảm giác Nam An An trong lòng anh không căng thẳng như lúc nãy nữa, đầu cô đặt vào hõm vai anh, với một tư thế tin tưởng tuyệt đối.

Từ khi bắt đầu quen biết Nam An An anh từng chứng kiến bộ dạng cười tíu mắt của cô, bộ dạng mày tươi như hoa, bộ dạng tinh thần phấn chấn, từng chứng kiến cô xinh xắn mềm mại, lúm đồng tiền rất sâu, nhưng chưa từng thấy cô khóc lần nào.

Giống như không kể thời gian thay đổi thế nào, cô vẫn là Tiểu Quyển ở thế giới rải đầy ánh mặt trời của anh cách phía trong màn hình, vẫn là đồ đệ nhỏ yêu nghiệt đứng cùng anh nói đôi chim uyên ương sau lưng anh là “Ngỗng ngỗng ngỗng.”

Đây là lần đầu tiên anh thấy Nam An An khóc,

Từ sau khi Tần Nhiên qua đời, Khương Minh như biến thành một người khác, anh cũng không còn là chàng thiếu niên hăng hái trên sân bóng rổ đổ mồ hôi, cũng không còn là chàng thiếu niên trồng hoa ba tháng để tặng quà sinh nhật cho Tần Nhiên. Mười năm như một ngày chứng kiến tình yêu sâu sắc giúp nhau trong lúc hoạn nạn của ba mẹ, sau đó trong một đêm phá vỡ tất cả những thứ quen biết, anh thờ ơ với cuộc tình rách nát được người ta khen ngợi, bản thân mình cũng như tất cả tình cảm đều thu lại, anh thờ ơ nhìn ba anh khóc lóc nghẹn ngào, nhìn Tần Di chịu đựng đủ lương tâm lên án.

Anh chưa từng nói chuyện yêu đương, không đi tìm phụ nữ.

Cái gọi tình yêu là từ tốt đẹp, trong thế giới của anh bị làm bẩn đến mức triệt để, thế cho nên từ đầu anh đã không muốn chạm vào.

Ngay từ đầu, Tiểu Quyển trong mắt anh giống như một đứa bé, anh đã từng cực kỳ hâm mộ những thứ mà cô có --- gia đình đầm ấm, ba mẹ yêu nhau.

Về sau, cô đã trở thành tất cả lý do để anh chơi trò chơi kia, cái loại nuông chiều dung túng với đứa nhỏ vào lúc anh không biết đã từ từ lên men thành một loại tình cảm sâu sắc.

Thế cho nên, lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy Tiểu Quyển có nhắc tới khi còn nhỏ đã từng làm vỡ một góc của khóa đồng tâm, thì trái tim bắt đầu rung động không khống chế được.

Anh cho rằng sẽ không còn nhìn thấy cô gái nhỏ nữa, nhưng lại chân thực như vậy đứng trước mặt anh.

Cô dè dặt thích anh, cô viết trên weibo không đuổi kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên, cô nằm trên người anh không chút phòng vệ nào để anh xoa bụng cho cô, cô đứng ánh đèn đèn màu sắc sắc sỡ vươn tay với anh hát: “Đoạn đường xa xôi chúng ta ở cùng một chỗ đi,” trong đêm ba mươi cô chạy về nước cùng đón năm mới với anh, rõ ràng cô căng thẳng sợ hãi nhưng còn làm bộ dũng cảm dùng miệng môi chạm lên mũi anh ---

Tình cảm đơn thuần mà sâu sắc như vậy, Khương Minh biết cả đời này anh không cách nào có được.

....

“An An, An An” Nam An An ngủ mơ mơ màng màng chợt nghe giọng nói mát lạnh kêu tên cô bên tai, cô mở to mắt tầm nhìn còn có chút mơ hồ, hình như cô nằm úp sấp lên nơi nào đó, khuôn mặt bị cắn phát đau, Nam An An ngửa mặt lên lơ mơ trông thấy ánh mắt

đen như mực của Khương Minh, giọng nói anh như rất xa xôi, dần dần mới rõ ràng bên tai cô, Nam An An theo bản năng giơ tay dụi dụi mắt mới phát hiện không biết từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy mặt.

Tay dụi mắt bị cầm lên, cô trợn tròn nửa mắt nhìn thấy Khương Minh cầm cổ tay cô.

Khuôn mặt đẹp trai của anh phóng đại trước mắt cô, Khương Minh đưa tay bưng mặt cô, Nam An An vừa mới tỉnh ngủ còn có chút không hiểu vì sao, mãi đến lúc môi mỏng hơi lạnh của anh nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt cô, lông mi Nam An An khẽ run, làn môi mềm mại của anh từng chút từng chút hôn khô nước mắt trên mặt cô, hơi thở ấm áp của anh phun giữa lông mày cô, môi mềm mại mát lạnh như lụa cọ xát mí mắt cô, sau khi dính nước mắt của cô có chút ẩm ướt in lên mắt bên kia của cô, khẽ khàng hút từng chút một, mang theo lực dịu dàng nhất và nhiệt độ ấm áp nhất.

Giống như có ma lực, mắt chua xót của cô hết đau rồi.

Mà nước mắt khi anh bưng mặt từng chút từng chút rơi xuống, như được người ta nâng trong lòng bàn tay.

Nam An An cương cứng cơ thể hồi lâu mới duỗi tay ôm chặt cổ Khương Minh, mới vừa tỉnh ngủ cả người cô còn có chút buông thả.

Cô mơ một giấc mơ dài ời là dài, đoạn cuối giấc mơ vô cùng gần với thực tế.

Cô nhớ rõ sau đó ---

Tối hôm đó lúc cô kéo tay Nam Vi Vi về nhà, Nam Vi Vi đã nói đồng ý với chị, đây là bí mật giữa chúng ta.

Bọn cô nghiêm túc móc nghéo tay.

Một tuần sau đó, Nam Vi Vi nói với An Dạng muốn đến Mỹ trao đổi sinh viên, khi đó vừa vặn Nam Thị được một công ty đầu tư mời mọc liền mang Nam Vi Vi cùng đi sang Mỹ. Cô không biết Nam Thị nhanh như vậy đồng ý mang theo Nam Vi Vi đi vội vàng như thế là được mời hay có phải đã biết cái gì không, cũng không biết nhiều năm trôi qua như vậy An Dạng thường dẫn cô đi tìm bác sĩ tâm lý có phải là đã biết được chuyện xảy ra tối hôm đó hay không.

Cô giữ kín như bưng, chưa bao giờ dám nhắc tới đêm hôm đó, cũng không dám nghĩ lại, cứ giả vờ như không biết gì cả.

Rốt cuộc cô cũng không lên qq kia nữa, không còn chơi bất cứ một trò chơi nào, không còn gọi bất cứ một ai là sư phụ nữa.

Từ nhỏ đến lớn chuyện Nam An An hối hận nhất, chính là ngày đó rõ ràng có dự cảm không tốt cô vẫn kiên trì không quan tâm Nam Vi Vi ngăn cản đi ra ngoài tìm sư phụ cô, cô thường nghĩ nếu ngày đó cô không quyết tâm phải đi gặp sư phụ cô bằng được, thì Nam Vi Vi sẽ không ra ngoài với cô, chị ấy sẽ không gặp cảnh ngộ như vậy cũng không có chuyện đi tới nước Mỹ xa xôi.

Đây là chỗ bọn cô sinh ra, nhưng lại trở thành nơi Nam Vi Vi không bao giờ nguyện ý bước tới.

Rõ ràng là từ khi chưa sinh ra bọn cô đã ở cùng một chỗ, nhưng vì chuyện kia mà xa cách lâu lắm rồi.

Yêu thích thời niên thiếu, cô sớm không nhớ rõ.

Nhưng phần yêu thích mang lại sự quý trọng cho cô, đủ để cô khắc cốt ghi tâm cả đời.

“An An” giọng mát lạnh của Khương Minh kéo cô ra khỏi suy nghĩ, Nam An An cúi đầu ra sức chà xát nước mắt mình trong lòng bàn tay Khương Minh: “Em mơ thấy ác mộng, mẹ em giáng mấy cái tát, cả bên trái lẫn phải....”

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 32

Cô đen tối thế mẹ cô biết không nhỉ.

Khương Minh im lặng thuận tay nhéo nhéo khuôn mặt Nam An An đang chôn trong lòng bàn tay anh.

“Mùi gì thế nhỉ?” Nam An An ngửa mặt lên chăm chú hít hít cái mũi, “Xương sườn của anh!”

Nói xong Nam An An bay nhanh xuống phòng bếp, tiếc là khi đó đã muộn, lúc cô chạy tới đã nhìn thấy xương sườn hầm căn bản là đã thành xương kho rồi, đáy nồi đen thui, cô xắn ống tay áo bụng nổi lên, chạy tới tủ lạnh lấy củ khoai từ và nửa con gà chuẩn bị thể hiện bản lĩnh, nâng mắt lên đã nhìn thấy Khương Minh nghiêng người tựa vào cửa kính phòng bếp.

Ánh đèn phòng khách sau lưng anh chiếu tới, ngược ánh sáng ngay cả hình dáng cũng đẹp trai khiến người ta tim đập thành thịch....

Trời đã tối hẳn, Khương Minh dựa vào bên cạnh cửa dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, lúc tầm mắt anh và cô gái nhỏ nhà anh giao nhau cô nở nụ cười tươi tắn với anh, sau đó liền cúi đầu cầm củ từ chuyên tâm rửa sạch cắt thành từng miếng đều nhau, ‘giơ tay chém xuống’ củ từ trắng nõn nà ngay ngắn chỉnh tề xếp chồng lên nhau, Nam An An quay đầu cho Khương Minh ánh mắt mau khen ngợi em đi thì một giây sau dao chém xuống ngón trỏ của mình....

Máu lập tức tuôn ra, Nam An An nháy nháy mắt thấy chân dài Khương Minh thoáng cái bước tới đây cúi đầu ngậm chặt đầu ngón tay cô, cô sững sờ nhìn môi mỏng của anh mút nhẹ nhàng đầu ngón tay cô, t anh cúi thấp đầu từ góc độ của cô có thể phác họa được lông mi dày rậm của anh, chờ tới lúc ngón trở được buông ra đã không còn chảy máu nữa.

Ngón trở Nam An An hơi cuộn lại, thấy Khương Minh lấy hòm thuốc quay lại dơ tay vuốt thẳng ngón tay cô trong lòng bàn tay, sau khi bôi thuốc ngón tay hơi lành lạnh, cô cúi đầu thấy tay trái Khương Minh cầm băng gạc tỉ mỉ quấn một vòng lại một vòng, ngón tay thon dài của anh cầm băng gạc, tầm mắt chăm chú nhìn chằm chằm đầu ngón tay cô, dưới ánh đèn sáng rực rỡ của phòng khách, tất cả đều ấm áp khiến trái tim bút rút cả đêm của cô bình tĩnh lại.

Nam An An ngửa mặt tới gần dùng chóp mũi mình cọ vào người Khương Minh, bị anh thuận thế túm lấy chóp mũi, theo bản năng mở miệng hít thở trong nháy mắt đã bị Khương Minh hôn xuống.

Cuối cùng, Nam An An nâng ngón trở được băng bó cẩn thận theo Khương Minh tới quán ăn gặm xương sườn, khi ăn cơm còn nhận được một tin nhắn, lúc đó Nam An An một tay “Tàn tật” một tay ăn dính đầy dầu mỡ nhờ Khương Minh xem tin nhắn giúp cô,

Ngón tay thon dài sạch sẽ của Khương Minh mở di động cô ra, giọng nói mát lạnh dễ nghe ---

Lớp trưởng: Tiểu Cửu, sau khi tốt nghiệp đại học chúng ra sẽ tạm biệt nhau bốn ba tới góc biển chân trời, cho nên tớ muốn thứ bảy này bạn học thời trung học tụ tập một chút, hoan nghênh mang theo người nhà tới.

“Khụ khụ” Nam An An thiếu chút nữa bị nghẹn thịt, ban đầu khi cô nhờ Khương Minh xem giúp tin nhắn đã nghĩ tới kết quả xấu nhất chính là tin nhắn của người tên Hà Nhạc chứ không phải của ai khác, không nghĩ tới là bạn bè học chung thời cấp ba gặp mặt --- điều này đáng sợ hơn nhiều so với Hà Nhạc, dù sao Hà Nhạc chỉ là một người bạn trai cũ, mà bạn học cấp ba họp mặt --- đó chính là một đám bạn trai cũ.

Đến tối thứ bảy Nam An An rủ Khương Minh đi cùng với cô tới Cửu Trọng Thiên, có trời mới biết cô mong biết bao Khương Minh sẽ từ chối cô.

Người xưa nói, ‘người sợ nổi tiếng heo sợ mập,’ cô không mập, thế nhưng cô nổi tiếng --- chính là biệt danh lấy lòng bay xa, lúc bọn họ vừa đi tới cửa Cửu Trọng Thiên lớp trưởng đã kêu “Tiểu Cửu” rồi nhào tới ôm chầm lấy cô, lớp trưởng đại nhân liếc mắt một cái nhìn thấy Khương Minh phía sau cô bĩu bĩu môi --- “Tiểu Cửu, cậu lại đổi bạn trai rồi hả?”

Nam An An: “Ừ.”

Lớp trưởng đại nhân nháy nháy mắt về phía Khương Minh: “Chắc chắc, Tiểu Cửu bạn trai cậu ai cũng đẹp trai hết, tất cả đều là người cực phẩm....”

Nam An An không dám nhiều lời, viện cớ muốn ăn bánh ngọt liền kéo Khương Minh chạy vào trong, thật vất vả ôm được một đĩa bánh ngọt rồi cô kéo Khương Minh chạy vào góc phòng không có người, Nam An An đang bưng đĩa bánh ngọt vui sướng ăn chọt nghe Khương Minh nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Sao các cô ấy gọi em là Tiểu Cửu?”

Nam An An: “....” Nhất định anh không muốn biết nguồn gốc tên này đâu, nhất định thế.

Đáng tiếc lúc cô còn chưa kịp trả lời thì không biết từ lúc nào nam sinh bên cạnh chạy tới trả lời tiếp đó: “Bởi vì trong vòng một tháng Nam An An đã chín người bạn trai, người ta gọi là đã chín người, gọi tắt là Tiểu Cửu.”

Nam An An yên lặng đan hai ngón trở vào nhau, nghe Khương Minh không chút để ý hỏi cô: “Em nói đúng không?”

Nam An An thẳng thắn thành khẩn nói: “Em nói mười người.” Nói xong rồi thấp thỏm, lúc trước Khương Minh chỉ biết là cô có mười người bạn trai cũ, nhưng cũng không biết mười người này là kết giao trong vòng một tháng, cũng đã trong vòng một tháng. Hơn nữa khi Khương Minh biết chuyện cô có mười người bạn trai cũ lúc đó bọn họ chưa phải là người yêu, Khương Minh đã phun Fanta lên mặt cô.... Bây giờ, Nam An An nhớ lại trong lòng thật sự có chút run sợ.

Cô ngẩng đầu dè dặt liếc nhìn Khương Minh một cái, thấy Khương Minh không chút để ý xoay xoay cái nĩa trong tay, có kiểu yên bình trước giông bão sắp tới. Nam An An có chút vội vàng giải thích: “Anh cũng biết, lúc đó em còn nhỏ không hiểu chuyện....”

Khương Minh dựa vào cửa ban công, một tay chống lên cửa sổ nghe thấy thế nhàn nhạt nhìn cô một cái, Nam An An ‘biết nghe lời dạy bảo’: “Anh xem, bây giờ không phải chúng ta đã ở cùng nhau bốn tháng rồi à... Hơn nữa em nhất định sẽ không chia tay với anh, chỉ cần anh không nói....” Cô không muốn giải thích nguyên nhân thật sự, mỗi một người nữ sinh đang vui vẻ hạnh phúc trước mặt người đàn ông đều hi vọng mình tốt đẹp hoàn hảo, cô cũng giống

như vậy, không phải vạn bất đắc dĩ cô không muốn để Khương Minh biết cô từng trải qua như vậy hơn nữa kết giao lung tung như thế vì có bệnh.

Không muốn giải thích, nhưng lại sợ Khương Minh nói gì đó, cô quyết định xiên một miếng bánh phô mai to nhân lúc Khương Minh mở miệng định nói gì đó thì nhét vào miệng anh, thấy khóe miệng Khương Minh dính bơ Nam An An dơ tay lau đi, Khương Minh lập tức nghiêng đầu ngón tay cô vừa khéo chạm vào môi Khương Minh, Nam An An đỏ mặt nhanh chóng rút tay về.

Khương Minh suy nghĩ một lúc, một tháng đã mười người bạn trai, xem ra thời gian Hà Nhạc kết giao với Nam An An nhiều nhất cũng không vượt qua một tháng, mà bọn họ ở cùng nhau đã gần nửa năm, loại cảm giác tự hào mơ hồ này như muốn vỡ ra.

Nam An An cẩn thận theo dõi phản ứng của Khương Minh rồi cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại không nghĩ rằng lúc đó cô nói mười người, nhanh như vậy đã biến thành mười một người.

###

Sáng thứ hai, Nam An An vẫn chạy tới văn phòng Khương Minh chơi, lúc chạy tới còn đặc biệt ôm bể cá lớn lúc trước Khương Minh đưa cho cô trở về bên này, cá bảo bối không lớn chút nào vẫn cứ nhỏ xíu non nớt như vậy, thoải mái bơi qua bơi lại trong bể nước.

Khương Minh đi họp không có ở văn phòng, Hà Khánh Nguyên xong giờ lên lớp chạy tới chơi với cô, lúc Nam An An ngồi trên ghế sofa chơi đùa với cá thì chuông điện thoại vang lên.

Là Nam Vi Vi.

Trong điện thoại nghe thoáng giọng Nam Vi Vi rất hớn hởi: “An An nói với em một tin tức tốt đây.”

Nam An An: “Chị sắp về ư?”

“.....” Nam Vi Vi hơi dừng lại rồi nhàn nhạt ừ một tiếng: “Ồi quả nhiên chúng ta có tâm linh tương thông....”

Nam An An chỉ cảm thấy ánh mặt trời sáng rực ngoài cửa sổ có chút chói mắt, về sau Nam Vi Vi nói chúng ta làm sao cô nghe không rõ, chỉ nhớ rõ ràng cô ấy nói muốn về nhà, sau cùng cô nắm tay chặt di động trong tay nghe thấy giọng mình đã hơi run run: “Chị, thật sự chị muốn về sao?”

“Ừ” Nam Vi Vi quả quyết, “Chị muốn về.”

Cúp điện thoại Nam An An có cảm giác không chân thực, nhưng Hà Khánh Nguyên hưng phấn đi qua chỉ chỉ nói: “Em còn có chị, chính là thai song sinh? Chị em đẹp không, ai chà, nữ sinh bộ dạng xinh đẹp luôn khiến người ta không có cảm giác an toàn, luôn lo được lo mất, thật ra nữ sinh quá xinh đẹp thực sự không thích hợp làm bạn gái, nữ thần luôn lạnh lùng! Tàn nhẫn! Vô cảm! Cố tình gây sự! Người bình thường có thể chịu được sao? Tôi có thể, hãy giới thiệu cho thầy đi!”

Nam An An nhìn thoáng qua mặt tươi như hoa của Hà Khánh Nguyên: “Đại nhân Khánh Nguyên, thầy là một người tốt ....”

Hà Khánh Nguyên tay ôm ngực bộ dạng vô cùng đau đớn: “Trời ạ, Nam Mạnh Mạnh em thế mà lại có thể nói tôi là người tốt, chẳng lẽ nhất định tôi cô đơn cả đời sao?”

Nam An An nghiêm túc giải thích nói: “Thầy là người tốt, em không nỡ để chị ấy bỡn cợt thầy.”

Hà Khánh Nguyên: “Xin hãy trêu chọc, không cần thương hại tôi đóa hoa xinh đẹp này... Ôi con mẹ nó, ni cô Khương Minh đầu gối ông đây còn chưa khỏi đó! Cậu đá chết tôi rồi!”

Bị đá trúng đầu gối Hà Khánh Nguyên oán giận bỏ đi, văn phòng to như vậy chỉ còn lại Nam An An và Khương Minh.

“Em có chị gái sao?” Khương Minh lười biếng dựa vào ghế sofa hai chân dài duỗi thẳng, thoải mái gối đầu lên cánh tay mình làm như không chút để ý hỏi một câu.

Nam An An hưng phấn gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, bọn em là thai đôi đó, bộ dạng rất giống nhau....” Cô còn chưa nói xong câu thì thấy hình như đôi mắt Khương Minh chợt lóe lên, không đợi cô bắt được đã tiếp tục lười biếng dựa vào ghế sofa phờn nểng, giống như vừa rồi Khương Minh kích động trong nháy mắt đó chỉ là ảo giác của cô.

Nam An An nằm úp sấp lên bàn tiếp tục nhìn cá của cô, trên đường đi tới bể cá lớn bị cô không cẩn thận làm lung lay, đá nhỏ trong bể cá lóat không đều như trước, Nam An An đang muốn ôm bể cá lắt lư để nó trở về dạng ban đầu, thì ánh mắt nhìn thấy miếng ngọc phỉ thúy màu xanh vốn là nằm lặng lẽ dưới tảng đá trắng nhỏ lộ ra một góc lớn.

Cô dứt khoát ôm bể cá nghiêng một bên, sau khi hòn đá nhỏ bị rơi ra để lộ dưới đáy bể cá một cái khóa đồng tâm bằng ngọc phỉ thúy, phỉ thúy xanh biếc nhiễm ánh mặt trời rơi xuống nước trong

suốt xinh đẹp lạ thường, khiến làn sóng gợn lăn tăn trên mặt nước của bể cá càng rõ nét.

Cảm thấy có chút quen mắt.

An An nghi ngờ tháo cái khóa đồng tâm bằng phỉ thúy trên cổ tay xuống, ngoại trừ thiếu một góc thì bộ dạng tựa hồ giống nhau như đúc.

Khóa đồng tâm này là trước khi cô và Nam Vi Vi sinh ra Nam Thị đặc biệt tìm bậc thầy khắc ngọc làm, toàn bộ khóa đồng tâm chạm trổ rất tinh tế, mỗi một hoa văn đều vô cùng rõ nét, góc phải phía dưới hoa văn chiếc khóa đồng tâm của cô là một chữ An.

Từ trước tới giờ chuyên gia khắc ngọc không điều khắc thành phẩm giống nhau như đúc.

Từ nhỏ cô đã đeo chiếc khóa đồng tâm này đến khi lên đại học năm nhất, luôn nhét vào trong cổ áo chưa từng cho ai xem qua.... Ngoại trừ sư phụ cô.

Nam An An nhớ rõ lần đó sau khi cô bị An Khả đẩy ngã xuống, khóa đồng tâm đập xuống đất vỡ một góc, cô vừa đau lòng vừa khó chịu đêm đó lúc trò chuyện với sư phụ cô đã gửi ảnh chụp khóa đồng tâm “Bị thương” của cô anh ấy xem, lúc đó sư phụ cô còn an ủi sẽ đưa một cái hoàn chỉnh cho cô.

Khi đó cô chưa có khái niệm đồ có giá trị cao nên rất vui vẻ đồng ý, sau này cô cho rằng chẳng qua đó là người ta nói cho có lệ, rồi quên rất nhanh, mãi đến lúc trước khi gặp sư phụ cô anh thần bí tỏ vẻ sẽ cho cô một niềm vui bất ngờ....

Nam An An nhìn hai miếng khóa đồng tâm giống nhau như đúc,
trong lòng mịt mờ mịt mờ như có một câu trả lời sống động như thật.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 33

Theo bản năng Nam An An nhìn thoáng qua Khương Minh, anh vẫn lười biếng gối đầu lên tay dựa vào ghế sofa, khép mắt lại như đang có giấc ngủ ngắn. Ánh mặt trời sau buổi trưa xuyên qua cửa sổ kéo dài một mạch bóng dáng lười biếng của Khương Minh chiếu lên sàn gỗ.

Nam An An cầm nước ép xoài lạnh ngất trên bàn uống một ngụm, có chút đè nén đáy lòng không yên, có lẽ là cô nghĩ quá nhiều rồi.

Nếu đúng là anh thật....

Buổi tối Nam An An vẫn đi theo Khương Minh về nhà ở của anh, ngón tay cô còn bị thương cho nên đương nhiên được Khương Minh đuổi ra ngoài chơi, Nam An An tựa vào cửa kính phòng bếp hồi lâu nhưng vẫn không đề xuống được nghi ngờ trong lòng, tự mình ‘nhANH chân nhANH tay’ đi lên thư phòng Khương Minh.

Trên bàn làm việc còn đặt một chiếc máy vi tính mới tinh, Nam An An vừa ấn phím mở máy đã nghĩ tới buổi tối hôm ấy, cô nói với Khương Minh muốn nghịch máy vi tính của anh, anh cố ý muốn cô lấy cái máy mới tới chơi.

Ngón tay Nam An An chợt ngừng lại, sau khi tắt máy tính, cô nhìn xung quanh bốn phía thư phòng rất lâu, lúc sắp bỏ đi khóe mắt nhìn

lướt qua trên giá sách chợt phát hiện ra một chiếc màu trắng, cô giẫm ghế leo lên mang máy tính đó xuống dưới.

Sau khi cắm điện, Nam An An mở nắp laptop nhưng lại chậm chạp không ấn nút mở nguồn....

Nam An An vươn ngón tay ra, đầu ngón tay vừa chạm tới phím mở máy sau đó đột nhiên rút về, cô theo bản năng muốn trốn tránh những thứ này, nhưng vẫn đưa tay nặng nề ấn nút mở máy lần nữa, máy tính vút xó đã lâu cơ mà vẫn giữ gìn còn rất mới, tốc độ khởi động máy cũng không chậm, sau khi màn hình sáng lên Nam An An liền nhìn thấy một biểu tượng quen thuộc.

Cô gần như là run rẩy bắt đầu nhấp đúp vào biểu tượng kia, phần đăng nhập trò chơi trên màn hình lúc thoát ra cũng không lưu mặt khẩu.

Cô thở dài một hơi, vẫn duỗi ngón tay ra mở lần nữa, sau đó quyết định dùng kỹ năng chuyên ngành của mình phụ giúp, không làm thì thôi đã làm thì làm đến cùng.... Bí mật máy tính của Khương Minh.

Làm đi làm lại nhiều lần, rốt cuộc Nam An An đăng nhập được vào tài khoản kia ---

Khi hình ảnh quen thuộc, nhân vật quen thuộc hiện ra trước mắt, trong lúc nhất thời đầu óc Nam An An hoàn toàn trống rỗng, cả người bị buông lỏng như vậy hoàn toàn trong mấy giây, trái tim như hung hăng níu chặt đập liên hồi, ngay cả ngón tay để lên con chuột cũng như nặng cả ngàn cân không có chút sức lực....

Cho tới bây giờ, cô cố ý xem nhẹ những thứ luôn hiện ra trước mắt, cô mới biết quả nhiên giống như Cố Ly nói --- trên thế giới này, chẳng có tình yêu nào là không có lý do cả.

Khi đó cô một chữ cũng không tin, cố chấp tranh cãi với Cố Ly.

Khi nào thì cô thích Khương Minh nhĩ, ngày đó sau buổi trưa ánh mặt trời chiếu rọi, anh cúi người che phủ cô trong bóng dáng của anh tay trái cầm bút máy của cô, lúc anh nghiêm túc ký tên cách một tờ giấy, đáy lòng cô rung động một hồi. Sau đó anh giơ tay nhận bút cô ngây ngốc đưa qua ký tên anh xuống tờ giấy. Trang giấy rất mỏng, chữ viết bằng bút máy của anh mạnh mẽ đầy sức sống, giống như xuyên qua tờ giấy mỏng manh viết xuống lòng bàn tay cô, cô cúi đầu nhìn chữ anh viết, cô cầm tờ giấy anh ký tên kẹp vào trong sách....

Thì ra bất kể là năm năm trước hay là năm năm sau, cho tới bây giờ cô thích đều là cùng một người.

Cho nên anh biết sở thích của cô, cho nên anh mua bánh bơ sữa nhân nho cho cô, cho nên chữ bọn họ giống nhau như vậy, cho nên anh an ủi cô cả đêm trước khi thi nghiên cứu, cho nên anh cũng chưa từng nhắc tới gia đình với cô như anh đã từng nói với Tiểu Quyển....

Cho nên từ lần nhìn đầu tiên đã thích đến mức sửa lại tên weibo của mình, cho nên lần đầu tiên cô chủ động theo đuổi một người, cho nên cô cũng không kháng cự bất kỳ thân mật đụng chạm nào của anh, cho nên từ trước đến nay lúc cô đối mặt với anh đều luôn to gan như vậy....

Bởi vì đây là điều cô đã từng khát vọng lâu rồi.

Rất nhiều chuyện, cô cố gắng quên, nhưng khi có cơ hội nào đấy thì nhớ lại tất cả mọi thứ, thì ra ký ức này chưa bao giờ rời xa.

Đã từng không hiểu sao những thứ này đều dâng lên cảm giác tốt đẹp và quen thuộc... Chưa bao giờ là không có lý do cả.

Hình ảnh trong màn hình, thích khách áo đen và bác sĩ ác ma đứng cùng một chỗ, ráng chiều tà màu vàng ấm áp chiếu lên người bọn họ....

Nam An An nhìn màn hình, hồi lâu sau mới phát hiện màn hình trước mắt có chút mờ ảo.

Cô soát lại cuộc trò chuyện họ đã từng nói, ấm áp, lời nói ác độc....

Đã từng dùng “Triệu hồi ngô sư” (tên nhân vật trong trò chơi) sánh đôi cùng anh đi qua những chỗ trong trò chơi....

Rõ ràng là tình yêu tuổi mười hai Tiểu Quyển chờ mong đã lâu,

Trước mặt cô cũng là Nam Vi Vi nói từ khi sinh ra chúng ra đã ở cùng nhau, chị làm sao có thể để một mình em nhăn mặt nhăn mày được,

Là cô vẽ một vòng tròn lớn nói với Nam Vi Vi chị quan trọng hơn anh ấy, vẽ to như vậy,

Là cô lôi kéo Nam Vi Vi chạy qua con hẻm đen tối tĩnh mịch nhìn không thấy điểm cuối,

Là Nam Vi Vi bị người ta ấn lên tường còn dùng khẩu hình miệng nói muốn cô chạy đi,

Là Nam Vi Vi và cô cách xa nghìn trùng dài dằng dặc sáu năm trời....

Là cơn ác mộng giống y nhau vào buổi tối, các cô từ những đứa trẻ không rành thế sự đã biến thành bộ dạng bây giờ, cô thành khách quen của bác sĩ tâm lý, mà Nam Vi Vi xa cách nghìn trùng...

Cái người ước hẹn kia, hoàn toàn thay đổi quỹ đạo cuộc sống bọn cô.

Tối hôm đó cô thở phò phò từng ngậm từng ngậm kéo tay Nam Vi Vi gần như không còn chút hơi ấm chạy một mạch về nhà, lúc cô cẩn thận đưa tay giúp Nam Vi Vi che chỗ quần áo bị xé rách thì phát hiện người chị luôn kiêu ngạo và dũng cảm đang run rẩy. Bọn cô bật hết tất cả đèn đuốc trong phòng khách sáng trưng nhưng không ngăn được sự sợ hãi lan tràn trong lòng, cô run rẩy bắt đầu ngoắc ngón tay giao hẹn với Nam Vi Vi đây là bí mật vĩnh viễn của hai người bọn cô. Cô không tắt đèn đi ngủ, một mình cô ngồi trước máy tính cẩn thận nhập vào khung tìm kiếm --- tôi là một nữ sinh mười hai tuổi, hình như tôi có bệnh, tôi không chịu được chuyện nam sinh cách tôi quá gần nên làm gì bây giờ, chờ online trả lời.

Cô từng rất bất lực,

Ở cái tuổi nên có mối tình đầu đẹp nhất, trong lòng cô run sợ phát hiện bản thân mình không bình thường....

Nam An An di chuyển con trỏ (máy vi tính) tắt khung đoạn đối thoại, nặng nề nhấn nút tắt máy, ngửa mặt cố gắng xoa xoa đôi mắt chưa xót.

Lúc cô xuống lầu Khương Minh đã làm xong cơm tối, trong phòng bếp ngọn đèn màu cam chiếu vào mâm cơm trên bàn nhìn thoáng qua ấm áp và đẹp đẽ, cô tựa vào cửa kính phòng bếp ngắm bóng lưng dài cao ngất của Khương Minh, Khương Minh lơ đãng quay đầu nhìn cô một cái tắt bếp đi tới đưa tay nâng cằm cô chăm chú nhìn ánh mắt cô: “Làm sao vậy?”

Tiếng nói của anh trầm thấp mà mỏng manh, nhìn mắt cô chăm chú mà cẩn thận, trên chóp mũi cao ngất còn dính chút bột mì, Nam An An lắc đầu tỏ vẻ bản thân không có việc gì.

“Ánh mắt em rất đỏ.” Khương Minh nhàn nhạt mở miệng.

Nam An An né tránh ánh mắt anh lóe lên một cái giải thích nói: “Cà rốt trên tay anh xông đau mắt em.”

Bữa cơm đó cô ăn rất nhiều, một gấp lại một gấp, ăn no đến mức hơi đau bụng mới dừng đĩa, cô không dám mở lời sợ bản thân sẽ nói gì đó, cũng không dám ngẩng đầu sợ anh nhìn thấu sự khác thường của cô.

Khương Minh gấp đồ ăn bỏ trong chén cô Nam An An ăn hết sạch, nhưng lại không nhớ rõ bữa tối đó cô ăn cái gì, cô chỉ máy móc lặp đi lặp lại động tác ăn làm như lấp đầy bụng thì trong lòng không có không gian để suy nghĩ vớ vẩn nữa.

Cơm nước xong Khương Minh đưa cô về trường học, sau khi xe chạy vào cửa chính đại học phía Tây Nam An An mở miệng nhỏ giọng nói: “Giáo sư, chúng ta đi thôi.”

“Ừ” Khương Minh dừng xe xong đi cùng Nam An An tới phòng
20.

Đêm mùa hè gió thổi hiu hiu, ven đường còn có tiếng ve đánh trống reo hò, dọc theo đường đi Nam An An luôn cúi thấp đầu nhìn bóng dáng bị ánh đèn đường kéo dài của bọn họ, Khương Minh cầm tay cô lòng bàn tay cũng dính chặt vào cô, thoạt nhìn bóng dáng rất dài của bọn họ thân mật khăng khít....

Sau khi qua cầu đèn đường đã dần dần tối xuống, Nam An An đứng dưới ngọn đèn ngẩng đầu nhìn Khương Minh: “Giáo sư, thầy ở đây chờ em, chờ em đi tới ngọn đèn tiếp theo, em có một câu muốn nói với anh....”

Khương Minh gật gật đầu dừng bước, đứng dưới ngọn đèn đường nhìn Nam An An xoay người bước từng bước tới ngọn đèn phía trước, cô đi rất chậm nhưng từ nãy tới giờ không hề quay đầu lại.

Khoảng cách giữa hai ngọn đèn có xa cỡ nào nhỉ, xa đến mức cô đi mãi không tới được, hay gần tới mức cô còn chưa chuẩn bị xong đã tới rồi.

Nam An An dừng lại dưới ngọn đèn đường mờ ảo kia, giương mắt nhìn về phía Khương Minh, anh mặc chiếc áo thun cổ chữ V và một chiếc quần Jeans bình thường, thoải mái mà tùy tiện thoạt nhìn như một sinh viên chưa tốt nghiệp đại học.... Giống với trong tưởng tượng năm ấy của cô.

Cô yên lặng nhìn những con thiêu thân phía trên ánh đèn đường nơi Khương Minh đang đứng, hít một hơi rất sâu nghe thấy giọng bản thân trầm thấp mà vững vàng....

“Sư phụ....”

Nam An An nghe giọng mình mang theo chút run rẩy, rót cuộc cô cũng thực hiện được việc tự mình gọi hai tiếng “Sư phụ,” cách sáu năm trời dài đằng đẵng, tiếp theo câu sư phụ không phải là câu năm đó cô đã suy nghĩ rất lâu “Em chính là Tiểu Quyển” mà là ---

“Chúng ta chia tay đi....”

###

Nam An An không nhớ rõ bản thân làm thế nào một mạch chạy như điên về ký túc xá, cô nói xong câu đó thậm chí không có dừng khí nhìn về mặt của Khương Minh --- tất nhiên, tầm mắt cô mơ hồ cũng không thấy rõ, đây là lần thứ hai kể từ khi chào đời cô chạy nhanh như vậy. Lúc đi lên cầu thang còn bị hụt người nhoáng cái đã được một bàn tay mạnh mẽ nâng mông lên....

Nam An An dừng lại sau đó vừa quay đầu thì nhìn thấy Đường Viên thở hổn hển, Đường Viên hồng hộc há miệng thở phì phò: “Mẹ kiếp, cậu chạy nhanh như thỏ, mệt chết tớ...” Nói xong còn thuận tay nhéo mông cô một cái.

Nam An An ừ một tiếng, Đường Viên nháy mắt mấy cái ghé sát vào mặt cô dè dặt nói: “Nam Mạnh Mạnh, cậu khóc à?”

Nam An An tiếp tục ừ một tiếng, vươn tay tóm Đường Viên đã hoàn toàn không có sức lên lầu, trở về ký túc xá cô lặng lẽ đi đánh răng chợt nghe Đường Viên nhỏ giọng nói với Cố Ly: “Này, Cố Cầu Cầu, hình như tối nay An An nhà ta làm chuyện đặc biệt dũng cảm của đàn ông...”

Cố Ly nằm úp sấp trên giường nghe vậy thờ ơ nói: “Cậu ấy đứng tiểu hả?”

Đường Viên: “....”

Nam An An: “....”

Đường Viên hạ giọng: “Hình như cô ấy đá nam thần....”

Nam An An từ phòng vệ sinh lộ đầu ra nhắc nhở Đường Viên đang thần bí dè dặt cẩn thận: “Tớ nghe hết rồi.”

Đường Viên xấu hổ gãi gãi đầu còn chưa nói được gì, Cô Ly đã từ trên giường nhanh nhẹn nhảy xuống, đưa tay nâng mặt Nam An An: “Thật ra tớ muốn nói... Cậu điên rồi hả?”

Nam An An im lặng, nghe Cố Ly vội vàng trách mắng cô: “Bỏ người ta thích hay khó chịu?”

Nam An An: “Thích, thích muốn khóc luôn.”

Cố Ly im lặng một lúc, dùng lực xoa mặt cô rồi ôm cô một cái: “Được rồi, cái cũ không đi, cái mới làm sao đến, cậu lên ngủ đi nếu dám khóc tớ đây đập cậu.”

Nam An An không khóc, không phải sợ Cố Cầu Cầu đập cô, mà là cô không khóc được ---

Ngày hôm sau chia tay Khương Minh, thầy hướng dẫn tương lai viện trưởng đại nhân của cô thần bí gọi cô lên văn phòng của viện trưởng học viện kinh tế, cười tủm tỉm vỗ vai cô: “An An này, thầy nói cho em một tin tốt....”

Nam An An nhìn vẻ mặt giáo sư già ‘mau tới hỏi ta đi’ cũng phối hợp biểu lộ vẻ mặt tò mò.

Hướng dẫn đại nhân của cô mặt mày hớn hở: “Học kỳ sau ta ra nước ngoài tìm hiểu, đã giao em hoàn toàn cho Khương Minh rồi....” Nói tới đây giáo sư già còn nháy nháy mắt với cô, vẻ mặt thể hiện “Em mau cám ơn ta đi ta thật sự là bà mai khéo léo hiểu lòng người,” “Về sau sớm chiều có thể ở chung với bạn trai, vui mừng không?”

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 34

Sau khi chia tay, Nam An An cũng không nhớ Khương Minh nhiều như cô nghĩ, trên thực tế gần tới dạ hội tốt nghiệp của học viện kinh tế tất cả mọi người đều tập trung tinh thần tập luyện các chương trình, mỗi ngày cô đều làm cho bản thân bận rộn nhiều việc, lên giường là ngủ ngay cũng sẽ không suy nghĩ vẩn vơ.

Cũng may, Khương Minh không liên lạc với cô nữa, hôm sau ngày chia tay Khương Minh quay về thành phố A, nghe nói ông nội anh ngã bệnh.

Nam An An thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng có chút mất mát mơ hồ.

Đó là cô đơn phương chia tay, Khương Minh chưa trả lời gì với cô cả.

Dạ hội tốt nghiệp học viện kinh tế mọi người chờ mong và không muốn bỏ qua diễn ra đúng hẹn, Nam An An đứng trong phòng khách Điền Gia Bính mặc cho Cố Ly hóa trang cho mình, ngón tay thon dài của Cố Ly nâng cằm cô lên, cầm mascara tỉ mỉ chải lông mi không thể dùng sức mạnh uốn cong của cô, Nam An An mở nửa mắt thì nhìn thấy Hà Khánh Nguyên từ thềm đỏ bên kia cười tủm tỉm đi tới, cô theo bản năng xoay tầm mắt.

Mãi đến khi trong khán phòng này từng giáo viên ngồi xuống, chỗ ngồi của Khương Minh vẫn trống không.

Nam An An nhìn thoáng qua khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của mình trong gương, hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra sau đó tự mình mặc một chiếc váy lưng trần màu hồng nhạt đứng sau màn sân khấu, đối diện màn sân khấu Cổ Ly dơ tay tư thế cổ lên với cô.

Khi Khương Minh vào tới chỗ ngồi của mình thì đèn toàn hội trường đã tắt, trên màn hình lớn đối diện ngay giữa sân khấu đã bắt đầu chiếu video toàn bộ cảnh lễ hội tốt nghiệp lần này do Cổ Ly sắp xếp mở màn, sử dụng bối cảnh âm nhạc nghe rất có khí thế, bầu không khí trong video rất rộn ràng.

Trong bối cảnh màu đen mấy chữ to sử dụng khói hoa nở rộ di chuyển hiện lên trên màn hình lớn.

Đây là

Dạ hội tốt nghiệp Học viện kinh tế đại học phía Tây năm 2014 giới sinh viên chưa tốt nghiệp.

Ở đây, bạn có thể cảm nhận được nỗi buồn chia xa nơi chân trời góc bể, lưu luyến không nỡ chia tay....

Sen trong Hồ Horseshoe chưa kịp nở, nhưng chúng ta phải đi rồi.

Lúc mấy chữ to hiện ra trên màn hình lớn, Khương Minh nghe thấy tiếng mấy nữ sinh phía sau cúi đầu khóc,

Trên màn hình chữ vẫn đang di chuyển ---

Chúng ta có

Một kế hoạch tử mỉ

Một cường hào tài trợ

Một Đâu Tử biểu diễn

....

Nhìn tới đây Hà Khánh Nguyên đi qua ghé sát lỗ tai anh hết sức phần khởi nói: “Người khác phụ trách biểu diễn, An An có trách nhiệm làm Đâu Tử...” Nói đến một nửa thấy Khương Minh híp mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, lập tức anh dùng ngón trỏ đưa lên miệng ngăn lại, trên thực tế mấy ngày hôm trước Hà Khánh Nguyên không tìm được người hát cùng đã gọi điện thoại cho anh.

Chính đêm Nam An An nói chia tay với anh, Khương Minh lười biếng gối đầu lên cánh tay dựa vào ghế sofa uống rượu, nghe Hà Khánh Nguyên rất tập trung tinh thần đứng trước màn hình lớn, vỗ đùi gào thét khàn cả giọng – “Anh biết em rất khổ sở... Ngày hôm qua là người yêu, hôm nay nói chia tay liền chia tay....”

Sư huynh nhà anh hát xong rồi không đi, Khương Minh cũng đã hứa không đánh chết anh.

Nhưng lần này Hà Khánh Nguyên rất tử tế.

Màn hình lớn tối đen sau đó cả đại sảnh đều tối xuống, màn sân khấu màu đỏ đô từ từ mở ra, hai bên sân khấu hai người dẫn chương trình đứng ngược nhau đi lên sân khấu, bốn ngọn đèn thẳng tắp chiếu rọi bước chân người dẫn chương trình. Khương Minh nâng tay mở nắp chai nước khoáng uống một ngụm, dưới ánh đèn Nam An An mặc váy hở lưng màu hồng đi tới chính giữa sân khấu, chiếc váy dài hở lưng màu hồng cộng thêm tóc búi cao kiểu đuôi ngựa tinh tế làm cô thêm sáng chói khi đứng giữa sân khấu to như vậy. Cô trang điểm rất đẹp, dưới ánh đèn rực rỡ, cặp mắt hơi nhếch lên ngó nghiêng xung quanh thoạt nhìn ngây thơ như mắt nai.

Đầu ngón tay Khương Minh gõ gõ lên bàn theo thói quen, bọn họ... Tương lai còn dài.

Hai người phụ nữ dẫn chương trình bắt đầu lên trên sân khấu, dưới sân khấu khán giả bắt đầu vung vẩy gây có đèn huỳnh quang trong tay điên cuồng hò hét, các nữ sinh bắt đầu thét chói tai khi hai người nam dẫn chương trình đi lên sân khấu.

Nam An An móc microphone lên giá đỡ thì cả đại sảnh vang lên khúc nhạc dạo đầu đoạn thứ tám bài thể dục theo đài, mở màn bốn người chủ trì nhảy điệu nhảy clacket trông khá ổn sau đó bắt đầu quên cả khuôn mẫu....

Phong cách của các tiết mục trong đêm dạ hội tốt nghiệp đều khác thường quái lạ, điểm giống nhau duy nhất chính là Đâu Tỉ.

Kế tiếp sau tiết mục của nhóm nhạc nữ tài hoa kéo đàn Vi – ô – lông nhẹ nhàng, thì tới tiết mục đầu tiên của tài chính ngân hàng bọn họ --- nhạc kịch.

Khương Minh ngồi dưới khán đài nhìn rất chăm chú, hình như Nam An An diễn vai nữ chính, mặc chiếc váy đơn giản màu trắng vô tình gặp nam chính, nhạc kịch rất mới mẻ, đến phần sau đại khái chính là đoạn tình yêu thanh xuân vườn trường tới lúc tốt nghiệp thì nữ sinh nói lời chia tay với nam sinh.

Sau khi chia tay thì thẳng đến mười năm sau.

Nam An An thay đổi bộ váy dài đen bóng xinh đẹp tham gia buổi gặp mặt mười năm sau của các bạn học, nam chính chờ mong muốn tới nói chuyện với cô, thì Kế Thảo của khoa lưu thông tiền tệ

chạy như bay từ bên này sân khấu vọt qua bên kia kéo tay Nam An An ngọt ngào ngây thơ vui vẻ nói: “Mẹ, mẹ mẹ mẹ....”

Toàn trường cười phá lên.

Nam chính ôm ngực che miệng, càng biểu diễn càng đạt hơn: “Đợi một chút, đây... Là đứa bé của em?”

Nam An An kéo tay “Đứa nhỏ” lắc lắc đầu, rút cuộc nam chính dấy lên một tia hi vọng khi mở miệng: “VẬY... Cũng là con của em.”

“Phốc” phía dưới sân khấu đám nhóc lắc mạnh bàn tay.

Ngón trỏ nam chính run rẩy: “Sao... Sao có thể chứ?”

Đến đây, kịch sắp hết âm nhạc vang lên cuối, bối cảnh âm nhạc của mối tình si vang vọng giữa sân khấu lớn --- “Đêm hôm đó, anh không từ chối em, đêm hôm đó, anh làm tổn thương em...”

Giữa tiếng cười, Nam An An vừa buông microphone liền tranh thủ thời gian chạy tới hậu đài thay quần áo, tiết mục kế tiếp chính là nhóm bạn cô, hát đồng ca bằng tiếng của các quốc gia khác nhau, tập luyện nhạc kịch khá lâu nên màn hát đồng ca chuẩn bị có phần gấp gáp, thật ra hát đồng ca không có điểm gì nổi bật, đáng nhìn duy nhất --- chính là quần áo của bọn cô.

“Tiết mục tiếp theo --- nữ sinh lưu thông tiền tệ hát đồng ca.”

Khương Minh lơ đãng ngược mắt thì nhìn thấy màn sân khấu màu đỏ đỏ từ từ kéo ra hai bên --- một đoàn nữ sinh khoa lưu thông tiền tệ mặc váy trắng từ hai bên nhập vào một, cả hội trường im phăng phắc sau đó toàn bộ đều là tiếng thét chói tai của nữ sinh và tiếng huýt sáo của nam sinh --- bọn cô mặc chính là áo cưới màu

trắng tinh xảo, giữa mỗi một tầng váy rườm rà còn được nạm những mảnh kim cương nhỏ, dưới ánh đèn rực rỡ thật chói mắt.

20 người nữ sinh mặc áo cưới trắng tinh xinh đẹp cầm bó hoa cô dâu dưới ánh đèn rực rỡ nhập vào nhau, tuyệt đối làm rung động lòng người.

Các anh hùng học viện kinh tế nhíp nhàng hét lên “Xin nữ thần gả cho anh,” hét rất lớn tựa như muốn làm vỡ đại sảnh Điện Gia Bính. Khương Minh liếc mắt một cái nhìn trong đám nữ sinh mặc áo cưới thấy Nam An An đang kéo áo cưới trắng tinh, làn váy của cô rườm rà mà xinh đẹp, bông bênh như một đóa hoa nở rộ, Nam An An cúi đầu như sợ giẫm lên mép váy đứng yên trên sân khấu...

Nam An An hít sâu một hơi lặng lẽ ôn lại lời bài hát, kiểu buổi tối phải trình diễn buổi chiều được thông báo là không mượn được quần áo, đúng là bi kịch, Cố Cầu Cầu quả quyết ra quyết định --- thuê áo cưới, bây giờ thấy sự phản ứng của mọi người, hiệu quả của hành động này rất tốt.

Tất cả đèn trên đầu đều sáng rực lên, chiếu xuống bọn cô, một tầng lại một tầng váy nóng rực vẽ mặt cô đầy mồ hôi.

Nam An An cầm mép áo cưới đứng phía sau Cố Ly chờ nhóm tiếng Hàn các cô ấy xong là tới lượt nhóm tiếng Nhật bọn cô.

Áo cưới rất nóng, từ giây phút mặc áo cưới này vào Nam An An mới thực sự hiểu được giấc mơ mặc áo cưới của mỗi một người nữ sinh, áo cưới trắng tinh thiêng liêng xinh đẹp thật sự là giấc mộng cấm rẫy trong lòng mỗi người con gái. Cho dù trước kia cô chưa từng trải qua cảm giác này nhưng từ lúc kéo váy đi lên sân khấu cảm giác thiêng liêng cũng tự nhiên trỗi dậy.

Lúc đến lượt nhóm tiếng Nhật các cô Nam An An nhỏ giọng hát vào microphone, ánh mắt không định hướng nhìn về phía dưới sân khấu nhưng bỗng đối diện với Khương Minh ở giữa khán phòng.

Trong lòng cô “Lộp bộp” thoáng cái dời ánh mắt đi, nhưng vẫn có ảo giác luôn bị ánh mắt nóng rực chiếu vào, mãi đến lúc bọn cô thật vất vả hát xong những ca từ không dễ nhớ sau đó cảm giác này cũng chưa biến mất, cuối cùng Nam An An cẩn thận xách làn váy, còn chưa xuống sân khấu chợt nghe thấy người dẫn chương trình nam Lâm Mặc đứng trên sân khấu mời tất cả giáo viên học viện kinh tế hôm nay có mặt đều lên sân khấu.

Thấy Khương Minh thông dong đi tới, Nam An An đi chậm chậm mấy bước nhảy xuống dưới sân khấu tìm vị trí hàng đầu tiên ngồi xuống, trong phòng thay quần áo còn có người bây giờ các cô chưa thể đi thay đồ được.

Tất cả giáo viên đã đứng trên sân khấu, Lâm Mặc cầm microphone nói với mọi người dưới sân khấu: “Đứng dậy.”

Học sinh toàn trường rầm rập đứng lên, Lâm Mặc đầy tình cảm mở miệng nói: “Cúi đầu.”

Mọi người còn chưa kịp cúi đầu đã nhìn thấy Hà Khánh Nguyên đứng giữa sân khấu nghiêm chỉnh “Rập” cúi đầu 90 độ, mấy giáo viên bên cạnh anh đều không hiểu vì sao cũng khom người theo --- cuối cùng bọn Nam An An trợn mắt há hốc mồm nhìn mấy giáo viên trên sân khấu cùng nhau bái bọn họ.

Lúc toàn thể các sinh viên kinh ngạc đến ngây người Lâm Mặc sờ sờ mũi giải thích nói: “Các học sinh, cúi đầu.” Có trời mới biết rõ ràng là anh nói với mấy người ở dưới sân khấu cơ mà.

Sau sự kiện quạ đen đó Nam An An ngồi dưới sân khấu nhìn các giáo sư lúc sắp chia tay chuyển lời cho người khác, họ đều ăn mặc rất chỉnh tề, đặc biệt Khương Minh còn mặc một bộ vest đen phẳng phiu, dáng người cao ngất bộ dạng đẹp trai khiến người ta không dứt mắt ra được. Nam An An đang lặng lẽ say sưa nhìn Khương Minh ngực đã bị nhét vào một bó hoa, đầu sỏ gây nên lớp trưởng từ bên người cô đi qua vừa đi vừa gấp gáp nói: “Nữ thần, tớ đau bụng đợi lát nữa giúp tớ tặng hoa cho giáo sư,” không đợi Nam An An đáp ứng đã không thấy bóng dáng lớp trưởng đâu nữa. Nam An An ôm bó hoa tươi thay vào vị trí lớp trưởng không kịp thay quần áo đã đứng trong hàng dài của đội tặng hoa.

Sau khi các giáo viên lần lượt nói xong, đội ngũ tặng hoa bọn cô liền ôm hoa theo thứ tự từ bên phải đi lên sân khấu, lúc đi đến bậc thềm trong lòng Nam An An mơ hồ dâng lên linh cảm xấu. Người nữ sinh đầu tiên ngoài cùng đứng lại, nữ sinh thứ hai cũng đứng lại, Nam An An di chuyển từng chút từng chút đi theo nữ sinh phía trước lên giữa sân khấu, mãi đến lúc nữ sinh bên trái cô đứng trước mặt Hà Khánh Nguyên.

Thì Nam An An đối diện với Khương Minh....

Cô ngây người vài giây tất cả mọi người đã mỗi một học trò đứng trước một giáo viên xong hết rồi, trước mặt bao nhiêu người tất nhiên cô không thể đổi vị trí cho ai được, chỉ có thể chờ người chủ trì nói một câu cô mang hoa tặng cho Khương Minh rồi chạy nhanh xuống dưới sân khấu.

Có lẽ ý thức được vừa nãy nói thiếu ba chữ đã nên đã gây nên sự kiện quạ đen kia, lần này đại soái Lâm cảm kích bản tình ái dạt dào du dương, Nam An An ôm bó hoa trong lòng chỉ cảm thấy như ôm củ khoai lang nóng.

Lâm Mặc nói mấy câu nhưng cô lại tưởng thời gian như ngừng lại, dài như hơn cả thế kỷ vậy.

Làn váy áo cưới rườm rà dính lên người cô, Nam An An nóng quá chớp mũi đầy mồ hôi, cô cúi đầu như muốn nhìn rách cả hoa tặng trong tay, từ đầu đến cuối không dám ngẩng lên nhìn Khương Minh, nhìn hoa hồi lâu sau đó Nam An An lại dời ánh mắt nhìn vào khuy tay áo tinh xảo của Khương Minh, làn váy cô bỗng bênh khiến cô có cảm giác chỉ cần cô thoáng lùi về phía sau là cả người cô ngã nhào xuống sân khấu, Nam An An chỉ có thể hơi nhích gần về phía Khương Minh.

Thời gian bọn họ kết giao không ngắn, nhưng tiếp xúc thân mật chỉ có thể kể ra vài lần, bây giờ rõ ràng chia tay rồi... Nam An An vừa dựa sát vào Khương Minh đã cảm thấy máu toàn thân như đã sôi trào, nhất là khoảng cách bọn họ gần như vậy còn đứng lâu như thế.

Khi cúi đầu xuống phát hiện mép áo cưới của cô che giày da đen của Khương Minh, Nam An An đưa tay kéo làn váy ra thì lộ mắt cá chân của mình, cô buông tay Khương Minh lơ đãng di chuyển mũi giày thì giẫm lên trên đường viền làn váy cô....

Nam An An nín thở tập trung tinh thần, cẩn thận níu chặt làn váy mình muốn kéo váy từ dưới chân Khương Minh ra chột nghe cuối cùng Lâm Mặc cũng lên tiếng: “Hãy để bọn em dâng tặng hoa cho các giáo viên kính mến của chúng em.”

Nam An An như được đại xá hai tay ôm hoa giơ lên chỗ Khương Minh, rất lâu sau Khương Minh mới chìa tay đón lấy, nhận hoa tay còn sơ ý cọ xát vào tay cô, sau khi anh nhận hoa xong Nam An An khẩn trương buông tay muốn chạy xuống sân khấu chột nghe

Lâm đẹp trai cười nói: “Để chúng em ôm lần cuối với các giáo viên kính yêu của chúng em....”

Nam An An: .... Lâm Mặc tớ với cậu có ân oán gì đâu?

Nữ sinh bên cạnh đều chìa tay khiêm tốn ôm giáo viên, Nam An An hít sâu một hơi trong đầu đã mờ mịt cũng kiễng chân lên giơ tay ôm theo, cánh tay ôm Khương Minh rồi thoáng chốc chạy trời chết, bị làn váy kéo lại cả người liền ngã ngửa ra sau....

Đã được một đôi tay có lực dễ dàng giữ chặt lại, Nam An An ngửa về phía sau... Tay Khương Minh đang ôm eo cô, tư thế như vậy rất giống động tác trong điệu nhảy Tăng – gô.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 35

Beta: Ngọc Hân

Tại Nam An An đỡ lên, áo cưới vốn dán chặt khít vào thắt lưng cùng với độ nóng của ánh đèn tỏa ra, khắp người cô đều là mồ hôi, cảm giác làn vải mỏng manh bên eo đã bị mồ hôi làm ướt hết rồi. Tay Khương Minh đang đặt bên eo cô, nhiệt độ lòng bàn tay anh trực tiếp xuyên qua các tầng vải của áo cưới, như tiếp xúc thân mật nhất.

Cũng may tất cả đều do cô tự mình đa tình, cô mới vừa đứng vững thì Khương Minh lập tức buông tay.

Nam An An cúi xuống, ánh mắt lúc nào cũng nhìn vào ngón tay của mình, cô cẩn thận kéo váy lên, thấy Khương Minh nhấc chân cô sửa sang lại bản thân rồi buông áo cưới xuống đất nghiêng người đi theo các cô gái phía trước đi xuống sân khấu.

Chưa kịp ổn định ngồi vào chỗ của mình, trước mặt đã xuất hiện một chiếc máy ảnh, trường lớp vui sướng hài lòng chỉ vào hình ảnh trên màn hình: "A, a, hình ảnh này rất đẹp tớ không dám nhìn . . . . Hai người cứ như vậy mà kết hôn, mới vừa nãy chúng tớ đã nhìn thấy hết rồi, phần mềm chụp hình 360 độ canh thật chính xác, tớ sẽ nhường cậu làm chị..... Tới, bảo bối mau tới đây nào ~"

Nam An An: ". . . . . Chị"

Cố Ly nhàn nhạt nhìn cô: "Cậu cũng có chút tiền đồ, thật đó."

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp tan cuộc, Nam An An giúp nhóm Cố Ly thu dọn đồ đạc nên về hơi trễ, cô đeo balô muốn đi chung với Cố Ly, thì nhìn thấy Lâm Mặc đang lười biếng dựa vào cửa chờ Cố Ly, Nam An An lấy cớ bỏ quên đồ muốn quay lại hậu trường một chuyến, tính thời gian chắc Cố Ly và Lâm Mặc đã rời khỏi đây, cô mới đi qua Điền Gia Bính ra ngoài.

Chưa ra tới cửa đã nhìn thấy một bóng dáng thon dài bị ánh đèn phía ngoài chiếu lên mặt đất, cô đứng trong cửa miệng nín thở trầm ngâm.

Không biết từ lúc nào, ngay cả khi mắt cô mù cũng nhận ra được bóng dáng của Khương Minh.

Đèn ở Điền Gia bính đã tắt, Nam An An đứng trong bầu trời tràn ngập bóng tối.

Rõ ràng chỉ cần bước qua tấm thảm đỏ kia chính là phòng khách với đèn đuốc sáng rực,

Mà cô lại đứng ở nơi giao nhau giữa bóng tối và ánh sáng, tay nắm quai đeo cặp rất chặt, một bước cũng không dám đi.

Cho đến khi chiếc bóng thon dài từ từ rút ngắn khoảng cách, sau đó biến mất, cô nghe tiếng giày da của Khương Minh càng lúc càng xa, cô mới bước ra khỏi Điền Gia Bính, từ sau ngày đó trở đi cô tránh mặt Khương Minh, ngày chia tay hôm đó cũng vậy, cô nói xong câu kia liền bỏ chạy mà không thèm ngoái lại nhìn, không dám nhìn về mặt của Khương Minh.

Cô hoàn toàn lâm vào cảnh mâu thuẫn nhau, cô không muốn Khương Minh luôn cao ngạo lạnh lùng để lộ vẻ mặt mát mát, đó là sự phụ cô ngưỡng mộ đã lâu là nam thần đầy sùng bái trong lòng cô; cô cũng không muốn nhìn thấy Khương Minh thờ ơ với mình, như thể cô yêu anh bằng chính con tim mình nhưng với anh mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nam An An cúi đầu đi ra đại sảnh, gió đêm có chút lạnh cô ôm cánh tay theo sườn dốc đi xuống, vô tình ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Khương Minh đứng ở nơi sườn dốc, trên tay cầm áo khoác âu phục, thấy cô đi tới Khương Minh dập tắt thuốc lá, cầm áo khoác đưa tới.

Anh hơi cúi người, thuận tay vôn về lỗ tai cô.

Đầu ngón tay lạnh lẽo chẳng những không làm nhiệt độ bên tai cô hạ xuống, ngược lại càng khiến cô nóng hơn.

Một động tác nhỏ vô tình mang theo một tia thân mật, giống như bọn họ không có chia tay mà chỉ là họ mới vừa chiến tranh lạnh, Khương Minh như đang dỗ một đứa bé giận dỗi.

Nam An An: ". . . . ." nam thần, em đã đá anh, anh không cần quyến rũ em như vậy nữa, từ trước đến giờ em là người không chịu được sự hấp dẫn mà.

Đầu ngón tay cô cọ vào áo khoác, ngoan ngoãn mặc áo khoác vào, sau đó nhìn thấy Khương Minh sải bước dài tiến về phía bãi đậu xe, nơi có chiếc Volkswagen.

Khương Minh ngồi lên xe một tay đặt trên tay lái, một tay đốt một điếu thuốc hít một hơi dài, điện thoại di động vang lên, hắn mở ra

màn hình nhìn thấy tin nhắn của Lâm Mặc “Anh à, mọi việc như thế nào rồi?

Khương Minh di chuyển ngón tay bấm trả lời tin nhắn --- cảm ơn.

Lâm Mặc --- không có gì, đôi bên cùng có lợi mà.

Khương Minh: ". . . . ."

Anh tiện tay ném điện thoại vào ghế trống bên cạnh, Khương Minh lái xe theo sau, đưa mắt nhìn Nam An An mặc áo khoác của anh, thấy cô bước vào túc xá rồi anh mới khởi động xe rời khỏi đại học phía Tây.

Trở lại ký túc xá Nam An An bắt đầu thu dọn để chuẩn bị đi du lịch tốt nghiệp vào ngày mai, hôm sau cô dậy rất sớm đi cùng Cố Ly xuống dưới lầu chờ xe buýt, còn chưa kịp tìm được chỗ ngồi, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy Khương Minh trên xe, anh bị một đám con gái say mê cuồng nhiệt vây quanh, Nam An An đang muốn hỏi Cố Ly chột nghe giọng điệu lạnh lùng của cô cất lên: "Đừng nói là cậu không biết thầy ấy hướng dẫn tớ?"

Học viện kinh tế luôn luôn xem sự an toàn của học sinh là quan trọng nhất, ngoài việc cung cấp kinh phí cho chuyến du lịch tốt nghiệp mà còn phải để ít nhất một giáo viên đi cùng. Nam An An nhớ việc này nhưng cô hoàn toàn không ngờ Khương Minh chính là người hướng dẫn dắt chuyến đi này, cô và Cố Ly đi qua nơi An Ngưng đã tìm được chỗ, nào biết những đứa bạn thân của mình cố tình tách riêng cô mà đi theo một hướng khác, lớp trưởng đại nhân vui vẻ, ngoắc tay về phía cô nói: "An An, An An, ở đây, ở đây..."

Nam An An đâm lao phải theo lao, Khương Minh cũng đang nhàn nhật nhìn cô, cô ngại ngùng không dám nói với mọi người rằng bọn họ đã chia tay, chỉ có thể cầm hành lý đứng bên cạnh Khương Minh, Khương Minh đang ngồi ở vị trí ngoài cùng, thấy cô bước tới chỉ nhích người ra phía sau một chút nhường đường cho cô đi qua, Nam An An yên lặng nghiêng mình đi qua bắp đùi của Khương Minh và lưng ghé giữa ngồi vào vị trí gần cửa sổ.

Suốt đường đi cô đều chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

An An đang tập trung tinh thần, lớp trưởng đại nhân ngồi ngay phía trước đột nhiên thò đầu quay xuống, cao hứng đưa điện thoại lên bắt chuyện với cô, "An An, ngày hôm qua tớ tập trung ảnh cưới của hai người mà tớ và cả lớp chụp về một chỗ rồi, này, tớ gửi cho cậu ~"

Nam An An: ". . . . ." Chị à, chị nhất định phải giết em sao?

"Ảnh cưới à?" Ngược lại Khương Minh rất hứng thú hỏi một câu, ba chữ của nam thần hoàn toàn kích thích lớp trưởng, lớp trưởng đại nhân quỳ gối trên chỗ ngồi của mình lộ ra nửa người trước lấy di động cho Khương Minh xem thành quả của cô: "Ngày hôm qua thầy mặc âu phục màu đen, An An mặc áo cưới, lúc hai người đang ôm nhau chúng em đã chụp được bức hình này, thầy à, xem chúng em chụp có đẹp không?"

Khương Minh vui sướng ừ một tiếng.

Lớp trưởng được khen ngợi rất vui vẻ vừa liếc nhìn Nam An An: "Cậu bật bluetooth đi, xấu hổ gì nữa, ngày hôm qua vì tìm tớ muốn máy tẩm ảnh cũng đã gọi tớ là chị rồi,.... chắc chắc. . . . . An An mở đi, cậu còn muốn nữa không?"

Nam An An: "Không cần."

Khương Minh cao hứng: "Cho thầy một tắm."

Nam An An: ". . . . ." # nói về việc chết dưới tay đám bạn heo và đối thủ cao tay là lẽ tất nhiên#

Hoạt động chính trong chuyến du lịch này thứ nhất chính là bơi, quan trọng nhất lúc xuống nước không có nhiều người, Nam An An bị Cố Ly hưng phấn kéo lên thuyền, Cố Ly chuẩn bị đồ tương đối đầy đủ, kể cả gáo dừa hoặc là súng nước có thể bắn ở cự ly rất xa, chuyện phát rồ nhất là trên người còn mặc áo mưa.... ... Nam An An đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Cố Ly có thể đang phát bệnh!

Quả nhiên, loại dự cảm này nhanh chóng thành sự thực.

"Chèo đi, cậu chèo đi. . . . ." Cố Ly khoác tay: "Đi theo nhịp của ta, một hai một hai. . . . . Trời, hấn vượt qua chúng ta rồi, An An, chèo! Chèo! Chèo"

Nam An an: "Tớ đang chèo . . . . . Thật mà"

"Nhanh nhanh nhanh, chúng ta không đạt được giải nhất rồi. . . . ."
." Giải lụa trong tay Cố Ly cũng đưa cho cô, còn mình giờ tay mức một gàu nước đầy "Ào ào" dội vào bọn An Ngưng đi qua họ.

Đây chỉ là một trò chơi, cậu không cần phải nghiêm túc như vậy, thứ nhất là tình bạn, thứ hai mới là tranh tài đó nha, Cố Ly cậu đừng tỏ vẻ chứng minh cậu đang bệnh ở giai đoạn cuối nha.

Cuối cùng cũng là do Cố Ly ban tặng, toàn bộ thuyền của đối phương tràn ngập nước, chỉ cần các cô xuôi dòng xuống thì họ đã có người chạy ra hô to: "Trời ạ, họ tới, chạy mau. . . . ."

Cố Ly: "Ào ào"

"Anh hùng xin tha mạng, tớ rút lui được không?"

Cố Ly: "Ào ào"

"Không phải tớ gây sóng gió với các cậu, làm ơn tha cho . . . . ."

Cố Ly: "Ào ào"

"Tớ đầu hàng!"

Cố Ly: "Ào ào"

Nam An An rốt cuộc cũng bơi đến đích, giơ hai tay chạm vào điểm cuối rồi nhảy lên bờ, đưa tay kéo bạn học cùng lớp trên cơ bản đã bị Cố Ly đánh ngã, tất cả đều bị rơi xuống nước trừ cô. Còn về Cố Ly . . . . . Người ta là dân bơi lội, chê cô bơi chưa đủ sức.

Nam An An muốn khóc, đây là cuộc bơi thật sự rất vui vẻ thế mà đã bị phá hỏng biến thành cuộc so tài thuyền rồng.

Lúc sắp lên bờ Nam An An đã sức cùng lực kiệt, Cố Ly hưng phấn đem trong tay bầu nước đưa cho nàng, một tay giơ lên cao cao tới cùng nàng vỗ tay: "give-five!"

Nam An An vung gáo nước trong tay: "Ào ào"

Tiết mục buổi chiều thích hợp hơn, là chống đỡ bè trúc trên hồ, Nam An Sn vừa nhìn thấy cật trúc to dùng liền quả quyết từ bỏ, trúc

mã nhà cô không để ý bản thân sợ độ cao đã chạy lên cầu treo trên hồ, cả đời này cô không muốn phải nhìn thấy nó lần nào nữa.

Cầu treo lắc lư, cô đứng ngay chính giữa cầu treo, tay khoác lên rào chắn nhìn các bạn trong lớp Đậu Tỉ cô buộc tất cả cây trúc cột vào nhau, tạo thành một phong cảnh đẹp rạng ngời rực rỡ trên hồ nước.

Cô đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, vừa mới ghé đầu vào liền bị các bạn ở cửa phát hiện, các bạn nam đùa giỡn cô: "Nhảy xuống, nhảy xuống bọn tớ đón cậu."

Đôi tay Nam An An khép lại gọi rất tình cảm về phía nhóm của Đậu Tỉ: "Nhảy đi, nhảy đi!"

Tiếng nói vừa dứt, quả thật có người từ bè trúc nhảy xuống,

Nam An An: ". . . . ."

Một sinh viên mở thuyền cứu nạn giơ cái loa hướng về phía bọn họ tức giận hét lên: "Nhảy, nhảy, cậu nhảy đi. . . . ."

Đáp lại hần là "Bùm" "Bùm" "Bùm"

Sinh viên cứu nạn mệt mỏi thở phì phò: "Nhảy rồi, nhảy rồi. . . . ."

Hai hạng mục hoạt động sau đó Nam An An có cảm giác thành tựu, lại không nghĩ rằng lúc chèo thuyền nàng không rơi trong nước, lúc chèo bè trúc cô cũng không rơi trong nước, nhưng mà. . . . .

Lúc họ cùng nhau leo núi, ven đường đào hai cái kênh không sâu không cạn, dòng suối chảy róc rách theo kênh mương từ trên núi

xuống, suối trong thấy đáy.

Ánh mặt trời chói chang chiếu cả một ngày, Nam An An đột nhiên muốn đem chân duỗi thẳng ra và đi xuống rửa chân, còn chưa kịp duỗi cô đã nhìn đến đi phía trước, chân Cố Ly mới vừa ráo nước liền trượt chân nhưng cô nhanh chóng vịn lại, quay đầu lại nhìn nàng một cái nhắc nhở: "Phía dưới rất trơn, cậu cẩn thận kéo té ngã. . . . ."

"Làm sao có thể? Ta không tin. . . . ." Nam An an quả quyết đưa chân xuống, một bước giẫm ở trên tấm đá xanh ướt nhẹ rêu xanh liền bị trượt chân, cả người cũng không chịu nổi té ngã nhào vào kênh mương, "Bùm" một tiếng chấm dứt người duy nhất của khoa lưu thông tiền tệ khô ráo cả ngày.

Đứng bên cạnh cô Đường Viên vỗ đùi: "Phốc ha ha ha ha ha ha. . . . ."

Nửa thân trước của Nam An An ngâm hết dưới nước, nổi lên nhiều lần cũng bị rêu xanh trơn trượt ngã xuống lần nữa, cô đưa tay bám vào tảng đá, đang suy nghĩ cách bò dậy đột nhiên cảm thấy hai cái tay dưới nách cô, giờ tay nâng cánh tay cô lên, lôi cả người cô từ trong nước ra, Nam An An ướt nhẹ, sau khi ra ngoài cả người cô nhỏ nước xuống dưới đất. . . . . Giày bị nước trôi đi mất một chiếc.

Về mặt Khương Minh mờ mịt, nhìn thoáng qua chiếc áo chiffon tay ngắn màu trắng bị nước làm ướt đầm, quần áo ướt nhẹ dán vào người làm lộ đường cong xinh đẹp của cơ thể, anh xoay người đưa lưng về phía Nam An An lạnh lùng nói: "Leo lên."

Nam An An cúi đầu nhìn qua y phục của mình, sau lưng không ướt nhưng trước mặt toàn bộ ướt đẫm, cô ngoan ngoãn đưa tay ôm cổ Khương Minh nằm úp trên lưng hắn, Khương Minh đưa tay đỡ lấy hông cô. . . . .

Nam An An: ". . . . ."

Ăn đậu hủ không nên giả vờ nghiêm túc như vậy chứ.

Giờ bọn họ đã đến giữa sườn núi gần tới đỉnh núi địa phương, cho nên Khương Minh không có cõng cô xuống núi mà là tiếp tục cõng cô bò lên núi chuẩn bị lát nữa ngồi tàu lượn đi xuống, quần áo Nam An An ướt nhẹp làm áo sơ mi của anh cũng dính ướt, động tác của Khương Minh hơi cứng ngắc. . . . . cả người Nam An An nằm ở trên lưng anh, vì quần áo hai người đều ướt đẫm, anh có thể cảm nhận rõ ràng hai luồng mềm mại cọ xát phía sau lưng anh....

"Thầy. . . . ." Có lẽ ý thức được như vậy rất lúng túng, Nam An An muốn nói điều gì đó để phá vỡ sự im lặng, "Cám ơn thầy."

"Ừ" Khương Minh không chút để ý ừ một tiếng.

Nam An An quơ quơ chân: "Em. . . . . Cho em xuống đây."

"Hả?" Giọng Khương Minh trầm thấp, âm cuối hơi cao mang theo câu hỏi vặn lại khi nói ra âm tiết đèn nén kêu gọi.

Nam An An thấy càng lúc càng gần tới xe buýt, tỏ vẻ thờ ơ, ban đầu cô đã đồng ý với Khương Minh tuyệt đối sẽ không chia tay với anh. . . . . Nhưng cô vẫn nuốt lời, bản thân đơn phương nói chia tay hơn nữa trong khoảng thời gian này vẫn tránh mặt anh, Nam An An quyết tâm mở miệng với giọng rất nhỏ: "Chúng ta đã chia tay rồi, như vậy không. . . . ."

"Anh đã đồng ý với em sao?" Khương Minh nhàn nhã sau lưng cô , nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 36

Giọng nói của anh mát lạnh trước sau như một, câu hỏi không mang theo chút hơi ấm nào, rét lạnh như lúc nãy cô bị ngâm ướt nhẹp, Nam An An chuẩn bị tốt mọi lý do để từ chối, nhưng trong lúc này cô không phản bác được, trong lòng lại không cách nào kiềm chế được chút vui mừng âm thầm, mặc dù rõ ràng là cô đưa ra lời chia tay....

Có lẽ Khương Minh xem cô như đứa bé tính cách không kiên định, khiến cô trong khoảng thời gian này tự cho là chia tay thì trở thành chiến tranh lạnh.

“Em...” An An lẩm bẩm nói, “Sự phụ.”

Khương Minh giờ đôi tay thon dài có lực nâng đầu gối cô, nghe thấy cô gọi nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, thuận tay nâng cô đang trượt xuống lên trên người mình.

Nam An An ngoan ngoãn nằm úp sấp lên tấm lưng rắn chắc của anh, cứ như thế trong nháy mắt cô thật sự dao động, cô dùng gò má cọ xát hõm vai Khương Minh...

Từ nhỏ đến lớn Nam An An luôn thuận buồm xuôi gió ngoại trừ chuyện ở hẻm nhỏ đại học phía Tây đó, không trải qua thất bại khắc cốt ghi tâm, không chịu sự tổn thương khó quên, may mắn đó chính cô cũng khó có thể tin được.

Trong tình thân, cô có ba mẹ cô nhất yêu và cũng yêu cô với người chị gái sinh đôi, trong tình bạn, cô có thanh mai cùng nhau lớn lên với cô. Cô không thiếu tình yêu cũng không thích đàn ông đáp lại tình cảm mãnh liệt của cô, cho nên cô có thể đứng cảm theo đuổi Khương Minh, cho dù Khương Minh phản ứng lạnh nhạt cũng không đau lòng thất vọng, càng không cần phải nói Khương Minh cũng thích cô, nhận ra điều này khiến cô rất ngạc nhiên mừng rỡ.....

Chưa bao giờ Khương Minh nói với cô anh thích em, anh nuông chiều cô rõ ràng hơn bất kỳ lời nói nào.

Anh gọi cô là đồ đệ nhỏ yêu nghiệt, nhưng lại thức trắng đêm làm bài tập bài thi giúp cô, viết từng bước từng bước cách giải quyết vấn đề rồi chụp ảnh gửi cho cô. Anh nói anh muốn tặng khóa đồng tâm cho cô, bị cô cho rằng đó là trò đùa của anh nhưng lại chưa bao giờ nuốt lời. Anh giúp cô ôn tập trước khi thi nghiên cứu sinh, an ủi cô cả đêm lúc bị căng thẳng trước khi thi dù cho với Khương Minh bây giờ mà nói, bất kỳ cuộc thi nào đối với anh cũng đều đã nhẹ như mây như gió.

Giữa bọn họ không có tình cảm sâu sắc bao nhiêu, không có kiểu kịch liệt sống chết cùng nhau.

Ngay cả hôn môi, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay được vài lần....

Cô còn trẻ, vẫn có thể gặp được người có bộ dạng rất đẹp, có lẽ cô cứ đi thẳng, vẫn có thể gặp được người mà thích cô hơn cả Khương Minh, nhưng cô hiểu rõ, cô sẽ không bao giờ có thể thích một người đàn ông nào, giống như thích Khương Minh.

“Còn nhớ không, tuổi còn nhỏ, buông tay em bị lạc mất anh...”
Chuông điện thoại di động bất ngờ phá vỡ suy nghĩ viễn vông của

cô. Nam An An nhận điện thoại Khương Minh đưa cho cô, thấy trên màn hình lóe lên bức ảnh Nam Vi Vi cô trượt từ trên người Khương Minh xuống nghe máy --- “A lô, chị....”

“An An, ngày mốt chị về tới, ra sân bay đón chị.” Giọng Nam Vi Vi từ trong ống nghe truyền tới còn mang theo chút vui sướng và chờ mong, Nam An An ra sức gật đầu chột phản ứng kịp mở miệng nói: “Được.”

“Chị có chuyện quan trọng nói với em, về tối hôm đó....” Nam Vi Vi hạ giọng, “Buổi tối hôm đó” bốn chữ này từ trong ống nghe truyền vào lỗ tai cô một đường chạy tới ngấm vào trong máu toàn cơ thể cô, cuối cùng thoáng cái đã hung hăng bóp chặt trái tim cô.

Tất cả bỗng như khiến cả người cô tỉnh táo lại, vừa rồi cô tựa như bị Khương Minh mê hoặc, cô tưởng đã có thể ở cùng một chỗ với anh nhưng lại quên Nam Vi Vi bởi vì cô....

“Được” Nam An An đồng ý cúp điện thoại, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, một chân cô chầm dứt buông lỏng cánh tay Khương Minh vừa rồi mới đỡ cô.

Cô đứng đó, nhìn mũi giày mình đối lập với mũi giày Khương Minh, cuối cùng nhỏ giọng mở miệng nói: “Sự phụ, em nghiêm túc....”

Nghiêm túc chia tay với anh.

Cô lúng túng như vậy, giống như cô mới là người bị bỏ rơi.

Khương Minh tiện tay rút một điếu thuốc kẹp giữa ngón tay, đưa lên miệng sau đó bật mấy lần bật lửa mới đốt được, còn chưa hút

ngụm nào đã trực tiếp dập tắt, điều thuốc vạch xuống một đường cong trong không trung rồi rơi vào thùng rác ven đường.

Bây giờ, Nam An An nhìn bóng dáng thon dài của Khương Minh dần biến mất trong tầm mắt mình, cô đứng yên không nhúc nhích, rõ ràng là kết quả mà cô muốn, nhưng trong tận đáy lòng đầy đau thương.

Cô thấy Khương Minh không quay đầu lại đi tới chỗ rẽ lên núi, khịt khịt mũi đang muốn xoay người đi chợt nghe một loạt tiếng bước chân. Nam An An còn chưa kịp phản ứng cả người đã bay vút lên không trung, bị Khương Minh xuyên tay qua đầu gối bẻ bồng lên.

Khương Minh lạnh lùng mặt không chút biểu cảm bế cô lên xe buýt, thấy cô nhón chân lấy áo khoác mỏng trong hành lý để trên giá mặc vào sau đó mới xoay người lên núi đón đám nhỏ lưu thông tiền tệ.

.....

Sau chuyến du lịch tốt nghiệp ngày hôm sau chính là kỷ niệm tốt đẹp cuối cùng của thời đại học --- lễ tốt nghiệp.

Sau khi trở lại trường học Nam An An còn đi tìm lớp trưởng hỏi mấy tấm ảnh chụp, lễ tốt nghiệp hôm đó Nam An An bọn cô căng thẳng mặc đồ Cử nhân, còn đeo nơ hồng đứng xếp hàng, hát bài hát tốt nghiệp làm xao động lòng người.

Thời gian bốn năm đại học kết thúc làm người ta bất ngờ không phòng bị, sau khi vào cuộc Nam An An nói nhỏ với A Bàn: “Đại bảo bối mập mập, trời ơi nhóm thứ hai của bọn tớ là mười người, trong đó có hiệu trưởng, tớ có thể bị hiệu trưởng ‘quay số tăng vọt’ (tua

được treo ngay ở giữa phía đằng trước của mũ Cử nhân của những người tốt nghiệp - Wikipedia) không....”

A Bàn: “Tối nay cậu tới nhà tớ, để cậu quay cho đã.”

Nam An An hài lòng, cô quét mắt xuống toàn trường thoáng cái đã nhìn thấy An Dạng và Nam Thị ngồi ở chỗ của cha mẹ học sinh phía đối diện. Nam An An từ chỗ ngồi đứng lên hưng phấn vẫy tay với ba cô, đáng tiếc ba cô từ đầu tới cuối không liếc mắt về phía cô.

Chương trình đầu tiên trong lễ tốt nghiệp trước sau như một là hiệu trưởng gửi lời tới người khác, tiếp theo là đại biểu tốt nghiệp xuất sắc đại diện phát biểu ý kiến. Nam An An thấy thanh mai nhà cô giẫm lên thảm đỏ đi tới bàn cúi đầu với mọi người rồi bắt đầu đọc bài phát biểu, tự tin và khoa trương.

Cô ngồi phía dưới nhìn thanh mai nhà cô rất tự hào, lúc Cố Ly kết thúc Lâm Mặc tiến lên đội cho cô chiếc mũ Cử nhân và gấu bông. Nam An An đang hâm mộ bả vai bị người ta vỗ một cái, cô vừa quay đầu lại thì nhìn thấy con gấu bông to đùng và mũ Cử nhân được đưa sang cho cô, cô ôm chặt con gấu bông không thả, mãi tới lúc đến lượt nhóm bạn cô đi nhận giấy chứng nhận tốt nghiệp và giấy chứng nhận học vị mới đặt gấu bông lên ghế.

Bạn cô xếp hàng giẫm lên thảm đỏ trường học trải rất dài đi lên sân khấu, Nam An An đứng thứ nhất phía bên phải trước mặt vị giảng viên, “Nam An An, chúc mừng em đã tốt nghiệp.” Giảng viên mặc quần áo viện sĩ hàn lâm cười tím tím gật gật đầu với cô, và giao tay bắt tay cô.

Nam An An bắt tay xong, xúc động đưa hai tay nhận giấy chứng tốt nghiệp và giấy chứng nhận học vị từ tay giảng viên xoay người

cười khẽ với nhóm chụp ảnh, chờ đèn flash sáng lên một lúc sau đó xếp hàng đi xuống sân khấu.

Lễ tốt nghiệp vừa kết thúc Nam An An liền xông vào khán phòng ôm chặt lấy ba cô, Nam Thị lập tức bế cô lên, An Dạng đứng bên cạnh lạnh lùng nói: “Được rồi Nam Thị, anh đừng đóng phim nữa!”

Nam Thị cố chấp ôm cô dạo quanh một vòng sau đó đặt cô xuống, nghiêm túc nói: “An An, con thật sự là niềm kiêu hãnh của ba!” Ánh mắt rơi xuống quà tặng tốt nghiệp cô đang ôm, Nam Thị khẽ nhủ mày, “Bạn trai đưa, tiểu tử này đâu rồi?”

Nam An An: “Đã chia tay rồi.”

Nam Thị: “An An, con thật sự là niềm kiêu hãnh của ba!”

An Dạng: “....Anh đủ rồi đấy.”

Nam Thị nhún vai: “Thật mà, An An nhà ta còn nhỏ, anh không cho việc yêu sớm là một chuyện đúng đắn.”

An Dạng: “An An nhà anh mười tám tuổi, tốt nghiệp đại học rồi.”

Nam Thị: “An An nhà ta mười tám tuổi đã tốt nghiệp đại học rồi, thật đúng là niềm kiêu hãnh của anh!”

An Dạng: “... Nói như nó là chính anh sinh ra ấy.”

Nam An An: “....”

Nam Thị và An Dạng ở cùng cô không bao lâu đã bị viện trưởng gọi đi uống rượu, Nam An An ngây ngốc nhìn “Chú” viện trưởng kẻ vai sát cánh với ba cô đi ra ngoài, mới nhớ tới có lẽ viện trưởng

chiếu cô bởi vì Nam Thị lúc trước cũng là giảng viên đại học phía Tây.

Lúc đi ra hội trường cô vô thức nhìn thoáng qua xung quanh, tất cả mọi người đang hưng phấn chụp hình.

Buổi chiều là có thể rời xa ngôi trường rồi, đây coi như là lần tụ tập cuối cùng của các bạn cùng học bốn năm đại học, truyện của Iquydon, Nam An An và Cố Ly chạy tới bảng hiệu chụp ảnh, cuối cùng cô và giáo viên bọn cô gần như đều chụp ảnh chung, ngoại trừ Khương Minh.

Khương Minh bị một đám con gái mặc quần áo Cử nhân vây quanh chụp hình chung, Nam An An lặng lẽ xoay người rời đi.

Hôm sau vì đi đón Nam Vi Vi, cô dậy rất sớm.

Nam An An chưa học lái xe, thời gian qua đều lợi dụng xe thanh mai nhà cô.

Lăn qua lộn lại tìm nửa ngày trong tủ quần áo, Nam An An thay xong dò đi theo Cố Ly xuống lầu ngồi vào trong chiếc Land Rover của Cố Cầu Cầu nhà cô.

Dọc theo đường đi Nam An An liên tục cầm chiếc gương nhỏ soi đi soi lại, cuối cùng Cố Ly không nhịn được giơ tay khép gương của cô lại : “Nam An An cậu đủ rồi đấy, hẹn hò với Khương Minh cậu cũng không căng thẳng như vậy, cậu rất đẹp không cần soi nữa đâu.”

Nam An An mở chiếc gương nhỏ ra lần nữa, nghiêm túc nói: “Đã sáu năm tớ không gặp Nam Vi Vi, tớ phải soi gương để có cảm giác thích ứng.” Dọc theo đường đi Nam An An liên tục nhắc với Cố Ly,

sáu năm không gặp, Nam Vi Vi nhất định rất cao, không biết bây giờ hai cô ai cao hơn, cô nhớ lúc trước cô còn cao hơn Vi Vi hai phân.

Bọn cô vốn là người thân mật nhất, nhưng xa cách thời gian sau năm, Nam An An mới phát hiện cô vẫn có chút căng thẳng, bọn cô sẽ xa lạ sao, cô còn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra chị ấy sao?

Tới đại sảnh sân bay, Nam An An mới phát hiện bản thân mình lo lắng và đắn đo đều không cần thiết, cô liếc mắt một cái thấy Nam Vi Vi từ trong đám đông đi về phía cô.

Các cô mặc quần áo giống nhau.

Tóc Nam Vi Vi màu nâu vàng rất dài quần xinh đẹp và tự tin, Vi Vi nghiêng đầu kéo rương hành lý tự nhiên trò chuyện với soái ca lai Tây, Nam An An đứng tại chỗ nhìn cô ấy một lần nữa bước vào trong cuộc sống của mình, đầu ngón tay có chút run rẩy.

Nam Vi Vi dừng trước mặt cô ôm cô rất chặt.

Cái ôm này, cô mong chờ đã lâu lắm rồi, lần trước chia tay Nam Vi Vi thậm chí không cho cô tới sân bay tiễn cô ấy đi.

Lần trước chia tay, bọn cô đều còn trẻ con, giữ chung một bí mật mỗi người đều tự mình liếm miệng vết thương cho lành.

Nam An An giờ tay ôm cổ Vi Vi chà chà, đây là động tác cô đã từng thích nhất, vẫn là mùi vị quen thuộc, vẫn là người quen thuộc nhất.

Một lúc sau Nam Vi Vi buông tay vỗ lưng cô, Nam An An ổn định cảm xúc của mình ngẩng đầu nhìn thoáng qua soái ca lai Tây --- lần này Vi Vi nghiêm túc chứ?

Đáng tiếc không chờ cô hỏi, chợt nghe Nam Vi Vi nhẹ nhàng nói với soái ca kia --- “Em gái em tới rồi, anh đi đi.”

Anh đi đi.

Đây đúng là gọi thì đến đuổi thì đi.

Ngồi đối diện với Nam Vi Vi trong quán cà phê, một lúc lâu Nam An An cũng chưa hồi phục tâm tình của bản thân mình.

Sáu năm không gặp, cô ấy vẫn có bộ dạng gần giống bản thân mình như đúc, giống như soi gương, nhưng lại không giống soi gương.

Với video clip, điện thoại, tin nhắn đều không giống nhau, Nam Vi Vi chân thật như vậy ngồi đối diện cô.

Nam An An ngậm ống hút chợt nghe Nam Vi Vi mở miệng: “An An, chuyện tối hôm đó chị vốn không muốn nói cho em, nghe An Ngưng nói em vì chuyện đó mà chia tay với Khương Minh, chị nghĩ hẳn là chị nên nói sự thật năm đó cho em....”

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 37

“Sự thật...” Nam An An nhả ống hút ngậm trong miệng ra, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nam Vi Vi --- tối hôm đó không phải là trùng hợp sao? Vì cô muốn đi gặp sư phụ cô nên mới gặp phải những tên đó....

Mười ngón tay Nam Vi Vi đan nhau chống cằm, gật đầu khép thực đơn lại, ngón trỏ dài xinh xắn đẩy thực đơn qua một bên mới mở miệng nói “Chị cũng cho rằng tối hôm đó chỉ là trùng hợp, chúng ta rất xui xẻo gặp phải đám côn đồ kia, mãi đến mấy ngày trước có một người đàn ông liên lạc với chị....”

“Anh ta nói đứng phía sau sai khiến đám người đó là Lương Dao.” Nam Vi Vi không quanh co lòng vòng, nhìn mắt cô nghiêm túc nói.

Tên súc sinh lúc trước bị Nam An An đâm cho một dao bây giờ dần dần tinh thần rất sa sút, tìm Lương Dao muốn ‘sự tử cấn một ngụm’ bị từ chối sau đó then quá hóa giận dứt khoát tìm tới cô, nếu không như thế thì cô cũng luôn bị lừa chẳng biết gì.

Chuyện đêm đó là ký ức cả đời Nam Vi Vi không muốn nhớ lại, càng không phải nói là đi hỏi thăm chân tướng sự việc năm đó.

Mấy ngày trước Nam Vi Vi cũng vừa mới biết được chân tướng năm đó, cô không nói với Nam An An, sợ gọi lại quá khứ không muốn nhớ tới với cô.

Nhưng không nghĩ tới An Ngưng gọi điện thoại nói với cô, Nam An An chia tay với sư phụ vì cô, cho nên Nam Vi Vi cuống cuống trở về gấp để giải thích rõ ràng chuyện năm đó với Nam An An.

“Anh ta nói đúng là sự thật.” Nam Vi Vi gạt đầu quả quyết, không cho An An có cơ hội hỏi thêm. Ngay từ đầu chính cô cũng không tin, trước giờ cô không thích Lương Dao cũng không thích An Khả, nhưng chưa từng nghĩ tới Lương Dao thế mà lại đứng đằng sau tội ác năm đó.

Điều hòa ở quán cà phê mở rất mát, mát đến mức Nam An An dựa vào ghế sofa bỗng chốc có cảm giác mát lạnh, phía sau lưng cô cũng rét lạnh run --- Lương Dao là tên mợ cô.

Nam An An vẫn cho rằng Lương Dao đối với cô và Nam Vi Vi chỉ là có chút không thích mà thôi, nhưng chưa từng nghĩ tới hận đến mức này --- hồi nhỏ Lương Dao cũng từng ôm cô, từng hôn cô, nhưng thế nào đi chăng nữa không vừa mắt bọn cô thì cũng có quan hệ thân thích tế nhị... Hơn nữa, bản thân Lương Dao cũng có đứa con gái nhỏ tuổi hơn bọn cô, thân làm người mẹ nghĩ như thế nào mà lại dùng thủ đoạn độc ác như vậy đi đối phó với hai cô gái nhỏ mười hai tuổi.

“An An....” Nam Vi Vi thấy vẻ mặt cô có chút ngần ngại, chìa tay phủ lên mu bàn tay hơi cuộn lên của cô, lòng bàn tay cọt xát lên đôi tay lạnh lẽo của cô rồi bao trùm lên cả tay.

“Chuyện xảy đến thật ra chẳng trách em chút nào cả, em cũng không cần phải giận chó đánh mèo với sư phụ em,” Nam Vi Vi nắm tay cô nói rất tha thiết, “Khoảng thời gian đó ba đi công tác, mẹ cũng ra nước ngoài đàm phán... Không phải ngày đó, cũng sẽ là một

ngày khác, bọn họ từ ngày đó đã bắt đầu theo dõi chúng ta, dù sao vẫn sẽ tìm một ngày để ra tay.”

Nam An An cúi thấp đầu, không mở miệng. Cô thậm chí không tìm thấy tâm tình để nói, tất cả mọi thứ cũng bị chặn lại ở đó.

Cô một mình chịu đựng sự áy náy chịu đựng sự tự trách nặng nề mệt mỏi như vậy, lâu như vậy, dường như bị đè sập....

Rất nhiều khi, chịu đựng tất cả chuyện này là Nam Vi Vi, nhưng cô hận người kia sao không là cô, bởi vì sự áy náy và tự trách càng đáng sợ hơn bản thân mình đau đớn.

Thì ra tạo nên kết quả của tất cả những thứ này không phải cô, mà người cô kêu là mẹ kia.

“Nói thật, lúc bị tai nạn đó chị cũng âm thầm trách em...” Nam Vi Vi hít sâu một hơi, trong giọng nói mang theo âm mũi: “Chị nghĩ, nếu không phải vì cùng đi gặp cái người gọi là sư phụ với em, chị cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Chị nghĩ, em chưa từng trải qua chuyện bàn tay ghê tởm để dấu ấn trên người em, vậy... Em hoàn toàn không có cách nào hiểu được sự tuyệt vọng của chị ngay lúc đó, nhưng lại quên khi ấy em đã dốc hết toàn bộ sức lực cứu chị như thế nào...”

“Hơn nữa....” Nam Vi Vi dừng một lúc, “Thật ra từ đầu không phải em liên lụy tới chị, sự thật hoàn toàn khác biệt,” ngón tay Nam Vi Vi vô ý khấy thìa trong ly, ánh mắt mang theo chút tàn nhẫn, “Người Lương Dao muốn hủy hoại là chị, em mới là người bị liên lụy.”

“Năm đó bà ta dùng hết thủ đoạn bức bách mẹ An Ngưng rời đi sau đó sinh ra An Khả, nhưng cậu vẫn không kết hôn với bà ta.”

Tay Nam An An run rẩy, “Lạch cạch” tiếng khuấy thìa đụng vào vách ly vang lên trong trẻo, từ trước giờ cô cũng không biết Lương Dao và cậu của cô không có quan hệ hôn nhân về mặt luật pháp.

“Không thể lên chức, tiểu tam và con gái tiểu tam có thể có cuộc sống như cá gặp nước ở nhà họ An thật ra toàn bộ đều dựa vào ông ngoại, cậu vẫn chưa thừa nhận thân phận của An Khả, Lương Dao liền bắt đầu nóng vội...”

“Chị lớn lên giống mẹ, cho nên từ nhỏ tất cả mọi người đều nói chị rất giống cậu, có lẽ bởi vậy từ nhỏ cậu đã rất chiều chuộng chị, thậm chí mức độ còn vượt rất xa An Khả, lúc đó mọi người trong nhà họ An nói chị mới là người cậu chọn để thừa kế....”

Nam Vi Vi cúi đầu uống một ngụm cà phê, ổn định tinh thần một tý rồi nói tiếp: “Bà ta muốn dọn sạch đường cho An Khả, chị chính là chướng ngại vật trong mắt bà ta.”

An An cúi đầu, thậm chí có phần không cách nào tiêu hóa lời Nam Vi Vi nói. Năm đó lúc An Dạng gả cho Nam Thị bị ông ngoại cô lấy lý do chỉ là giảng viên đại học không quyền không thể hết sức ngăn cản, cuối cùng mẹ cô gần như vứt bỏ quyền thừa kế tất cả tài sản của nhà họ An người thân đi ra khỏi nhà, năm ấy lúc bọn cô sinh ra Nam Thị bỏ nghiệp văn theo nghiệp kinh doanh, nắm được cơ hội giàu có sau một đêm. Nói thật, bọn cô chưa bao giờ nghĩ sẽ muốn gì đó của nhà họ An, cũng không cần.

Lương Dao lại vì nguyên nhân buồn cười này, gần như hủy hoại bọn cô.

Nam Vi Vi không nói hết ra sự thật, ví dụ như lúc đầu Lương Dao muốn không chỉ là cô bị hủy hoại....

Cô nhìn Nam An An trước mặt, lúc đầu khi nói về chuyện này không tự chủ mang theo từng chút từng chút tàn nhẫn độc ác, vận mệnh ác nghiệt với cô như thế, nhưng lại đặc biệt ban ơn --- người sinh ra cùng với cô, nhiều năm như vậy vẫn luôn bên cạnh cô, bao nhiêu đêm cô gặp cơn ác mộng lặp đi lặp lại trong giấc mơ đó Nam An An là người duy nhất cứu cô.

Lúc cô tuyệt vọng nhất bất lực nhất lúc đau đớn bị đè lên tường trong con hẻm nhỏ cũ nát, cô ấy đã giơ đèn pin giẫm lên vũng nước chạy tới.

Cô muốn cô ấy đi, An An lại kiên quyết lắc đầu giơ đèn pin hung hăng đập lên tên súc sinh đang đè lên người cô, lúc cô ấy ra sức đâm một dao,

An An là cơn ác mộng cuối cùng của cô, cô lại yên tâm thoải mái rời khỏi cô ấy, mang theo oán trách trong lòng, thậm chí khi rời đi còn không để cô ấy ra sân bay tiễn mình.

Nam Vi Vi nâng mắt nhìn An An phía đối diện, cả người cô ấy được che phủ bởi ánh mặt trời ấm áp, như mang theo một tầng ánh sáng màu vàng ấm.

“Thật ra đã nhiều năm như vậy, chị luôn nợ em hai câu nói...”
Giọng Vi Vi có chút chua xót, nắm chặt tay An An.

“Thật xin lỗi --- sau khi có chuyện xảy ra như vậy, chị để một mình em ở lại đây, bản thân mình làm kẻ chạy trốn, hơn nữa để mặc em tự trách mình áy náy lâu như vậy.”

“Còn nữa, cảm ơn em --- chị cũng là sau này mới biết được, vốn mỗi một người khi người thân gặp phải chuyện như vậy, bản thân

cũng chịu sự đe dọa giống thế mà không chạy trốn không thờ ơ không giả câm vờ điếc, cảm ơn em đã kiên cường dũng cảm như thế chạy tới cứu chị.”

Nam An An vòng qua bàn trà đưa tay ôm chặt lấy Nam Vi Vi, sáu năm rồi, cô chưa từng có khoảnh khắc nào khóc đến như trút được gánh nặng thế. Vi Vi chậm rãi gỡ tay vỗ vỗ lưng cô, người đến người đi ở quán cà phê sân bay cô ôm Nam Vi Vi bơi hết nước mắt lên vai cô ấy, không để ý tới người đi qua nhìn cô với ánh mắt khác thường.

###

Trong phòng bao, Nam An An vẫn cầm di động trong tay, mở khóa màn hình trên đó chính là số điện thoại của Khương Minh, chỉ cần chạm nhẹ vào là biểu tượng màu xanh là có thể gọi, nhưng cả tối cô cầm di động trượt qua trượt lại từ đầu tới cuối không đủ dũng khí ấn xuống phím call màu xanh biếc.

Nam Vi Vi mời khách ở Cửu Trọng Thiên cô thích nhất, Nam Vi Vi gấp đầy thịt bỏ vào trong bát cô, bún thịt ngày trước cô thích nhất ăn có chút không ngon, cô nên gọi điện thoại cho Khương Minh không, Khương Minh còn muốn nghe máy của cô không?

Thay đổi thất thường như vậy, chính cô cũng cảm thấy bản thân như đang đùa giỡn.

Hơn nữa, cho dù Khương Minh nghe điện thoại của cô, cô nên nói thế nào với Khương Minh, nói sự phụ, em hối hận, trước đó là em chộc anh cho vui, chúng ta hãy ở cùng một chỗ đi.

Lời này, chính miệng cô đã nói không.

“An An” ngón trỏ An Ngưng gõ gõ vào bàn kéo suy nghĩ cô quay về, “Ăn đi!”

“Ừm ừm” Nam An An gật đầu vô thức thò đũa gấp một miếng thức ăn đưa vào miệng mới phát hiện thứ cô gấp chính là một miếng gừng. Nhổ ra sau đó uống mấy hớp nước vẫn còn cảm thấy miệng đầy vị gừng nóng bừng.

Nam Vi Vi quan tâm đưa qua cho cô một chén khoai môn viên, “Làm sao vậy, cả tối đều không yên lòng?”

Nam An An lắc đầu, vừa mãi miết ăn khoai môn viên vừa dựng thẳng lỗ tai nghe Nam Vi Vi và An Ngưng nói chuyện.

An Ngưng: “Em muốn giết chết bà ta.”

Nam Vi Vi: “Chị cũng muốn giết chết bà ta.”

An Ngưng: “Chúng ta đây cùng nhau giết chết bà ta.”

Nam An An nuốt viên khoai môn xuống nói: “Các chị, các chị nhất định phải độc ác tàn nhẫn thế sao? Thế giới này tốt đẹp như thế, nếu các chị nói bà ta là chỉ Lương Dao, xin hãy nhất định mang theo em.”

Ăn được một nửa Nam An An rời phòng muốn ra ban công hít thở không khí, mới vừa ra tới cửa đã nghe thấy có người gọi tên cô. Nam An An quay đầu lại nhìn thấy một nam sinh cao lớn gầy gầy chạy về phía cô, còn hưng phấn vẫy vẫy tay với cô.

“An An” nam sinh chạy tới đứng trước mặt cô, nở nụ cười tươi tắn nói.

Nam An An cũng gật gật đầu với cậu, lễ phép cười.

Thấy thế nam sinh có chút thẹn thùng gãi gãi đầu, còn mang theo chút ngây thơ về mặt đầy ngạc nhiên mừng rỡ, mở miệng nói: “An An, không nghĩ tới sẽ gặp được chị ở đây, hơn nữa chị thế mà lại nhớ rõ em.”

Nam An an xấu hổ ý muốn nói không nhớ rõ, bình thường loại tình huống người ta chào hỏi trước với cô, chính là cô không biết hoặc không nhớ rõ người ta nhưng cũng làm bộ có vẻ như rất quen thuộc, cho nên lần này Nam An An cũng gật đầu nói câu: “Đúng thế, thật khéo.”

Nam sinh đi qua , hơi cúi đầu về mặt chờ mong: “Vậy em là ai?”

Nam An An: “....”

Thấy cô không nói gì thêm, nam sinh có chút mất mát nhưng rất nhanh quơ quơ di động của mình hưng phấn mở miệng tự giới thiệu: “Em là Giản Diệu đây, ngày đó ở nhà ăn, chị gửi trả tiền cước điện thoại cho e...”

Trong ấn tượng hình như đúng là có người như vậy, Nam An An gật gật đầu về mặt bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là cậu à.”

Nam sinh vui vẻ gật đầu, trên đường đi theo cô qua hành lang phía bên kia vừa đi vừa nói chuyện liên tục với cô: “Đàn chị, hôm qua bọn em đã có kết quả thi vào cao đẳng, em thi được 645 điểm, điểm này có thể báo danh vào đại học phía Tây chứ, em cũng không hiểu rõ tình hình ở đại học phía Tây muốn hỏi chị một chút.”

Nam An An cẩn thận suy nghĩ tình huống lúc trước mình hiểu rồi trả lời: “Em là học sinh khối khoa học tự nhiên ư, số điểm này rất ổn,

ôm giấc mơ học hóa tốt nhất ở đại học phía Tây cũng không có vấn đề gì.”

“Thật vậy ư, vậy thì tốt quá, em cố gắng lâu như vậy chính là muốn thi vào đại học phía Tây, tất nhiên rất có hi vọng làm đàn em khóa dưới của chị.” Nam sinh cười rất có sức thu hút, Nam An An bất giác nở nụ cười với cậu, đang muốn chào tạm biệt với nam sinh bản thân mình đi ra ban công hóng gió, chợt nghe thấy rõ ràng tiếng mở cửa phòng ở cách đó không xa.

Cô quay đầu lại thì thấy cửa căn phòng mình vừa nãy đi qua mở ra,

Dưới ánh đèn màu vàng, Khương Minh đứng ở cửa phòng bao nhân nhật nhìn cô... Và Giản Diệu bên người cô, mặt không chút thay đổi.

Giữa ngón tay của anh còn kẹp một điều thuốc, một tay đút trong túi quần, cao lớn vững chãi.

“Thầy...” Nam An An mới mở miệng đã muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, khí thế của Khương Minh quá mạnh mẽ, cô đứng đó cúi đầu giống như học sinh tiểu học bị giáo viên gọi vào văn phòng, ngón trỏ còn vô thức sờ vào đường chỉ may quần.

Khương Minh thuận tay gãy gãy tàn thuốc giữa kẻ ta thờ ơ gạt đầu, Nam An An bóp chặt tay mình không biết nói gì cho đúng nâng mắt thì nhìn thấy trong căn phòng bao một bóng dáng cao gầy, cô gái xinh đẹp nhìn thoáng qua cô rồi lại nhìn nhìn Khương Minh, nhún nhún vai: “A Minh, không giới thiệu một chút sao?”

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 38: Ta có bệnh phải trị

Bốn người đứng ở cửa phòng bao, không khí có chút tế nhị.

Cửa phòng bao bị đẩy ra sau đó ánh sáng rực rỡ quét lên mặt của cô gái, Nam An An thấy rõ dáng vẻ cô gái kia, trong lòng lập tức dâng lên một loại dự cảm chẳng lành.

Dáng người của cô ta rất đẹp, trên người là chiếc áo đầm màu xám tro đến đầu gối lộ ra chân nhỏ dài trắng nõn, cô ta mặc bộ quần áo đẹp để đi đôi giày cao gót ôm trọn mắt cá chân màu đen đứng ở đó thật xinh đẹp, dưới ánh đèn ngũ quan thoát nhìn rất xinh xắn, sống mũi đeo một cặp kính không gọng cả người nhìn qua rất tao nhã, mà khi cô ta cười lên cũng rất dịu dàng, như chỉ có thời gian lắng xuống nhường chỗ cho nét duyên dáng trưởng thành.

Thấy Khương Minh chưa hiểu rõ ý của cô ta, Nam An An mở miệng tự giới thiệu mình: "Tôi là bạn gái của anh ấy." Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô liền tỏ vẻ yếu điệu và lấy lòng với nam thần, ừm, đại khái là.... Thay đổi thất thường.

Người đẹp nghe vậy cười ranh mãnh, kéo dài tiếng cười: "Bạn gái nhỏ à. . . . ."

Nam An An gật đầu, mắt nhìn thấy sắc mặt Khương Minh hơi đen, Nam An An vội vàng bổ sung thêm: ". . . . .Trước?"

Người đẹp nở nụ cười hì hì một tiếng, thoải mái hướng về phía cô chìa ra bàn tay trắng nõn, nhỏ, dài: "Tôi tên là Du Hạ, tôi là bạn học thời đại học của bạn trai cô." Cô chưa kịp nói hết, lúc Khương Minh bị người khác hỏi đến bạn gái, trên mặt tuấn tú bỗng trở nên lạnh lùng, xem ra có thể có khả năng hai người đang chiến tranh lạnh, cô ta cũng không gấp gáp đứng xem phần náo nhiệt này, và lễ phép bắt tay với Nam An An, sau đó Du Hạ liền chạy về phía hành lang phía bên kia.

Còn lại ba người, không khí vẫn tẻ nhạt như cũ,

Nam An An cúi đầu xuống thấp, trong lòng nghĩ người bên cạnh là đứa nhỏ không phải có thể 'tùy mặt gửi lời' sao còn chưa chịu đi, thực ra thì cô thật sự cũng không nhận ra đứa trẻ này.

Không ngờ chữ "Cũ" vừa thốt ra khỏi miệng, ánh mắt Giản Diệu đứng bên cạnh cô sáng rực rỡ.

Nam An An không thấy được sắc mặt của Giản Diệu nhưng ngược lại cô cẩn trọng phát hiện sắc mặt của Khương Minh lại càng đen hơn, không đợi cô nói tiếp Khương Minh trực tiếp đem ngón tay đang cầm điều thuốc lá nhấn xuống đáy thùng rác, sải bước chân dài thẳng hướng cô nắm hai bên bả vai cô, dẫn cô vào phòng.

(⊙⊙) Nam An An chưa biết Khương Minh muốn làm gì, tay trái Khương Minh nắm bả vai cô, lúc cô còn chưa phản ứng kịp ngay cả câu tạm biệt với người nam sinh kia cũng còn chưa kịp nói, thì tay nắm bả vai càng chặt, cả người cô bị Khương Minh ôm vào ngực đi vào phòng. Khương Minh nắm tay cô lại còn dùng tư thế ham muốn chiếm hữu chưa bao giờ dùng ôm lấy cô, cả người Nam An An đều nhẹ bồng, tim cô lập tức thoáng đập nhanh một cái, cô nín thở tập

trung suy nghĩ liền nghe được Khương Minh cúi đầu xuống bên tai cô nhàn nhạt mở miệng ——"Khi trở về anh sẽ trừng phạt em."

Trừng, phạt, em!

Lúc nói chuyện, anh sát vào quá gần, hơi thở ấm áp toả ra, tiến vào tai Nam An An làm cô có cảm giác lỗ tai mình hơi nhột,

Tư thế mập mờ mà thân mật như vậy làm cho Nam An An cảm thấy câu nói kia giống như là lời tâm tình khiến người ta thẹn thùng đỏ mặt. . . . . Nam thần anh không kiêu ngạo làm cho em không quen đó nha, thật sự, nếu cô có nằm để cho anh trừng phạt. . . . . Mà thôi, cô có bệnh có thể nằm không nhúc nhích.

Nam An An ngoan ngoãn để mặc cho Khương Minh ôm, nhìn chân Khương Minh bước tới trực tiếp mang cô tới trước cửa phòng bao.

Giản Diệu nhìn Nam An An bị một người đàn ông anh tuấn ôm vào phòng, cảm thấy có chút mất mát đứng ở cửa hồi lâu, bản thân tự an ủi mình sẽ không có việc gì đâu, qua kỳ nghỉ hè này bọn họ có thể sớm chiều bên cạnh nhau rồi. . . . .

Thấy cửa phòng bao mở ra,, mấy người trong phòng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nam An An, một người đàn ông cầm bài xì phé trong tay ném lên bàn đùa giỡn nói: "Chắc chắc, Khương Minh đây là cô cháu gái nhỏ của cậu đây sao? Xinh quá!"

Cháu gái nhỏ: ". . . . ."

Lần này Khương Minh mở miệng trước: " Là bạn gái nhỏ của tôi."

"Phụt" vừa mới mở miệng tên kia khoa trương phun một ngụm rượu, "Không phải chứ, đây là non mềm như cây cỏ, em gái à, em bao nhiêu tuổi rồi?"

Nam An An nhỏ nhẹ nghiêm túc trả lời: "Em gần mười chín tuổi rồi."

"Mẹ kiếp" người đàn ông bưng mặt, vẻ mặt thống khổ: "Tôi thật sự hết hi vọng đối với thế giới sau cuộc gặp gỡ này, anh trai cậu thậm chí bạn gái cũng còn chưa có, mà cậu tự nhiên lại tìm được một bạn gái xinh đẹp, tươi non như thế này! Cũng đáng làm gương cho người khác đấy nhỉ! Đã nói chân trời chỗ nào không cỏ thơm, bò già không ăn cỏ non, thỏ không ăn cỏ gần hang, ngựa hay không nhai lại cỏ đâu!"

"Không có," Nam An An cẩn thận bênh vực nam thần nhà cô, "Là em theo đuổi anh ấy."

"Tại sao không có cô gái xinh đẹp nào theo đuổi tôi chứ?" Đầu gối lại trúng một mũi tên, người đàn ông quay đầu nhìn về phía người đàn ông độc thân Hà Khánh Nguyên: "Đại Quân, may còn có cậu. . . . ."

Nam An An: ". . . . ." Dường như cô mới vừa bước vào một thế giới mới.

Người đàn ông thâm tình nói: ". . . . . Cậu ngay cả tấm hình của bạn gái cũ cũng không có giữ lại một tấm, cậu thật hết thuốc chữa, chúng ta đều là những người đàn ông độc thân, không có lấy một tiểu thiên sứ!" Nói qua người đàn ông thâm trầm trầm ngâm than thở: "Chúng ta đều là những thiên sứ chỉ có một cánh, tới thế giới này

trước là tìm kiếm một nửa kia cánh thiên sứ, hai cánh hợp lại làm một đưa chúng ta bay!"

Hà Khánh Nguyên: "Cút! Chủ nào tớ nấy"

Khuông Minh cũng làm lơ tính thỉnh thoảng lên cơn điên của hắn, dẫn Nam An An đến ghế sa lon ngồi xuống, tiện tay cầm bài trên tay người khác đang chơi, Nam An An nhìn bọn họ sáu người đánh bốn tụ bài nhìn hoa cả mắt, cô cảm thấy đi năm châu bốn biển thì ai có chỉ số IQ thông minh cao là nguy hiểm nhất, cô cũng chưa biết quy tắc chơi thế nào, đám người kia vừa chơi bài, vừa đùa giỡn làm không khí thoải mái hơn.

Nam An An ngồi mình thấy nhàm chán, bạn gái của mấy người đàn ông khác đều nhiều tuổi hơn cô, mấy nữ bác sĩ không ai nói chuyện với cô, đành tìm một cái ly rót nửa ly rượu đổ hớp một ngụm lại một ngụm ..., uống gần nửa chai chạy đi toilet, lúc rửa tay vừa lúc gặp phải cô gái khác cũng mới vừa trong phòng đi ra, dáng dấp cô ta khá xinh đẹp, đẹp hơn Du Hạ mấy phần, đại mỹ nhân dùng ánh mắt dò xét nhìn cô một cái, giọng nói không lên xuống, không văn vẻ nói: "Cô kém xa Du Hạ."

Nam An An: "À."

Cô gái kia thấy cô rất bình tĩnh ngược lại dịu dàng hơn một chút: "Cô không tức giận?"

Nam An An lạnh nhạt nói: "Em nhỏ tuổi hơn chị Du Hạ."

Cô gái kia thốt ra lời nói sắc bén : "Bọn cô kém cũng không chỉ là tuổi tác."

Nam An An: "À."

"Cô không tò mò muốn biết xem bọn cô kém ở chỗ nào?" Mang theo tâm trạng bối rối nhưng thật ra cảm thấy đứa nhỏ này không tệ, cũng không thấy tức giận chút nào.

Nam An An lắc đầu một cái, dù sao cô cũng không có ý định thay đổi.

Lúc trước An Dạng từng nói một câu, nếu như con thích một người, chấp nhận được khuyết điểm của anh ta thì chịu, không chấp nhận được thì con cứ đi, chứ đừng trông cậy vào sự thay đổi của người đó, vì cái gọi là tình yêu, gọt chân cố làm cho vừa đôi giày sẽ chỉ làm con máu tươi đầm đìa.

Cô chính là như vậy, Khương Minh thích cô, cô cũng thích Khương Minh, về phần kẻ khác nói như thế nào cũng không quan trọng, cô sẽ không thay đổi giống như Du Hạ.

Mang theo rối loạn giờ tay di chuyển đến dưới máy sấy khô, vừa nghiêng mặt nói với cô: "Du Hạ và Khương Minh cùng nhau lớn lên, ông cụ nhà họ Khương vẫn rất vừa ý Du Hạ, " nói tới đây cô ta chuyển đề tài, "Chẳng qua tôi cảm thấy cô cũng thật rất xuất sắc."

Nam An An chân thành nói: "Cám ơn."

Nói xong đi theo người đẹp cùng nhau trở về phòng, tiếp tục uống, thuận tiện xem tin nhắn của Nam Vi Vi.

Khương Minh lười biếng tựa vào trên ghế sa lon thấy Nam An An mơ hồ, anh cũng không yên lòng khi ngồi chơi, ra bài cực nhanh phối hợp với Hà Khánh Nguyên khá ăn ý.

"Em gái, muốn tới chơi một ván không?" Người đàn ông vừa nói giờ bài xì phé trên tay lên nhiệt tình kêu Nam An An, Nam An An còn

chưa trả lời, Khương Minh đã lười biếng mở bài xì phé --- ba con cùng màu, anh thắng, Hà Khánh Nguyên đứng thứ hai, chỉ còn lại bốn người" Bốn nhà lộn xộn dây dưa."

"Tớ đi trước." Khương Minh chơi xong ván này trực tiếp đứng dậy mang theo Nam An An đi.

Thành phố C giữa hè trải qua một trận mưa còn mang theo cảm giác có hơi lạnh lẽo, Nam An An đi theo sau lưng Khương Minh, giẫm lên bóng dài của anh đi hướng bãi đỗ xe, buổi tối cô uống hơi nhiều bị gió lạnh thổi tới thổi tan chút men say, tối nay Nam An An ra ngoài mang giày gót nhọn Nam An An khế gờ cao cố ý giẫm lên vạch sơn, gót chân bị ma sát đến mức không thể đi, tự nhiên đi bộ cũng chậm hơn rất nhiều.

Đi tới đi lui, cô cởi giày ra bỏ chân trần phấn khích đi bộ.

Cô nghĩ như vậy, cô cũng làm như vậy.

Trước kia Cố Ly đã từng nhìn thấu tim cô mà nói —— Nam An An, đối với cậu, kích động thì đồng nghĩa với hành động.

Đôi tay Nam An An xách theo hai chiếc giày của mình, chân trần trực tiếp giẫm lên đá cẩm thạch lạnh như băng trên sàn nhà mà đi một cách vui vẻ.

Khương Minh đi rất nhanh, đi lúc lâu không nghe được tiếng giày cao gót thanh thúy của Nam An An giẫm ở trên đất, anh quay người lại thì nhìn thấy Nam An An xách theo hai chiếc giày đi lặng yên không một tiếng động, ánh mắt đối diện nhìn anh, cô vội đem giày ném xuống đất khom lưng xuống xỏ chân vào giày.

Khương Minh xoa xoa mi tâm —— anh thật sự muốn ra tay trách mắng đứa nhỏ này! Đêm nay vốn là một tháng trước bọn họ có hẹn bạn học tụ tập, lúc đó anh còn đồng ý với họ sẽ dẫn bạn gái nhỏ đến để mọi người xem mặt, kết quả là chưa tới một tháng bạn gái nhỏ đã không còn, mà tối nay lúc tới anh nói cũng chẳng ai tin, vừa lúc bạn gái nhỏ đã trở về rồi.

Nếu như không phải là biết Tiểu Quyển đã lâu, Khương Minh thật cảm thấy cô đang đùa chơi với anh, gọi là tới đuổi là đi, kiểu thay đổi thất thường.

Quay lại nửa ngồi xuống cạnh cô, một tay Khương Minh cầm gót giày cao gót của cô, một tay nắm cổ chân trắng nõn, mảnh khảnh của cô nâng lên, thì thấy gót chân Nam An An bị một vật sáng loáng đâm một cái bị chảy máu như lũ lụt, anh buông tay đang cầm giày cao gót thành thạo bước qua cô khom lưng bế cô lên sải dài đi về phía xe của anh.

Nam An An dè dặt đưa tay vòng qua cổ Khương Minh: ". . . . .
Sư phụ...."

Gương mặt đẹp trai của Khương Minh lạnh nhạt, lạnh lùng mở miệng nói: "Không được gọi anh là sư phụ, với từ này anh có bóng ma tâm lý."

Quả nhiên, tới rồi, nam thần lại kiêu ngạo rồi.

---Sư phụ, chúng ta chia tay đi, Nam An An nghĩ tới đây cảm thấy cách xưng hô này cô cũng có bóng ma tâm lý, cô ôm cổ Khương Minh thử dò xét mà kêu một tiếng: ". . . . . A Minh?"

Tay Khương Minh dừng lại một lát, "Đổi lại."

Nam An An vắt óc suy nghĩ: ". . . . . Tiểu, Tiểu Minh?"

Khương Minh: ". . . . . Em vẫn nên gọi anh là thầy thôi."

"Thầy," Nam An An nghe lời, rất nhanh kêu một tiếng, Khương Minh nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

"Thầy, em sai rồi." Một khi mở lời rồi, Nam An An nói tiếp rất nhanh, "Sau này em không bao giờ nữa nói chia tay với thầy nữa, thật, lần này. . . . . là bởi vì có một chút rắc rối em không thể nói nguyên nhân được." Lời vừa nói ra, chính nàng cũng cảm thấy rất không có thành ý, giống như nói qua loa cho có lệ.

Khương Minh không lên tiếng, đi tới nơi đậu xe mở cửa xe cho Nam An An ngồi vào ghế lái phụ, anh cũng ngồi vào xe và nhấn ga, lúc đi qua một tiệm thuốc anh dừng xe đi xuống mua một chai thuốc tím với bông băng.

Trời ban đêm rất mát, gió mát lùa vào cửa sổ xe, Nam An An ngồi trong xe cảm thấy rất thoải mái.

Cô cho là mình còn phải theo đuổi Khương Minh một lần nữa. . . . . Không ngờ, sau một tháng, cô lại được ngồi lên xe của anh, lại về nhà của anh.

Trên chiếc giường hình tròn màu lam đậm, Nam An An thay áo ngủ xong, nằm lỳ ở trên giường giờ chân lên trời, chờ Khương Minh tắm xong ra ngoài.

Rượu hơi thấm vào, cô có cảm giác mặt mình có chút nóng, khắp người cũng rất nóng, Nam An An liếc nhìn cánh cửa phòng tắm vẫn được đóng kỹ, cảm thấy yên tâm, đưa tay kéo cổ áo ra, cảm thấy hô hấp thông suốt, mới ôm laptop tiếp tục xem phim, cô tìm bộ phim

thần tượng lâu rồi, phim mới vừa tập 1, giữa nam chính và nữ chính đã 'điện quang hỏa thạch,..... sôi máu rồi.

Nam An An xem mặt đỏ tim đập nhanh, điều chỉnh cho qua đoạn đó, nhiệt độ trên mặt cô vẫn không hề tản đi.

Mơ hồ nghĩ lại, cô cũng cảm thấy tiết tấu yêu thương của bọn họ giống như có chút gì đó không đúng, không tính giữa hai người bọn họ chiến tranh lạnh trong một khoảng thời gian, qua lại cũng gần nửa năm mà hai người bọn họ chỉ thân mật tiếp xúc mấy lần hôn môi, ngay cả hôn lưỡi đều chỉ có một lần, còn lại mấy lần đều là hôn phớt qua môi, trong sáng giống như hai đứa trẻ con ở nhà trẻ.

Tình yêu thần thánh đối với người có tính lãnh cảm thì rất tươi đẹp, rất thoải mái, nhưng đối với một người đàn ông bình thường thì sao?"

Đợi chút. . . . .

Ánh mắt Nam An An chợt lóe lên.

Hay là nói. . . . . Khương Minh, thật, cũng bị ^-^ lãnh cảm?

"Đang suy nghĩ gì thế?" Nam An An đang suy nghĩ mông lung liền nghe thanh âm mát lạnh, dễ nghe của Khương Minh vang lên phía trên cô, Nam An An vừa ngẩng đầu lên, đầu liền đụng vào cằm Khương Minh, cô xoa xoa đầu, lắc đầu một cái.

Nếu như. . . .cô nói có phải anh bị ^_^lãnh cảm hay không, nam thần có thể thử cho cô xem không nhỉ. Nam An An lắc mạnh cái đầu, lắc xong cũng không biết là mình hoảng sợ hay là còn say, cảm thấy đầu có chút choáng váng, mờ mịt nhìn Khương Minh mặc áo choàng tắm màu trắng mỏng tựa vào đầu giường, anh đưa tay cầm

mắt cá chân cô, đem một chân cô nâng lên, anh lấy kính ở đầu giường cẩn thận nhìn chân cô, khi chân cô để lên người anh, váy ngủ của cô tự nhiên bị đẩy lên phía trên, làm lộ ra đôi chân trần và lưu vào tầm mắt của Khương Minh.

Nam An An giật mình kéo chân ra, nhưng không thể rút ra.

Lần này cô thật sự xấu hổ đến nỗi mặt đỏ hồng, trống ngực đập liên hồi, đầu chóng mặt, có cảm giác hoa mắt rồi, ngay cả hô hấp cũng dồn dập, cả người dưới tác dụng của rượu làm cho chóng mặt, nhiệt độ trong người tăng lên, máu theo hướng đỉnh đầu mà tuôn trào.....

Không phải, vừa rồi cô chỉ nghĩ, không muốn là thật đâu....

Hết

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 39

Đoạn kịch nhỏ diễn rồ:

Nam An An: Thầy, chúng ta nói chuyện gì ngoài tình yêu đi~

Nam thần: Vì bắt đầu tình yêu thần thánh sao.

Nam An An: Không phải.

Nam thần: vì em có bệnh?

Nam An An: Không phải

Nam An An: Vì côn trùng kêu không ngừng....

*****

Tay Khương Minh giữ mắt cá chân trắng nõn, thấy ngón chân mướt mà của Nam An An hơi co quắp lại dưới cái nhìn chăm chú của anh.

Anh nâng mắt lên liền đối diện với khuôn mặt đỏ bừng nhìn như sắp chín của Nam An An, cô cúi thấp đầu, lông mi dày khẽ run rẩy, ánh đèn phác họa lên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

26 năm Khương Minh chưa từng tiếp xúc thân mật với người con gái nào như thế này, cơ thể cũng không cảm thấy khao khát gì cả, giống như anh đang so tài với chuyện ba anh không thể thiếu phụ

nữ, cảm dục đến mức anh cũng đã nghi ngờ bản thân mình có phải bị lãnh cảm rồi không.

Giờ phút này, nhìn Nam An An trước mặt, anh hoàn toàn xóa bỏ nghi ngờ này....

Nam An An hết sức hồi hộp, drap giường dưới tay cô bị vò thành một nhúm, cô cố gắng dời lực chú ý nhưng không hề có tác dụng. Cũng may chuông điện thoại di động bất chợt vang lên, Nam An An cầm di động vội vàng ấn phím call: “A lô, chị....”

“Em về nhà không?” Giọng Nam Vi Vi truyền qua ống nghe vẫn tuyệt vời như lúc đầu, Nam An An cảm thấy nếu trên đỉnh đầu Nam Vi Vi có vòng hoa là cô ấy có thể bay phành phạch, chị cô mới là thiên sứ nhỏ của cô, một cú điện thoại này đã phá vỡ không khí ám muội vừa rồi.

“Đêm nay em ở chỗ Cầu Cầu.” Nam An An bắt đầu nói dối, bên kia Nam Vi Vi nửa tin nửa ngờ kéo dài âm “À”, Nam An An sợ thời gian càng lâu sơ hở càng nhiều, ai có thể đảm bảo Nam Vi Vi phát rồ sẽ không nói câu tiếp theo là --- “Kêu Cố Cầu Cầu nghe điện thoại.” đây. Cô không chờ Nam Vi Vi nói thêm gì nữa lập tức nói vào di động câu “Gặp lại,” rồi ném điện thoại qua một bên, nhiều năm như vậy giữa cô và Nam Vi Vi lúc nào cô cũng chờ Vi Vi cúp máy trước.

Đáng tiếc một cú điện thoại, dường như không thể làm dịu tình hình hiện tại được.

Ngón tay thon dài mạnh mẽ của Khương Minh vẫn còn cầm cổ chân cô, cô giật giật trái lại bị cầm chặt hơn, ngón tay Khương Minh vừa dùng lực cả người cô đã bị ngã về phía trước.. Lòng bàn chân

chống lên bụng Khương Minh, thậm chí gan bàn chân có thể cảm nhận được hình dáng và độ cứng của cơ bụng cách áo tắm mỏng manh.

Nam An An cảm thấy cô cũng say, trong phòng nhiệt độ của máy điều hòa hơi cao làm cô cảm thấy nóng nực, nếu Khương Minh muốn.... Cô phải làm thế nào mới có thể không để lộ chuyện cô là người có bệnh, muốn cô chủ động không, muốn hôn anh không, hay là vẫn dè dặt không nhúc nhích thì tốt hơn?

Mờ mờ ảo ảo, bản thân Nam An An cũng phát hiện, đối với chuyện sắp xảy ra, hình như cô hồi hộp vượt qua cả chuyện bản thân mình từ trước giờ vẫn sợ hãi và chán ghét ....

“Anh bắt đầu nhé.” Khương Minh nhàn nhạt mở miệng, giọng nói trầm thấp lành lạnh dễ nghe mang theo chút khàn khàn trước sau như một, nhẹ như lông vũ quét qua lỗ tai cô.

“Mở? Bắt đầu?” Nam An An cả kinh, lắp ba lắp bắp nói: “Quá, quá nhanh, em còn chưa có chuẩn bị gì... Được.” Cô phát hiện hình như bản thân mình ngừng lại không đúng chỗ cố gắng giải thích nói, “Không phải em nói được, mà nói chưa chuẩn bị tốt, em....”

Ngón tay Khương Minh cầm mắt cá chân của cô nói lỏng ra một chút, hỏi ngược lại: “Rất đau?”

Nam An An muốn nói em không biết, nhưng giọng điệu anh nhẹ nhàng hỏi vặn lại như vậy thật sự có được không? Quả thật không thể lại với nam thần quý sắc anh mà!

“.... Anh sẽ nhẹ.” Khương Minh đợi vài giây, hơi hột nói.

Anh vừa dứt lời Nam An An liền giơ tay che mắt, “A, a a, đau, đau đau, anh nhẹ một chút...”

Hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng Nam An An kêu “Oa” một tiếng, đợi chút... Hình như chỗ đau không đúng?

Ngón tay cô tách ra khe hở thì nhìn thấy nam thần cầm mắt cá chân của cô, cúi đầu nghiêm túc nhìn chân cô, tay trái dùng kim tiêm vô khuẩn chọc một cái bọt nước.

Σ(⊃ °Д °;)⊃ mặt Nam An An càng đỏ hơn, trời ạ, cô hiểu sai rồi.

Nam An An chăm chú nhìn gò má Khương Minh, có cảm giác bản thân mình tà dâm bất kính với nam thần, vừa đúng lúc Khương Minh ngẩng đầu dùng ánh mắt nghi ngờ khó hiểu nhìn cô, Nam An An mất tự nhiên lộ ra nụ cười tươi tắn: “Không, không cần, còn lại để em làm....”

Khương Minh từ chối cho ý kiến, cảm bông băng thuốc tím rắc lên chỗ bọt nước bị đâm của cô, Nam An An rút chân, không đau.

Nhưng cô luôn có cảm giác trong nháy mắt ngẩng đầu vừa rồi Khương Minh mang theo ý cười --- nam thần của cô, sẽ không hư hỏng như vậy chứ.

Đợi đến lúc Khương Minh chọc từng cái từng cái bọt nước trên chân cô, sợ bóng sợ gió một hồi rất vất vả Nam An An đã thả lỏng có chút buồn ngủ, cô đấu tranh không muốn ngủ. Ánh mắt quét thấy trên tủ đầu giường của Khương Minh có cái ly thủy tinh nhỏ, cô lướt qua Khương Minh lấy cái ly, uống một ngụm to --- là ly rượu.

Nam An An đặt ly xuống nửa người dựa vào lòng Khương Minh, hơi rượu mạnh mẽ xông lên, men say chòng chát khiến mắt cô càng

mở không ra, nhìn đồ vật đều mờ mờ ảo ảo.

“Mệt à?” Khương Minh thấy bộ dạng lười biếng của cô thì hỏi.

Nam An An gật đầu, mí mắt đang đánh lộn với nhau.

“Trước tiên đừng ngủ....” Khương Minh thấy ánh mắt cô không hiểu nguyên nhân, từ từ nói: “Anh còn chưa trừng phạt em.”

Nam An An: “....” Là anh chưa trừng phạt em, nhưng mà anh trêu chọc em cả đêm!

Vô cùng buồn ngủ, cô gợn gàng linh hoạt cởi áo ngủ của mình ném qua một bên rồi chui vào trong chăn.

Giọng Khương Minh trầm thấp khàn khàn, như đang đè nén thứ gì đó: “.... An An.”

Khương Minh cầm lấy váy ngủ của cô túm cánh tay Nam An An lôi cô dậy lồng váy ngủ vào người cô, anh là đàn ông mà!

Nam An An dựa vào người anh nghiêng đầu uể oải nhìn anh một cái, như muốn thi tài với anh dứt khoát cởi luôn áo ngực màu trắng.

Khương Minh đang muốn lằm nhằm ‘làm gương sáng cho người khác Đậu Tỉ còn nhỏ,’ thì lại thấy Đậu Tỉ ưỡn ưỡn ngực, dương tự đắc nói --- “Anh xem hài lòng không?”

Anh xem hài lòng không?

Anh xem hài lòng không?

.....

Khương Minh nhìn cảnh tượng trước mắt, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cực kỳ hài lòng.”

...

Ánh mặt trời ban ngày xuyên qua khe rèm cửa sổ chiếu vào, rắc lên mí mắt cô.

Nam An An lười biếng nâng mí mắt, giờ tay cản ánh sáng chói mắt.

Nhưng vẫn không chống lại được ánh sáng chói mắt bắn thẳng vào, lúc vừa mở mắt thì cô phát hiện cả người mình đang nằm chồng lên trên người Khương Minh. Cánh tay đè lên cánh tay, đùi đè lên đùi, cả người nằm úp sấp trên người Khương Minh. Lúc ấy vừa ngủ dậy đầu óc chưa tỉnh táo lắm, cả người thả lỏng vài giây mới tỉnh lên được, cô thoáng giật mình, cũng cảm giác được hình như bụng mình bị gì đó chọc vào. Nam An An phản ứng kịp lập tức nhảy dựng lên, cô hoàn toàn tỉnh táo luôn!

Lúc nhảy xuống giường thay quần áo, trong đầu Nam An An chợt lóe lên ánh sáng --- hình như ngày hôm qua cuối cùng cô vẫn uống say, cô nói cái gì đó....

Cả người Nam An An đều mệt mỏi --- nhất định là cô xem thể loại tiểu thuyết tổng giám đốc nhiều quá nên bệnh nặng hơn rồi!

Hơn nữa, tối hôm qua lúc cô hiểu sai ý Khương Minh, cô cũng không phản đối, quả thực cô không xứng làm bệnh nhân lãnh cảm nữa!

Nam An An không đợi Khương Minh tỉnh dậy đã muốn chạy trời chết, chợt nghe thấy giọng Khương Minh vang lên sau lưng cô:

“Tĩnh ngủ rồi hả?”

Nam An An thu hồi bước chân: “Tĩnh lâu rồi, tối hôm qua em ngủ rất ngon.” Cô vừa nói vừa quay đầu, thì thấy Khương Minh đang tự nhiên phóng khoáng thay quần áo ở nhà ---

Trong ánh nắng sớm mai, anh lười biếng đứng đó một tay cầm một bộ đồ màu đen mặc ở nhà, đôi chân thon dài thẳng tắp, còn có cơ bụng như ẩn như hiện, săn chắc tuyệt đẹp.... Nhìn một cái không sót thứ gì.

Tinh thần Nam An An có chút nhộn nhạo xoay mặt đi vội vàng tìm đề tài tránh sự xấu hổ: “Thầy, anh ngủ thế nào?”

Khương Minh mặc xong đồ ở nhà, nâng tay sửa lại cổ áo, khi đi qua người Nam An An không chút để ý nói: “Không ngon, em đè chân anh tê cứng.”

“Thật xin lỗi,” Nam An An chân thành nhận lỗi.

“Không sao,” Khương Minh nhàn nhạt trả lời, ý tứ sâu xa nói: “Anh rất thích.”

Nam An An đứng tại chỗ: “... Em đi đánh răng trước.”

Cô không đợi Khương Minh trả lời đã bay nhanh vào toilet, vừa bôi kem đánh răng lên bàn chải thì Khương Minh cũng vào tới. Anh vừa ngủ dậy còn chưa đeo kính, mắt hơi híp cả người thoát nhìn rất uể oải, tóc ngắn màu đen còn vểnh lên một dúm. Nam An An nhìn gương phản chiếu bóng người, bọn họ đều mặc quần áo màu đen, nhìn qua rất xứng đôi.

Không nghĩ tới là đối diện ánh mắt Khương Minh trong gương, suýt chút nữa Nam An An nuốt luôn nước súc miệng, cô quét ánh mắt nhìn vào gương thấy Khương Minh chuyên tâm cạo râu, rửa mặt xong lúc Nam An An đi qua bên người Khương Minh, anh cúi người dễ dàng hôn cô một cái.

Hương vị thoang thoảng của nước cạo râu rất mát dịu, đầu lưỡi anh cạy mở môi cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô...

Sau cái hôn lưu luyến giọng Khương Minh mát lạnh dễ nghe: “Nụ hôn buổi sáng.”

Nam An An gạt đầu qua loa, tim đập như đánh trống.

Bữa sáng là Khương Minh làm, Nam An An vẫn như trước hoàn toàn không có cơ hội giúp một tay. Tay nghề nấu nướng của nam thần tuyệt đối tăng vùn vụt, Nam An An ăn bánh trứng trong lòng đầy ắp niềm vui.

Cùng nhau ăn cơm với Khương Minh xong, lúc cô về tới nhà còn chưa đến chín giờ.

Nam An An vừa giơ tay lên, còn chưa đặt ngón tay lên khóa vân tay, cửa chính đã mở.

Nam Vi Vi đứng ngay cửa, Nam An An có chút không hiểu vì sao đi qua nhìn chị cô, Nam Vi Vi cũng không nói gì mang cô lên lầu xem quà tặng cô ấy mang về cho cô. Thời gian cả buổi sáng Nam An An đều ngâm mình trong phòng Nam Vi Vi, di động trong túi không hề vang lên.

Nhà to như vậy chỉ có hai người bọn cô, Nam An An và Vi Vi chơi đùa cả một buổi sáng, lúc ăn cơm trưa Nam Vi Vi rất cuộc không

nhìn được đã mở miệng: “Em và sư phụ em, làm rồi?”

“Khụ, khụ khụ” Nam An An bị nghẹn chèn trên châu suýt nữa không thở nổi, bắt đầu giải thích rõ ràng: “Tuyệt đối không có!”

“A, a a, đau, đau đau, anh nhẹ một chút...” Nam Vi Vi mặt không chút thay đổi, bắt chước kiểu nói chuyện của cô ngay cả dấu chấm câu cũng giống nhau.

Nam An An có trăm miệng cũng không giải thích rõ được: “Chân em bị cọ sát nổi bọt nước, thật đó.”

Nam Vi Vi ý tứ sâu xa kéo dài âm “À”, “Thật sự không có sao? Chị còn muốn chúc mừng em đây này!”

Nam An An khoát tay, chị thật sự là chị ruột em sao, tin này mà để Nam Thị nghe được tuyệt đối đánh gãy chân em, sao đến lượt chị chạy khắp nơi chúc mừng chứ?

Thời gian nghỉ hè trôi qua rất nhanh, Nam Vi Vi vừa trở về, vì muốn bày tỏ cô đối với chị cô hết sức chân thành, thời gian và số lần Nam An An tìm Khương Minh đùa giỡn càng ít đi.

Lúc sắp gần khai giảng Nam An An tới trường học trước, trong học kỳ này cô xin thêm chức phụ đạo viên, cho nên muốn tới trước để chuẩn bị đón người mới, trong trường học cũng có mấy người sẽ tham gia.

Văn phòng phụ đạo viên nằm ở trên lầu học viện kinh tế, Nam An An chuyển ít đồ dùng cần thiết qua để làm việc, sau đó liền bắt đầu tìm mấy bạn nhỏ năm hai năm ba đại học ngày mai tới trạm xe lửa đón sinh viên mới, cả một ngày bận rộn nhưng vẫn rất sung sức.

Ngày đón chào sinh viên mới Nam An An đứng trước cổng trường học viện kinh tế bắt đầu phát tài liệu và quần áo học viện cho những sinh viên mới. Nhìn thấy bộ dạng bọn nhỏ hết sức phấn khởi làm cô như thấy được bản thân mình với lòng tràn đầy chờ mong đến báo danh của bốn năm trước đây, đám nhỏ này rất đáng yêu, Nam An An đứng đó được gọi vài tiếng đàn chị, cô cười tủm tỉm đáp lại nhưng trong lòng hơi lo lắng.

Cô và những sinh viên mới này xấp xỉ nhau, nhìn thấy mấy trăm người học viện kinh tế gào thét, bây giờ cô mới cảm thấy con đường làm phụ đạo viên thật không dễ dàng gì.

“Em cũng trong học viện kinh tế, năm hai?” Nam An An đứng đó, một phụ huynh học sinh thân thiện nói chuyện với cô.

Nam An An cười tủm tỉm trả lời: “Em là phụ đạo viên mới.”

“.... Em dẫn dắt được bọn nó sao?” Phụ huynh nhìn cô một cái, cứ thế tự lắc lắc đầu, vẻ mặt không tin tưởng.

Nam An An cũng không phản bác được chỉ cười tủm tỉm tiễn bước vị phụ huynh kia. Cảm giác cả buổi sáng tiếp xúc với những sinh viên mới rất tốt, giữa trưa cô gặm quả thanh long nhìn danh sách sinh viên mới trong tay, hơn ba trăm sinh viên mới, buổi sáng đã báo danh khoảng hai trăm người, còn lại không nhiều lắm.

Giữa trưa không có người qua báo danh, Nam An An thừa dịp có thời gian rảnh nghỉ ngơi, đang muốn chạy đi mua đồ ăn vặt thì nghe có người gọi tên mình, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy cách đó không xa một nam sinh vóc người cao lớn đang kéo rương hành lý to đùng đi về phía mình.

Nam sinh bước vài bước qua đây cười tươi với cô, nụ cười rực rỡ, ánh mắt cũng sáng lấp lánh: “An An! Em đến đây!”

Nam An An suy nghĩ một lát, mới nhớ tới nam sinh trước mặt này, cô cũng cười vui vẻ cầm bao tài liệu đưa qua: “Giản Diệu, khai giảng vui vẻ.”

Giản Diệu lau mồ hôi trên trán, “May quá, em vẫn chưa báo cáo bên khoa hóa học, chị là phụ đạo viên của chúng em sao?”

Nam An An gật đầu, “Đúng vậy.”

“Cô giáo, chiều cố hơn nhé.” Giản Diệu mang hành lý để ở đó, người cũng không đi, lấy một chai nước uống trong túi xách của mình đưa cho Nam An An.

Nam An An đang miệng đắng lưỡi khô, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi nhận lấy mở nắp uống một ngụm.

Cả buổi trưa, Giản Diệu đều đứng bên người cô giúp cô phát tài liệu và quần áo, bận rộn đến mức không đi sửa sang lại ký túc xá.

Thêm người giúp quả thật thoải mái hơn rất nhiều, cả ngày sinh viên mới báo danh rất tốt đẹp không có sự cố gì xảy ra. Nam An An thở phào nhẹ nhõm một hơi, chuyện này coi như xong xuôi rồi, nhưng buổi tối còn có buổi họp phụ huynh của sinh viên mới nữa. Sau khi nói thiếu một bữa cơm với Giản Diệu, Giản Diệu liền kéo rương hành lý về ký túc xá.

Sau khi báo danh kết thúc cô chạy tới chỗ Khương Minh cùng nhau ăn cơm, luôn tiện nhờ Khương Minh buổi tối giúp cô ổn định sân bãi.

Mặc dù học viện kinh tế đại học phía Tây có hai đại thần đáng tôn trọng, Nam An An đứng ở ngưỡng cửa hội trường hơn ba trăm người ngồi đó, vẫn không kiềm chế được có chút căng thẳng. Cô hít sâu một hơi, Hà Khánh Nguyên bên cạnh giơ tay thể cổ lên với cô --
- “Nam Mạnh Mạnh, cố lên!”

Nam An An vỗ ngực: “Em hồi hộp.”

Đại tướng Khánh Nguyên tiếp tục cổ vũ: “Đừng căng thẳng, mặc dù phía dưới rất nhiều người, nhưng --- lấy uy tín của em ra đi!”

Nam An An nghe vậy lắc lắc di động của mình, càng căng thẳng hơn --- “Nhưng mà, em chưa trang điểm.”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 40

“Phốc” Đại tướng Hà Khánh Nguyên không nói được gì luôn, Mạnh Mạnh em thành như vậy là do bạn trai em gây ra ư? À, cậu ấy gây ra.

Khương Minh không những gây ra như thế, anh còn giờ tay cầm di động của mình đưa cho Nam An An, hời hợt nói: “Anh sắp xếp rồi.”

Nam An An: “....”

Khương Minh nhìn từ trên cao xuống chìa tay vỗ nhẹ đầu cô, nói câu nhẹ nhàng --- “Bây giờ, em có thể lôi “Này tìn” của em ra rồi.” Nói xong chân dài liền bước ra phía sau hội trường.

Đại tướng Khánh Nguyên tức giận đuổi theo kịp, bên cạnh than thở: “Mẹ kiếp, ân ái kéo nhau ra ngoài thì chết à! Anh cũng muốn một bạn gái nổi tiếng như Mạnh Mạnh!”

Bạn gái nổi tiếng Mạnh Mạnh vỗ vỗ ngực đi vào hội trường, dưới sân khấu hơn ba trăm ánh mắt cùng nhìn về phía cô, giống như cô đang đứng dưới ánh đèn chiếu sáng. Tay Nam An An cũng không biết để vào đâu, cô mới vừa đi đến chính giữa hội trường phụ huynh đã trực tiếp hỏi cô: “Cô gái nhỏ, phụ đạo viên của các cô đâu, sao còn chưa thấy?”

Nam An An: “Tôi chính là phụ đạo viên.”

Tiếng nói vừa dứt, dưới sân khấu các bậc phụ huynh liền bắt đầu thì thầm với nhau. Tiếng xì xào bàn tán truyền vào tai Nam An An, đầy nghi ngờ khiến chân Nam An An có chút đứng không vững.

Chức vụ phụ đạo viên ở đại học phía Tây không giống với người hướng dẫn, không cần phải lên lớp, trong tư tưởng cũng không có áp lực từ sinh viên và phụ huynh, hơn ba trăm người đủ các kiểu, không có người đứng đầu đầy tin tưởng và phù hợp cũng rất khó khăn. Hồi trước có mấy đàn chị từng xin làm phụ đạo viên, chỉ làm nửa năm rồi bỏ cũng vì áp lực quá lớn.

Cô biết với tuổi bản thân mình đây là một vấn đề lớn, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng nhiều sự nghi ngờ vẫn khiến trong lòng cô có chút khổ sở.

Nam An An đang xấu hổ đột nhiên phía sau truyền đến một tràng vỗ tay lấp lánh. Tiếng vỗ tay nhiệt tình thu hút ánh mắt của mọi người ở đây, Nam An An nâng mắt nhìn qua thì thấy Giản Diệu và đám nam sinh hôm nay cô đón tiếp đứng phía sau ra sức vỗ tay, còn có một nam sinh huýt sáo với cô.

Nam An An cười cảm ơn, lúc ánh mắt xẹt qua Khương Minh anh cũng đang nhìn cô, rõ ràng mặt than nhưng lại bày ra khuôn mặt tuấn tú khiến Nam An An cảm thấy như được khích lệ, chẳng còn căng thẳng nữa.

“Cảm ơn mọi người” Nam An An theo bậc thang xuống rất nhanh, chờ giọng nói nghi ngờ chất vấn dưới hội trường xuống thấp sau đó mới tiếp tục tự giới thiệu nói: “Tôi là Nam An An, năm nay mười chín tuổi, là sinh viên học nghiên cứu sinh của học viện kinh tế, bốn năm tới đảm nhiệm chức vụ phụ đạo viên khối 11 học viện kinh tế.”

Buổi họp phụ huynh xong đã hơn mười giờ, sau khi tan cuộc Nam An An liền chạy ra phía sau, còn chưa đi tới chỗ Khương Minh đã bị Giản Diệu đứng chặn trước mặt.

Nam An An nóng lòng muốn đi, Giản Diệu lại nhiệt tình như lửa: “Cô giáo, không phải chị nói mời em ăn cơm sao? Bây giờ em đói bụng.”

Nam An An còn chưa tìm được lý do nào hay hay, đã nhìn thấy Khương Minh đi về phía bọn họ, hành lang hội trường rất hẹp, cô bị Giản Diệu chặn đứng ở trong đó làm thế nào cũng không đi qua được. Rồi thấy Giản Diệu quay đầu nhìn thoáng qua Khương Minh, sau đó xoay người hạ giọng nói với cô: “Cô giáo An An, bạn trai trước của chị hả?”

Nam An An thành thật trả lời cậu: “Là hiện tại.”

Vừa dứt lời, Khương Minh đã đi tới phía sau Giản Diệu, không thèm nhìn chướng ngại ngăn giữa hai người bọn họ dựa vào cánh tay dài, giờ tay xuyên qua dưới nách dễ dàng bế bổng Nam An An cách một vật cản, sau đó luồn vào đầu gối cô rồi ôm lấy cô.

Giản Diệu: “....”

Nam An An: “....”

Nỗi máu ghen nam thần liền ôm cô với tư thế bế bổng, trên cao nhìn xuống tên con trai chướng mắt trước mặt, thần nhiên nói: “Cô ấy phải ngủ, ngày mai tôi mời cậu.”

Dáng vẻ ghen tuông này, thật sự là quá đẹp trai đi!

Trên đường trở về ký túc xá, Nam An An thế mà bị đặt xuống đất.... Nhưng sau đó được Khương Minh cõng trên lưng. Truyện của diendanlequydon,.com. Cô vốn cho rằng Khương Minh còn đang ghen tuông, sau đó mới nhớ tới đêm nay vì muốn có chút oai nghiêm cô còn đặc biệt đi đôi giày cao gót, bây giờ Khương Minh cõng cô có thể là vì sợ chân cô lại bị ma sát nổi bọng nước.

Gió đêm dịu nhẹ, cô nằm úp sấp trên lưng Khương Minh thoải mái lắc lư chân, tay khoát lên vai Khương Minh ghé sát vào nhẹ nhàng hôn lên má anh.

Trong đêm yên tĩnh tiếng “Chẹp” này vang lên nghe rõ mồn một, Nam An An còn chưa kịp thu hồi nụ hôn kia, Khương Minh đã nghiêng mặt đi, Nam An An chạm xuống bạc môi mỏng của Khương Minh, từ trên người Khương Minh trượt xuống, bị anh nhốt vào ngực cúi người hôn lên.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo vì bóng đêm mịt mù ngấm lên chút mờ ám, Nam An An dựa nửa người lên cột đèn đường vụng về đáp lại nụ hôn của Khương Minh. Khương Minh mút môi cô, đầu lưỡi đảo qua môi trên của cô mang lại một trận tê dại....

Tay Khương Minh trượt một đường từ bờ vai cô xuống tới đường cong giữa xương sống của cô, trượt một đường xuống eo lồi lõm của cô. Nam An An chỉ cảm thấy tay anh như có ma lực, ngón tay quét qua chỗ nào của cô lông tơ đều dựng đứng lên, có chút run rẩy. Trong lòng như bị viên đá nhỏ ném vào, kích thích từng tầng sóng nhỏ lăn tăn, một vòng lại một vòng làn rộng ra.

Cả người cô không thể lùi được, dựa vào cột đèn điện, phần eo cô bị bàn tay Khương Minh ôm nhẹ nhàng, tay khác của anh đặt lên sườn lõm tai với tư thế tuyệt đối mạnh mẽ.

Đêm quá mức yên tĩnh, bên tai cô lại thấy quen thuộc, tiếng ve kêu âm ỉ đêm hè.

“Thầy...” Nam An An cúi đầu gọi một tiếng, vừa nghe tiếng ve kêu trong đầu lại trống rỗng.

Dưới ánh đèn mờ tối, tiếng ve kêu âm ỉ, Nam Vi Vi bị đè lên tường mặt ngửa lên --- khuôn mặt đó giống cô như đúc.

Nam An An có ảo giác trở lại đêm hôm đó, cô có chút vội vã muốn thoát khỏi tay Khương Minh.

Thấy bộ dạng của Nam An An, lý trí Khương Minh quay về tay đặt lên sườn lỗ tai cô, nghĩ rằng cô sẽ kích động chạy đi lại không nghĩ tới một giây sau anh đã bị ôm lấy, Nam An An giơ tay ôm eo anh, lông mày nhú chặt của Khương Minh giãn ra, nâng tay ôm nhẹ bờ vai cô.

Đêm đó anh đưa Nam An An về khu nhà ở của nghiên cứu sinh, đèn trên đường về khu nhà ở rất sáng, anh có thể thấy rõ ràng môi Nam An An bị anh hôn có chút sưng đỏ, dính theo ít nước bóng mượt.

Nam An An vẫy vẫy tay với anh chạy lên lầu, nhà ở nghiên cứu sinh có hai người, khai giảng lần này cũng chỉ còn lại cô và A Bàn, Nam An An có chút mất mát trào lên giường, cô vẫn không thể.

Cô còn tưởng rằng cởi bỏ được khúc mắc này là có thể.

Nhưng cho dù chuyện này không trách Khương Minh, không trùng hợp, cũng vẫn thật sự đã xảy ra.

Mất cô thấy hết toàn bộ, sao có thể dễ dàng quên coi như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì được chứ?

Tâm tình Nam An An đang xuống thấp chợt nghe tiếng điện thoại di động của A Bàn vang lên. A Bàn nghe máy hình như là người quảng cáo bán

nhà ở, A Bàn lễ phép trả lời --- “Xin lỗi, tôi không có thời gian.”

“A Bàn, không phải cậu lại đưa số di động cho người khác nữa chứ, hà hà, đại quá đại quá.” Nam An An còn chưa vui sướng khi người khác gặp họa xong, chuông di động của mình cũng vang lên. Trong ống nghe giọng giống y lúc nãy A Bàn vừa nhận máy --- Nam tiểu thư, cô cần mua phòng, biệt thự Versailles (Versailles – địa danh ở Pháp)....

Nam An An nhìn thoáng qua A Bàn đang cười đến mức không kiềm chế được, lễ phép mà chân thành mở miệng nói vào di động: ‘Rất xin lỗi....’

Người phụ nữ bên kia rất nhanh nói tiếp: “Sẽ không làm mất thời gian của ngài đâu.”

Nam An An nói lời bổ sung hoàn chỉnh câu của mình: “Tôi không có tiền.”

Giọng nữ bên kia tạm dừng vài giây, “Bốp” cúp máy luôn.

Thấy bóng dáng Nam An An biến mất ở chỗ ngoặt hành lang, Khương Minh mới đi qua bên học viện kinh tế, di động thoáng cái rung lên.

Anh mở màn hình thấy một tin nhắn mới, đến từ một dãy số xa lạ.

--- Anh biết Nam An An có bệnh không?

Con người Khương Minh sâu hun hút, ngón tay di chuyển xóa bỏ tin nhắn đó, rất nhanh di động lại rung lên một cái, vẫn là dãy số xa lạ đó, giọng điệu lần này là chắc chắn.

--- Cô ta có bệnh.

###

Buổi hôm sau ngày sinh viên mới báo danh chính là huấn luyện quân sự, Nam An An và mọi người cùng nhau nhận quần áo màu lam của quân đội rồi ra sân thể dục cùng huấn luyện quân sự với sinh viên mới. Người học viện kinh tế thì nhiều, nữ phụ đạo viên đại học năm ba học viện kinh tế lại nói bản thân mình miễn cảm với tia cực tím không phơi nắng được.... Vì thế, Nam An An có hơn một trăm sinh viên.

Thừa lúc bọn nhỏ rảnh rỗi, Nam An An đứng dưới gốc cây ngắm người đẹp.

Huấn luyện quân sự của học viện kinh tế chính là sinh viên đại học năm 3, Nam An An quét mắt một cái liền phát hiện vài người đẹp, trong đó có một người đẹp lạnh lùng cô nhìn thế nào cũng vừa mắt, sau đó phát hiện đấy là An Nại em họ cô.

Cả người An Nại cũng mang trang phục quân đội với mũ màu lam, làn da trắng nõn, cần cổ cao cao, đứng trong đám nữ sinh rất có cảm giác hạc giữa đàn gà, Nam An An không khỏi cảm thán ghen xinh đẹp nhà họ An thật mạnh mẽ, ngoại trừ An Khả.

Nghĩ tới An Khả, hình như lâu lắm rồi cô ta chưa xuất hiện trước mắt cô.

Nói thật, Nam An An đúng là không biết làm sao đối mặt với An Khả, mẹ cô ta làm ra chuyện như vậy, cô lại chán ghét An Khả thêm một bậc --- Cho dù cô cũng biết như thế là giận chó đánh mèo, nhưng đã biết chân tướng năm đó, cô lại càng không có cách nào bình tĩnh hòa nhã với An Khả được.

Người xưa nói, nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, người xưa luôn nói đúng --- Nam An An vừa mới nghĩ tới An Khả, đã nhìn thấy An Khả đang đi về phía cô.

“Chị An An,” An Khả đến gần cô về mặt dịu dàng gọi cô một tiếng, làm giống như người lúc trước bị Nam An An ném quả cầu tuyết vào không phải là cô ta.

Nam An An gật đầu cho có, không nói chuyện gì với cô ta cả.

Nhưng An Khả không chút để ý đưa cho cô tấm thiệp mời màu hồng phấn hoa anh đào, chủ nhật tới đại tiểu thư nhà họ An làm lễ trưởng thành mười tám tuổi.

Nam An An nhìn thoáng qua thiệp mời, không chút khách khí nhàn nhạt mở miệng: “Tôi không rảnh, tôi không đi.”

An Khả cắn môi, cúi đầu gọi cô một tiếng: “chị An An...”

“Từ này về sau em sẽ không thích Khương Minh, chị đừng không để ý tới em,” An Khả vội vàng nói, “Không phải chị cũng đã chia tay với anh ấy rồi sao, sau này chúng ta ở chung hòa hợp....”

Nam An An không nhìn bộ dạng vẻ mặt tủi thân của cô ta, nói thẳng: “Bọn tôi lại hòa nhau rồi.”

An Khả mắt mát cúi đầu xuống, Nam An An cũng không muốn nói chuyện với cô ta, lập tức vòng qua người cô ta đi ra sân thể dục, còn chưa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng kêu “Cô giáo” nên dừng bước theo phản xạ, liền nhìn thấy người vừa lúc nãy cô còn nhìn rất lâu An Nại chạy nhanh như bay về phía cô nói một câu “Em xin phép” rồi trực tiếp ra ngoài sân thể dục.

Nam An An sửng sốt vài giây nhanh chóng đuổi theo, để thất lạc sinh viên của mình cô đùa quá trớn rồi.

An Nại chạy cực nhanh, Nam An An hai tay đỡ đầu gối thở phì phò từng ngụm rồi muốn chạy theo sau, lại thấy phía sau một bóng dáng màu lam nhẩy vèo lên chạy ra ngoài đuổi theo An Nại.

Chờ Nam An An chạy tới cửa phía đông sân thể dục thì thấy An Nại mở cửa chiếc Audi màu vàng, thoáng cái chạy ra khỏi vườn trường.

Cô đỡ đầu gối lục di động trong túi áo tìm cách liên lạc với An Nại, bóng dáng màu lam lúc nãy nhẩy lên chạy ra ngoài quay trở về bên cạnh cô, Giản Diệu thở mạnh gấp gấp rồi mở miệng: “Vừa nãy em hỏi cô ấy, cô ấy nói người nào nhà cô ấy phát bệnh, không tham gia huấn luyện quân sự, sẽ gửi giấy xin phép sau. Chị không cần tìm cô ấy nữa.”

Nam An An thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô còn nghĩ An Nại bị làm sao.

Một buổi sáng huấn luyện quân sự xem như là ‘có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.’ Giữa trưa lúc đi ăn cơm Giản Diệu liền ‘hợp tình hợp lý’ theo sau lưng cô, cậu vừa đuổi theo người giúp cô, Nam An An cũng không tiện từ chối cậu đi theo, hơn nữa ngày hôm qua Giản Diệu cũng từng giúp cô.

Để bày tỏ lòng thành một lần duy nhất, Nam An An dẫn Giản Diệu đi Hình Viên, dọc theo đường đi Giản Diệu vui sướng nói chuyện không ngừng với cô, Nam An An có chút uể oải chẳng ra làm sao trả lời cậu.

Chi phí ở Hình Viên tương đối cao, ngoại trừ các loại tiệc cưới thì có rất ít sinh viên tới.

Lúc họ lên lầu không có mấy người, Nam An An tìm chiếc bàn ngồi xuống đang muốn gọi món thì khóe mắt liếc thấy một người quen thuộc --- cô gần như muốn xúc động một chút bây giờ tần suất cô gặp người quen tăng lên rồi.

Nam An An còn chưa kịp tránh đi, đã thấy Hà Nhạ đi về phía cô, trên cao nhìn xuống lườm Giản Diệu ngồi phía đối diện cô một cái, hừ lạnh một tiếng, mang theo chút châm biếm mơ hồ nói: “Người thứ mười hai hả?”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 41

Về sự châm chọc của anh ta, Nam An An coi như không có, cúi đầu chuyên tâm vào việc chọn thực đơn rồi quay người gọi nhân viên phục vụ.

Cô cũng không cho rằng Hà Nhạc còn thích cô, nếu thật sự thích, sao lại có thể bắt cá hai tay.

Chẳng qua Hà Nhạc đối với cô là không cam lòng.

Mà Giản Diệu, với lời nhắc nhở hay là khiêu khích như vậy cũng không quan tâm. Nam An An hoa tâm có tiếng ở đại học phía Tây, nếu quan tâm tới điều này cậu cũng sẽ không trăm phương ngàn kế đến gần bên người Nam An An.

Thấy bộ dạng hờ hững của Nam An An và bộ dạng của tên tiểu tử không chút để ý, Hà Nhạc càng lúc càng cảm thấy có luồng khí chặn ở ngay ngực --- rõ ràng chia tay với anh ta trong thời gian ba năm cũng chưa từng nói chuyện yêu đương tiếp nữa, với mấy lần từ chối của Nam An An, anh ta cũng chỉ cho là cô cậy mình mạnh miệng hoặc có thể đang lạt mềm buộc chặt, dù sao lúc trước cô cũng thích anh ta như vậy.

Nhưng trôi qua lâu thế, Nam An An không hề có tin tức gì, rốt cuộc Hà Nhạc không giữ được bình tĩnh nữa.

Sau khi biết được Nam An An và Khương Minh chia tay, anh ta gần như không thể chờ đợi được, không nghĩ tới còn chưa kịp tìm cô, tối hôm qua đã gặp bọn họ hôn môi dưới đèn đường, chính là Nam An An chủ động.

Khoảnh khoảnh đó, trong lòng Hà Nhạc dâng lên cảm giác nguy cơ dày đặc --- lúc Nam An An ở cùng với anh ta, chưa từng hôn qua anh ta.

Cô và Khương Minh ở chung với nhau là nghiêm túc, nhưng Hà Nhạc vừa nhận thức được điều này, hôm nay đã đụng phải Nam An An và một nam sinh nhỏ tuổi khác ăn cơm --- Cô vẫn là Nam An An hoa tâm kia, một khi đã như vậy, tiểu tử này có thể, anh ta cũng có thể, huống chi bọn họ còn có tình cảm làm chỗ dựa.

Hà Nhạc đứng đó, giơ tay gõ gõ vào bàn Nam An An hạ giọng gọi tên cô: “An An....”

Nam An An chuyển ánh mắt từ trên thực đơn sang phía anh ta, bộ dạng còn khẽ nhú mày vẽ mặt khó xử.

Nam An An tỏ ra yếu thế như vậy khiến sự khó chịu trong lòng Hà Nhạc giảm đi không ít, Hà Nhạc ho khẽ một tiếng, rút một chiếc ghế ngồi vào bàn tròn lớn chính giữa Nam An An và Giản Diệu.

Anh ta chỉ biết, Nam An An vẫn thích anh ta, sự chần chừ và dao động của cô là bằng chứng đầy đủ cho điều này.

Hà Nhạc âm thầm đặc ý ngồi xuống, thì Nam An An do dự mở miệng: “Hà Nhạc...”

“An An.” Hà Nhạc tình cảm nòng nân nhìn cô, chờ Nam An An nói lời nhận sai, chợt nghe Nam An An mở miệng nói:

“Tôi không mang theo nhiều tiền như vậy....”

Hà Nhạc đang muốn nói anh ta có, chợt nghe Nam An An tiếp tục nói: “...Sẽ không mời anh, anh đi chỗ khác ăn đi.”

“Phốc” Giản Diệu thấy vẻ mặt Hà Nhạc đen đi rồi cuộc không nhìn được bật cười, không hề lạnh cười ra tiếng luôn.

Hà Nhạc mặt tối sầm đè nén không vui trong lòng, mở thực đơn quan tâm nói: “Không sao cả, coi như anh mời em,” nói xong còn chỉ mấy món ăn, rồi dịu dàng nhìn thoáng qua Nam An An.

Lúc thức ăn được mang lên Hà Nhạc tiện tay lấy thìa múc cho Nam An An hai viên thịt: “Thịt viên nè, anh nhớ hồi trung học em thích nhất là ăn món này, mỗi lần anh và em đi ăn đồ Trung Quốc em đều cướp đồ từ trong bát của anh....”

“Bây giờ thì tôi cho anh.” Nam An An không chớp mắt tạo nào gấp viên thịt trả về trong bát của Hà Nhạc.

Nụ cười trên mặt Hà Nhạc hoàn toàn cứng lại, vẻ mặt Nam An An luôn không tức giận không thay đổi, cười tủm tỉm thoát nhìn tính cách vô cùng tốt. Nhưng lúc cô muốn khiến người ta không xuống đài được, nhất định có thể khiến người ta ngã xuống đất giãy chết. Từ sau khi bọn họ gặp lại, cô luôn như vậy.

Nam An An gấp trả miếng thịt viên vào trong bát anh ta, nó lẻ loi nằm trong bát súp Thanh Hoa, sắc mặt Hà Nhạc cực kỳ không tốt, rất nhanh, viên thịt không cô đơn nữa, vì Nam An An lại gấp một viên thịt khác đặt vào trong bát của anh ta....

“Nam Mạnh Mạnh!” Hà Khánh Nguyên vui vẻ gọi khiến Nam An An cả kinh, cô nâng mắt nhìn qua chỗ phát ra tiếng gọi kia, thì nhìn

thấy Khương Minh đứng ngay bên cạnh cách đó không xa, đang muốn ngồi xuống. Nam An An hoảng hốt tay run run, gấp viên thịt vốn không chắc, tay lên run thì viên thịt rơi xuống, nhảy về phía trước lăn xuống bàn, lộc cộc lăn tới bên chân Khương Minh.

Khương Minh lạnh mặt, đá văng viên thịt.

Nam An An cảm thấy, bản thân mình bây giờ giống như viên thịt kia....

Cô nhìn thoáng qua Giản Diệu và Hà Nhạ bên bàn mình, lại nhìn Khương Minh mặt lạnh lùng đứng ở đó, trong đầu đều là thơ

--- một nhành hồng hạnh vượt tường nở hoa, còn nở những hai đóa hoa, bề ngoài biểu lộ một cảnh.

Sau khi Hà Khánh Nguyên và Khương Minh đi tới chỗ ngồi xuống, tất cả bầu không khí lại càng thêm kỳ lạ.

Trong không khí xấu hổ này, Hà Nhạ còn chưa từ bỏ ý định thể hiện trước mặt Khương Minh, lại gấp tiếp một viên thịt cho cô.

Mẹ kiếp, Nam An An thề đời này cô không bao giờ muốn nhìn thấy thịt viên nữa.

Khương Minh ‘vân đạm phong khinh’ liếc mắt quét qua Hà Nhạ một cái, nâng tay dùng một chiếc đũa dễ dàng đâm vào viên thịt viên, lúc Nam An An thấy viên thịt này đến bên cạnh mình, đã muốn khóc. Cô không chờ Khương Minh đặt vào viên thịt vào chén cô, đã trực tiếp kéo chiếc đũa của Khương Minh qua cắn một miếng.

Ròng rã cả buổi cơm trưa, Nam An An cũng chưa từng động đũa, Khương Minh cứ như vậy trước mặt Hà Nhạ và Giản Diệu, từ từ

hợp tình hợp lý đút thức ăn cho cô, ăn tới no.

Đêm đó, Nam An An nằm úp sấp trên giường đăng weibo

---Nam thần đã vào trong bát của tôi: Mẹ kiếp, thịt viên tròn đời đen tối tròn đời!

Cô nhấn nút gửi xong weibo thì cảm giác chiếc giường lớn dưới thân lún xuống một tý, cả người Khương Minh nhẹ nhàng khoan khoái ngồi lên giường giơ tay lau tóc.

Nam An An có chút chột dạ, Khương Minh lại ghen, nhưng rất ít khi hỏi chuyện giữa cô và Hà Nhac, gồm cả chuyện trong vòng một tháng cô đã kết giao với mấy người bạn trai khác nhau.

Không giống kiểu không thèm để ý, cũng không giống với kiểu hoàn toàn không biết gì cả.

Có đôi khi, Nam An An lờ mờ cảm thấy Khương Minh hơi thâm sâu khó lường, lúc cô nói những lời này với Cố Cầu Cầu, Cố Cầu Cầu liếc cô một cái bổ sung thêm một đao: “Cậu xem, mặc dù các cậu không chênh lệch về độ cao, nhưng các cậu chênh lệch về chỉ số thông minh.”

Nam An An cảm thấy, Khương Minh dường như bình tĩnh quá.

Bất kể là lần chia tay dưới đèn đường đó, hay là lúc du lịch tốt nghiệp cô lại nhấn mạnh chữ chia tay một lần nữa.

Biểu hiện của Khương Minh rất bình tĩnh, làm như là đúng với trong dự đoán vậy.

Sau này cô chạy tới làm hòa với anh, thậm chí Khương Minh cũng không hỏi cô câu nào về nguyên nhân chia tay.

Nam An An ngồi xổm xuống giường nhận khăn lông trắng trong tay Khương Minh, giúp Khương Minh lau tóc, tóc của anh rất cứng cọ vào lòng bàn tay cô hơi ngứa ngứa, Nam An An lau tóc cố gắng mở miệng: “Thầy.... Buổi trưa này là em mời Giản Diệu ăn cơm, sau đó....”

Cô nói xong Khương Minh lười biếng đáp lại một tiếng.

Nam An An có chút dè dặt cẩn thận: “Thầy giáo, anh giận sao?”

“Ừm” Khương Minh trả lời không chút miễn cưỡng, xoay người lại nhìn bộ dạng Nam An An ngồi xổm trên giường, nói tiếp: “Rất tức giận.”

Trong bóng đêm, người trước mắt có vẻ đẹp có thể thay cơm.

Anh nói xong rồi nâng cằm Nam An An lên hôn, môi cô rất mềm mại, Khương Minh nâng tay bóp chóp mũi cô. Trong thoáng chốc Nam An An phải há miệng vì hít thở không được, lưỡi anh ‘hợp tình hợp lý’ bắt đầu chui vào trong miệng.

Sau đó nụ hôn thay đổi chiều hướng, Khương Minh bỏ nhào lên giường, cả cơ thể Nam An An bị anh đè xuống dưới người, áo T-shirt ngắn tay bị cọ xát vén lên lộ ra một đoạn bụng trắng nõn nà.

Cô nằm trên giường nhìn Khương Minh đang đè lên phía trên, anh không đeo kính, mắt hơi nhắm lên ánh mắt tối đen như mực.

Cô nghe thấy tiếng hít thở khuếch đại bên tai, trong ánh mắt đen thăm thẳm của anh tràn đầy bóng dáng cô. Tay Khương Minh nhẹ

nhàng phủ lên bụng cô, vẽ một vòng tròn xung quanh rốn cô, nhàn nhật nói câu gì đó, Nam An An nghe không rõ, nâng người dựa sát vào thì bị anh cắn lên vành tai.

Giọng Khương Minh rất gần rất gần, sát ngay bên cạnh tai cô: “Còn có lần sau nữa không?”

Nam An An đỏ mặt, cảm thấy máu trong đầu mình không chảy lên được, nói cũng lắp ba lắp bắp: “Còn có lần sau nữa, anh anh đánh em...”

Nói được một nửa, vành tai mẫn cảm của cô bị bao bọc trong khoang miệng ấm áp. Lần này Nam An An cảm thấy lỗ tai cô như muốn ta chảy ra, trong lòng dâng lên cảm xúc anh dũng hi sinh oai phong凛冽... Tình huống này chưa kéo dài được lâu, chuông điện thoại của Khương Minh đã vang lên --- anh trực tiếp đứng thẳng người đi ra ban công nghe máy.

Rốt cuộc Nam An An biết nguyên nhân bản thân mình cảm thấy Khương Minh sâu không lường được ---

Chính là như thế này, mỗi lần cô tiếp xúc thân mật với anh hay giống như tính toán cẩn thận khoảng cách và thời gian khá tốt, anh sẽ lướt qua rồi dừng lại, từ từ tiến sâu vào, nhưng tới lúc cô gần không cách nào từ chối thì thoáng chốc dừng tay lại.

Trình độ đó, anh chắc chắn còn khôn ranh hơn cô.

Nam An An lờ mờ cảm thấy, Khương Minh là biết cô có bệnh.

Anh không nói, cô cũng không cách nào mở miệng hỏi.

Có đôi khi, cô lại cảm thấy anh không biết, nếu biết, có lẽ đã sớm chia tay với cô rồi.

Nam An An ngồi trên chiếc giường tròn rộng lớn, nhìn bóng dáng cao to của Khương Minh đứng trước cửa sổ sát đất ẩn giấu trong bóng đêm, lo lắng trong lòng từng chút từng chút biến mất.

Ngày hôm sau là Tết Trung thu, cuối cùng Nam An An đã có thể thay bộ đồ huấn luyện quân sự mặc váy hoa đi ra ngoài hẹn hò với Khương Minh. Cả đêm cô suy nghĩ mấy kế hoạch hẹn hò, cuối cùng tất cả đều bị cô bỏ qua, sau đó chọn cách bình thường nhất --- dạo phố.

Đã hẹn ngày mai ra ngoài hẹn hò với Khương Minh sau đó Nam An An nằm trên giường lớn lăn qua lộn lại ngủ không yên, gửi tin nhắn cho Cố Cầu Cầu, ừm, cuối cùng có tin nhắn tới,

--- Cầu Cầu, ngày mai tới hẹn hò, làm thế nào cho hết căng thẳng, tớ rất sợ Khương Minh phát hiện ra tớ là Đậu Tỉ.

Rất nhanh liền có tin nhắn trả lời --- Không phải Khương Minh thích cậu trên chộc sao?

--- Nam An An: Tớ quyết định, từ ngày mai tớ sẽ làm một người cao ngạo lạnh lùng.

Cố Cầu Cầu trả lời nhanh chóng như trước --- Tớ cảm thấy, người cao ngạo lạnh lùng có lẽ cậu không làm được, nhưng mà, cao thẳng đứng, cậu cố gắng thì vẫn có khả năng!

Nam An An phát hiện, Khương Minh chẳng phải là người không thích dạo phố, cũng không phải là kiểu đàn ông vừa vào tới cửa

hàng đã vội ngồi lên ghế sofa xem tạp chí không thèm ngẩng đầu lên, chỉ thỉnh thoảng miêng cưỡng nhìn qua bạn gái.

Ngược lại, anh rất nghiêm túc đánh giá và cho cô ý kiến.

Nói ví dụ như, khi cô mặc bộ hở vai

--- Anh không thích.

Nói ví dụ như, cô mặc áo kiểu dáng ngắn ngủn

--- Anh không thích

Vẫn là anh không thích.

Nam An An thề cô chưa từng bị ai phủ nhận từ đầu đến cuối như vậy, mãi đến lúc Nam An An mặc chiếc váy dài bao bọc hết bản thân mình đi ra, Khương Minh mới vui vẻ.

Đêm đó, Nam An An gửi weibo như vậy nè

--- Nam thần đã vào trong bát của tôi: Tôi nghĩ, tôi phát hiện vì sao trực nam (người đàn ông thẳng) không có khiếu thẩm mỹ.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 42

Ngày hôm sau là thời điểm huấn luyện quân sự, Nam An An vẫn còn xin nghỉ phép, Khương Minh phải đi họp ở văn phòng.

Cũng may lúc cô đang nghiên cứu địa hình, đi tới phòng làm việc Khương Minh, mấy người bác sĩ và nghiên cứu sinh năm nay Khương Minh hướng dẫn cũng đều tới.

Nam An An ngượng ngùng bước vào, cũng may, Khương Minh còn chưa tới, xem như cô cũng không đến trễ.

Trong lúc chờ đợi, mọi người bắt đầu tự giới thiệu mình.

Hỏi thăm tên nhau, trong đó có một người nói chuyện với Nam An An lúc lơ đãng gọi cô là "Tiểu An", Du Thu nghe vậy liền liếc nhìn Nam An An, kỳ quái nói: "Cậu cũng đừng gọi cô ấy là Tiểu An, người này có lai lịch rất lớn đấy. . . . ." Cô ta dừng lại một chút, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, cô ta khiêu khích liếc nhìn Nam An An một cái, "Đúng không, sư mẫu (là danh từ gọi vợ của thầy)?"

Bầu không khí đột nhiên lạnh xuống, Nam An An cảm thấy rõ ràng mọi người nhìn cô với ánh mắt khác thường, cô gần như là phản xạ có điều kiện mà phản bác lại Du Thu: "Không. . . . ."

Hai chữ "Không phải" còn chưa nói hết, cô cảm thấy có một ánh mắt đang dán chặt lên người cô, cô vừa quay lại thì thấy Khương

Minh đang cầm một quyển sách đi tới, cô thì thầm nói "Không phải, tôi. . . . ."

Lần này đúng là Khương Minh, Khương Minh đang bước từng bước dài đi tới, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, anh nói với giọng điệu tự nhiên, giọng nói kiên định như không cho phép ai phản bác và chất vấn: "An An là bạn gái tôi, nhưng gọi sư mẫu thì thôi đi, vì cô ấy nhỏ hơn các bạn."

Tất nhiên, Khương Minh cũng đã nghe được tiếng "Sư mẫu" kì quái của Du Thu rồi, Du Thu cúi đầu xuống thấp, im lặng.

Nam An An cũng không nhiều lời với Du Thu, mức độ căm ghét của Du Thu đối với cô hình như không giảm mà lại càng tăng.

Họp xong cô cũng ngại ở lại trước mặt mọi người, giữa trưa cô liền chạy về sân thể dục, Du Thu nghiêng người một cái lại làm tâm trạng Nam An An không thoải mái.

Chuyện bài đăng trên bbs, lúc ấy cô không trả lời, không có nghĩa cô là mẹ cô ta Du Thu, luôn cứng chiều cô ta.

###

Đợt huấn luyện quân sự dài đằng đẵng và đầy đau khổ cuối cùng cũng kết thúc, vào đêm trước ngày hội diễn huấn luyện quân sự, Nam An An còn bị Phó Viện Trưởng học viện kinh tế gọi vào văn phòng đặc biệt dặn dò một lúc --- học viện kinh tế đại học phía Tây của chúng ta là nơi có điểm chuẩn cao nhất, học sinh nhiều nhất, kinh phí nhiều nhất, luôn có truyền thống tốt đẹp là đứng đầu bảng, lần này cũng quyết tâm không thể đứng thứ hai!

Nam An An trả lời đồng ý một cách khôn khéo, cô biết Phó Viện Trưởng đặc biệt tìm cô nói những lời này là có mưu đồ, trong khoảng thời gian huấn luyện quân sự này Nam An An yếu mềm, thấy học sinh sắc mặt tái nhợt không còn hơi sức chạy tới xin nghỉ, cũng tự mình đi tìm huấn luyện viên nói tốt để cho học sinh nghỉ - người quản lý bên cạnh vì tranh giải nhất, một người xin phép cũng không cho, cuối cùng có hai học sinh bị hôn mê.

Cô giáo dục lỏng lẻo ở điểm này thì được lòng học sinh, nhưng lại làm lãnh đạo học viện không vừa lòng.

Phó Viện Trưởng là một phụ nữ ba mươi tuổi xinh đẹp, ở tuổi này để lên được Phó Viện Trưởng trường đại học kinh tế, cô phải sử dụng rất nhiều thủ đoạn.

Cô tựa vào bàn làm việc, chuyển đề tài câu chuyện với dụng ý khác nói: "Tôi nghe nói, em và Khương Minh ở cùng một chỗ?"

Có lẽ là đáp án quá mức rõ ràng, cô căn bản không chờ Nam An An trả lời liền mở lời, ý vị sâu xa nói: "Em không cần khẩn trương, tôi không nói là không thể. . . . . Nhưng giáo viên và học sinh miễn nhau nói ra cũng không có vẻ vang gì, lúc trước tôi cũng nghe được tin đồn này rồi, lúc ấy tôi vốn nghĩ em thi xong tốt nghiệp thì không có chuyện gì. Hiện giờ em lại học nghiên cứu sinh rồi làm phụ đạo viên, chuyện giữa em và Khương Minh lan truyền, đối với em và anh ấy cũng ảnh hưởng không tốt. Tôi chỉ nhắc nhở một câu, dù sao lúc ấy tin đồn ở trên bbs cũng không ít, em nên suy nghĩ kỹ càng. . . . ."

"Dạ, em sẽ suy nghĩ thật kỹ." Nam An An nghiêm túc gật đầu một cái.

Về mặt Phó Viện Trưởng thể hiện tôi biết rồi cười cười, xong vẫy tay ý bảo cô có thể ra ngoài.

Nam An An đi qua lầu học viện kinh tế liền nhìn thấy chiếc xe của Khương Minh dừng ở dưới đèn đường trong bóng tối, cô đi tới mở cửa xe chui vào thúc giục Khương Minh: "Đi mau!"

Khương Minh không hiểu việc gì nhìn cô một cái.

Nam An An bí mật nói: "Phó Viện Trưởng nói, chúng ta cần phải khiêm tốn một chút."

Khương Minh chồm qua người cô giúp cô thắt chặt dây an toàn, thờ ờ "Ừ" một tiếng, chiếc xe Volkswagen màu đen chậm rãi lái ra hướng cửa đông đại học phía Tây, hoà vào màn đêm dày đặc.

Nam An An cảm thấy tối nay Khương Minh không giống lúc trước, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen và quần tây đen, từ lúc gặp cô bắt đầu giữ im lặng, Nam An An nhìn khuôn mặt không cảm xúc của anh chiếu vào cửa xe, Khương Minh đang tập trung vào việc lái xe, cô có cảm giác quanh người anh toát ra hơi thở lạnh lùng và trang nghiêm.

Nam An An từ nhỏ đã rất sợ thầy, có lẽ bởi vì khi còn nhỏ thầy tố cáo cô bị đánh quá nhiều. Một khi Khương Minh nghiêm túc, đối với Nam An An là sự uy hiếp kinh người.

Cùng lúc này, có một không khí vô cùng không thích hợp là trong xe nồng nặc mùi hoa, Nam An An ngồi nhìn chung quanh, ánh mắt liền liếc thấy một bó hoa Bách Hợp to trên ghế sau, mắt cô sáng lên, thoáng chốc cô chồm người ra chỗ ngồi phía sau cầm hoa lên, trong

lòng vui sướng nói cảm ơn Khương Minh: "Thầy à, hoa này là tặng cho em sao?"

Đèn đỏ, Khương Minh đạp thắng xe nhìn khuôn mặt vui vẻ, hớn hở của Nam An An, "Không phải."

". . . . ." Nam An An sờ mũi mình một cái, đem bó hoa trả về chỗ cũ, ngồi im một lát, bỗng cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng.

"Thầy à, chúng ta đi đâu vậy?" Nam An An nhìn chung quanh thấy phong cảnh có chút xa lạ, nghiêng người sang hỏi Khương Minh.

Khương Minh hơi hột nói: "Gặp phụ huynh."

Nam An An: ". . . . ."

Tốc độ này có phải nhanh quá không?

Ban ngày Nam An An cùng với bọn học sinh huấn luyện quân đội không ngủ được, nên lúc này cô nghiêng đầu dựa vào ghế da mềm mại ngủ thiếp đi, lúc tới nơi mới phát hiện Khương Minh chở cô tới nghĩa trang, cô dụi mắt, nhìn Khương Minh mở cửa xe ôm lấy bó hoa kia.

Vùng ngoại ô thành phố C hình như mới vừa có một trận mưa trút xuống, Nam An An vừa bước xuống xe đã bị Khương Minh nắm tay, dẫn cô đi về hướng nghĩa trang, lúc gặp vũng nước Khương Minh ôm lấy eo cô để dẫn cô qua, Nam An An có cảm giác tay bên eo cô hơi lạnh, nhớ lại lời sư phụ đã từng nói với cô, trong lòng bỗng thấy nhàn nhạt đau lòng.

Lúc đó cô còn nhỏ, vốn không hiểu được cảm giác đau lòng của Khương Minh khi mất nói nhẹ nhàng: “Anh đừng quá khổ sở.” Bây giờ nhớ lại cô cảm thấy quá mức ngây thơ.

Đêm tối cô nhìn không rõ lắm, Khương Minh dẫn cô đi vào bên trong, một đường đi tới mộ bia cuối cùng, anh cúi người đem hoa Bách Hợp này để xuống, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Nam An An đứng ở sau lưng anh, mặt hướng về phía mộ bia Tần Nhiên bái lạy.

Nam An An đứng thẳng lên, cô không thấy rõ nét mặt Khương Minh trong bóng tối, nhưng cô nghe được giọng nói trầm thấp của Khương Minh, “Con dẫn cô ấy tới đây cho mẹ nhìn.”

Anh chỉ nói câu này, còn lại gần như là im lặng.

Khương Minh đưa tay chạm vào mộ bia lạnh như băng, cho đến lúc Tần Nhiên qua đời, cũng chưa từng nói với anh chuyện giữa Khương Dương và Tần Di, bà chịu đựng nhiều năm thờ ơ lạnh nhạt.

Anh cũng biết, vụ tai nạn kia với Tần Nhiên gần như là có tính hủy diệt, mẹ từ một phụ nữ kiêu ngạo độc lập trở thành một người yếu ớt, đi hai bước cũng sẽ phải thở hồng hộc.

Tần Nhiên buồn bực sâu não đã quá lâu, vụ tai tiếng đó rốt cuộc chẳng qua cũng chỉ là cọng rơm đè chết con lạc đà.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ anh buông xuống được.

Anh nhớ lúc anh còn nhỏ, anh và anh trai bắt nạt tiểu nữ sinh năm nhất, thấy cô gái nhỏ chuẩn bị khóc, sau đó Tần Nhiên ôm anh, hỏi anh, tại sao anh bắt nạt cô ấy?

Khi đó anh nói, con thích cô ấy.

Đó là biểu đạt một loại thích mãnh liệt của một đứa bé theo cách thường gặp, lúc ấy Tần Nhiên cười cười, cúi người ôm bờ vai của anh nghiêm túc nói - nếu như con thích một người, nhất định không làm cho cô ấy khóc.

Bà giống như là đang nói với anh, cũng giống như là tự lẩm bẩm, anh còn hỏi Tần Nhiên, mẹ, sao mẹ lại khóc?

Trước khi Tần Nhiên qua đời, đã sắp xếp tất cả, bất kể là Tần Di hay là Khương Dương, bà đều tự mình thu thập - bà cảm thấy áy náy vì ỷ vào việc Khương Dương thích bà, trong phòng bệnh bà nắm tay Khương Dương yêu cầu ông cưới Tần Di, yêu cầu con trai của bà ấy phải là huyết mạch duy nhất nhà họ Khương.

Khương Minh lạnh lùng nhìn Khương Dương khóc nức nở, nghẹn ngào, nhìn ông ta rốt cuộc cũng đạt được như nguyện ước cưới người phụ nữ ông ta lén lút qua lại nhiều năm, nhìn Tần Di khóc nức nở vì mất đứa bé trong bụng bà ta.

Cô anh Khương Hòa đã từng xúc động, nhưng Tần Nhiên bà rời đi không muốn mang lòng thù hận và trả thù để lại cho đời sau.

Khương Minh nhìn về phía hình ảnh người trong hình mẹ Tần, cúi đầu xuống bái lạy rất lâu.

Nam An An vẫn còn mờ mịt thì nghe anh nói một câu, giống như là thì thầm, giống như là hứa hẹn --- "Anh sẽ không giống như ông ta."

Quay lại xe, Nam An An nín thở tập trung suy nghĩ, cẩn thận dè dặt không lên tiếng, Khương Minh đưa tay xoa xoa đầu cô, thấy tâm

tình cô càng lúc xuống thấp, liền bế cô ngồi ở trên chân mình, cúi đầu dùng cằm ma sát trên đỉnh đầu Nam An An, giọng trầm thấp nói một câu "Ngoan"

"Dạ" Nam An An ngửa cổ ra sau, làm yên lòng mình sau đó dựa sát vào nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn lên môi Khương Minh.

Đôi mắt Nam An An sáng ngời, trong xe lại mờ tối, đó giống như là nguồn sáng duy nhất.

Nam An An không ngừng cố gắng, từ trên người anh ngồi dậy đối mặt với anh, cho anh một cái ôm ấm áp.

Trong mắt cô Khương Minh luôn giống như Nam Thị, không gì làm không được, bèn chắc không thể gãy.

Anh cũng sẽ khổ sở, cũng sẽ đau lòng.

Nam An An là một người có năng lực tự hành rất mạnh, dọc theo đường đi cô điều chỉnh tâm tình xong, đi qua một tiệm bán hoa còn chưa đóng cửa, Khương Minh còn xuống xe mua cho cô một bó hoa.

Khương Minh trở về nhà thấy thời gian vẫn còn sớm, mới hơn chín giờ.

Dọc theo đường đi Khương Minh nắm tay cô từ dưới nhà để xe đi tới nhà, Nam An An một tay ôm hoa, một cái tay khác nắm chặt tay của anh.

Tay cô mềm mại ấm áp, lòng bàn tay khẽ ướt mồ hôi, nắm tay anh tuy dịu dàng mà kiên định.

Giống như nhiều năm trước, khi cô và anh ngắm nhìn đôi chim uyên ương, chỉ là khi đó bọn họ nắm tay ở trên màn hình, sau lưng là một dãy số lạnh lùng, còn bây giờ cô được đứng ở bên cạnh anh.

Đọc đường Nam An An muốn làm cho không khí sinh động nên nói chuyện không ngừng: "Thầy à, em đói bụng, tối nay thầy nấu cơm cho em đi."

"Được" Khương Minh đồng ý rất nhanh, "Không sợ ăn rồi đau bụng à?"

Nam An An nắm tay anh, nhìn anh đang đá một hòn đá nhỏ trên đường đi, "Không sợ, chỉ cần anh xoa bụng em thôi."

Bữa tối Khương Minh làm cho cô món JiuNiang phụ tròn nhỏ - dịch theo baike (nguyên văn là rượu nhưỡng tiểu viên tử - 酒酿小圆子) Nam An An ăn hai chén, bụng căng tròn ngồi phịch trên ghế salon không đứng dậy nổi, đưa tay đang muốn xoa bụng, liền bị người khác nắm tay, người ngồi xuống ghế salon làm phía dưới sụp đổ một chút, Nam An An nhìn Khương Minh lười biếng ngồi bên cạnh cô, đưa tay xoa bụng cô, vì vậy Nam An An như bị bật công tắc, lăn lộn trên ghế cười ha ha.

Náo loạn một lát, cô mới quen với bàn tay của Khương Minh, được Khương Minh dẫn lên lầu.

Chỉ còn buổi huấn luyện quân sự vào buổi sáng ngày mai, Nam An An có thể thở phào một cái, cô đã hẹn với An Ngưng chiều ngày mai, thực sự cô rất mong đợi buổi hẹn hò này.

Nam An An yên lặng sợ tâm tình Khương Minh sa sút, buổi tối cô chủ động ôm cổ Khương Minh, đặt môi mình lên môi anh, cô bắt

chước mút lên đôi môi Khương Minh, mặc dù cô bệnh, nhưng cô vẫn có khả năng đáp ứng nụ hôn để cho anh cảm thấy đầy đủ.

Cô tiến gần đến, mới vừa tắm xong cô mặc áo ngủ rất mỏng, Khương Minh cảm giác rõ ràng cách một tầng vải mỏng, sự mềm mại của cô.

Sữa tắm ngọt dịu thơm mát vị cam, nhàn nhạt, trong hơi thở của cô.

Nam An An hôn, hôn ,

Khương Minh liền đứng dậy đi tắm.

Nam An An nằm lì ở trên giường nhìn bộ sưu tập ảnh weibo, hình lúc họ du lịch tốt nghiệp trung học, nói chuyện với Khương Minh trong phòng tắm câu được câu không: "Thầy à, chiều ngày mai chúng em chơi cs (một loại trò chơi), thầy cũng đi nha. . . . ."

"Được" Giọng Khương Minh cách cửa kiếng rất thấp, mang theo một tia khàn khàn và nhẩn nhện.

Cô bạn gái xinh đẹp có thể thay cơm như thế này, mà bản thân anh phải chạy đi đánh máy bay (ừm, e hèm, là gì có ai k biết k ạ *che mặt*...), anh đúng là làm gương cho người khác, một người đạo đức điển hình rồi.

Khương Minh không tập trung trả lời Nam An An, động tác của ngón tay thon dài càng nhanh hơn . . . . .

Nghe Nam An An hình như nói câu gì, anh không nghe rõ.

Nam An An đã hỏi một lần nhưng thấy Khương Minh không trả lời nàng, đoán là anh không nghe thấy vì vậy từ trên giường bò dậy chạy mấy bước tới phòng tắm bên kia, lớn tiếng hỏi: "Thầy à, anh bắn chuẩn không?" (Lời editor: đoạn này là cô đang hỏi anh bắn trò chơi cs ngày mai....)

Anh bắn chuẩn không.....

Chuẩn không.....

Ngón tay thon dài của Khương Minh dừng lại một chút. . . . .
Không được rồi.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 43

“Thầy?” Không nhận được câu trả lời, Nam An An đứng bên ngoài phòng tắm gọi Khương Minh một tiếng, cửa kính mờ của phòng tắm mở ra, Khương Minh mặc áo tắm màu trắng đi ra ngoài, vẻ mặt hơi lạnh lùng lướt qua người cô. Không biết vì sao, Nam An An cảm thấy vừa lúc này nhìn thoáng qua tai nam thần hình như có chút đỏ, không biết là vì do tắm nước nóng, hay là... Phát sốt rồi?

Chỉ là.... Nam thần vừa tắm rửa xong tóc đen còn ướt sũng, có chút lộn xộn nước nhỏ xuống, dưới áo tắm cổ chữ V lộ ra xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện, thật sự không thể tả hết vẻ đẹp trai, mang theo chút gợi cảm lơ mờ.

Nam An An đi theo trèo lên giường, cùng dựa vào đầu giường với Khương Minh tiếp tục nói đề tài lúc này: “Nếu như anh bắn chuẩn, ngày mai chúng ta một đội nhé, nhất định em phải đánh bại Lâm Mặc và Cố Cầu Cầu!”

Nghe vậy, Khương Minh lấy tay gối đầu lười biếng dựa vào đầu giường hơi nhú mày, ý vị sâu xa nói: “Nếu anh bắn không được.... Thì em không cùng một đội với anh hả?”

Câu hỏi này khó hiểu, hơi có thâm ý khác, Nam An An nghiêm túc nói: “Vâng.”

Khương Minh: “Hả?”

Âm cuối kia hơi kéo dài trước sau như một, gợi cảm lại lẫn lộn mang theo chút cảm giác áp bức, Nam An An thật thà giải thích nói: “Nếu anh không bắn được, thì qua đội đối thủ của em, có trách nhiệm kéo họ thua trận.”

Khương Minh: “.....”

Nam An An: “Như vậy thì em có thể thắng.”

Khương Minh hừ lạnh một tiếng, ngày mai em nhất định thua rồi!

Ngày hội diễn huấn luyện quân sự không ngờ xảy ra chuyện rủi ro, là như thế này hội diện huấn luyện quân sự trong đội Quân Thể Quyền (Gồm các hành động đâm, đá, dùng dao – theo baidu) một vị nam sinh bị cảm nắng trực tiếp té xỉu ở trên sân thể dục, cũng may có giáo viên y tế ở ngay bên cạnh, nhưng học viện kinh tế bọn họ biểu diễn vũ trang bằng dao găm chỉ còn hai phút nữa là xong rồi, sau đó đội ngũ hình vuông (một hình thức biểu diễn trong quân đội) Quân Thể Quyền phải vào sân, thiếu một người nên nhìn thoáng qua trên đài thật sự thấy rất rõ ràng.

Nam An An chạy tới sân thể dục tìm đội ngũ hình vuông của học viện kinh tế đã tan cuộc nơi đang cấp cứu nam sinh, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, tất cả mọi người lại mặc đồ huấn luyện quân sự giống nhau, cô và các học sinh vừa mới ở chung một thời gian ngắn nhìn mặt cũng không biết là ai.

Nghĩ tới Phó viện trưởng tự mình dẫn dò mọi chuyện, Nam An An càng gấp gáp càng không tìm thấy một gương mặt quen thuộc nào.

Đang lúc sốt ruột, có người vỗ vai cô một cái, Nam An An vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Giản Diệu, hình như cậu vừa hoàn thành

xong phần biểu diễn đội ngũ hình vuông còn chưa thay quần áo, Nam An An giống như nín được cọng rơm cứu mạng không đợi Giản Diệu nói đã vội vàng mở miệng: “Nhanh, giúp chị tìm chiếc ghế trống.”

Giản Diệu nở nụ cười rục rịch với cô, giơ tay lên chào, sau khi Nam An An gật đầu thì lễ phép chào, nói câu: “Tuân mệnh, quan lớn,” rồi chạy xuyên qua sân thể dục đi vào đội ngũ hình vuông.

Cả cuộc hội diễn cuối cùng cùng ‘có kinh sợ mà không nguy hiểm’ --- thế là cô lại thiếu đưa nhỏ một bữa cơm.

Hơn nữa, như Phó viện trưởng mong muốn, học viện kinh tế bọn cô lần này không về thứ hai.

--- mà là thứ ba.

Sau khi xong hội diễn Nam An An chưa kịp thay quần áo đã phải đi qua văn phòng Khương Minh tìm anh, cô thở hắt hắt chạy tới cầu thang, cửa thang máy vừa mở cô đã nhìn thấy Du Thu, Du Thu hừ lạnh một tiếng, không biết là cố ý hay vô tình nâng cuốn kinh tế vĩ mô cao cấp trong tay lên.

Nam An An không để ý tới cô ta, bản thân và Du Thu vào thang máy sau đó đi lên lầu.

“Oa, Nam Mạnh Mạnh, em mặc đồ huấn luyện quân sự cũng vẫn xinh đẹp như vậy!” Nam An An vừa mới gõ cửa, đã gặp Hà Khánh Nguyên khoa trương khen ngợi, anh khen tặng Khương Minh cũng theo đó nhìn sang, Nam An An có chút ngượng ngùng kéo lệch vành nón đi vào.

“Nam Mạnh Mạnh, có phải em thấy anh chóng mắt không,” Hà Khánh Nguyên một mạch đi theo phía sau cô, “Thật ra mỗi lần cái người Du Thu đến tìm A Minh, A Minh đều bảo anh đến, trên danh nghĩa anh hiểu lắm, thật ra thì, em có biết...” Hà Khánh Nguyên nháy mắt với cô.

Trong lòng Nam An An bị Du Thu kích thích có chút không thoải mái cũng tan thành mây khói, chạy vào phòng trong văn phòng Khương Minh thay quần áo sau đó cùng đi ra ngoại ô thành phố với Khương Minh, còn dẫn cả Hà Khánh Nguyên theo, loại trò chơi cs (Counter-Strike (thường được gọi tắt là CS) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao – theo vi.wikipedia.org) này thì nhiều người chơi mới vui.

Rất nhanh cô đã muốn thu hồi những lời này.

Vừa tới giao lộ đường cao tốc, An An nhận được điện thoại của Giản Diệu, sau khi biết cô đi đánh cs người thật không cách nào mời cậu ăn cơm, anh hùng nhỏ nóng lòng muốn thử cương quyết yêu cầu tham gia để đền bù bữa cơm.

Nam An An suy nghĩ một chút, bây giờ dẫn theo cậu dù sao cũng tốt hơn nhiều với việc sau này mời cậu ăn cơm mà bị Khương Minh bắt được, nghiêng người qua bàn bạc với Khương Minh một chút rồi đồng ý Giản Diệu.

Mặc dù phải quay lại trường học đón Giản Diệu, bọn họ tới nơi còn rất sớm. Nam An An ngồi trên ghế mây nhập khẩu gửi tin nhắn cho Nam Vi Vi, Nam Vi Vi nhiều năm không về nước đang mắc kẹt ở cổng vào khu trò chơi hoàn toàn không tìm được đường, cô dứt khoát chạy đi đón Vi Vi.

Lúc An An và Nam Vi Vi sóng đôi trở về, cả người Hà Khánh Nguyên đều bị kích động, mái tóc Nam Vi Vi quấn màu nâu vàng, nhìn giống như An An cao 1m65 t chân còn đi một đôi giày cao gót, đôi mắt đào hoa cười rộ lên xinh đẹp câu hồn đoạt phách. Mặc dù ngũ quan giống nhau, nhưng vẻ đẹp của Nam Vi Vi không giống vẻ đẹp dịu dàng của An An, mà là chứa một loại sắc sảo, sáng rực rỡ.

“Trời ơi, hai người xinh đẹp thế này quả thực làm lòng tôi nhộn nhạo, tôi trời ơi...” Anh nói xong khua vào tay Khương Minh, “A Minh, cậu có thể phân biệt được hai người không?”

Khương Minh gật đầu một cái, Giản Diệu đứng bên cạnh im lặng nãy giờ lên tiếng nói: “Em có thể! Ánh mắt hai chị ấy không giống nhau lắm.”

An An giơ tay tán thành với Giản Diệu, chỗ không giống duy nhất giữa cô và Nam Vi Vi chính là ánh mắt.

“Xin chào, tôi là Khương Minh, bạn trai An An.” Với sự khiêu khích của anh hùng nhỏ, Khương Minh từ chối cho ý kiến, dứt khoát lễ phép chào hỏi Nam Vi Vi, trái lại bình tĩnh kiêu căng trước sau như một Nam Vi Vi hơi sững sờ.

Giữa lúc Nam An An lôi kéo tay Nam Vi Vi, cũng cảm giác được mười ngón tay giao nhau của cô và Nam Vi Vi khẽ run, nhưng rất nhanh cô ấy khôi phục lại vẻ bình thường, nhanh đến mức giống như vừa lúc nãy chỉ là ảo giác của Nam An An.

Nam Vi Vi cười thân thiện, thậm chí chủ động bắt tay Khương Minh: “Xin chào, tôi là Nam Vi Vi.”

Sau khi đợi An Ngưng An Nại và Cố Ly Lâm Mặc đi tới, đám người liền cùng nhau đi nướng thịt. Lúc nướng thịt Nam An An và Nam Vi Vi phụ trách nướng rau dưa, khi An An đang lật rau xà lách, tay Nam Vi Vi ôm vai cô cười hì hì nói: “Em hai bảo bối, lần này ánh mắt em rất tốt đó.”

Nam An An đắc ý gật đầu, nghe Nam Vi Vi khen ngợi Khương Minh cô cũng thấy tự hào.

“Anh ấy chính là sư phụ em sao.” Nam Vi Vi ngắt ngọn rau cải hỏi cô.

Nam An An gật đầu: “Vâng đúng thế, gần cách lâu như vậy em cho rằng đời này sẽ không bao giờ nhìn thấy anh ấy nữa, thật không nghĩ tới, tốt quá.”

Nam Vi Vi đưa bó cải cho cô, nói chậm rãi: “Đúng vậy, tốt quá....”

Lúc chơi cs người thật, lần đầu tiên, Khương Minh không nắm rõ quy tắc không tham gia, đứng bên cạnh theo dõi, Nam An An đen trắng phối hợp may mắn cùng tổ với Lâm Mặc, cùng một tổ với xạ thủ sinh viên quốc phòng siêu đẹp trai, Nam An An lanh lợi thắng không hề áp lực. Lúc tới lần thứ hai cô và Khương Minh hợp thành một đội, không thể không nói tư thế của nam thần siêu đẹp trai, mặc dù bắn không thành thạo như Lâm Mặc nhưng yểm trợ cô vẫn rất làm rất ngon lành.

Hơn nữa Khương Minh anh vốn bắn không uy hiếp bọn họ lắm như Lâm Mặc, ngược lại mỗi lần đều đặt trọng điểm lên người Giả Diệu.

Mỗi một lần Nam An An từ sau người yểm trợ thò đầu ra, đều có thể nhìn thấy dáng vẻ Khương Minh đẹp trai gọn gàng linh hoạt xử lý Giản Diệu bằng một phát súng... Học sinh của cô, quả thật không thể không tàn bạo.

Vì thế, mấy trận gián đoạn, mặc dù bọn họ thắng thua không ổn định cùng một tổ với Lâm Mặc, nhưng mà Giản Diệu.... Mỗi một lần đều là người đầu tiên bị bắn chết. Thế nhưng anh hùng nhỏ không chút nào khó chịu, cười hì hì đi theo sau lưng Nam An An hỏi cô khi nào thì lại tới đây chơi tiếp.

Nam An An không bao giờ muốn đi chơi với cậu ta nữa, cô là người có bạn trai rồi, thái độ của Giản Diệu với cô quá mức tha thiết, chính cô cũng cảm thấy thật không đúng lắm.

Một tuần sau đó, sinh viên mới chính thức vào học cũng không có chuyện gì, điều quan trọng của Nam An An đặt lên chương trình học của bản thân.

Tiết học của nghiên cứu sinh không nhiều lắm, người lên lớp học cũng thế, các giáo viên giảng bài cũng không giống với bài giảng lúc học chính quy, phần lớn thời gian lúc học về suy luận số học liên quan đến chỗ nào cũng sẽ có một câu nói lướt qua.

Nam An An vốn học toán không giỏi, lên lớp nghe Khương Minh giảng kinh tế vĩ mô cao cấp vẫn rất cố gắng hết sức. Nhưng không nghĩ Du Thu lại khua môi múa mép nói cô dựa vào quan hệ với Khương Minh mới thi đậu nghiên cứu sinh, bình thường cũng nỗ lực rất nhiều, ngay cả hết giờ lên lớp cũng mang theo sách bên người chạy tới văn phòng Khương Minh.

Khương Minh thấy Đậu Tỉ nhà anh hôm nay nhiệt tình hướng về tương lai, một mặt làm người thầy đây rất biết an ủi, về phương diện khác chính là.... Nam An An hoàn toàn xem anh như thầy giáo, điều bộ học hành rất chăm chú, ngay cả hôn nhẹ cũng khiến Khương Minh cảm thấy có tội.

Cửa văn phòng bị gõ mấy tiếng, Khương Minh hạ giọng nói tiếng “Mời vào,” Nam An An liền ôm kinh tế vĩ mô cao cấp chạy vào, một tay kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh anh, cầm đặt lên bàn làm việc của anh lấp bắp mở miệng: “Thầy, em cảm thấy rất dốt, bây giờ cái gì cũng không biết...”

“Nếu cứ như vậy nữa em sẽ rớt lớp mất,” Nam An An đếm trên đầu ngón tay: “Bây giờ em vẽ không biết, tính toán không biết, xây dựng mô hình cũng không biết....”

Khương Minh nâng tay nhéo khuôn mặt cô, cảm giác rất tốt.

Anh xoay xoay bút máy nhàn nhạt nói: “Em có nhiều lắm là hai cái không biết....”

“Hả?” Nam An An không hiểu nhìn anh, chợt nghe Khương Minh chậm rãi nói: “Điều này cũng không biết, vậy cũng không biết.”

“.....” Nam An An không phản bác được, nam thần trêu chọc cô càng ngày càng thành thạo rồi.

Nam An An cũng quen việc rút một tờ giấy A4 trên bàn của Khương Minh, mở sách ôn tập hàng ngày của cô ra: “Đây, đây, còn có đây....”

Khương Minh không trực tiếp bắt đầu giảng bài giống như trước, mà ngón tay gõ gõ lên mặt bàn thờ ơ nói: “Đóng học phí không?”

“....”Nam An An ngây ngốc, thấy ngón tay thon dài của Khương Minh vuốt ve làn môi mỏng của anh, mặt đỏ lên, đi tới gần “Chẹp” một tiếng.

Đóng học phí, ngay cả cô hỏi Khương Minh nhiều bài tập, Khương Minh vẫn kiên nhẫn giảng giải cho cô như trước. Toàn bộ dòng suy nghĩ và quá trình tính toán đều giảng rất rõ ràng, Nam An An lại cảm thấy dung lượng trí nhớ bản thân mình không đủ dùng.

Sau giữa trưa ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người cô, làm người ta cũng theo đó cảm thấy lười nhác, Nam An An nhớ vài trang ghi chép đã muốn đi ngủ, còn chưa đứng lên đã bị Khương Minh sai đi phiên dịch luận văn.

Nam An An cúi gằm xuống, miệng khế thì thầm an ủi bản thân: “Vua muốn tôi chết....”

Hai tay Khương Minh đan nhau gối sau gáy, thấy bộ dạng lười biếng của cô: “Không đồng ý sao?”

Nam An An vội vàng lắc đầu.

Khương Minh chậm rãi lặp lại câu vừa nãy cô nói nhỏ: “Vua muốn tôi chết....”

Nam An An nghiêm mặt nói: “Vua muốn tôi chết, tôi... Dục, tiên, dục, tử.”

Cô nói xong rồi đi vào phòng lấy Laptop, bị Khương Minh dễ dàng túm chặt cổ tay kéo lại đặt lên đùi anh, anh độc ác thổi khí vào tai cô: “Anh quyết định, vẫn nên để em dục, tiên, dục, tử được.....”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 44

Hơi thở ấm áp mang theo chút nguy hiểm và cường thế, khiến Nam An An không tự chủ tránh về phía sau, sau khi phản ứng kịp lại lần nữa chủ động dựa sát vào lòng Khương Minh. Nghiêng mặt qua một tay ôm lấy cổ Khương Minh chờ anh cúi đầu sau đó chuyên chú hôn lên mi tâm Khương Minh....

“Ngoan...” Khương Minh hơi sững sờ rất nhanh đã thấy ngọt như đường phèn. Tiểu Quyển của anh rõ ràng kháng cự nhưng lại dè dặt cẩn thận bày tỏ như vậy, kiềm chế lại ngoan ngoãn. Trong phút chốc cảm xúc đau lòng quét qua Khương Minh, tay anh ôm chặt eo Nam An An, như bị ném một viên đá nhỏ vào đáy lòng bình yên, từng đợt sóng lẫn lẫn lan rộng ra, giống như chiều hôm đó dưới ánh nắng chiều lộng lẫy có một đôi chim uyên ương đùa nghịch dưới nước, sóng gợn lẫn lẫn....

Làn môi mềm mại của Nam An An như chuồn chuồn lướt nước chạm nhẹ vào mi tâm anh, một đường từ mũi anh đi xuống, lúc tới chóp mũi còn tinh nghịch cắn một phát, Khương Minh trừng phạt đưa tay gãi gãi bụng mẫn cảm của cô. Nam An An sợ nhột trớn đông trớn tây cũng không trốn thoát sự giam cầm của anh. Giọng nói Khương Minh lạnh lạnh nhắc nhở cô, “Chuyên tâm một chút.”

Khi làn môi mềm mại đặt lên môi anh, cô còn dè dặt cẩn thận mút nhẹ, rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên liếc nhìn anh một cái, bộ dạng dương dương tự đắc đòi được khen tặng. Khương Minh khẽ cười

khen giỏi, Nam An An nhìn thấy có chút ngây người, anh cười rộ lên không giống với vẻ mặt không chút biểu cảm khi lạnh lùng. Khóe mắt hơi nhếch lên, đường nét trên mặt giãn ra, bạc môi lạnh lùng mang theo nụ cười nhàn nhạt thậm chí có chút kinh diễm, làm người ta hoàn toàn không dứt mắt ra được.

Nam An An đang ngây ngốc ngắm khuôn mặt Khương Minh, mặt của anh đã sát lại gần, ngón tay cái đặt lên cằm cô, ngón trỏ thon dài còn mang theo mùi phấn viết với mùi thuốc lá trộn lẫn thành mùi đặc biệt vuốt ve môi dưới của cô, giữ chặt cằm cô một lần nữa lại nắm quyền chủ động. Trán họ chạm vào nhau, chóp mũi cọ vào nhau, sau giữa trưa ánh mắt trời xuyên qua từ khe hở giữa mặt hai người, ngược ánh sáng xinh đẹp giống như một bức tranh.

Thậm chí Khương Minh không dừng lại lâu ở trên làn môi cô, thoáng cái ngón tay dùng lực đầu lưỡi liền tiến vào thăm dò bên trong. Không giống như ngày trước hôn lưỡi lướt quá rồi ngừng lại, lần này nụ hôn quả thực là Khương Minh công thành chiếm đất từng bước ép sát. Nam An An từng bước lui về phía sau không làm nữa, đầu lưỡi của anh vuốt ve môi trên mãi cảm của cô mang lại một trận tê dại, cuốn đầu lưỡi cô mút vào....

Về mặt Nam An An đỏ bừng, lúc được thả ra hít thở từng ngụm từng ngụm, vỗ vỗ ngực, cảm xúc kích thích còn chưa trở lại bình thường, Khương Minh đã hôn một đường xuống dưới, tới yết hầu cô cắn cắn nhẹ khiến Nam An An run rẩy một hồi. Khương Minh hôn từ cổ trắng nõn nà một mạch xuống xương quai xanh xinh đẹp của cô, tình cảm khó kìm nén, còn để lại ấn ký màu đỏ trên xương quai xanh xinh xắn, mập mờ vô cùng.....

Nam An An biết điều một tay đặt lên bờ vai anh, một tay nắm chặt góc váy của mình, một loạt động tác xuống phía dưới vùng đất

mới của cô là hành động trước nay chưa từng của anh. Cô như hộp Pandora hấp dẫn mặc anh muốn làm gì thì làm, mang theo kích thích chưa bao giờ trải qua.....

Hôm chủ nhật, Nam An An chủ động đi phòng khám tâm lý gặp bác sĩ tâm lý trẻ tuổi đã lâu không gặp.

Đối với đoạn yêu đương này cô vẫn luôn có thái độ dè dặt cẩn thận, lúc chưa ở bên nhau không dám hi vọng xa vời, sau khi ở cùng một chỗ thì cũng trốn tránh suy nghĩ về tương lai.

Suy nghĩ này sau khi Khương Minh mang cô đi nghĩa trang, bị phá vỡ, Khương Minh đúng là nghiêm túc, sự trốn tránh của cô cũng rất không có trách nhiệm. Mà sau buổi trưa thân mật ấy, đã gieo xuống trong đáy lòng Nam An An một hạt mầm nho nhỏ, hạt mầm này ngày từng ngày chui từ dưới đất lên và hướng về phía trước, giống như chồi xanh hơi có gió thổi nhẹ đã rung rinh....

Cô nghĩ, cô nên dừng cảm một lần nữa.

Bác sĩ tâm lý trẻ tuổi đẹp trai sau khi nhìn thấy cô thế mà không kinh ngạc lắm, ra hiệu cô ngồi xuống sau đó thì thân thiện nói chuyện với cô: “An An đến đây à, lâu rồi không nhìn thấy, gần đây thế nào, ở chung với nam thần của em?”

Nam An An cười tủm tỉm gật đầu, sau khi hiểu rõ bác sĩ tâm lý cô lại không bài xích, nhưng cô tới phòng khám tâm lý mấy lần, lần đầu tiên chú ý tới bác sĩ tâm trí trẻ tuổi có cái tên tương đối đặc biệt dễ nghe --- Du Ly, họ Du này thật ra rất ít gặp, đứng kết hợp với tên nào nghe cũng rất êm tai... Ừm, ngoại trừ Du Thu.

“Tốt lắm ạ,” Nam An An lấy lại tinh thần thân mật chào hỏi với bác sĩ tâm lý sau đó bày tỏ mục đích đến đây, “Em muốn tới chữa bệnh.”

Bác sĩ tâm lý sau bàn làm việc thoáng ngạc nhiên chau mày, “Trường em tốt rồi?”

So với lần đầu tiên bài xích và lần trước thì dè dặt cẩn thận và nóng lòng muốn thử xem sao, thì lúc này đây hoàn toàn không giống với hai lần trước...

Nam An An nghiêm túc gật đầu, ánh mắt kiên định, cô biết vấn đề của cô càng nặng thêm là vì bóng ma tâm lý từ năm mười hai tuổi ấy. Nam An An dựa vào ghế sofa mềm mại, bên tai là tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi và tiếng nói nhỏ nhẹ của bác sĩ tâm lý, kiên nhẫn tỉ mỉ dẫn đường cho cô mở từng chút nỗi lòng bế tắc lâu năm của cô.

Cho dù như vậy, chính miệng miêu tả chuyện đêm đó vẫn khiến Nam An An dựa lưng vào ghế sofa khấn trương căng thẳng.

“Thả lỏng nào, An An....” Rõ ràng Du Ly cách cô rất gần, nhưng giọng nói nghe qua có chút xa xăm.

Tay anh đặt lên vai cô, mang theo sức mạnh vỗ về và giúp giữ bình tĩnh, Nam An An tạm dừng một lát, miêu tả rõ ràng cảnh tượng đêm đó, “Em rất hoảng sợ... Em cảm thấy đàn ông rất đáng sợ, Vi Vi bị bọn chúng đè lên tường, tối hôm đó rất tối, đèn đường rất lù mù, còn có tiếng ve kêu, em rất tự trách mình. Vi Vi nói cho dù không phải ngày đó thì cũng sẽ là lúc khác, nhưng em vẫn cảm thấy em phải chịu trách nhiệm....”

“Em rất dũng cảm, cũng rất kiên cường, không phải em cứu cô ấy sao?” Du Ly thuận tiện vỗ về suy nghĩ của cô, cả người Nam An An đều vùi sâu vào trong ghế sofa mềm mại bằng vải bố, hơi khép mắt lại, cả người yên lặng mà xinh đẹp.

“Bọn chúng lột quần áo cô ấy, có đôi khi em không phân biệt được rõ ràng là ác mộng của em hay là chuyện đã xảy ra, cô ấy ngẩng đầu lên chính là hình dáng của em, giống nhau như đúc, em tình nguyện người kia là em, rồi lại cảm thấy người kia chính là em....” Ngón tay Nam An An run nhè nhẹ, giọng điệu gấp gáp hơn.

“Không phải em, lúc đó em còn xông tới đâm bọn họ một đao, người đó mới là em.” Giọng nói của Du Ly dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ về cô, dẫn dắt cô.

An An nghe thấy, tay nắm chặt đệm lót ghế sofa hơi thả lỏng, dừng một lát rồi nói tiếp: “Em cảm thấy những người đàn ông rất đáng sợ, rất ghê tởm... Em sợ bọn họ chạm vào em.”

Du Ly im lặng một lúc, chậm rãi mở miệng: “Trong trí nhớ của em, sau cùng có người kéo Vi Vi ra, một tay ôm em mang bọn em chạy ra khỏi hẻm nhỏ đó, lúc ấy chẳng phải là đàn ông sao?”

An An nhắm nửa con mắt, gật đầu: “Có đôi khi, em cũng nghĩ vậy, em cũng muốn có một người đàn ông tốt, giống như người đêm đó cứu bọn em. Mà sau này em kết giao với rất nhiều bạn trai, bọn họ đều không thích em né tránh họ, em không giống người khác.” Nam An An nói năng hơi lộn xộn, “Hà Nhạc..... Anh ta lên giường với người phụ nữ khác....”

“An An, những chuyện này đề đã qua....” Du Ly có chút lực bất tòng tâm, rất nhiều chuyện khi chúng ta đã trưởng thành còn khó có

thể chấp nhận, xảy ra khi tuổi còn nhỏ càng khiến cả đời khó mà thoát khỏi bóng ma đó hơn.

Nhẹ nhàng an ủi và giọng nói khe khẽ, rất bay bổng, “Em làm rất khá, không cần tự trách mình, không phải sợ hãi, em rất yêu bạn trai em, anh ta không phải là bọn chúng.”

“Dạ.” Nam An An gật đầu, mày nhíu chặt hơi giãn ra.

Rèm cửa sổ màu xanh đậm được kéo lên, phát ra tiếng “xẹt.”

Nam An An thôi nhớ lại, vừa mở mắt đã bị ánh mặt trời làm chói mắt vội vàng che mắt, hồi lâu sau mới thích ứng với ánh mặt trời ấm áp sau giữa trưa.

Nói xong những thứ này, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện Nam Vi Vi với người ngoài, lời vừa ra khỏi miệng làm như đã trút bớt gánh nặng.

Cô không biết chữa bệnh có tác dụng hay không, nhưng một khi đã bước tới bước này giống như là có hi vọng.

Ra khỏi phòng khám tâm lý Nam An An bước đi nhanh nhẹn thoải mái hơn rất nhiều, nhưng khi tới đại sảnh lại gặp phải Du Thu, Du Thu mang một cặp lòng cơm nhỏ xinh đi vào trong, sau khi ánh mắt liếc nhìn thấy cô thoáng chốc kinh ngạc, quan sát cô từ trên xuống dưới, giống như khó có thể tin được.... Cuối cùng nâng cằm đi tới chỗ cô vừa đi ra.

Nam An An bị ánh mắt này bắn qua trong lòng có chút không thoải mái, hai người bọn cô cũng không nói chuyện, lướt qua nhau đi hai hướng ngược lại, Du Thu đi vào hành lang cô vừa mới đi ra, giày cao gót giẫm lên sàn đá cẩm thạch phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Vốn tâm tình Nam An An đang thoải mái vui vẻ không hiểu sao giống như bị một tầng sương mù che kín, sao Du Thu cũng đến phòng khám tâm lý? Chẳng lẽ bây giờ rất nhiều người có vấn đề trong lòng như vậy sao? Nhưng mà cô ta mang theo cặp lồng cơm.... Nam An An lắc đầu, không muốn nghĩ thêm nữa.

Cô đi ra tới đại sảnh phòng khám tâm lý, giơ tay đặt lên trán một lát rồi buông ra, sau giữa trưa ánh mặt trời sáng lạn khiến tâm tình người ta cũng thoải mái.

Thật ra Nam An An ở nội trú tất cả chính là vì Cố Cầu Cầu nhà cô, bây giờ Cố Cầu Cầu đi thực tập ở trung tâm thành phố ở lại nhà của cô, trùm học bài Đường Viên cũng chịu trách nhiệm làm phụ đạo viên cho sinh viên mới học viện kinh tế giống như cô. đồng thời còn bắt đầu làm bên cổ phiếu, bận rộn tới mức không chạm tới ký túc xá. Nam An An cô đơn dưới sự đề nghị của Khương Minh, vui vẻ đồng ý chuyển vào ở trong nhà Khương Minh.

Nói là chuyển nhà, thật ra cô cũng vừa mới vào ở khu nhà của nghiên cứu sinh, trong ký túc xá đồ đạc cũng không nhiều lắm. Buổi chiều lúc tan học Khương Minh chỉ chở một chuyến là có thể dọn hết toàn bộ đồ đạc trong phòng của cô sang nhà anh.

Toàn bộ quá trình Nam An An vẫn không tham gia vào, Khương Minh dựa vào thân phận giáo sư, , dễ dàng được bác gái cho phép dùng hàng lang để chuyển đồ. Nam An An cầm chai sữa chua nhìn Khương Minh gói kỹ càng đồ của cô, trước kia Cố Cầu Cầu đã từng nói --- Chủ nghĩa đại nam tử chân chính không phải phô trương thanh thế, bày tỏ mạnh mẽ lòng tự trọng, mà là chăm sóc tốt cho người phụ nữ của mình.

Nam An An ngồi trên ghế lái phụ, trong lòng thỏa mãn thỉnh thoảng lắc lắc đầu hát khe khẽ.

Tay Khương Minh đặt trên vô – lăng, lúc đèn đỏ chuyên tâm lắng nghe thì nghe thấy cô hát: “Tất cả em đều dành hết cho anh, không giữ lại đường sống, cho dù cô đơn lạnh lẽo đau lòng, cũng đúng mà thôi....”

Đầu thu gió thổi vào cửa sổ xe, thổi bay làn tóc cô chạm qua sườn lỗ tai anh, làm hơi ngứa ngáy và có hương thơm mùi chanh nhàn nhạt.

Anh thích cô gái nhỏ ngồi trên ghế lái phụ của anh, ngón tay trắng nõn xinh đẹp gõ lên cửa sổ xe có nhịp điệu, nhẹ nhàng ngâm nga: “Tất cả em đều dành cho anh, bởi vì cái gọi là tình yêu này.....”

“An An....” Khương Minh nhàn nhạt mở miệng khi hát xong câu.

“Hả?” An An nghiêng mặt qua, khi nam thần gọi hai chữ An An âm cuối kéo dài ra, giống như là cưng chiều, giọng nói dễ nghe vào tai cô cũng đã muốn tan ra rồi.

Khương Minh thừa dịp đèn đỏ nâng tay gõ nhẹ lên đầu cô, “Thứ hai tuần sau anh đi Đức công tác một tháng, muốn theo anh qua đó không?”

Nam An An suy nghĩ một lát, cô và Cố Cầu Cầu đã đi qua đó nhiều lần rồi, nhưng lần này có thể nói đây là cô và nam thần hai người cùng đi du lịch. Nam An An tràn đầy chờ mong đang muốn đồng ý chợt nhớ tới chương trình học của bản thân mình, cô đã cố gắng hết sức để nghe giảng bài, lại đi ra ngoài cùng với Khương

Minh một tháng mới về thì phải nợ môn chính rồi. Nghĩ tới đây, Nam An An kiên định lắc đầu: “Em phải học cho thật giỏi.”

“Thật sự không đi?” Khương Minh chậm rãi hỏi lại một lần nữa, thấy Nam An An vừa gật đầu vừa nói “Không đi thật,” điệu bộ này, nếu anh hỏi thêm một câu nữa Nam An An sẽ lập tức đồng ý.

Khương Minh thấy cô rất vất vả để hạ quyết tâm, cũng không trêu cô nữa, chìa khóa và thẻ mở cửa đã đưa cho cô trước khi thi nghiệm cứu sinh. Đêm đó Khương lại dẫn cô đi dạo trong siêu thị, mua đồ nhét đầy tủ lạnh.

Ngày hôm sau, anh thức dậy rất sớm, thấy Nam An An ngủ cuộn tròn thành một đoàn, nhớ tới buổi sáng thứ hai cô không có tiết nên không đánh thức cô, cúi người cẩn nhẹ lên môi cô rồi kéo rương hành lý xuống lầu đi ra sân bay.

Nam An An bị một loạt tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, Nam An An mơ mơ màng màng xoa xoa mắt đi tới cầu thang mới phát hiện bản thân mình đang mặc chính là áo ngủ, trong lúc chạy về thay quần áo tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, như muốn gõ nát cả cửa, Nam An An chạy như bay xuống mở cửa thì nhìn thấy người phụ nữ ngày đó tự xưng là mẹ Khương Minh.

Vẻ mặt của người phụ nữ xinh đẹp có chút tức giận méo mó, thoạt nhìn rất nhếch nhác nhưng sau khi liếc mắt một cái nhìn thấy cô bà ta ưỡn thẳng lưng cao cao tại thượng nói: “Khương Minh đâu?”

“Đi công tác rồi.” Nam An An nói sự thật.

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, giẫm giày cao gót hơn mười cm từ trên cao nhìn xuống liếc mắt nhìn Nam An An đi dép lê, ngay cả dép cũng không đổi trực tiếp đi vào phòng khách ném túi xách lên ghế sofa rồi thản nhiên ngồi xuống, hất hất cằm sai bảo cô: “Rót ly nước, hửn không sao chứ?”

Nam An An nhìn thoáng qua bàn trà có chai nước trái cây và cái cốc nước sạch sẽ ngay trong tầm tay người phụ nữ, đi qua mở nắp rót một chén nước trái cây không đưa tới cho bà ta, mà đẩy lại cạnh tay bà ta.

“Cô biết tôi là ai không?” Người phụ nữ kiêu căng đưa tay lấy cốc nước qua, nhìn cô.

Nam An An nhìn bà ta, thành thật nói: “Không biết.”

“À, bây giờ cô gái nhỏ thật sự là rất được đó, cũng đã chạy tới nhà đàn ông ở mà ngay cả mẹ người ta là ai cũng không biết?” Người phụ nữ trào phúng hỏi một câu.

“Khương Minh nói mẹ anh ấy qua đời rồi.” Nam An An nhàn nhạt trả lời, có thể là đã nghe việc làm lúc trước của Tần Di, cô vốn là không có hảo cảm với Tần Di, bây giờ bà ta lại vênh váo tự đắc, điệu võ dương oai, điệu bộ này làm Nam An An lại càng không muốn mặt nóng dán mông lạnh.

Sắc mặt người phụ nữ thoáng chốc tối sầm, uống một ngụm nước trái cây lấy lại bình tĩnh mở miệng nói: “Nói thật, tôi rất không thích cô.”

Nam An An gật gật đầu, không phản bác, nghe người phụ nữ tiếp tục nói: “Cô và Khương Minh tới bước kia rồi hả? Lên giường

chưa?”

Sau câu nói có chút ý vị sâu xa của bà ta, Nam An An xuất phát từ lễ phép vẫn thành thật lắc đầu, nói câu “Không có.”

Tần Di bắt chéo chân, châm điếu thuốc hút một ngụm, chậm rãi nhả khói, nói lời châm chọc: “Nó không được hay là cô không được?”

Nam An An không nói gì.

Điều bộ Tần Di hợp tình hợp lý, “Cô không được, tôi biết....”

“Nói thật, nhà họ Nam các cô và nhà họ Khương chúng tôi xem như là môn đẳng hộ đối, mặc dù ba cô là người có tiền nhà giàu mới nổi nhưng cũng coi như đã từng xuất thân từ nhà dòng dõi Nho học (chỉ người có học – theo QT). Nhưng mà....” Tần Di chuyển đề tài câu chuyện, “Nhà họ Khương chúng tôi không giống với nhà họ Nam các cô, không cần phải đoạn tử tuyệt tôn (không có con cháu – baidu.) Ngụ ý của bà ta là chế nhạo Nam Thị chỉ có hai người con gái là An An và Vi Vi, thấy Nam An An không thay đổi sắc mặt tiếp tục bỏ đao, “Đến thế hệ Khương Minh, coi như là đời thứ ba đơn truyền (là độc đinh, con một...), ý của tôi chắc cô rất rõ ràng, tôi cũng không vòng vo với cô nữa, cô có bệnh, tôi biết.”

Tần Di thoải mái gãi tàn thuốc, cũng không nhìn phản ứng của Nam An An tiếp tục nhả thêm vòng khói, mở miệng nhẹ nhàng hỏi: “Với bệnh của cô, cô sẽ sinh em bé sao?”

Nam An An thấy bộ dạng Tần Di dương dương tự đắc, cô nhẫn nhịn từ nãy giờ cũng vì cho Tần Di chút mặt mũi, nhưng cô đúng là

không phải đóa hoa sen thánh mẫu, đứng ở chỗ này chuyên để bị
vỗ vào mặt.

Giọng điệu Nam An An bình tĩnh, mặt không đổi sắc mở miệng:
‘Vậy bà sẽ sao?’

Cô hỏi ý tứ sâu xa, Tần Di vừa nói một câu “Tất nhiên....” Thì im
bặt, sắc mặt tái nhợt, ngón tay bóp méo điều thuốc.

Nam An An vẫn luôn ung dung thản nhiên, một nhát dao găm sắc
bén thoáng chóc xuyên vào đầu quả tim bà ta, một đao thấy máu,
không để lại đường sống nào ---

Bà ta muốn sinh đứa nhỏ, nhưng Khương Dương không để bà ta
sinh....

Tần Di chột từ trên ghế đứng dậy, tay phải vung lên hung hăng
lao về phía mặt Nam An An ---

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 45

Một cái tát này Tần Di dùng hết sức lực vào bàn tay, mạnh mẽ giáng xuống một cái tát lên gương mặt Nam An An, Nam An An hoàn toàn không phản ứng kịp, chợt nghe một tiếng vang lên giòn dã, "bốp" cái tát kia hung hăng vỗ vào mặt cô, mang theo một hồi đau rát.

Trước kia, khi Nam An An còn là một đứa bé dững cảm, An Dạng đánh cô, khi đó cô dễ dàng tránh được, ôm bắp đùi An Dạng làm nũng là xong.

Bây giờ nghĩ lại An Dạng chỉ hù dọa cô mà thôi, bạt tai đâu có dễ dàng tránh như vậy.

Nam An An bừng mặt, cô có thể cảm thấy máu nhanh chóng dồn về gương mặt, sừng lên, lúc Tần Di đánh cô còn hung hăng dùng móng tay dài sơn màu đỏ của rượu quét lên gò má của cô, mang theo đau đớn vô cùng.

Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng có ai đánh cô như vậy.

Sau khi Tần Di quăng cho Nam An An một cái tát thì trong lòng mới cảm thấy đỡ hơn một chút, ngồi trở lại trên ghế sa lon đắc ý hả hê châm chọc cô: "Mẹ cô dạy cô thế nào, còn dám mắng bề trên nữa không?"

Nam An An hung hăng nhìn chăm chăm Tần Di, ngón tay run nhẹ, cô muốn nói tôi không chỉ dám mắng bà, mà tôi còn dám đánh bà.

Tròng mắt Nam An An thoáng cái đổ lên xông tới đè Tần Di trên ghế sofa, đầu gối chống lên bụng Tần Di. giờ tay lên. . . . .

"Cô dám! Cô nghĩ tôi không dám nói cho Khương Minh biết rằng cô có bệnh sao?" Tần Di nói lời mau lẹ, vẻ mặt nghiêm nghị, thấy tay Nam An An cứng ngắc, từ trên người bà ta đứng dậy.

Bản thân Tần Di điều võ dương oai châm điều thuốc, ý vị sâu xa vừa nói vừa nhả ra một vòng khói, "Không phải cô tò mò muốn biết làm sao tôi biết cô có bệnh ư?"

Nói xong bà ta lấy từ trong xách tay một chiếc điện thoại di động ra, hai ngón tay thon dài di chuyển đẩy điện thoại trên bàn tới trước mặt Nam An An, giữ lại ngón út có móng tay dài nhân tiện ấn mở khóa điện thoại di động.

Sau khi màn hình sáng lên, Nam An An thấy một tin nhắn, người gửi tin là Du Thu.

Đó là một tấm hình, được chụp lại có chút vội vàng.

Nội dung khiến Nam An An trong nháy mắt quên cô phải làm gì, là hồ sơ bệnh án của cô.

Tay Nam An An run run cầm điện thoại di động trên bàn, mới nhận thấy đầu ngón tay của cô đều phát run, thậm chí không cầm nổi điện thoại di động.

Tần Di vẫn còn nói những câu châm chọc cô: "Có bệnh thì cô phải trị, gieo họa cho con trai người khác làm chi, làm sao cô lại ích kỷ như vậy chứ, rõ ràng cô có bệnh mà còn liên lụy người khác! Cô cho rằng Khương Minh thật sự thích cô cả đời sao, cô biết mình không thể sống cùng nó cả đời vậy mà cô vẫn không có cách nào khống chế tình cảm của mình sao? Cô biết tôi làm thế nào để trở thành mẹ kế của Khương Minh không? Đạo đức của đàn ông chính là ở chỗ này, cha và con rớt cuộc là cùng một dạng. Lúc trước chị tôi bệnh không cách nào thỏa mãn Khương Dương, tôi ngoắc ngoắc ngón tay, Khương Dương liền quên ông ấy và chị tôi tình sâu như biển, ai chà." Tần Di cười lạnh một tiếng, "Chính là dễ dàng như vậy đó! Cô cho rằng cô có tư cách gì?"

Tần Di tìm một tư thế thoải mái tựa vào trên ghế sa lon, hút thuốc, bà ta cũng không ngờ lại dễ dàng như thế. Mấy ngày trước bà ta đi đến trường của Khương Minh tìm mọi cách để gặp Khương Minh, nhưng không tìm được anh, thế mà có một nữ sinh vui mừng ngạc nhiên sáp lại, sau khi biết được bà chính là mẹ kế của Khương Minh, ngại ngùng muốn xin số di động của bà để lấy lòng.

Sáng sớm hôm nay bà ta liền nhận được tin nhắn này, Tần Di gần như không kịp chờ đợi mà tới đây luôn.

Đúng vậy, bà ta và Nam An An không có thù oán gì, nhưng bà ta không muốn người khác gặp điều tốt lành, nhất là Khương Minh, mẹ con bọn họ đã hại chết đứa con còn chưa kịp chào đời của bà ta, bà ta phải làm cho không khí nhà họ Khương ngọt ngào không thể chịu đựng nổi.

". . . . ."

Tần Di vẫn còn nói gì đó mà Nam An An nghe hơi mù mịt.

Lúc ấy ở trong đại sảnh phòng khám bệnh, khi gặp phải Du Thu, trong lòng cô đã có chút lo lắng, giờ nỗi lo lắng này rốt cuộc thành hiện thực rồi.

Nam An An đang ngăn người, chợt nghe được tiếng tra chìa khóa mở cửa.

Sau khi tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, Khương Minh từ cửa trước chạy vào, anh chưa tới phi trường thì nhớ mình không mang chứng minh nhân dân nên không thể làm gì khác hơn là quay trở lại lấy, mới vừa đi tới phòng khách thì từ xa xa thấy Nam An An đứng bên ghế sa lon, khẽ cúi thấp đầu.

"Anh quên mang giấy tờ. . . . ." Khương Minh vừa giải thích vừa đi tới thì nhìn thấy Tần Di đang vội vàng từ trên ghế salon đứng dậy.

Khương Minh chán ghét nhú nhú mày, Tần Di biết điều vội vàng đi ra ngoài. . . . .

Nam An An nghe được giọng nói quen thuộc của Khương Minh, thoáng trở lại bình thường, mạnh mẽ ngẩng đầu đáp lại ánh mắt Khương Minh, đầu óc cô cũng có chút lơ mờ nghĩ tới bây giờ đang che mặt giấu đầu hỏ đuôi liền nhanh chóng buông tay xuống, rồi nhanh nhẹn che lên -lại càng giấu đầu hỏ đuôi hơn nữa, Nam An An cúi thấp đầu đứng ở bên cạnh sofa, nhìn Khương Minh bước từng bước dài trực tiếp lướt qua ghế sa lon nắm cầm cô, nâng mặt cô lên, lạnh lùng nói: "Buông ra."

Anh mới lờm có một cái đã thấy nửa bên mặt Nam An An đỏ ửng lên hết, Khương Minh không quay đầu lại, giọng lạnh như băng nói: "Đứng lại."

Tần Di đi được một nửa liền ngừng lại, khí thế Khương Minh quá mạnh mẽ, bà ta dường như bị đóng đinh tại chỗ, một bước cũng không bước nổi. . . . .

Nam An An cầm điện thoại di động di chuyển về phía sau mu bàn tay, nhẹ buông tay điện thoại di động liền rơi vào trong thùng rác.

Khuôn mặt bên trái sưng đỏ khiến đau buốt, Nam An An buông tay không nhìn ánh mắt của Khương Minh.

Khương Minh thả tay đang nắm cầm cô, một nửa gương mặt của Nam An An đã sưng lên, ngoài việc in dấu bàn tay rõ ràng, còn bị móng tay vạch sâu một vết thương, rớm một giọt máu. Lòng ngón tay của Khương Minh nhẹ nhàng ma sát lên gò má cô làm cho Nam An An run rẩy một hồi, "Đau không?"

"Đau" Nam An An không muốn gỡ tội cho Tần Di tí nào, nên thành thực gật đầu.

Giây tiếp theo, Khương Minh hung hăng dùng một cước đá văng ghế salon đang ngăn cản ở trước mặt tiến về phía Tần Di.

Chân ghế sa lon xệt qua sàn nhà, thanh âm the thé chói tai, Nam An An kinh hãi.

Đã nhiều năm Tần Di không thấy Khương Minh nổi giận lớn như vậy, bà ta theo bản năng lui về phía sau, cố gắng tự trấn định mình nhưng Khương Minh từng bước tiến tới gần, gom tất cả dũng khí như muốn đâm thủng quả bóng và đột ngột nổ tung bất cứ lúc nào. Giọng Tần Di có chút run rẩy, "Con muốn làm gì, mẹ là mẹ con đấy, mẹ. . . . ."

Cả người bà ta bị Khương Minh dồn đến trên tường, trông mắt Khương Minh đen nhánh, bên trong nổi lên bão táp, ánh mắt như thể quá mức tàn nhẫn, lưng Tần Di kề sát tường không dám xưng mẹ với Khương Minh nữa, "Khương Minh, tôi chính là dì nhỏ của con, mẹ con lúc đi còn đặc biệt. . . . ."

Bà còn chưa nói hết một câu, một quả đấm xẹt qua nhanh như gió hung hăng đập trúng tai bà, bà xoa lỗ tai bị đập trúng thì sau lưng bà, phía trên tường, có treo khung ảnh lồng kính bị run một cái rơi xuống sàn nhà, âm thanh "Loảng xoảng" vang lên rất chói tai.

Tần Di co rúm lại, nếu một quyền này nện vào mặt bà ta bà ta không chút nghi ngờ sẽ.....

Bà ta không dám thở mạnh, tay bấu chặt vào vách tường.

Nam An An đứng ở đó nghe giọng nói trầm thấp của Khương Minh vang lên, "An An. . . . ."

"Dạ" cô đáp một tiếng.

"Tới đây" Khương Minh không quay đầu lại, giống như là đang cố gắng kiềm chế.

Nam An An ngoan ngoãn đi tới, nhìn Tần Di mới vừa rồi còn vênh váo tự đắc, khoe khoang, kênh kiệu mà giờ lại co ro, cô đang đứng phía sau Khương Minh, thì bị Khương Minh bắt cổ tay dẫn qua.

Khương Minh trầm giọng nói ba chữ: "Đánh lại đi."

Nam An An còn chưa phản ứng kịp, thì Tần Di đã sụp xuống la ầm lên: "Con dám, Khương Minh con không thể đối xử với ta như vậy, con không thể đối xử với ta như vậy! Ta chính là. . . . ." Cả

người bà ta đã luống cuống, thấy Khương Minh vẫn không chút động lòng, bà ta cuống quýt chuyển mục tiêu sang Nam An An, "Nam An An, cô dám! Trong tay tôi có. . . . ." Tiếng nói bà còn chưa dứt, một bàn tay hung hăng rơi trên mặt của bà, Tần Di không thể tin nhìn sang, Nam An An bị Khương Minh nắm cổ tay giơ lên, đứng phía sau cô trực tiếp đánh lại. . . . .

Tần Di tức giận đến nỗi toàn thân phát run, những năm gần đây tất cả mọi người nhà họ Khương cho rằng bà ta là kẻ tiểu nhân, bây giờ. . . . . Khương Minh lại có thể để người ngoài đánh bà ta.

Bàn tay Khương Minh cầm tay Nam An An dẫn dắt cô đánh lại, tay đàn ông có sức mạnh cực lớn, Nam An An nhìn mặt Tần Di nhanh chóng sưng lên in rõ dấu bàn tay rành rành, Tần Di gần như sụp đổ hoàn toàn chạy ra ngoài, hung hăng lườm cô một cái, chạy đến cửa còn hướng về phía Khương Minh căm hận nói "Mày sẽ phải hối hận!"

"Rầm" tiếng đóng cửa rất mạnh, cửa sổ sát đất cũng rung động, trong phòng khách chỉ còn lại cô và Khương Minh.

Trong lòng bản thân Nam An An cũng có chút đã tê dại, cô cúi thấp đầu, Khương Minh như vậy hoàn toàn không giống với bộ dạng bình tĩnh tự kiềm chế mà cô chứng kiến trước kia.

Khương Minh cúi đầu nhìn vào ánh mắt cô, giọng nói có chút khàn khàn: "Hù dọa em sao?" Thấy máu trên mặt Nam An An trong nháy mắt cả người anh cũng mất khống chế, anh mới rời đi một lát. . . . .

Nam An An lắc đầu một cái, muốn hòa hoãn không khí mở miệng nói: "Đẹp trai hơn em rồi."

Khương Minh trầm mặc đi lấy thuốc mỡ, dùng ngón tay dịu dàng xoa nhẹ xung quanh mắt cô, An An "Hít" hít sâu một ngụm khí lạnh, Khương Minh dờn ngón tay cúi người thổi một hơi nhẹ nhàng trên mặt cô, mọi uất ức sáng sớm Nam An An phải gánh chịu đều được giải tỏa, cô đang ngủ ngon giấc, đột nhiên có người tới lên tiếng khiêu khích châm chọc, nói cô có bệnh, nói cô phải đoạn tuyệt, nói cô không được dạy dỗ, cuối cùng hung hăng tát cô một bạt tai.

Nam An An từ nhỏ đã thích được xinh đẹp, ngay cả An Dạng cũng không dám đập vào mặt cô.

"Thầy à, không phải là thầy phải đi công tác sao?" Nam An An thấy Khương Minh cẩn thận giúp cô bôi thuốc, lên tiếng nói.

Khương Minh ừ một tiếng, động tác trên tay không ngừng, "Vừa rồi tại sao bản thân không đánh lại?"

Nam An An thành thực nói: ". . . . . Chưa kịp."

Khương Minh giúp cô bôi thuốc xong, nâng mặt cô nhẹ nhàng hôn một cái lên chóp mũi của cô, thân mật dùng trán cọ vào trán của cô, khàn giọng mở miệng nói: "Thật xin lỗi."

Nam An An hít hít mũi, có chút uất ức, "Móng tay em không đủ dài." Không thể làm vài đường lên mặt Tàn Di.

Cô buồn bực nhất là trên mặt mình có vết trầy xước.

Khương Minh bị chậm trễ hành trình mấy ngày, Nam An An cũng xin nghỉ mấy ngày, không có đi học ở nhà chăm sóc gương mặt, sưng đỏ cũng nhanh tan đi, nhưng ngược lại vết xước trên mặt kết vảy, ngứa ngáy, Nam An An không nhịn được định đưa tay lên gãi

nhưng mỗi lần như vậy thì bị Khương Minh nhanh tay lẹ mắt nắm tay cô.

Mấy ngày nay dường như Nam An An và Khương Minh một tác cũng không rời, cô nghe Khương Minh gọi điện thoại, lúc sau nghe loáng thoáng hình như nói về Tần Di, sau đó điện thoại của Khương Minh vang lên không ngừng, màn ảnh hiện ra một chuỗi mã số, Khương Minh vẫn nhận điện thoại.

Nam An An nhẹ nhàng ngồi trên ghế mây bên cạnh cửa sổ, vểnh tai lên nghe được tiếng hét cuồng loạn của Tần Di trong điện thoại truyền tới, "Khương Minh, con không thể đối xử với ta như vậy!"

Khương Minh lơ đãng mở miệng: "Tôi có thể"

Chuyện của Tần Di đã qua, nhưng tâm tình của Nam An An đang có chút lo lắng.

Cô thường nghĩ tới lời Tần Di lúc ấy.

Làm sao cô lại ích kỷ như vậy?

Làm sao cô có thể cứ khiến nó mệt mỏi như vậy chứ?

. . . . .

Nếu như Khương Minh biết cô có bệnh, anh cũng sẽ nghĩ như vậy sao?

Nam An An ngồi ở ghế mây, ngắm nhìn phong cảnh đẹp ở ngoài cửa sổ mà trong lòng có chút không yên, Khương Minh kêu cô hai lần nhưng cô không nghe.

Cho đến lúc cô cảm giác cầm bị người nào đó nắm xoay qua chỗ khác, Nam An An lập tức nhìn vào con người đang chuyên chú nhìn sâu vào mắt cô của Khương Minh, "Để anh xem một chút" Lòng ngón tay của Khương Minh cọ xát vào gương mặt của cô, vẩy đóng kết đã rớt, ngón tay cọ đến gương mặt mềm mại trơn nhẵn, nếu nhìn kỹ thì vẫn thấy màu hồng nhàn nhạt.

Nam An An bị ánh mắt tập trung nhìn chăm chú của anh làm khuôn mặt cô càng hồng hơn nữa, "Không có việc gì, tự nhiên em vậy rồi."

Khương Minh cười nhẹ một tiếng, khe khẽ hôn một cái trên mặt gần như không thấy được màu hồng của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm xuống. . . . .

Khả năng lành vết thương của Nam An An xem như rất tốt, mấy ngày này Khương Minh theo bên cạnh cô nên bị mấy cuộc điện thoại gọi tới thúc giục, một tuần lễ sau đành lên đường đi công tác.

Một tuần sau, khi Nam An An tới trường học ngược lại có cảm giác đã lâu không thấy Khương Minh không ở đây - cô lên lớp cũng không có chút tinh thần nào.

Nam An An vốn muốn tìm Du Thu tính sổ, nhưng mấy ngày nay Du Thu không lên lớp, cô đánh một quyền xuống, ngay cả cây bông vải mà cô đánh còn không có sức.

Thứ tư sẽ có tiết đầu tiên cho những sinh viên mới, Nam An An chuẩn bị xong đồ đi tới khóa 201, mấy đứa trẻ lúc trước cũng đùa giỡn với cô, quan hệ thầy trò rất hòa hợp.

Lần này. . . . . Nam An An mơ hồ có cảm giác có cái gì không đúng, mọi người vẫn rất tốt với cô, nhưng hình như mang theo một chút dè dặt.

Thường ngày bọn nhỏ nói rất nhiều, lần này mọi người cực kỳ khéo léo, trong đó có một người đi trễ lúc nhìn thấy cô định mở miệng muốn nói gì thì bị Giản Diệu lao xuống kè cổ kéo đi ra ngoài.

Sau khi tan họp, Nam An An ra được đến cửa liền bị Giản Diệu đuổi theo sau lưng, Giản Diệu dè dặt cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của cô, bần khoản gãi gãi đầu, "Cô à, lớp chúng em buổi tối tính đi hát ktv . . . . ."

Nam An An còn tưởng rằng cậu dè dặt là muốn làm gì đó, thì ra là bọn nhỏ ở lớp lưu thông tiền tệ muốn đi chơi đêm, sợ cô kiểm tra phòng ngủ biết được, lúc này lắc đầu một cái: "Đã trễ thế các em đi ra ngoài không an toàn. . . . ."

Cô còn chưa nói hết câu, Giản Diệu vui vẻ tiếp lời, "Cho nên cô hãy đi cùng chúng em đi!"

Nam An An: ". . . . ."

Giản Diệu đi theo sau cô đau khổ khuyên can: "Cô à, nghe nói ktv buổi tối cũng không an toàn, cô đi với chúng em đi. . . . ."

Nam An An dừng bước: "Cô là Đại Lực Thủy Thủ (Popeye-hoạt hình – theo QT) sao?"

Giản Diệu cười hì hì: "Vậy thì em chính là Olivia."

"Năn nỉ cô đó, cô giáo ~" Giản Diệu chấp tay trước ngực, mấy học sinh bên cạnh cũng bắt chước cầu xin, Nam An An không lay

chuyển được bọn họ cuối cùng cũng bị kéo đi ktv, ngũ âm của cô không được hay từ đầu đã không hát, ngồi trên ghế sofa bị bọn học sinh dùng mọi danh nghĩa thay phiên nhau chuốc rượu.

Mà Giản Diệu chính là người khởi xướng, lại không hát một ca khúc nào, vẫn cầm điện thoại di động ra ra vào vào, đang đứng ở giữa bỗng đột nhiên nổi giận thiếu chút nữa ném điện thoại di động xuống đất.

Nam An An lấy cớ đi toilet, ra ngoài ban công đứng hóng mát liền thấy Giản Diệu quay lưng về phía cô gọi điện thoại, còn dám nói tục: "Rất cuộc có xóa được không! Cậu có thể làm gì! bbs. . . . ."

Nam An An nghe loáng thoáng đến mấy từ bbs, trong lòng có một loại dự cảm chẳng lành.

Suốt buổi tối nay, bọn nhỏ liên tục rót rượu cho cô, quan hệ bọn chúng coi như hòa thuận nhưng chưa thân mật tới mức này, hơn nữa bọn trẻ đều đồng lòng bắt cô đi, Nam An An ở giữa cầm điện thoại chưa kịp giải khóa màn hình liền có người la hét, ném qua một bên "Chơi điện thoại di động nhiều mất hứng".

Nam An An đến gần Giản Diệu, đứng ở sau lưng cậu ta.

Giản Diệu nhìn về phía điện thoại di động vừa mới phát giận quăng đi, quay đầu lại nhìn Nam An An, không tự chủ được lui về sau một bước, kêu cô vào trong chơi tiếp.

Nam An An lắc đầu một cái, nghiêm túc nhìn Giản Diệu và nói: "Bbs làm sao?"

Giản Diệu buông tay một cái: "Hi, chính là cháu của ông lớn ở bbs đã ngênh ngang mắng em, nên em muốn tìm học trưởng xóa

topic nhưng xóa không hết."

"Thật sao? Đưa điện thoại di động cho cô, cô tìm người giúp em xóa." Nam An An nhàn nhạt mở miệng.

Vẻ mặt Giản Diệu có chút hốt hoảng, "Đừng, không cần làm phiền. . . . ."

"Là mắng cô sao." Nam An An dùng câu trần thuật, mở lòng bàn tay ra, "Các em sợ cô thấy sao?"

Giản Diệu gãi gãi đầu, quyết định đưa di động vào lòng bàn tay cô, "An An, cô đừng tức giận chúng em đều không tin, thật đó, cả lớp chúng em đều không tin. . . . ."

Nam An An mở khóa màn hình, trước mắt chính là một topic hot của bbs.

《 Có bạn trai cũ đếm bằng số thập phân, học dứt một giây sau trở thành bác học, có bệnh tâm lý nhiều năm --- nhiều hình ảnh sâu sắc bắt đầu tám chuyện nữ thần đại học phía Tây của chúng ta. 》

Thời gian qua đi mấy tháng, chủ nhà (chủ bài viết trên - editor) đã trở về rồi..

Chắc mọi người cũng đã đoán ra tôi tám chuyện là ai, không sai người đó chính là người đang nổi tiếng rất được nam sinh viên mới của trường học viện kinh tế quan tâm, bạn gái của nam thần trường đại học phía tây —— Nam An An.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 46

Bạn trai trước có thể đếm bằng số thập phân, không thể không nói số mệnh tốt thật sự là tốt. Trong cuộc đời chúng ta vì lúc thi cao đẳng không ngừng cố gắng, nữ thần của chúng ta dùng một năm thời gian tìm hơn mười người bạn trai mà chúng ta dùng cả đời cũng không làm được. Bạn trai trước của nữ thần bất kể cao thấp đẹp xấu gì đều có một điểm giống nhau --- học rất giỏi. Trong đó có một người là tiến sĩ toán học ở đại học phía Tây chúng ta. Cuối cùng Nam An An dễ dàng lấy điểm cao thi vào đại học phía Tây chuyên ngành trâu bò nhất, điều này chắc chắn không thể bỏ qua công lao của những người bạn trai.

Đặc biệt nói một chút, nữ thần thi cao đẳng toán đạt được điểm 140+.

Bổ sung thêm, hình ảnh của nữ thần và các bạn trai...hình ảnh....hình ảnh....hình ảnh.

Đừng nói chủ bài viết phát rồ, đại học phía Tây ai chả biết nữ thần có bao nhiêu hoa tâm, tôi chỉ tổng hợp lại mà thôi.

Không thể không nói, Nam An An rất có thủ đoạn, học đại học vẫn cái nét đánh chết không chữa, theo đuổi ngược nam thần học viện kinh tế mọi người đều biết. Sau đó, người ta lại dễ dàng thi đậu kỳ thi khó nhất của học viện kinh tế đại học phía Tây chúng ta, người hướng dẫn vẫn là bậc thầy của học viện kinh tế. Tôi thật sự

thấy trái tim bằng giá thay nhóm cầu thi nghiên cứu sinh này. Cho dù bạn thi nghiên cứu sinh mệt mỏi như chó con, không bằng người ta có bạn trai.

Đây là phiếu điểm bốn năm chính quy của Nam An An... Hình ảnh...., đây là thành tích thi nghiên cứu sinh của Nam An An .... Hình ảnh..... --- thật sự là một tên học dốt giây sau biến thành nhà bác học, ánh mắt cũng không thèm nháy. Tương phản lớn thế này là đang trêu chọc chúng ta?

Chẳng qua, mặc dù nữ thần hoa sen trắng của chúng ta có mười hai người bạn trai, nhưng người ta chính là một đóa hoa sen trắng đón gió lay động thuần khiết đó nhé, người ta cứ thế chưa từng thân mật với bạn trai trước, cũng không thích tiếp xúc quá gần với nam sinh, trong sáng đấy chứ, nhỏ bé tươi mới chứ?

Bạn ngây thơ rồi!

Nữ thần của chúng ta là không thể không như vậy, nữ thần chúng ta có bệnh!

Đây là hồ sơ bệnh án ...hình ảnh...., tôi cũng không sợ Nam An An biết tôi là ai, cô ta tới phòng khám tâm lý của anh tôi khám bệnh, từ bệnh án này tuyệt đối là thật, ảnh tôi chụp.

Tất nhiên, từ mười ba tuổi đã bắt đầu đi khám bệnh cũng rất đáng thương.

Nhưng chỉ tám đến đây thôi, chủ nhà muốn nói Thượng Đế rất công bằng mà.

Chủ nhà không hâm mộ khuôn mặt này, cảm ơn ba mẹ chúng ta cho chúng ta khuôn mặt bình thường.

Lại tám tiếp chuyện sao nữ thần lại có chương ngại tâm lý đây?

Nữ thần thuần khiết của chúng ta hồi nhỏ bị cưỡng bạo! Đúng rồi, nữ thần còn có một chị sinh đôi cũng bị cưỡng bạo.

Cho nên mới nói bộ dạng đẹp không phải là lỗi của bạn, bạn cũng đừng đi ra ngoài quyến rũ người khác, nói đàn ông, oán trách tôi!

Thì tôi tám chuyện bạn, tôi liền móc bạn, ỷ thế hiếp người, ỷ giầu quy tắc ngầm, bày ra với thiên hạ ngày nào đó nữ thần cô tới đánh tôi đi!

Nghe nói ba cô rất nhiều tiền, tôi cũng say mới dám đi tám chuyện của cô đấy, cường hào!

.....

Giản Diệu dè dặt cẩn thận nhìn sắc mặt Nam An An, thấy cô cúi thấp đầu chăm chú nhìn bài viết, mặt không chút biểu cảm.

Ngọn đèn sau lưng cô, giống như không chiếu tới góc này.

Gió đêm hơi lạnh, Nam An An đứng trong bóng tối thoạt nhìn yếu đuối và mỏng manh, khuôn mặt cô ẩn giấu dưới ngọn đèn mờ ảo, lại bị ánh sáng của màn hình điện thoại rọi sáng lên.

Cô không khóc, không phẫn nộ, không sụp đổ, biểu hiện này càng khiến cậu đau lòng hơn bất kỳ hành động nào trong dự đoán của cậu.

Mà trong phút chốc ngoại trừ lòng cậu đau đớn, còn bắt đầu nổi lên một cảm xúc khác --- thậm chí cậu nghĩ hơi bỉ ổi, thời gian dừng

lại ở khoảnh khắc này cũng tốt, lúc cô đau lòng nhất, người theo ở bên cạnh cô không phải Khương Minh là mà cậu.

Giản Diệu lắc lắc đầu giống như ném suy nghĩ hoang đường lại bỏ đi này ra khỏi đầu, cậu thích cô, không thể suy nghĩ ích kỷ như vậy được.

Buổi chiều lúc cậu phát hiện ra bài viết này bài viết đã đưa lên trang đầu bbs tôi yêu của đại học phía Tây rồi. Khi đó tổ tin tức đã tan làm, gọi điện thoại cũng không có người nghe máy. Giản Diệu nhận được thông báo muốn thành lập một ban hội sau đó tìm mấy người nam sinh tập hợp ý kiến, bên nữ sinh nữ lớp trưởng cũng dần dần ổn thỏa. Lúc huấn luyện quân sự Nam An An đối xử với họ rất được để lại ấn tượng tốt cho mọi người, không phải chỉ một bài viết không có chứng cứ là có thể phá hủy.

Giản Diệu cố ý kéo dài thời gian, vừa tìm người, nhưng không nghĩ rằng bọn họ căng thẳng quá mức rõ rệt nên bị Nam An An phát hiện.

Cô kiên cường hơn bọn họ nghĩ --- câu trả lời này làm Giản Diệu thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng xen lẫn chút mất mát.

Sau khi xem xong bài viết, Nam An An di chuyển tới câu trả lời phía dưới.

Ba trang trước đó là bài mắng rửa hùa theo, xen lẫn có mấy bài cãi lại yếu ớt.

Tôi yêu đại học phía Tây: Với câu chuyện hoàn toàn không rõ ràng, tôi chỉ nói một câu, tôi là nữ sinh, thật sự không hiểu cho dù nữ sinh bị cưỡng bạo, lúc nào thì đã biến thành lỗi lầm của bản thân nữ

sinh đó, chủ nhà vui sướng khi người khác gặp họa mặt mũi đừng khó coi quá!

Đi ngang qua: Cộng thêm điểm vào tầng trên.

Xem náo nhiệt: Chủ nhà cô như vậy là tìm đường chết cho anh cô biết không? Tiết lộ bệnh án của người bệnh phải thu hồi giấy phép cô làm ra được sao?

Lúc đến trang thứ tư, Nam An An liền nhìn thấy đồng đội lưu thông tiền tệ Tiểu Mã quen thuộc ngày trước.

--- Lưu thông tiền tệ 10 số 01: Chủ nhà, tôi chỉ quan tâm, nói trực tiếp ăn ph*n! Ăn ph*n nhé! Ph*n đâu! Đâu!

--- Lưu thông tiền tệ 10 số 02: Chủ bài, cô không ăn ph*n, vốn niềm tin giữa người với người đã không còn!

--- Lưu thông tiền tệ 10 số 03: Chủ bài, đây thích chua, rất có mùi, tôi cũng say.

--- Lưu thông tiền tệ 10 số 04: Chủ bài, sắc mặt khó nhìn quá!

--- Lưu thông tiền tệ 10 số 05: Anh cả anh hai đừng nói như vậy, lời chủ nhà vừa thốt ra, không nhìn thấy cô ta đã ăn rồi sao? Chỉ là không phát sóng trực tiếp thôi, chủ nhà, xin hãy phát sóng trực tiếp!

--- Lưu thông tiền tệ 10 số 06: Phía trên phá hư đội hình, bỏ đi ra ngoài tha chết cho, tiện thể sắc mặt chủ nhà khó coi quá!

Sau đó lật tiếp trang nữa thì nhìn thấy câu trả lời của Đường Viên

--- --- Lưu thông tiền tệ 10 Đường Viên: Mẹ kiếp, cô không tìm được bạn trai là cô xấu xí! Mẹ kiếp, cô không thi đậu nghiên cứu

sinh là cô ngu xuẩn! Mẹ kiếp, cô nói cường bạo thì cường bạo, tôi nói cô chết, đặc biệt bây giờ cô là hồn ma đấy! Từng giây từng phút nói cô chết, từng giây từng phút giết chết cô!

--- Tôi là anh hùng trong tập thể đại học phía Tây ít đồ tội: Tôi xem tới đây trong lòng rất an ủi, ở đại học phía Tây của tôi xem ra vẫn nhiều người thẳng thắn!

Bài viết đã đẩy lên cao, Nam An An nhìn hết mọi thứ đến mức mắt hơi đau, tối bị ép uống nhiều rượu đầu có chút choáng váng.

Cô nghĩ đến kết quả tệ nhất chẳng qua chỉ là Du Thu công bố bệnh án của cô, lại không nghĩ tới.....

Cường bạo....

Nam An An nắm chặt di động trong tay, lần này Du Thu thật sự là chọc tới cô rồi.

Trả điện thoại cho Giản Diệu sau đó vẫn không rời đi, Nam An An bước mấy bước tới nằm úp sấp lên lan can ban công chạm trở hoa văn, gió đêm thổi khiến đầu óc cô tỉnh táo một chút.

Giản Diệu vội vã bước tới ghé vào bên người cô dè dặt mở miệng: “An An, chị đừng buồn....”

Nam An An lắc đầu,

Người ta chỉ trích và chửi rửa bản thân như vậy khiến cô rất tức giận rất phẫn nộ, nhưng sau khi xem xong bài viết, nhưng cô lại không đau lòng khổ sở như cô đã tưởng tượng.

Có người nói, đáng sợ nhất không phải đến từ sự công kích của kẻ địch, mà là bạn bè im lặng.

Đám bạn lưu thông tiền tệ của cô, Đường Viên của cô, sau khi tốt nghiệp bọn cô ‘năm sông bốn biển’ mỗi người một ngã, bọn họ vẫn lên bbs nói giúp cô, giống như lần trước.

Còn có, các học sinh của cô.

Trên thế giới này luôn sẽ có người đầy dụng ý xấu với bạn, cũng sẽ có người đứng sau lưng bạn.

Bạn không thể trốn tránh ác ý này, nhưng có thể nhận sự ấm áp từ những người có ý tốt.

Nam An An nằm úp sấp trên lan can hóng gió một lát rồi trở lại phòng bao, trong phút chốc cô đẩy cửa phòng bao ra, cả căn phòng đều yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô.

Nam An An gật đầu với đám nhỏ lưu thông tiền tệ, kéo kéo khoe miệng muốn cười một cái: “Cảm ơn các em, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, ngày mai mọi còn người có tiết học nên về đi ngủ thôi.”

“Cô giáo....” Nữ lớp trưởng lưu thông tiền tệ muốn nói lại thôi, “bọn em rất thích cô, mặc cô bài viết nói gì chúng em đều thích cô.”

Nam An An vươn tay ôm cô gái, “Cô cũng rất thích bọn em, mau trở về thôi.”

Sau khi các học sinh kết bè kết đội rời khỏi đó, một mình Nam An An ngồi trong phòng bao rộng lớn, giơ tay cầm lấy bình rượu rót một ly đầy buồn bực hớp một ngụm.

Uống liên tục ba ly, cả người Nam An An vùi sâu vào ghế sofa bằng vải bố có chút hoảng hốt, cô bóp bóp mi tâm thở ra một hơi, cửa phòng bao lại vang lên một tiếng.

Nam An An nâng mắt thì nhìn thấy Giản Diệu bưng một ly nước đi tới, ngồi xuống sofa bên người cô đưa cốc nước qua, “Cô giáo, chị uống chút nước ấm, em đưa chị về nhà.”

Dòng nước ấm lướt qua cổ họng làm giảm miệng đang khô đắng của cô, Nam An An uống hết nước để cái ly lên bàn nhẹ giọng nói tiếng “Cảm ơn,” cô nhìn hình ảnh Giản Diệu trước mắt có phần chồng lên nhau.

Hơi rượu cô uống bốc lên hơi chậm, nhưng vừa lên tới là rất khó chịu.

“Đi thôi” Giản Diệu nói khẽ.

Nam An An bị hơi rượu bốc lên má đều đã hồng hồng, ngoan ngoãn gật đầu tự mình đi ra ngoài.

Lúc đi ra khỏi ktv đầu Nam An An hơi choáng váng, khi chân chạm xuống đất có phần ngã nghiêng, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Giản Diệu theo sát sau lưng cô, muốn chìa tay ra đỡ cô lại nghĩ tới trên bài viết có nói Nam An An ghét đụng chạm cơ thể với người khác phái nên thu tay về, chỉ đỡ cô kiểu phòng hờ.

Ánh đèn rực rỡ của thành phố C vừa sáng, đèn đường kéo dài bóng dáng Nam An An trên mặt đất.

Giản Diệu giẫm lên bóng dáng kéo dài trên mặt đất của cô, cả người đi dưới bóng cô, tim đập như đánh trống.

Rõ ràng gió đêm mát mẻ, nhìn Nam An An bước thấp bước cao đi đằng trước cậu vẫn bị mờ hôi ra đầy chớp mũi.

Bóng đêm dày đặc, cảnh tượng như vậy khiến trong lòng Giản Diệu nảy sinh chút xúc động.

“An An....” Giản Diệu bước nhanh tới đi song song với Nam An An, cuối cùng hạ quyết tâm mở miệng, như nói cho cô nghe vừa như nói cho bản thân: “Một ngày nào đó, em sẽ xuất hiện trên bàn cơm nhà chị.”

Rượu mạnh bốc lên khiến Nam An An say quá, nghe được cậu nói như vậy nghiêng qua đầu nhìn cậu một cái, nụ nở cười khe khẽ lộ ra lúm đồng tiền nhỏ xinh đẹp.

Trái tim Giản Diệu đập rất nhanh, cậu gần như là không dám nhìn vào mắt Nam An An, rượu không say người người tự say. Đang lúc Giản Diệu đắm chìm trong nụ cười kinh diễm đó, chợt nghe thấy Nam An An mở miệng nghi ngờ nói: “Xuất hiện trên.... Bàn cơm nhà chị?”

Giản Diệu hung hăng gật đầu.

Nam An An cười tủm tỉm gật gật, lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện: “Hấp ..... Đầu heo hấp!”

Giản Diệu im lặng một lát: “... Em muốn với cách thức khác.”

Nam An An tinh ranh nháy mắt mấy cái: “Kho tàu?”

Giản Diệu: “....” Cậu cũng say, cậu không thể là người lấy cách khác xuất hiện bên cạnh bàn ăn nhà cô ư, bên cạnh!

Đưa Nam An An đến ký túc xá nghiên cứu sinh xong, thấy cô đi vào cửa sau đó vẫy vẫy tay Giản Diệu mới rời đi, dì quản lý phòng ngủ làm thế nào cũng không để cậu đi vào.

Sau khi Nam An An lấy chìa khóa mở cửa, mới nhớ tới đồ đạc của mình đều chuyển tới nhà Khương Minh rồi, cô trèo lên giường Đường Viên cả người rề rà núp vào trong chăn.

Sáng hôm sau lúc rời giường đầu Nam An An vẫn còn hơi đau, cô thuận tay lấy điện thoại di động vào bbs tôi yêu đại học phía Tây, bài viết vẫn nằm ở trang đầu như trước, lật sang trang kéo xuống dưới thì nhìn thấy đại tướng Khánh Nguyên mới vừa trả lời.

--- Đại tướng Khánh Nguyên: Nam Mạnh Mạnh, lấy uy quyền của em ra, đúng rồi, em không có, được, lấy uy quyền người đàn ông của em, giết chết cô ta!

Trong lòng Nam An An đang lo lắng, vừa nhìn thấy ba chữ “Người đàn ông của em” (Tác giả nói ba chữ là vì trong tiếng Trung là 你男人- người nam nhân) cả người sửng sờ, lấy tay cầm điện thoại tìm số liên lạc của đại tướng Khánh Nguyên, rất không dễ dàng sau khi tìm thấy Nam An An gọi điện qua, Hà Khánh Nguyên nghe máy rất nhanh: “Nam Mạnh Mạnh, đừng đau lòng đừng khổ sở....”

Nam An An vội vàng ngắt lời Hà Khánh Nguyên nói: “Đại tướng Khánh Nguyên, đừng nói cho Khương Minh....”

Bên kia Hà Khánh Nguyên ngừng một lát, áy náy mở miệng: “Chỉ sợ cậu ấy đã biết rồi, vừa lúc này Du Hạ còn tìm anh hỏi số liên lạc mới nhất của cậu ấy, nói muốn thay em gái cô ta xin lỗi Khương Minh .... Nam Mạnh Mạnh?”

Nam An An cúp điện thoại, đầu “Oành” nổ tung một tiếng, Khương Minh nhìn bài viết rồi ư? Anh biết cô có bệnh rồi ư?

Một trận hoang mang bao phủ cả người cô, trước mắt cô tất cả đều là bộ dạng Tần Di ngày đó châm chọc khiêu khích.

--- Cô không thương nó sao cô có thể ích kỷ như vậy!

--- Cô có bệnh còn liên lụy tới nó!

--- Cô cho rằng nó biết rõ còn có thể ở chung với cô!

.....

Chuông điện thoại di động lại vang lên không ngừng, Nam An An nghe máy: “A lô?”

Đại tướng Khánh Nguyên nhẹ nhàng thở ra: “Nam Mạnh Mạnh, vừa này Du Hạ gọi điện cho anh, cô ta không thể liên lạc được với Khương Minh, em không muốn cho cậu ấy biết thì anh sẽ giữ im lặng.”

“Cảm ơn” Nam An An thở ra một hơi, cô đánh cược không nổi.

Sau khi cúp điện thoại Nam An An không nghĩ những thứ này nữa, trực tiếp đi học viện kinh tế tìm Du Thu.

Vừa tới dưới lầu học viện Nam An An đã nhìn thấy Du Thu trên mặt đầy ý cười, cô ta vừa đi vừa nói chuyện với một nữ sinh khác,

thỉnh thoảng cười vang lên mấy tiếng.

Nam An An đến gần vài bước, Du Thu trừng mắt chột dạ cô ta lui về sau một bước, suy nghĩ một lát lại vênh váo tự đắc nói, “Cô tới đây làm gì!”

Người nữ sinh bên cạnh cô ta lườm Nam An An một cái vẻ mặt đồng tình châm chọc.

Nam An An tới gần Du Thu, cười róc rách, “Đánh cô.”

Thấy Du Thu đột nhiên biến sắc, cô tiến lại gần hơn, “Không phải cô nói chờ tôi đến đánh cô sao?”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 47

Đang lúc hết giờ học tiết thứ hai, các học sinh lớp kinh tế kết bè kết đội đeo cặp sách đi ra, người đi lại rất đông, Nam An An đứng ngoài bậc thềm học viện kinh tế nghe mấy người đi ngang qua hạ giọng thì thầm, cô nghe thoáng loáng mấy chữ “Cường bạo” “Đáng thương.”

Lúc xem bài viết, Nam An An còn có thể bình tĩnh, nhưng khi ‘người thật sự lạc vào cảnh giới hiện thực’ cô không làm được, cô đứng trước cửa ra vào của lớp kinh tế, cả người như bị lột toàn bộ mặc cho người ta bình phẩm từ đầu đến chân.

Nam An An từng xem qua một bộ phim truyền hình về đề tài cường bạo, lúc nữ chính phần nộ muốn đi tố cáo tên đàn ông đó, cô tìm những người từng bị như cô cùng nhau khởi tố, những người phụ nữ kia chẳng có ai là không từ chối cô cả. Khi đó Nam An An thật sự không hiểu nổi, cô hỏi An Dạng, mẹ, vì sao các cô ấy không đi tố cáo hắn, An Dạng nói sau khi tố cáo sảng khoái trong chốc lát, nhưng cả đời cô ấy đều phải chịu đựng ánh mắt khác thường của người khác.

... Bây giờ cô cũng lỏa lồ dưới ánh mắt như vậy, không che giấu chỗ nào, mới biết được ngay cả ánh mắt ấm áp đồng cảm đôi khi cũng là một lưỡi dao sắc bén nhất.

Việc trải qua tối hôm đó cô và Nam Vi Vi ghé tay giữ bí mật, ngay cả ba mẹ cũng không muốn nói, ngay cả đám lưu manh này cũng chưa từng truy cứu vì muốn giữ gìn danh dự, bây giờ....

Cô không muốn hồi ức lại bị thêm mắm thêm muối mở ra trước mặt mọi người, mà đầu sỏ gây nên rắc rối hể hê đứng trước mặt cô thường thức kiệt tác của cô ta.

Nam An An biết đánh Du Thu sẽ khiến cho chuyện càng tệ hại hơn, nhưng cô không kiềm chế nổi bản thân.....

Người càng đông, trái lại Du Thu có thêm sức mạnh, cô ta hất hất cằm khiêu khích nhìn thoáng qua Nam An An, thậm chí còn chủ động ghé sát mặt qua: “Nhiều người như vậy, cô có gan thì ở trước mặt nhiều người đánh tôi đi, để cho tất cả mọi người thấy bộ dạng cô giậm chân xấu xí khi tôi đâm trúng chỗ đau của cô, đến đi.... Có gan cô tới đi....”

“Tôi không có gan....” Nam An An thấy bộ dạng Du Thu đắc ý hả hê, “Cũng đánh cô.”

Cô nói bàn tay cũng không quên rơi xuống, “Bốp” tiếng kêu thanh thúy vang lên, toàn trường đều yên lặng trong ba giây, sau đó đám người xôn xao ồn ào.

Không biết là chuông điện thoại của ai vang lên, vẫn là giai điệu quen thuộc, vẫn là lời bài hát động lòng người.

---“Bầu trời bay tới năm chữ, đây cũng không phải là chuyện gì... Chính là feel rất thoải mái, rất thoải mái, rất thoải mái, thoải mái thoải mái thoải mái thoải mái....”

Du Thu ôm mặt sửng sốt một lúc lâu, “Cô lại có thể dám đánh tôi!” Cô ta tức giận đến tay cũng run lên, Nam An An thế mà thật sự dám! Lực tay Nam An An rất mạnh không tính, lại còn ở nơi đông người bị quăng bạt tai càng nhục hơn.

Ánh mắt Du Thu đã đỏ, cô ta làm nhiều như vậy đã nghĩ sẽ nhìn thấy cô thân bại danh liệt, nhưng cô đứng chỗ này, không thấy nhếch nhác chút nào.

Giống như chiều hôm đó ở quán cà phê, cô ta rống lên với Nam An An cô không có ba cô thì cô chả là gì cả.

Nam An An bình tĩnh hòa nhã, mà cô ta chính là trò cười.

Du Thu nới lỏng tay ôm mặt, hét lên một tiếng bỏ nhào về phía Nam An An giờ tay muốn níu tóc cô. Nam An An nhanh nhẹn tránh bàn tay cô ta, Du Thu chụp hụt sau đó thở gấp đá một cước lên bụng Nam An An, lequyidon.com, nữ sinh vây quanh xem hít vào một hơi, một cước này rơi xuống.... Cũng may hồi nhỏ Nam An An bị An Dạng đánh suốt, sức không lớn đáng người xem như nhanh nhẹn, khó khăn lắm mới tránh được, nhưng eo phía bên trái vẫn bị xẹt qua một chút.

Du Thu bị tát vào mặt sau đó giận đỏ con mắt, có mấy người nam sinh đi ngang qua đang muốn đứng lại ngăn cản Du Thu điên cuồng, thì thấy một nữ sinh vọt lên quăng túi xách, giờ tay vỗ vỗ vai Du Thu như bạn bè, trong nháy mắt Du Thu xoay người một cái tát quăng lên mặt Du Thu....

Dùng sức rất mạnh Du Thu lao đảo một cái rồi ngồi xuống đất.

Có mấy nữ sinh cao gầy xinh đẹp vừa tới trong đó có người còn vỗ vỗ tay, hô lên “Nhà họ Mộ đẹp trai ngầu ngầu!”

Nam An An đứng đó sững sốt một chút, giương mắt lên thì nhìn thấy An Nại đang đi về phía cô, mà nữ sinh vừa rồi được gọi là nhà họ Mộ cũng chạy tới, đối với lời khen ngợi của An Nại nói: “Nại Nại tớ đẹp trai hả?”

An Nại ừ một tiếng, bày ra vẻ mặt không có chút biểu cảm gì, cô nhìn lướt qua eo Nam An An nói: “Còn tốt chứ?”

“Tạm tạm.” Nam An An gật đầu, từ nhỏ An Nại đã theo mẹ cô đến nhà họ Sở, hai người bọn cô thậm chí còn chưa từng gặp, không nghĩ tới cô ấy sẽ ra tay giúp đỡ. Cô nói cảm ơn với Lâm Mộ đứng bên cạnh, Lâm Mộ khoát tay tùy tiện nói: “Gặp chuyện bất bình kêu lên một tiếng, kẻ hèn thô lỗ này tự tiện ra tay.”

An Nại nhàn nhạt nhắc nhở cô: “Chị có thể tố cáo cô ta.”

Cô nói xong cầm di động của Nam An An, ngón tay xinh đẹp thon dài tìm tới nhấp vào mấy chữ “Tội phỉ báng lên trên Internet” rồi sau đó trả lại cho cô, nhìn Nam An An rồi lại tích chữ như vàng mở miệng --- “Đều phù hợp.”

“Cảm ơn em.” Nam An An cất di động, thật lòng nói với An Nại.

“Em tự bênh vực mình,” An Nại lắc đầu, nghiêm túc nói: “Nếu em là chị, em sẽ giết chết cô ta.”

Bên này vừa xảy ra chuyện ẩu đả nhau, bên kia giáo viên học viện đã tới rồi, Nam An An chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày bản thân mình đánh nhau bị gọi phụ huynh lên, cũng may An Dạng không ở trong nước.

Nam An An ngồi trên sofa trong văn phòng viện trưởng, chờ ba mẹ Du Thu đến ‘hưng sư vấn tội.’

Cửa văn phòng vừa mở Nam An An ngẩng đầu chỉ nhìn thấy mỗi Du Hạ đi tới, lỗ mũi Du Thu bị Lâm Mộ đánh chảy cả má, gò má còn dấu tay của cô, thoát nhìn thấy mà giật mình.

Sau khi Du Hạ đi vào Du Thu cũng không tỏ ra mình có chỗ dựa, ngược lại oán hận trừng mắt với Du Hạ.

Du Hạ đưa tờ khăn giấy cho cô ta sau đó liền lạnh nhạt chuyển ánh mắt về phía Nam An An: “An An, tiểu Thu còn nhỏ, có thể....”

Nam An An gạt đầu đã hiểu, “Tôi còn nhỏ hơn cô ta.”

Du Hạ bị ghen hòng, vẫn bình tĩnh hòa nhã nói: “Như vậy đi, bên chúng tôi không truy cứu chuyện cô đánh Du Thu, cô cũng đừng truy cứu trách nhiệm của Du Thu trong chuyện bbs, mỗi bên lùi một bước thế nào? Hãy nhìn vào quan hệ của tôi và Khương Minh.” Với kinh nghiệm của Du Hạ, bài viết của Du Thu đủ ghép vào tội phi báng trên Internet.

Nam An An lắc đầu, mặt nhạt gì cũng không ăn: “Xin mời truy cứu tôi.”

.....

Đàm phán rơi vào tình thế bế tắc, từ văn phòng đi ra Du Hạ bỏ lại Du Thu, kiên trì muốn mời Nam An An đi uống cà phê, Nam An An ngồi trong quán cà phê nhìn Du Hạ phía đối diện tao nhã quấy cà phê.

“Trước tiên tôi nói xin lỗi cô một tiếng.” Vừa lúc này Du Hạ bị Nam An An từ chối vẫn có thái độ rất bình tĩnh như cũ, giọng điệu nhỏ nhẹ nói thẳng vào vấn đề, “Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nói, chuyện Du Thu làm ra thật sự rất quá đáng, mang nhiều phiền phức cho cuộc sống của cô. Nhưng là người làm chị, tôi cầu xin cô đừng truy cứu nó.”

“Tôi biết yêu cầu này rất vô lý, trên thực tế, từ sau khi Du Thu trở về nhà, thì tôi thường xuyên phải ăn nói khép nép và cầu hòa với người ta. Ba tôi là người rất trọng nam khinh nữ, rốt cuộc sau tôi có Du Ly ông vẫn còn chưa hài lòng, kết quả lần sinh thứ ba là con gái, ba tôi vì tương lai mà đưa Du Thu cho một người bà con xa, mấy năm trước ba tôi về hưu, vì lương tâm ông mang tiểu Thu trở về.... Tôi thừa nhận, trong lòng nó méo mó.”

“Nói thật, nếu chuyện này chỉ cần mình Du Thu dính vào, tôi sẽ không cầu xin cô như vậy. Nhưng một khi cô tố cáo nó, tất nhiên sẽ phải liên lụy đến Du Ly, em trai tôi có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng cũng là người vô tội. Mặc dù chúng tôi đều đã đối xử tốt với Du Thu, nhưng tôi biết rõ, nó rất vui nhìn thấy tôi và Du Ly gặp tai họa, có lẽ là vì từ nhỏ bị ba mẹ vứt bỏ cho nên để lại bóng ma tâm lý.”

“Tôi biết có thể cô muốn nói trên thế giới này rất nhiều người bị đối xử không công bằng, nhưng không phải ai cũng sẽ có ác ý đi hãm hại người khác.” Là một tiến sĩ luật học, Du Hạ nói mạch lạc rõ ràng đầu ra đáy, logic rõ ràng bịt hết lời cô nói.

“Xin cô thông cảm tâm tình người làm chị như tôi, rất xin lỗi, chúng tôi đều mắc nợ nó.”

Sau khi đánh xong bài tình thân, Du Hạ lại nhân cơ hội ném ra trọng tâm đề tài mới, cô ta phải làm Nam An An không có thời gian rồi chú ý tới chuyện Du Thu: “Tôi nói chuyện bài viết với Khương Minh, tạm thời anh ấy còn chưa trả lời tôi....”

Chiếc cốc sứ trong tay Nam An An rơi xuống bàn phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, giống như có một trận gió quét qua quán cà phê.

Lúc một việc chưa xảy ra, người ta thường thường sẽ sợ hãi lo lắng. Bình tĩnh trước khi nổi lên bão táp luôn khiến người ta run sợ trong lòng.

Nhưng cuối cùng khi bão táp tới, Nam An An có cảm giác nó như hạt bụi, thậm chí cô còn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Khi về tới nhà Khương Minh vẫn còn sớm, Nam An An ngồi trên sofa cọ vào gối ôm mềm mại, , quan sát tỉ mỉ toàn bộ phòng khách mới phát hiện nơi này và lúc đầu tiên cô tới đây không giống nhau, màu sofa là vàng nhạt ấm áp, trên cửa sổ còn treo cây tiên nhân chường theo thứ tự từ cao xuống thấp, còn có rèm cửa sổ ngắn bằng vải ka-ki được gió thổi tung bay nhẹ nhàng.

Cô để lại trong này rất nhiều vết tích, nhưng Khương Minh ở nơi đâu?

Nam An An lấy điện thoại di động ra, màn hình sáng lên sau đó dừng lại trang web vừa rồi, là lúc này An Nại tìm giúp cô tội phỉ báng trên mạng.

Một lần nữa An An gõ một chữ lại một chữ vào khung tìm kiếm ---
“Bạn gái có tính lãnh cảm.”

Phía dưới khung tìm kiếm nhảy ra dòng thứ nhất chính là” Bạn gái có tính lãnh cảm muốn chia tay.”

Cô thay đổi mấy chữ --- “Bà xã có tính lãnh cảm.”

Vẫn câu chữ đơn giản khắc nghiệt như trước --- “Bà xã có tính lãnh cảm muốn ly hôn.”

.....

Đây là nguyên nhân cô cẩn thận giấu diếm, nhưng mà cô cũng không thể trốn tránh sự thật.

Nam An An cầm di động di chuyển đến danh bạ liên lạc, đứng đầu tiên chính là dãy số của Khương Minh.

Cô không chút do dự ấn phím call.

Không có ai nghe máy.

Giọng nữ máy móc mà ngọt ngào trong phòng yên tĩnh, rõ ràng mà cứng nhắc.

Nam An An gọi bao nhiêu cuộc điện thoại....

Thì giọng nữ kia lập lại bấy nhiêu lần.

Lập lại nhàm chán đến mức khiến người ta hổng luôn.

Nam An An vùi mặt dưới tay vịn ghế sofa, giống như vô số lần ngồi trên người Khương Minh duỗi chân mình vắt lên ghế sofa xem tivi vậy, cuối cùng Khương Minh sẽ ôm eo cô dễ dàng túm về.

Lúc trời sắp tối, Nam An An mở tủ lạnh lấy cho mình một lọ sữa chua, cô gần như cả ngày cũng chưa ăn gì trong bụng trống rỗng.

Mới vừa đi tới phòng khách thì nghe thấy tiếng chuông di động của mình vang lên, cô chưa bao giờ cảm thấy tiếng chuông di động của mình lại êm tai như thế, Nam An An thả sữa chua trong tay chạy vọt tới sofa mò di động cầm lên.

--- Không phải Khương Minh.

Nam An An nghe máy, “A lô, mẹ?”

“An An,” giọng nói An Dạng từ trong ống nghe truyền tới.

Đèn phòng khách chưa bật, Nam An An cầm di động đứng dưới ánh đèn mờ tối trong phòng khách, lại hạ giọng gọi một tiếng “Mẹ.”

An Dạng nghi ngờ ừ một tiếng, “Làm sao vậy?”

Nam An An dúm đầu vào trong gối ôm,

Mẹ, con hơi khó vượt qua.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 48

Hình như An Dạng nghe ra giọng điệu cô không thích hợp, thả giọng nhẹ nhàng nói: “An An.... Ngoan.”

Chữ cuối cùng dường như hơi ngừng lại nói năng không được trôi chảy, Nam An An vẫn luôn biết từ trước tới giờ An Dạng không phải là người mẹ dịu dàng, bà luôn nghiêm khắc với cô và Nam Vi Vi. Hồi còn nhỏ cô vừa khóc An Dạng sẽ lạnh mặt nói với cô “Nín,” rất ít khi dỗ dành cô như vậy.

Rõ ràng cô kìm nén cả một ngày, giống với điều An Dạng vẫn luôn đòi hỏi, phải dũng cảm phải kiên cường, nhưng bây giờ một chút cũng không nhịn được nữa.

“Mẹ, thật sự không một người đàn yêu nào có thể chấp nhận tình yêu tinh thần sao?” Sau khi Nam An An hỏi xong, nín thở chờ bên kia trả lời.

Bên kia An Dạng im lặng rất lâu.

Nam An An cầm điện thoại nghe giọng An Dạng từ bên kia truyền tới, bà nói “ .... Rất ít.”

.....

Lúc Khương Minh đi tới đại sảnh sân bay trời đã tối rồi, anh nâng tay thoáng nhìn qua đồng hồ, thời gian trễ quá. Khương Minh khởi

động máy trực tiếp gọi điện thoại cho Nam An An, phía bên kia điện thoại lại bất ngờ ngoài dự đoán “Số điện thoại ngài vừa gọi đã tắt máy.”

Khương Minh vẫy tay chặn một chiếc taxi, ngồi trên xe lại tiếp tục gọi mấy cú điện thoại cho Nam An An, vẫn là đã tắt máy.

Anh biết Nam An An buổi tối đi ngủ chưa bao giờ tắt máy, mấy lần trước anh ép buộc cô tắt di động, Nam An An cũng phải len lén mở máy lại rồi ôm di động ngồi xem, dần dà Khương Minh liền một mắt nhắm một mắt mở, dứt khoát lấy đồ che mắt cô lại.

Tắt máy.... Tận đáy lòng Khương Minh dâng lên chút lo lắng không yên.

Sau khi về tới khu nhà ở Khương Minh lấy chìa khóa mở cửa, cả trong phòng khách tối đen, anh đưa tay ấn công tắc.

Đèn đuốc sáng trưng thoáng nhìn qua phòng khác trống không, Khương Minh ném chiếc áo khoác mỏng lên ghế sofa, hành lý vứt lại dưới lầu rồi chạy thẳng lên trên.

Trong phòng ngủ chính không có người,

Thư phòng cũng không có,

Thậm chí Khương Minh còn tới phòng khách nhìn thoáng qua, cũng không có người.

Đã hơn mười một giờ rồi.

Khương Minh lái xe qua trường học, dì quản lý ký túc xá nghiêm cứu sinh khẳng định nói đã hai buổi tối Nam An An không về ký túc

xá, sợ Khương Minh không tin, dì còn khoát khoát tay: “Mấy cô bé trong ký túc xá 21 tôi đều nhớ rất rõ, quả thật cô ấy không trở về.”

Khương Minh tìm khắp trường học sau đó lại lái xe đi tới nhà Nam An An, trong nhà cô toàn bộ cửa sổ cũng đều tối đen như mực, vẫn không có người.

Khương Minh ngồi máy bay mười mấy tiếng, lại lái xe đi tìm một đêm, tìm trong sổ địa chỉ thấy số điện thoại của Đường Viên nên gọi qua, Đường Viên cũng không biết Nam An An đi đâu cả.

Khương Minh dựa vào cửa xe có chút mệt mỏi xoa bóp mi tâm, Nam An An thật sự rời nhà đi ra ngoài.

“Thầy...” Đường Viên chạy một mạch tới còn thở hổn hển, một tay chống cửa xe vỗ ngực thở, “Em cũng không gọi được điện thoại cho An An.”

Cô do dự một chút, “Thầy ơi, rất có thể An An về nước Mỹ, dù sao cũng sắp tới tết Trung thu rồi.” Bài viết kia đã bị xóa bỏ, Đường Viên do dự có nên nói ra không, nghĩ cả nửa ngày vẫn không mở miệng, ngộ nhỡ Khương Minh biết rồi chia tay Nam An An....

Khương Minh cũng không cảm thấy buồn ngủ đổi lại liếc mắt nhìn Đường Viên một cái, đưa số di động của mình cho Đường Viên để mai mốt Nam An An có liên lạc với Đường Viên thì có thể cho anh biết, cuối cùng nói một tiếng “Cảm ơn” rồi bước đi.

Đường Viên nhìn xe Khương Minh chạy hòa lẫn vào bóng đêm, lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại cho Nam An An nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Tháng 9 ở thành phố C đã không còn nóng lắm, thậm chí vào ban đêm còn có chút se lạnh, cho dù như thế nhưng khi Khương Minh về đến nhà cả người vẫn ướt đẫm mồ hôi. Anh đi tới phòng bếp lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh ra, đang muốn vặn nắp chai chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên réo rắt.

Trên màn hình có một tin nhắn vừa nhận, người gửi là Đường Viên,

Nội dung tin nhắn là bài viết trên bbs.

Ngón tay thon dài của Khương Minh xẹt qua màn hình, vẻ mặt càng lúc càng rét lạnh, lúc kéo xuống dưới cùng thì nâng tay nện một quyền vào trên tủ lạnh.

Đường Viên nói An An đau lòng rồi.

Lúc cô bị tổn thương nhất, lúc chịu đựng ác ý đến từ người khác, anh không ở bên cạnh cô.

Khương Minh thu tay trái vừa nện lên tủ lạnh về, lực đạo quá lớn tay anh có chút tê tê.

Anh rút một điều thuốc, dùng bật lửa bật mấy lần mà không cháy, ném bật lửa xuống sàn nhà phát ra tiếng kêu lộp bộp.

Đây chính là trong miệng Du Hạ --- Em gái em đăng tải mấy lời không tốt lắm lên trên bbs.

Nam An An vẫn luôn thích làm Đẩu Tử, đây cũng là điểm yếu duy nhất của cô.

Khương Minh đã sớm phát hiện Nam An An mất tự nhiên với chuyện thân mật của bọn họ, anh cho rằng không nói ra là tốt nhất.

Tiểu Quyển mười tuổi khi biết được chuyện của ba mẹ mình trong lòng buồn rầu an ủi, giống như ánh sáng mặt trời rải khắp muôn nơi, sưởi ấm anh qua màn hình.

Nam An An mười chín tuổi đối với Khương Minh vẫn y như cũ.

Lúc chấp nhận ánh mặt trời, anh đã chuẩn bị kỹ càng --- nơi có ánh mặt trời, ở đó cũng sẽ có bóng râm.

Mỗi một lần thấy Nam An An phản xạ có điều kiện né tránh sự ôm ấp của anh sau đó lại dè dặt cẩn thận dựa sát vào chủ động ôm anh, chủ động hôn anh, anh đều có xúc động muốn nói với cô rằng anh không để ý gì cả.

Không quan tâm như vậy, hoàn toàn chẳng phải là không cần.

Anh là đàn ông, cho dù vì gia đình và hành động việc làm đáng ghét của Khương Dương khiến anh giống như giận hờn giữ mình trong sạch đến nay, cũng không phải do anh có thể thờ ơ đối mặt với người trong lòng, thanh tâm quả dục không có nhu cầu sinh lý gì.

Anh cũng muốn ôm cô, muốn hôn môi cô, muốn cô dâng hết toàn bộ cho anh.

Anh chờ mong tình yêu nồng nàn tới lúc thuận nước đẩy thuyền, cho dù biết Nam An An có bóng ma tâm lý.

Cho nên cuối cùng anh vẫn không mở miệng, một mặt là vì cô dè dặt cẩn thận che giấu bí mật như vậy, anh làm bộ như không biết

không đắm vào vết sẹo của cô. Một nguyên nhân khác, có lẽ chính là anh vẫn hy vọng cô có thể tốt lên, anh hi vọng bản thân mình là một trường hợp ngoại lệ của Nam An An.

Nhưng lại không nghĩ rằng.... Một tuần trôi qua, cái người hát bài hát cho anh “Tất cả em đều dành hết cho anh.... Không giữ lại đường sống” Tiểu Quyển đã đi rồi.

Cô đau lòng cỡ nào đây.

Bình nước khoáng trong tay Khương Minh bị bóp hơi biến dạng, Nam An An có kiên cường có vui vẻ cũng chỉ là cô gái nhỏ hay giận hờn mười chín tuổi....

Nhiều năm qua, Khương Minh có thói quen giống như bị ODC (obsessive compulsive disorder - rối loạn ám ảnh cưỡng chế) mỗi một chuyện đều làm đâu ra đấy, mà bây giờ anh đã cạn sạch sức lực.

Di động ném trên bàn trà không ngừng vang lên, Khương Minh nhìn thoáng qua hai chữ Du Hạ thì không nghe máy, bây giờ anh chẳng còn tâm tình gì đi nghe cô ta bào chữa hoặc nói điều có lý gỡ tội giúp em gái cô ta.

Di động trên bàn trà cứ vang mãi đến lúc hết cả vạch pin cuối cùng mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

Khương Minh châm điếu thuốc hít vài hơi rồi nhấn xuống gạt tàn thuốc tắt đi, không bao lâu trong gạt tàn đầy đầu thuốc lá.

Lần đầu tiên anh phát hiện căn nhà này lớn như vậy, phòng khách trống vắng như vậy.

Trên sofa còn đặt chiếc gối ôm Nam An An thích ôm nhất khi xem phim, rèm cửa sổ cũng là màu vàng nhạt ấm áp cô chọn, tất cả vẫn giống như trước đây, cũng có thể là không giống trước đây chút nào cả.

Lúc anh đánh răng lại nhìn thấy bàn chải và cốc đánh răng của cô, lúc rửa mặt lại nhìn thấy khăn lông của cô, lúc dùng dao cạo râu cũng sẽ nhớ tới lần đầu tiên Nam An An chân tay vụng về cạo râu cho anh.

Cô cứ trêu chọc anh như vậy, rồi chạy đi.

Mang theo tình yêu và hạnh phúc của anh không thiếu thứ nào!

.....

“A lô, tớ kiểm tra được, kiểm tra tất cả chuyến bay của mấy ngày hôm nay quả thật mệt như cún... Cậu nhất định phải mời tớ ăn cơm,” bên kia điện thoại người bạn nói lái nhai, “Là bay đi Los Angeles, thời gian là...”

Thời gian là rạng sáng ngày thứ ba sau khi bài biết gửi lên.

Khương Minh dập tắt tàn thuốc, đặt chuyến bay gần nhất, trực tiếp lấy giấy chứng minh nhân dân từ trong rương hành lý rồi ra cửa. Lúc đi tới cửa nghe thấy tiếng kim loại va chạm của chìa khóa mở cửa, trong không gian yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Khương Minh đứng tại chỗ, thấy ổ khóa di chuyển....

Nam An An cắm chìa khóa vào ổ xoay một vòng, lúc cô đi rõ ràng có phòng trộm cắp, lần này chỉ xoay một vòng đã nghe tiếng chìa khóa mở ra. Nam An An có chút nghi hoặc mở cửa, vừa đi vào tới

cửa đã bắt đầu ho khan, trong phòng khách to như vậy tràn ngập mùi thuốc lá, cô bị sặc thiếu chút nữa rơi nước mắt luôn.

Nam An An đi vào trong mấy bước, thì nhìn thấy Khương Minh đứng ở cửa. Anh còn mặc áo sơ mi thậm chí còn chưa thay đồ mặc ở nhà, điều này đối với người ưa sạch sẽ như Khương Minh mà nói có lẽ là lần đầu tiên phá lệ.

Áo sơ mi màu đen của anh có chút nhăn nhúm, Khương Minh cau mày đứng cách cô mấy bước, tỏa ra hơi thở người lạ chớ lại gần khó hiểu.

Vài ngày không gặp, hình như Khương Minh hốc hác đi rất nhiều.

Nam An An cười tủm tỉm nâng tay vẫy vẫy với anh, đầy nhiệt tình chào anh một tiếng "Hi ."

Khương Minh không trả lời cô, anh đứng cách mấy bước, con người đen nhánh gim chặt lên người cô.

Nam An An vừa có dũng khí đã sụp xuống, nhìn thấy bộ dạng Khương Minh không biến sắc như vậy lại có chút lo lắng không yên, anh tức giận vì cô lừa dối anh sao?

Tay kéo rương hành lý của cô siết chặt, đang muốn mở miệng nói gì đó đã bị bóng đen bao phủ lên. Thoáng cái cô đã bị Khương Minh ấn lên tường, cánh tay anh sượt qua bên tai cô chống lên tường giam cầm cô trong vòng tay anh, khoảng cách quá gần khiến trong hơi thở của Nam An An đầy mùi thuốc lá trên người Khương Minh. Cả người cô bị Khương Minh đè lên tường hôn rồi lại hôn, không chỉ một lần như trước kia.

Lần đầu tiên anh hôn cô không dè dặt cẩn thận như thế, lại không chỉ lướt qua đơn giản như vậy, mà mang theo đầy ham muốn chiếm hữu, thậm chí còn chút ý tứ trừng phạt. Gió táp mưa rào cuốn sạch tất cả cơ quan cảm giác của cô. Nam An An cảm thấy môi mình đã bị cắn nát vụn, Khương Minh cũng chưa buông cô ra.

“Ừm.” Nam An An muốn nói gì cũng bị chặn trở về, rất lâu sau Khương Minh mới rời khỏi môi cô nhưng không thả lỏng vòng tay đang giam cầm cô tý nào. Nam An cúi đầu thở phì phò từng ngụm từng ngụm chột nghe thấy giọng Khương Minh từ trên đỉnh đầu cô truyền tới, trầm thấp u tối, “Em đi đâu vậy hả?”

Nam An An rất vất vả hít thở thông, nghe anh hỏi như vậy có chút không hiểu ra sao cả, không phải anh nên hỏi chuyện cô lừa dối anh trước sao? Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Đi tìm ba em.”

“Em đi rất gấp gọi điện thoại anh không nghe, em để lại cho anh một tờ giấy nhỏ,” Nam An An nhìn Khương Minh thoáng cái giơ tay, kéo tay anh đi qua phòng khách vào phòng ăn, vừa đi vừa giải thích, “Em còn sợ anh không nhìn thấy nên đặc biệt dán vào tủ lạnh, tờ giấy nhỏ đâu rồi?”

Nam An An nhìn cánh cửa tủ lạnh trống trơn sạch sẽ sờ sờ chớp mũi, “Rõ ràng em có dán mà.”

Nam An An nói xong xoay người tìm xung quanh, “Keo dán để lâu không dính sao?” Ngay sau đó mắt cô phát hiện tờ giấy ghi chép màu trắng nằm bên chân Khương Minh, Nam An An chỉ dưới chân Khương Minh, “Ở đó kìa.”

Khương Minh đen mặt, nghĩ tới tới đó anh tức giận đập cánh cửa tủ lạnh một cái, lực đạo quá lớn đến nỗi tay cũng run rẩy, chắc là khi

đó thứ đồ này đã rơi xuống.

Khương Minh xoay người nhặt tờ giấy ghi chép, chữ rồng bay phượng múa trên tờ giấy, có thể nhìn thấy người viết vội vàng cỡ nào, nội dung lời ít mà ý thì nhiều ---

Thầy giáo:

Em có bệnh, phải đi chữa.

Nam An An.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 49

Ngón tay thon dài của Khương Minh mở tờ giấy nhỏ kia ra, tiếng sột soạt của tờ giấy trong không khí truyền tới tai Nam An An.

Nam An An có cảm giác giống như cô trở thành tờ giấy Khương Minh đang cầm trên tay, anh vẫn thờ ơ phũ phũ làm trái tim cô run rẩy theo đó.

Mà số mạng tờ giấy đang bị anh nắm giữ trong tay.

Cô đã quay lại, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, cô lấy hết dũng khí, can đảm đến trước mặt Khương Minh, cho dù anh đồng ý hay không, thì cô cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Thấy ánh mắt Khương Minh còn chưa rời khỏi tờ giấy, Nam An An bất chợt đan chéo hai tay vào nhau. Chỉ sợ Khương Minh càng hy vọng thì càng thất vọng, Nam An An không đợi anh mở miệng liền thẳng thắn thành khẩn lên tiếng trước "Mặc dù là vậy, nhưng em cũng không biết làm cách nào mới tốt..."

Khương Minh: "..."

"Có thể phải mất một khoảng thời gian mới tốt, hoặc cũng có thể sẽ không tốt. . . . . Hơn nữa cho dù em tốt lên, nhưng anh về sau có thể cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, em đang nói, lúc ml (make love – XXOO). . . . ." Giọng Nam An An rất thấp, có chút dè dặt.

Khương Minh hiếm khi nhìn thấy bộ dạng suy sụp của Nam An An, nhìn cô cẩn thận, dè dặt từng li từng tí như vậy, thẳng thắn như vậy, anh cảm thấy ngực mình như đang bị ai bóp nghẹt, việc Nam An An *truyencuaDd&LQd^*bỏ nhà ra đi mấy ngày nay làm anh hiểu được điều quan trọng chính là núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt (ý là người còn ở đây thì lo gì) . Bất kể về sau như thế nào, bọn họ vẫn còn nhiều thời gian. Trước tiên anh phải nắm giữ Nam An An bên cạnh, sau đó tính kế hoạch lâu dài, giờ quan trọng nhất chính là bày tỏ thái độ, nghĩ tới đây Khương Minh hừ lạnh một tiếng, "ml là cái gì, milliliter sao?"

Nam An An: ". . . . ." Mẹ nó, khó khăn lắm cô mới có đủ dũng khí để nói ra hai chữ đó!

Nam An An quên hết những lời đã soạn sẵn, chẳng lẽ Khương Minh chưa đọc nội dung trong tờ giấy nên không biết rốt cuộc cô bị bệnh gì, chắc là như vậy. . . . . Nam An An nghiêm túc bổ sung: "Đúng rồi, thật ra không phải em bị bệnh thần kinh, mà em bị lãnh cảm."

". . . . ." Khương Minh không phản bác được, Đậu Tử cô bé em rất được đó.

"Thật ra Du Thu nói rất đúng, ngoại trừ chuyện cường bạo." Nam An An cúi thấp đầu, mũi giày vẽ ra một nửa vòng tròn trên sàn nhà, cô vội vàng bổ sung, "Thật sự em không bị cường bạo . . . . ."

"Anh biết." Bởi vì hai ngày nay hút thuốc quá nhiều, nên giọng Khương Minh không còn mát lạnh như trước nữa, giọng trầm thấp nhỏ nhẹ lại làm cho lòng người cảm thấy yên tâm.

Nghe giọng điệu khẳng định của anh như vậy, không phải trấn an qua loa. Nam An An hít mũi một cái, Khương Minh rút một tờ giấy trong hộp giấy trên bàn ăn bịt mũi cô, nắm chóp mũi cô. Nam An An tự nhiên chụp lấy giấy ăn từ tay anh hung hăng lau nước mũi sau đó mới ngẩng đầu nói Khương Minh, "Lần này em khóc thật đấy."

Khương Minh nâng mặt cô lên và hôn một cái lên hàng lông mi ướt át của cô, Nam An An liếm môi, lúc này khi đứng ở cửa cô cũng bị anh hôn sưng cả môi: "Bọn họ đều nói một ngày nào đó anh sẽ không cần em, về sau anh sẽ chia tay với em, còn ly hôn nữa."

Khương Minh ngắt lời cô, ánh mắt mạnh mẽ: "Bọn họ là ai?" Chẳng lẽ lúc anh không có ở đây Tần Di lại đến tìm Nam An An, hay là Khương Dương?

"Baidu, Google còn có Cộng đồng trực tuyến." Nam An An nói rất nhanh, "Bọn họ đều nói rõ ràng em có bệnh còn rất ích kỷ với anh, nhưng mà em không muốn làm một người cao thượng," cô nói xong ngẩng đầu, nhìn về phía ánh mắt của Khương Minh.

"Ngay từ lúc bắt đầu, em cảm thấy anh là người rất lạnh lùng". Nam An An ngượng ngùng cười cười, "Chị em nói đàn ông tay lạnh thiện hử, em còn thấy rất vui vẻ, em cảm thấy như vậy mới công bằng."

Mặt Khương Minh gợn sóng không chút biểu cảm, trong lòng sóng lớn mãnh liệt, em hãy nhớ kỹ, cuối cùng anh sẽ làm cho em biết anh là người thế nào.

"Sau này em phát hiện anh không phải như vậy, hơn nữa em phát hiện em rất thích được anh ôm, thích anh hôn em, " Nam An An sờ mũi một cái, "Em cũng rất thích hôn anh, em sẽ cố gắng hơn."

Nam An An nhìn thẳng vào đôi mắt Khương Minh, nói xong giữ thái độ kiên định, nghiêm túc: "Em muốn nói, em muốn ở bên cạnh anh." Cô lấy tay này nắm tay kia, thấp thỏm chờ Khương Minh trả lời, vô luận như thế nào cuối cùng cô cũng nói hết ra rồi, mà Khương Minh vốn không để cho cô đợi lâu.

"Anh cũng muốn vậy." Khương Minh cúi đầu, cụng đầu vào trán cô, cọ vào chóp mũi cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô: "An An, anh yêu em."

Nam An An chớp chớp mắt, rót cuộc lời tỏ tình của một cô gái bướng bỉnh như cô đã được chấp nhận chỉ với một câu "anh yêu em", lúc nghe anh nói câu này bên tai mình, cô giống như nghe được tiếng hoa nở, trong khoảng thời gian này cô cũng quên đi lo lắng, cả thế giới vì những lời này mà bừng sáng lên, giống như 'xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng,' cô đứng nơi này, nhìn phía sau anh toàn là ánh sáng rực rỡ.

Nếu như không phải đôi môi cô đang bị thương, cô sẽ đáp trả nụ hôn của Khương Minh thật tốt. Nam An An đỏ mặt, cả người lâng lâng có cảm giác không chân thật, như là cô đã từng trải qua những chuyện đau lòng, mà vì ở bên cạnh Khương Minh nên mọi việc đều tốt đẹp.

Anh nói yêu cô, anh nói muốn bên cạnh cô. . . . .

Nam An An vui mừng rạo rức, đưa tay ôm lại Khương Minh cười vui tươi hơn hờ, nghĩ đến đêm hôm đó cô hết lần này đến lần khác điện thoại cho Khương Minh lại mở miệng hỏi: "Thầy à, trước kia em gọi điện cho thầy rất nhiều lần, thầy đều không bắt máy, em còn tưởng rằng. . . . ."

"Anh gọi điện thoại cho em, em cũng đâu có nhận." Khương Minh chau chau mày, nói ra sự thật.

Nam An An sờ mũi một cái: "Tại em đang ở trên máy bay."

Khương Minh: "Anh cũng vậy, đang ở trên máy bay."

Máy bay: trách tôi sao.

Một sự yên tĩnh bao trùm, Nam An An để mặc cho Khương Minh ôm, không khí đang ấm áp ngọt ngào tốt đẹp, cô liền nghe giọng Khương Minh từ đỉnh đầu cô truyền tới, "Giải quyết vấn đề này xong, anh sẽ xử em."

. . . . . Xử em?

Nam An An đang suy nghĩ, bất chợt bắp đùi cô bị đánh "Bốp" một cái, lực không nhỏ, tiếng động trong phòng khách yên tĩnh càng vang dội, cả người Nam An An bị Khương Minh ôm vào lòng tránh cũng không thể tránh, mặt nóng có thể rán trứng được. Lập tức nghĩ Khương Minh hỏi cô nếu còn có lần sau nữa không thì cô nói nếu có thì anh hãy đánh em đi.

Thế nhưng kiểu bị người ta ôm vào ngực rồi thờ ơ đánh đùi cô quả thật là.....

Với lại bàn tay của Khương Minh sau khi đánh một cái cũng không lập tức rời đi, còn chụp lên đó của cô, thậm chí sau đó ngón tay thon dài không chút để ý còn xoa xoa sau khi đánh một cái, Nam An An xấu hổ muốn nhảy dựng lên, nghĩ lại khi nãy mình nói cố gắng làm tốt nên mới nín lại.

Cô cúi thấp đầu, "Đừng. . . . ." Nam An An nói xong nhẹ nhàng lấy lòng Khương Minh đang sờ soạng trên người cô.

Người Khương Minh nóng ran, Nam An An ôm anh và dán người sát vào anh, khi anh cọ vào đôi bầu ngực mềm mại của cô thì xương sườn của anh đè lên đó, mà bây giờ anh vừa cúi đầu thì có thể thấy đôi môi đỏ tươi ướt át bị anh hôn của cô, còn có cổ áo trễ xuống làm lộ xương quai xanh tinh xảo, nhìn xuống một đường phía dưới như ẩn như hiện màu vàng nhạt của chiếc áo lót Victoria's Secret, mang theo độ cong và hấp dẫn mê người.

Nam An An cũng đã nhận ra có cái gì không đúng, ngực cô vốn không nhỏ cho nên từ nhỏ đến lớn cô đều mặc áo lót kiểu mỏng manh này, vừa rồi vì vui mừng quá độ nên lỡ cọ vào người Khương Minh. . . . . Quả thật không có gì ngăn trở.

Nãy giờ bọn họ không có mở đèn, trời tối dần làm cho không khí phòng khách mờ ảo, có chút mập mờ.

Phòng khách yên tĩnh đến mức thậm chí cô có thể nghe được tiếng hít thở đan vào nhau, Nam An An nghĩ đến mới vừa rồi cô mới vừa cam kết "Em sẽ cố gắng tốt hơn" nên cô không có tránh né, nghe được tiếng hít thở của Khương Minh có chút gấp rút, tiếng hít thở nhanh chóng khôi phục lại bình thường, Nam An An nhìn chung quanh, "Em đói rồi, anh đói không?"

"Ừ" Khương Minh nói xong rồi đi lướt qua Nam An An lấy hai quả trứng gà và một miếng thịt bò băm tét từ trong tủ lạnh, "Muốn ăn cháo hay là ăn mì?"

Giải thoát được mối nguy hiểm, Nam An An vui sướng nhận từ tay Khương Minh hai quả trứng gà, đôi mắt tinh anh nhìn tay trái

Khương Minh đang cắt từng mảnh thịt bò, "Thầy à, để em làm, thầy xuống dưới chờ em nấu cho thầy ăn."

Khương Minh cúi đầu ừ một tiếng, may mà từ "Thầy" kia bật ra kịp thời, làm anh kiềm chế, bỏ đi ý định không đứng đắn.

Nam An An để trứng gà lên bàn, chạy lên lầu thay bộ quần áo ở nhà cho thoải mái, lúc đi qua thư phòng thấy Khương Minh đứng trước kệ sách cũng chạy vào, nhìn Khương Minh để tấm giấy có lời ghi chép kẹp trong một quyển sách.

Khương Minh vừa gấp tờ ghi chép vào, cảm thấy hơi thở ấm áp phả bên gáy mình, cả người Nam An An khoát trên người anh, đuổi dài hai tay cầm một tờ giấy khác lên vui vẻ nói: "Ah, anh còn giữ giấy nghỉ phép của em ư, anh dám sớm thích em rồi."

Khương Minh gạt đầu một cái, Nam An An càng đắc chí, "Em biết em chính là không có gì không thể thắng mà . . . ." Nói được nửa câu, cô nhìn Khương Minh cười như không cười che miệng, nhanh chóng chạy xuống lầu nấu mì.

Vừa nói tới không có gì là không thể thắng liền nghĩ đến Du Thu, nghĩ đến bài viết và chuyện chưa giải quyết xong nên trong lòng Nam An An cũng có chút rối loạn, , nếu như đúng như kế hoạch ban đầu cô còn muốn ở lại trường đại học phía Tây mấy năm, mà cái bài viết đó ảnh hưởng trong thời gian ngắn không nói, ít nhất vài khoa học sinh đều biết cả rồi.

Thấy Khương Minh cũng đã hứa hẹn trong lòng cô niềm vui xông lên thay thế lo lắng âm thầm mấy ngày nay luôn quanh quẩn bên mình, mà bây giờ phần cảm xúc ấy lại trỗi dậy.

Cô nhất định phải làm sáng tỏ sự thật, tâm hồn cô cũng không có mạnh mẽ đến nỗi mang tiếng xấu bị cường bạo mà vẫn phải tiếp tục ở lại trường đại học phía Tây này lẫn lộn để được thuận buồm xuôi gió, nhưng nghĩ đến lời nói của Du Hạ ngày đó đến tìm cô, cô cũng do dự.

Một khi cô khởi kiện Du Thu, thứ nhất quả thật chuyện này sẽ liên lụy tới Du Ly, mà Du Ly là bác sĩ tâm lý tốt nhất của cô.

Thứ hai, một khi chuyện này ầm ĩ lên thì các học trò vốn không biết cũng sẽ biết hết, như vậy thì toàn bộ các giáo viên cũng biết, thậm chí vì chứng minh Du Thu bịa đặt sự thật trên bài đăng kia.... Có thể sẽ liên lụy đến Nam Vi Vi, bản thân An An cô dù sao vẫn chỉ là mắt thấy, mà Nam Vi Vi là thật sự đã trải qua, nhất là cuối cùng những người đó không được như ý nguyện.

Đáng sợ nhất không phải là tin đồn bịa đặt chuyện không có, mà là thêm dầu thêm mỡ đâm chọt vào chỗ đau của bạn.

. . . . .

Lòng Nam An An không yên, tay nghề nấu mì của cô tương đối khá, cô để mì trên đĩa sứ Thanh Hoa tinh xảo, trên mặt còn có rau cải, thậm chí cô thêm một cái trứng ốp lết, xếp thành hình tròn. Khi còn bé cô lấy nghề này để kiếm tiền tiêu vặt, lần đầu tiên cô nấu, chén mì mềm nhũn như con chi chi, lúc đi ra Nam Thị khen không dứt lời, từ đó Nam An An thích nấu cơm cũng tự nhận nấu cơm là bản năng trời cho.

"Thấy em lợi hại không?" Nam An An hớn hờ đem sợi mì đẩy tới Khương Minh, sau khi được Khương Minh khen ngợi nên mặt mày hớn hờ, "Thầy à, thầy dùng đũa để ăn mì có được hay không?"

Tay trái Khương Minh đang chuẩn bị nhận đĩa dừng lại một chút, nói tự nhiên: "Thật bất tiện."

Sau đó, nét mặt Nam An An thể hiện "Em biết ngay", sau đó đưa cho anh một cái nĩa. . . . .

Khương Minh không có nhận, gọn gàng dứt khoát: "Em dứt anh ăn."

"Được" Nam An An đồng ý dùng chiếc đĩa gấp một sợi mì, duỗi dài cánh tay đưa tới khóe miệng Khương Minh, cách một cái bàn, sợi mì còn chưa tới được khóe miệng của Khương Minh đã rơi xuống bàn, Nam An An xấu hổ đang muốn lấy một cây khác thì thấy Khương Minh bước tới thuận tay ôm cô, sau đó ngồi lên ghế của cô, vừa ôm cô vừa chỉ trước mặt cô.

Nam An An ngồi ở trên đùi Khương Minh cảm thấy mặt mình nóng lên, không biết là do xấu hổ hay là do nhiệt độ trong người tỏa ra, loại chuyện thân mật này phát triển theo chiều hướng tăng thật sự là làm cho người ta mặt hồng tim đập, cô cầm đôi đĩa gấp mấy lần cũng chưa gấp được sợi mì suôn sẻ, thật vất vả mới làm được, khi cô đem sợi mì đưa tới miệng Khương Minh, nóng đến nỗi toát mồ hôi ở chóp mũi.

Bữa ăn tối làm cho tim Nam An An đập nhanh, mặt đỏ hồng, bởi vì cô ngồi ở trên đùi Khương Minh nên cảm giác rõ bộ phận kia của Khương Minh dựng đứng lên, mẹ ơi, cô đúng là gây ông đập lưng ông, nghĩ đến mình mới vừa nói sẽ cố gắng, cả người cô bám chắc vào người Khương Minh không dám nhả ra.

Hơn nữa, Đường Viên nói đúng, lỗ mũi của đàn ông quá thẳng thì thật sự rất. . . . .

Không đúng, tiết tấu này không đúng lắm, Nam An An suy nghĩ miên man nghe được tiếng chuông điện thoại của Khương Minh, lập tức phá vỡ không khí mập mờ giữa bọn họ.

Nam An An liếc nhìn màn hình, thấy cái tên Du Hạ đang nhấp nháy.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 50

Nghĩ tới bộ dạng như quân lính tan rã trước mặt Du Hạ chiều hôm đó, Nam An An cảm thấy hơi khó thở. Không thể không nói tài ăn nói của Du Hạ rất tốt, chiều hôm đó cô ngồi trong quán coffe nghe Du Hạ với vẻ mặt vui vẻ hòa nhã ném ra mấy câu nói, nghe xong cô cảm thấy mình mới chính là đầu sỏ gây nên, một khi cô tố cáo Du Thu thì đó chính là tội ác ỷ thế hiếp người.

Còn có câu kia, nhìn vào quan hệ của tôi và Khương Minh....

Nam An An liếc nhìn Khương Minh một cái, suy nghĩ rất cuộc bọn họ có quan hệ gì, còn có lần trước trong toilet ở Cửa Trọng Thiên đại mỹ nhân đã nói điều có ngụ ý --- hình như ông nội Khương Minh rất hài lòng về Du Hạ.

Nghĩ tới đây, Nam An An trực tiếp mang sợi mì vừa tính đưa lên miệng Khương Minh quay trở về miệng của mình. Rồi thấy Khương Minh vươn ngón tay lười biếng cầm di động ấn phím call và mở loa ngoài.

Giọng Du Hạ từ trong ống nghe truyền tới vẫn không nhanh không chậm như trước, giống như không phải cô ta là người mà mấy hôm nay vẫn liên tục gọi điện thoại cho Khương Minh không ngừng nghỉ, cô ta nói thẳng vào vấn đề: “Khương Minh, Nam An An ở bên cạnh anh sao, em có lời muốn nói với cô ấy.”

Nam An An bị nghẹn, Khương Minh kịp thời mang cốc nước đưa lên miệng cô dứt cô uống mấy ngụm thấy cô tốt hơn mới từ từ mở miệng nói: “Cô có thể nói thẳng với tôi, cô ấy còn nhỏ....”

Câu nói “Cô ấy còn nhỏ” có phần ý tứ sâu xa, Khương Minh và Du Hạ lớn lên cùng nhau. Từ khi hai người bắt đầu đi nhà trẻ đã luôn cùng lớp, thậm chí thi trung học thi cao đẳng thi nghiên cứu sinh thi tiến sĩ đều luôn duy trì nhịp điệu đó. Đối với Du Hạ cũng rất quen thuộc, lúc đó thế nào Du Thu cũng giải vây giúp cô ta anh không cần hỏi cũng ‘một rõ hai ràng.’

Du Hạ tạm ngưng một lát, nghe thấy tiếng ho khan của Nam An An thì biết cô đúng là đang bên cạnh Khương Minh nên trực tiếp mở miệng: “Nam An An, chúng ta hẹn thời gian giải quyết dứt điểm chuyện này được không, Du Ly muốn nói xin lỗi với cô, còn có tiểu Thu cũng muốn.”

Bên kia Du Hạ chắc chắn Du Hạ cũng đang mở loa ngoài, rõ ràng Nam An An nghe được tiếng phản đối của Du Thu với Du Hạ, xen lẫn tiếng vang rất lớn của đồ đạc bị đổ. Cuối cùng hình như không đạt được nhận thức chung với Du Thu, Du Hạ vội vàng nói câu “Xin lỗi” rồi cúp điện thoại.

Cái gọi là “Giải quyết dứt điểm” cũng không giải quyết được gì rồi.

Kết thúc cuộc trò chuyện không đầu không đuôi, Khương Minh đứng dậy cầm bát đĩa trên bàn đi tới phòng bếp rửa bát.

Ngón tay thon dài xoay xoay bát sứ Thanh Hoa, con người Khương Minh sâu thăm thẳm, nếu không phải Du Hạ nhắc tới

chuyện này, anh đắm chìm trong sự sung sướng khi Nam An An ngoan ngoãn quay về thì gần như bỏ qua chuyện tốt Du Thu đã làm.

Sau khi ăn cơm tối xong, Khương Minh uể oải ôm Nam An An ngồi trên sofa xem phim. Nam An An bị anh ôm thấy rất nóng nhưng lại không tránh được. Bây giờ cô càng ngày càng cảm thấy tự đào hố chôn mình, trước kia cô lúc cô chưa thẳng thắn với Khương Minh thì Khương Minh đều lướt qua đến điểm dừng thì ngừng lại, thậm chí có đôi khi chính cô còn chưa cảm thấy thỏa mãn anh đã thu tay rồi. Mà bây giờ sau khi cô thẳng thắn nói với anh cô có bệnh, ngược lại Khương Minh lúc nào cũng không chút để ý mà ôm áp cô thân thiết với cô. Nam An An hoàn toàn không xem nổi phim, xem nửa giờ ngay cả nữ chính tên gì cũng không nhớ được.

Tất cả đầu dây thần kinh đều cảm nhận Khương Minh nhìn như không để ý chứ thật ra tay anh chầm ngòi thổi gió, trong phim khi ngón tay người đàn ông dọc từ đường sống lưng cong cong xinh đẹp của người phụ nữ thẳng xuống khe rãnh bắp đùi, thì ngón tay Khương Minh cũng nhẹ nhàng trượt từ cần cổ cô xuống dưới, Nam An An rút cổ hơi ngửa ra sau cố gắng né tránh ngón tay Khương Minh. Cảm nhận ngón tay mát lạnh của anh rời xa cổ cô sau đó Nam An An vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì lại cảm giác được hơi thở ấm áp của anh phả vào gáy cô, càng lúc càng gần.....

Hô hấp của Nam An An bắt đầu dồn dập, bọn họ còn chưa từng từ cổ trở xuống.... Quả thật đúng là tín đồ trung thành của tình yêu thần thánh (là kiểu tình yêu tinh thần, không XX.OO ^_^).

Sau đó cô cảm nhận rõ ràng môi mỏng của Khương Minh chạm vào gáy cô, nụ hôn này sâu hơn một chút.

Đầu ngón tay Nam An An không khỏi cuộn tròn lại, cảm giác môi Khương Minh không chỉ dừng lại ở đó, mà còn mút sâu hơn, chuối nụ hôn này dọc theo một bên cần cổ cô kéo dài xuống hõm vai cô.....

Con người Khương Minh dần dần tối lại, Nam An An trong lòng anh để mặc anh hôn. Khương Minh ôm eo kéo cô trở về để cô ngồi lên người mình mặt đối mặt với anh. Nam An An ngoan ngoãn mặc cho anh thay đổi tư thế hết sức mờ ám này, còn cười khẽ với anh. Khương Minh cảm thấy dường như anh say mê lúm đồng tiền nhỏ xinh đẹp trên mặt cô, anh cúi người hôn lên xương quai xanh đẹp đẽ của cô, cắn nhẹ một cái, thỏa mãn khi nhìn thấy trên xương quai xanh xinh đẹp để lại dấu vết của anh, nhiễm màu sắc của anh....

Khương Minh nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô cười nhẹ một tiếng, bọn họ gần nhau đến mức Nam An An cảm nhận được lồng ngực của anh rung động, âm cuối Khương Minh kéo dài ra, lười biếng nói, “Sợ anh như vậy sao?”

Nam An An quả quyết lắc đầu: “Nào có, tuyệt đối không sợ, cứ việc tiến tới!”

Khương Minh nói trúng tim đen: “Em run rẩy gì mà run rẩy?”

Nam An An: “.....”

Vào đêm khuya rất yên tĩnh, Nam An An từ trên giường đứng dậy chạy ra ban công gọi điện thoại cho Nam Vi Vi, mấy ngày cô về Mỹ Nam Vi Vi đang thi cử, cô sợ Vi Vi ảnh hưởng tới kỳ thi nên không nói với Nam Vi Vi. Nhưng nghĩ tới ngày mai lúc cô tới trường học phải đối mặt với một đồng cục diện rối rắm, thì cô muốn gọi điện cho Nam Vi Vi nói hết toàn bộ.

Trên thế giới cô thật sự toàn tâm toàn ý tin tưởng chỉ có người kia, chỉ có Nam Vi Vi sinh ra cùng với cô, hơn nữa từ nhỏ đến lớn Nam Vi Vi chính là tâm phúc của cô (người đáng tin cậy).

“A lô, chị...” Điện thoại rất nhanh đã kết nối, Nam An An đứng trước cửa sổ sát đất ngón tay phác họa hình dáng bản thân lên cửa sổ thủy tinh.

“Bảo bối An An,” giọng Nam Vi Vi rất nhẹ nhàng, “Sao vậy?”

Nam An An nói hết toàn bộ chuyện bài viết, sau khi cô kể xong Nam Vi Vi trầm ngâm một lúc, “Chị cô ta đi tìm em rồi hả? Ý của Du Hạ là tố cáo em gái cô ta thì tội ác tà trời không hiểu không thông cảm hả?”

Nam An An “Dạ” một tiếng, bên Nam Vi Vi truyền tới tiếng đánh bàn phím, sau đó là tiếng nắm chắc thắng lợi trong tay trước sau như một của Nam Vi Vi. Nam An An còn nghe thấy tiếng ngón tay bấm đùng đùng của cô, “An An, Du Thu có chị, em cũng có mà. Được, chuyện này giao cho chị, trước hết em cứ xin phép nghỉ ở nhà chơi trò chơi, chị tới chơi đùa với Du Thu ~”

Nam An An cúp điện thoại đang lúc muốn quay về, thì nhìn thấy bóng dáng Khương Minh chiếu lên trên cửa sổ sát đất.

Anh mặc áo ngủ bóng dáng thon dài cao ngất, chiếu lên trên kính cửa sổ lại làm người ta cảm thấy có chút cô đơn lẻ loi.

Không hiểu sao Nam An An hơi chột dạ, xoay người đồng thời giấu di động ra phía sau, cô không biết Khương Minh đứng đây bao lâu nghe được những gì rồi.

Khương Minh không nói gì cả, vẫy vẫy tay mang cô vào phòng đi ngủ.

Ánh trăng xuyên qua lớp rèm cửa sổ mỏng manh rắc vào phòng ngủ, Khương Minh ngắm Nam An An nhắm mắt ngủ tay cuộn lại cô áp mặt lên gối....

Giữa bọn họ còn một đoạn đường dài phải đi. Ít nhất bây giờ Nam An An vẫn chưa tin tưởng anh hoàn toàn, lúc cô chịu ủy khuất cũng không dám nói với anh, lúc giải quyết sự việc không muốn làm phiền tới anh.

Tình yêu bọn họ như vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn mới yêu, Nam An An chỉ muốn mang mặt tốt nhất của cô bày ra cho anh xem.....

Yêu đương với thầy giáo của mình có lợi ích lớn nhất chính là khi nào bạn muốn xin nghỉ phép thì cứ việc xin nghỉ phép, muốn nghỉ bao lâu thì xin bấy lâu. Sáng hôm sau Nam An An không phải tới trường thoải mái dựa vào đầu giường chơi trò chơi, lúc Khương Minh đeo caravat ngoắt ngoắt tay với anh, vươn người dậy giúp Khương Minh thắt caravat xong còn tặng thêm một nụ hôn chào buổi sáng.

.....

Lúc Du Thu chạy vọt vào văn phòng Khương Minh, Khương Minh đang sửa lại luận văn.

Sáng sớm ngày mùa hè, ánh mặt trời rải đầy cả gian phòng làm việc, bóng dáng Khương Minh nấp dưới ánh sáng mặt trời có chút không chân thực.

Dường như anh vẫn luôn cách cô ta rất xa, bất kể cô ta cố gắng thế nào đi chăng nữa.

Khi Du Thu biết bản thân mình bị chuyển đi đã lập tức vội vàng chạy tới tìm Khương Minh, nhưng sau lúc nhìn thấy anh tất cả khí thế ào ào đều bị mất hết, cô ta đứng đó có chút ủy khuất nghẹn ngào, “Thầy ơi, thầy không cần em nữa sao?”

Khương Minh nâng mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua cô ta, dứt khoát thẳng thắn không để lại tia nhớ nhung nào cho cô ta, “Đúng.”

Cái nhìn kia khiến trái tim Du Thu nguội lạnh, từ đầu đến cuối cô ta không ở trong mắt Khương Minh.

Du Thu hít hít mũi cố nén nước mắt, đến gần hai bước chắt vắn: “Vậy em phải làm sao bây giờ, sau này em không có người hướng dẫn, em không muốn tới chỗ Hà Khánh Nguyên. Thầy....”

Cô ta nói xong giọng điệu dòn dập lên: “Cũng vì chuyện em gửi bài viết lên bbs nói về Nam An An, anh liền lấy đi quyền lợi em đứng bên cạnh anh sao, anh có thể phủ nhận hoàn toàn tất cả những cố gắng của em, em vì thi nghiên cứu sinh mà ra sức học tập lâu như vậy, nhưng chỉ vì một bài viết mà cái gì cũng không có sao?”

“Đúng.”

Du Thu không chịu khuất phục cán môi dưới, cô ta tâm tâm niệm niệm (luôn luôn tập trung nghĩ về một việc định làm – theo QT) thích người ấy mà người ấy lại vì một nữ sinh khác tàn nhẫn với cô ta như vậy, “Dù là anh nói anh bận rộn, anh không thể hướng dẫn em... Nguyên nhân này, em sẵn lòng tin tưởng.”

Khương Minh im lặng khiến lòng Du Thu trầm xuống một chút, trái tim cô ta đã nhéo chặt đau đớn, Khương Minh thờ ơ xa cách với cô ta càng khiến cô ta khó chịu hơn cả việc lúc trước Nam An An vung cho cô ta một bạt tai trước mặt mọi người.

Du Thu tùy tiện lau nước mắt, nhìn thẳng vào mắt Khương Minh, “Công bằng sao, Thầy, việc này công bằng với em sao?”

Thế gian này làm gì có nhiều công bằng như vậy, yêu và không yêu xảy ra cùng một thời điểm nói chuyện công bằng càng buồn cười hơn nữa.

###

Nam An An nằm úp sấp trên giường cắn hạt thông Khương Minh mang về cho cô, chuông điện thoại vang lên, Nam An An lười biếng mở khóa màn hình di động, “A lô ~”

“An An, qua tết Trung thu mẹ và ba con về nước, đến lúc đó con dẫn bạn trai về gặp ba mẹ nhé.” Tác phong của An Dạng vẫn luôn dứt khoát thẳng thắn như thế.

“Con” Nam An An nuốt hạt thông, còn chưa kịp nói gì chợt nghe An Dạng nói, “Nghe lời, phải đúng giờ.”

Còn có thể nghe thấy tiếng Nam Thị phản đối bên kia điện thoại: “Anh chẳng muốn gặp tiểu tử này chút nào, An An còn rất nhỏ...”

Đáng tiếc lời của ba cô bị An Dạng không để ý tới.

Nam An An cúp máy còn như đang gặp ảo mộng, tiết tấu này cũng quá nhanh rồi, cô còn chưa kịp cất điện thoại trong tay đã lại

vang lên, Nam An An trực tiếp ấn nút đặt lên tai ngoan ngoãn nói:
“Con đã biết, mẹ....”

“Nam An An!” Đầu bên kia điện thoại là tiếng của Du Hạ, giọng cô ta lần đầu tiên vội vàng như vậy, “Tôi bảo Du Thu công khai xin lỗi cô, cô bảo chị cô đừng tay đi!”

Nam An An có chút khó hiểu, đột nhiên nghĩ tới lời đảm bảo ngày hôm qua của Nam Vi Vi.

Trong khoảng thời gian ngắn trực tiếp làm Du Hạ vẫn luôn điềm tĩnh nóng lên, Nam An An cùng tò mò rốt cuộc Nam Vi Vi đã làm cái gì rồi.

Du Hạ dừng lại một lát, “Nam An An, không phải cô khinh bỉ hành động việc làm của tiểu Thu sao, bây giờ các cô ....”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 51

“Bây giờ các cô...” Lúc nói tới đây Du Hạ ngừng một lát, Nam An An cầm di động dừng thẳng lỗ tai chờ nghe câu tiếp theo.

Bên kia ống nghe rất ồn ào, cô mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng Du Thu điên cuồng rống lên với Du Hạ “Tôi không giải thích! Tôi có chết cũng sẽ không đi!” Du Hạ nhỏ giọng trấn an câu gì đó, tiếp theo bên tai Nam An An bị tiếng va chạm rất lớn làm giật nảy mình, bên kia di động cũng im ắng --- chắc là lần này Du Thu trực tiếp ném di động của Du Hạ xuống đất.

Thật ra Nam An An có thể cảm giác được Du Hạ cũng không thích cô em gái Du Thu này. Nhưng không thể không nói Du Hạ đúng là một người khá lý trí, Du Hạ có thể kiềm chế không đồng ý và không vui đối với những việc làm của Du Thu, nể mặt tình thân tới thương lượng với cô, cho dù ở thế khó xử cũng thực hiện được trách nhiệm của người làm chị.

Nam An An ném điện thoại lên giường, nhớ tới lời nói lúc nãy của Du Hạ, phản ứng đầu tiên của cô là vươn người cầm laptop trên tủ đầu giường qua mở thư mục bbs Tôi yêu đại học phía Tây, trên trang chủ bbs Tôi yêu đại học phía Tây có một bài viết nóng hổi, bên trái là bài viết Du Thu gửi hôm trước....

Nam An An có chút nghi hoặc, lúc trước đã xóa sạch rồi mà, là ai khôi phục lại bài viết lần nữa vậy?

Bên phải bài viết lúc trước có chạy một bài viết mới và một bài viết hot, số lượng truy cập và trả lời đã đuổi kịp và có xu hướng vượt qua cả bài viết bên trái.

Người ta còn chỉnh tiêu đề (đầu đề, tít, tựa – theo QT) bài viết đậm hơn ---

Một cái tiêu đề quảng cáo như vậy quả thực không phù hợp với tác phong ngang tàng độc ác của Nam Vi Vi, so với cái miệng nói trống không của Du Thu, rõ ràng Nam Vi Vi là người có bằng chứng.

Chủ bài viết chỉ có một câu ---

Là tôi là tôi chính là tôi tôi chính là Nam Vi Vi: Tôi chỉ gửi ảnh, không nói chuyện, đúng vậy tôi chính là người tìm thấy hình ảnh đen tối trong máy tính cô.

[Bức ảnh chụp màn hình 1] So sánh giữa địa chỉ IP (IP - Internet Protocol là địa chỉ của một máy tính khi tham gia vào mạng nhằm giúp cho các máy tính có thể chuyển thông tin cho nhau một cách chính xác – theo <https://vi.wikipedia.org>) của Du Thu ở lớp vật lý với địa chỉ IP của ngày hôm đó gửi bài viết.

[Bức ảnh chụp màn hình 2] Nhật ký nói chuyện của Du Thu, Nam Vi Vi rất hiền lành đăng số của Du Thu gửi cho đám bạn.

Du tới Du đi: Tớ thừa lúc anh tớ không để ý chụp được bệnh án của Nam An An rồi.

Mosaic: Tiểu Thu, thật ra tớ không tán thành cậu làm như vậy....

Du tới Du đi: Tớ không chỉ muốn phơi bày bệnh án của cô ta, tớ còn muốn để cho tất cả mọi người trong đại học phía Tây đều biết

được hỏi nhỏ cô ta bị cưỡng bạo!

Mosaic: Thật vậy ư, sao cậu biết được?

Du tới Du đi: Tớ bịa đặt, như vậy mới có chút bùng nổ chứ. Bị cưỡng bạo mà nói ra chính là vết nhơ cả đời đó.

Quả nhiên đẹp trai nhất chỉ có chị cô, Nam Vi Vi trực tiếp dùng một đoạn ngắn đơn giản dễ hiểu nhất chứng minh “Cưỡng bạo” là chuyện giả dối không tồn tại.

Một đường nhìn xuống dưới, rốt cuộc cô hiểu được Du Hạ nói dừng tay là có ý gì. Nam Vi Vi không gửi một bức ảnh chụp màn hình duy nhất. Khoảng cách giữa bức thứ nhất và bức thứ hai cách nhau vài phút, bài viết của cô một đợt lại một đợt gửi tới, Nam An An mở bài viết mới nhất quả nhiên là, chủ nhà lại biên soạn một lần nữa.

[Bức ảnh chụp màn hình 3] Vẫn là ghi lại cuộc trò chuyện.

Du tới Du đi: Thầy, em thật sự rất thích anh.

Khương Minh: Tôi đã có bạn gái rồi.

Du tới Du đi: Em không quan tâm, em thích anh sớm hơn Nam An An, em cố gắng thi nghiên cứu sinh vì anh. Thầy anh cho em một cơ hội được không? Vì sao Nam An An có thể mà em thì lại không thể?

Khương Minh: Tôi không thích cô.

Mấy phút đồng hồ sau, chủ nhà lại tăng nội dung mới.

[Bức ảnh chụp màn hình 4]

Mosaic: Như vậy anh cậu cũng sẽ bị liên lụy đó, không phải cậu nói ba Nam An An rất lợi hại à?

Du tới Du đi: Ha ha, tớ ước gì anh ta bị liên lụy, không phải vì anh ta sao tớ có thể bị ném đi chứ.

[Bức ảnh chụp màn hình 5] Có thể là biệt danh weibo của Du Thu

Bơi qua bơi lại tiểu Thu: Tiện nhân Du Hạ này phiền phức muốn chết, muốn xin lỗi tự cô đi đi!

Người bình luận vẫn là Mosaic: Tiểu Thu, chị cậu cũng vì muốn tốt cho cậu.

Bơi qua bơi lại tiểu Thu trả lời Mosaic: Tớ lạ gì cô ta tốt với tớ, nhìn thấy sắc mặt của cô ta tớ liền ghê tởm. Bọn họ ném tớ cho người khác lâu như vậy, bây giờ mới biết tốt với tớ, muộn rồi!

.....

Ps: Về vấn đề cô nói em gái tôi hoa tâm, tôi thấy cô cũng say rồi.

[Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh].

Cô chủ động tỏ tình với đàn ông thật đúng là cũng không ít nhĩ, cũng phải đếm bằng số thập phân, nhưng mà đều bị từ chối thì cũng rất đáng thương.

Lại ps: Tức giận ư, tôi liền xâm phạm cô, tôi liền đào móc cô, cô tới tố cáo tôi đi, tới đi!

.....

Đủ các kiểu trả lời:

Nhìn ID của tôi: Mẹ kiếp, quả thực thần thánh lật ngược tình thế.

Tôi chỉ xem nào nhiệt không nói chuyện: Có người có nơi chốn thì có giang hồ, có phụ nữ có nơi chốn thì có cung đấu.

Tôi chỉ nói thêm một câu: Cho nên.... Đây là Du Thu van xin tình yêu không được then quá hóa giận, trong cơn giận dữ trực tiếp bơi đến Nam An An?

Lưu thông tiền tệ mạnh mẽ: Tôi muốn tỏ rõ ý với chủ nhà, người đẹp Vi Vi không thể đẹp hơn nữa, từ năm nhất tôi đã mến cậu rồi.

Đẹp trai chính là như vậy: Mẹ kiếp, Nam An An bị bơi đến đủ thảm, nữ thần anh yêu em.

Wase: Người ta cũng muốn có một người quyền thế ngang ngược như thế.....

Dung Giản em muốn sinh khỉ con cho anh: Thật ra tôi chỉ muốn biết, với điệu bộ đẹp trai của chúng ta như vậy trên bbs, chúng ta cần phải học tập thần thông Dung Giản Sama, riu rít (tiếng kêu), học trưởng Dung Giản em muốn sinh khỉ con cho anh.

Dung Giản: Tôi không cần khỉ con.

Dung Giản em muốn sinh khỉ con cho anh: Vậy... Đứa nhỏ thì thế nào.

“Phốc” thiếu chút nữa Nam An An phun nước lên màn hình, Đường Viên này đúng là không biết lễ nghĩa.

chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ.

Nam An An xem hết bài viết đã gần tới trưa, bây giờ Du Hạ không còn gọi điện thoại qua nữa, không biết là vì di động bị Du Thu ném hỏng, hay là bị đau lòng vì mấy tấm hình này. Dù sao Nam Vi Vi post mấy tấm hình sau nhìn như không quan trọng, nhưng lại trực tiếp đặt Du Thu vào vị trí một thân một mình.

Nam An An nằm úp sấp trên giường gọi điện cho Vi Vi, giọng điệu bên kia của Vi Vi nghe qua hơi uể oải, cô ấy kéo dài âm “A lô”, “Thế nào, bảo bối An An, chị xử lý đẹp đấy chứ?”

“Đẹp” Nam An An chân thành nói, “Chị vẫn chưa ngủ à.”

Nam Vi Vi vỗ tay phát ra tiếng, “Chưa, từ nãy tới giờ chị vẫn còn hưng phấn không ngủ được. Không phải chị cô ta nói cô ta còn nhỏ sao, chị cũng nhỏ mà, chị rất thích ăn miếng trả miếng. Tiếp theo chị sẽ chờ Du Thu đi tố cáo chị, như vậy chị có thể tố cáo cô ta. Thế này thì chúng ta cũng có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức, chị chỉ là không hiểu chuyện chị chỉ là bị chọc giận không từ thủ đoạn chị chỉ là đáp trả lại cô ta mà thôi, không phải chị bám chặt Du Thu không tha, mà là cô ta không rộng lượng với chị, không thông cảm chị vẫn là một đứa trẻ.” Nam Vi Vi thoải mái ngáp một cái, “Haizzz, để chị và cô ta thỏa lòng xé nhau đi!”

Nam An An: “Chị.....”

Nam Vi Vi cười một tiếng: “Tết Trung thu chị và ba trở về, sau đó chị sẽ không đi nữa.”

Nam An An gật đầu, nhưng nghĩ tới Nam Vi Vi không nhìn thấy lại lớn tiếng dạ, “Em nhớ chị rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Nam An An cảm thấy tinh thần sảng khoái, xoay người xuống giường chạy tới phòng bếp làm món thịt kho tàu rồi đi tìm Khương Minh.

Lúc cô mang cơm hộp đến cửa phía tây thì nghe có người gọi tên mình, Nam An An quay đầu lại nhìn thấy Giản Diệu chạy nhanh tới, trên mặt nở nụ cười rực rỡ, “An An, em xem bài viết trên bbs mới nhất rồi, tốt quá, ừm, tất cả mọi người bọn em đều xem.”

“Ừ, lâu rồi không gặp, Giản Diệu.” Nam An An cười tỉm tỉm theo Giản Diệu chào một tiếng, hình như bắt đầu từ tối hôm đó, Giản Diệu không gọi cô là cô giáo nữa, mà trực tiếp gọi cô là An An.”

Giản Diệu hơi xấu hổ gãi đầu, niềm nở chỉ chỉ ngoài cửa tây, “An An, bọn em đang định đi ăn cơm, muốn đi ăn cùng không?”

Nam An An khoát tay, “Chị không đi, chị đang muốn ăn....” Cô nói xong quơ quơ hộp cơm trong tay.

Giản Diệu có chút mất mát, lại mong chờ hỏi tới, “Tết Trung thu này, lớp chúng em rất nhiều người không về nhà mọi người cùng nhau liên hoan được không?”

Nam An An quả thực đã bị ánh mắt chờ mong của cậu khiến có cảm giác có tội: “Ngày đó ba chị về, cho nên thật sự không còn cách nào.”

Giản Diệu mất mát “Vâng” một tiếng: “Không sao, người trong nhà quan trọng nhất.”

Tạm biệt Giản Diệu, Nam An An vui sướng đi qua học viện kinh tế, hai bài viết hôm nay đang nóng, dọc theo đường đi cô khó tránh

khỏi mình là tiêu điểm, nhưng những ánh mắt này không còn giống với ngày đó, đồng cảm và khinh thường.

Cô chạy lên lầu học viện kinh tế, đi vào thang máy ấn số 14 đang muốn đóng cửa thì thấy có người cũng đang đi qua thang máy bên này, Nam An An ấn chốt mở cửa chờ người nọ đến gần... Lại là Du Hạ.

Du Hạ vẫn mặc bộ váy kiểu tây khéo léo, xinh đẹp như vậy, nhưng Nam An An tinh mắt phát hiện ánh mắt Du Hạ hơi đỏ.

Du Hạ đụng chạm cô tất nhiên cũng sửng sốt, đi tới liếc mắt nhìn thấy phím tầng lầu đang sáng nên không ấn nữa, trong lúc thang máy đi lên Du Hạ nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, “Để cho cô chê cười rồi.”

Nam An An không biết Du Hạ nói tới chuyện nhìn thấy cô ta khóc, hay là chứng kiến Du Thu mắng cô ta, cô không mở miệng.

“Chuyện lúc trước, rất xin lỗi.” Du Hạ im lặng một lúc rồi mở miệng nói, “Lúc đó tôi thật sự nóng nảy quá, giữa cô và Khương Minh có tốt không? Ý tôi nói.... Không phải vì chuyện bài viết mà giận đối đấy chứ?”

“Tốt lắm.” Nam An An chỉ nói hai chữ, thang máy “Đinh” một tiếng liền đến, cô ra khỏi thang máy thấy Du Hạ cũng theo cô đi về phía văn phòng Khương Minh.

“An An, chị cô đã làm sáng tỏ sự thật, hơn nữa cũng đã công kích tiểu Thu, chuyện này nên dừng lại ở đây đi.” Du Hạ rất mệt mỏi nói xong những lời này, sáng nay cô ta một lòng lo lắng cho Du Thu, lúc nhìn thấy hình ảnh trong bài viết cả trái tim đều lạnh lẽo, giống

như trái tim đều bị ngâm vào trong nước lạnh, không có chút độ ấm nào.

Cô ta chưa từng hi vọng Du Thu có tình cảm sâu sắc với cô ta, nhưng từ trước đến sau cô ta vẫn luôn xem Du Thu là em gái mình, thậm chí vì Du Thu mà cố gắng thương lượng điều kiện hèn hạ với Nam An An, tiêu tan tình bạn nhiều năm giữa cô ta với Khương Minh.

Nhưng lại không nghĩ rằng máu mủ tình thâm người thân trong nhà cũng không địch lại hận ý của Du Thu với cô ta, Du Hạ có cảm giác vô lực hoàn toàn.

Cô ta vì Du Thu dọn dẹp cục diện rối rắm rất nhiều lần, lúc trước vui sướng vì em gái mất rồi lại có trở về bên cạnh mình, sau đó thì bù đắp thiệt thòi cho cô ta, sau đó nữa thì có thói quen vô cảm. Cô ta một lần lại một lần nhượng bộ vì Du Thu, một lần lại một lần vứt bỏ nguyên tắc của bản thân, mà Du Thu không chỉ cho rằng đó là chuyện đương nhiên.... Lại còn vì vậy chán ghét châm biếm cô ta.

Du Hạ cười tự giễu: “Tôi còn rất hâm mộ tình cảm giữa cô và chị cô.”

Nam An An nghe vậy không mở miệng, cô không biết nói gì với Du Hạ cả. An An đứng trước cửa gõ mấy tiếng, chắc là Khương Minh chưa hết giờ lên lớp.

Nam An An trực tiếp lấy chìa khóa từ trong túi xách của mình mở cửa vào ngồi trên ghế sofa chờ Khương Minh, Du Hạ theo cô cùng đi vào ngồi một lúc, cả hai người đều im lặng, mãi đến lúc cửa văn phòng bị Khương Minh đẩy ra.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 52

Du Hạ rào đón trước Nam An An, “Khương Minh, em không muốn vì chuyện này mà tổn thương tình bạn bao nhiêu năm của chúng ta.”

“Đã tổn thương.” Khương Minh một tay mở cửa, một tay tùy tiện cởi áo khoác ngoài giọng nói lạnh lạnh không có chút trêu chọc nào.

Du Hạ cười khở một tiếng, không nói thêm gì nữa, thấy Khương Minh trực tiếp đi qua bên người cô ta, một cánh tay tùy ý cầm áo ném lên ghế sofa vừa khéo lồng đến đúng trên đầu Nam An An đang muốn đứng dậy. Du Hạ đứng tại chỗ, thấy Khương Minh đi tới một tay chống sofa, hơi vén áo lên hôn Nam An An một cái.

Thời gian khiến mỗi một người bọn họ đều thay đổi, em bé trai đã từng mang cô ta nô đùa nghịch đất cát cũng đã tìm được người khiến anh bị rơi vào hố. Cô ta cũng không còn là cô gái nhỏ dũng cảm đi theo sau lưng Khương Minh bắt đẽ con.

Cô ta từng tiếc nuối qua lại với nhau mà chưa nói ra tình cảm, nghĩ lại nếu cô ta dũng cảm hơn có phải sẽ có kết quả khác hay không.

Nhưng Du Thu cũng dũng cảm, kết quả thì sao?

Du Hạ nhàn nhạt thở dài một hơi, nhẹ nhàng đến mức chính cô ta cũng nghe chẳng rõ, sau đó không hề lưu luyến xoay người rời

đi....

Nam An An nháy nháy mắt, áo khoác màu đen che ánh mặt trời giữa trưa, sau khi thích ứng với ánh sáng lò mờ có thể nhìn thấy đôi mắt Khương Minh gần trong gang tấc, ánh mắt này sâu thăm thẳm như vòng nước xoáy, hút cô vào đó.

Nam An An phát hiện, rõ ràng cô ghét bóng tối nhưng lại rất thích Khương Minh ở trong bóng đêm, họ lồng dưới áo gió có cảm giác thần bí, hơi thở Khương Minh như có như không phả vào chóp mũi cô. Nam An An liếm khóe miệng, ngày hôm qua bị Khương Minh hôn môi vẫn còn hơi đau: “Thầy, lần sau đến lượt em hôn anh nhé, anh nhiệt tình quá rồi.”

Khương Minh khẽ cười, cầm cằm cô kéo lại gần hơn, hôn lên đôi môi ướt át của cô, “Anh đây có thể sẽ nhiệt tình hơn nữa.”

Giọng anh trầm thấp, mang theo ý cười và chút gợi cảm khó hiểu.

Nam An An hất áo khoác, rõ ràng điều hòa mở nhiệt độ vừa phải nhưng chóp mũi cô vẫn đầy mồ hôi. Cũng may Khương Minh bị người ta gọi ra ngoài nói chuyện, Nam An An thở phào nhẹ nhõm một hơi vừa lúc Cố Cầu Cầu gửi cho cô một đồng tin nhắn, Nam An An dương dương tự đắc lên mặt gửi tin nhắn trả lời Cố Cầu Cầu --- Cậu thấy không, tớ làm thịt kho tàu, thật sự tớ là vào được phòng khách, xuống được nhà bếp.....

Cố Cầu Cầu trả lời tin nhắn luôn chuẩn xác ác độc như vậy --- Cậu lên được giường sao?

Nam An An --- Giết được ngựa gỗ, lật được tường bao....

Cố Cầu Cầu --- Cậu lên được giường sao?

Nam An An --- Đấu được tiểu tam, đánh thắng lưu manh....

Cố Cầu Cầu --- Cậu lên được giường sao?

Nam An An --- Cậu không thương tớ, lúc này tớ thấy rất cô đơn

....

Khi Khương Minh trở về - ra được phòng khách xuống được phòng bếp Nam An An để điện thoại xuống gọi Khương Minh qua ăn cơm, phát hiện cô chỉ mang theo một đôi đũa....

Nếu dùng một câu nói để nói lên cảm tưởng của cô về chuyện gặm sườn heo giữa trưa, Nam An An chỉ muốn nói --- Tư thế này rất đẹp, cô không dám nhìn.

Đại học phía Tây rất cường hào, học viện kinh tế năm nay đều phát cho mỗi sinh viên một hộp bánh Trung thu. Buổi chiều sau khi Nam An An đi nhận hộp bánh Trung thu này, chợt nảy ra ý định gọi điện thoại đặt mấy trăm hộp bánh Trung thu cho bọn nhỏ học viện kinh tế đi làm từ thiện nhân dịp tết Trung thu.

Trong lúc đó di động của cô bất chợt có một đồng tin nhắn gửi tới muốn hư điện thoại luôn, nên không thấy xen lẫn giữa những câu chúc mừng “Cô giáo, ngày tết vui vẻ” có một câu “An An, em có lời muốn nói với chị, em chờ chị ở cửa hiệu sách cũ.”

Ngày gặp phụ huynh, Nam An An đi tới đi lui trong phòng khách, Khương Minh thấy bộ dạng của cô có chút buồn cười: “Là anh đi gặp ba mẹ, em khẩn trương cái gì chứ?”

Nam An An khoát tay, “Anh không thể tưởng tượng được ba em khó tính cỡ nào đâu, thật ra em cũng không cách nào nghĩ ba em sẽ phát rồ thế nào....”

Nam An An nói xong đi qua đi lại trước mặt Khương Minh, “Mẹ em nói, khi bọn em sinh ra em ba nói một câu có ý tứ sâu xa—rất cuộc đến lượt tôi rồi. Lúc ông cưới mẹ em, ông ngoại gây khó khăn bằng mọi cách, mà bây giờ....”

“.....” Khương Minh vấy tay với Nam An An, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần tây đen cắt may suôn thẳng càng làm nổi bật đôi chân thon dài thẳng tắp, thời tiết hơi nóng nên áo vest vắt lên tay. Nam An An liếc mắt nhìn qua một cái, cảm thấy bóng dáng cao to của anh, đứng nơi đó khiến người ta không dứt mắt ra được.

Chẳng những bản thân Khương Minh ăn mặc cực kỳ nghiêm túc, mà ngay cả quần áo của cô cũng chuẩn bị luôn rồi.

Nam An An thay áo sơ mi trắng và váy hoa màu đen dài tới đầu gối, nhìn Khương Minh rồi lại nhìn bản thân, từ từ thời dài: “Thật ra, chúng ta ăn mặc giống như đồ tình nhân, ba em cũng sẽ không cảm thấy chúng ta xứng đôi....”

“Hả?” Khương Minh dựa vào ghế sofa thấy Nam An An thay quần áo xong liếc một cái, sơ mi trắng váy đen càng làm lộ eo nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô, hơn nữa Nam An An tuyệt đối là có dáng người lồi lõm gây hứng thú.

Nam An An vừa kéo ống tay áo mình buộc lên trên khuỷu tay, vừa giải thích: “Ba em sẽ cảm thấy, đây là đang khiêu khích.”

Khương Minh: “..... Không sao, anh cảm thấy chúng ta rất xứng đôi.”

Nhà Nam An An Khương Minh đã quen đường quen lối, tới cửa chính An An vừa xuống xe đã nhìn thấy Nam Vi Vi và bạn trai nhỏ của cô, Nam An An vừa thấy Cận Tư đã cười tủm tỉm nói: “À, còn mang theo chồng nuôi từ bé ~”

Cận Tư lười biếng mắng lại: “Tiểu An An, mau gọi anh rể, nếu không tớ nói cho người đàn ông của cậu biết hồi nhỏ một ngày cậu tiểu mấy lần trên giường, mấy lần do cậu ngủ thấy cảm giác....”

Nam An An: “Cậu đã nói thế, tớ cũng không có ý định nói với chị tớ, cậu với chị Lục Ngu tình sâu như biển cỡ nào....”

“Cậu thật sự đã trưởng thành rồi, đã quên hồi nhỏ bị tớ đánh khóc đến mức như đang hát.” Cận Tư dương dương tự đắc, chợt nghe Nam Vi Vi nói: “Đủ rồi, lúc đó người cậu đánh khóc chính là tớ.”

Cận Tư: “....” Còn có bệnh gì đáng sợ hơn là gặp phải bào thai đôi cơ chứ.

Nam Vi Vi nói xong thân thiện chào Khương Minh một tiếng, “Xin chào, mọi người cùng đi vào thôi.”

“Xin chào,” Khương Minh gật đầu, rồi bước chân cùng Nam An An đi vào trong.

Nam An An kẹp ở giữa không hiểu sao cảm thấy không khí giữa hai người họ có gì đó không đúng. Nam Vi Vi sẽ không thích Khương Minh, điều này cô có thể khẳng định, nhưng Nam An An

mẫn cảm nhận thấy thái độ của Nam Vi Vi với Khương Minh cực kỳ tốt, thậm chí còn mang theo chút .... Cảm kích?

Nam An An vừa đi tới phòng khách liền bỏ mọi người lại đó chạy qua nhà ăn tìm ba cô, chợt nghe giọng Nam Thị đang nói với An Dạng: “An Dạng, anh không thích cậu ta chút nào....” Nam Thị còn nhìn thoáng qua phía phòng khách, “Còn có cậu ta.”

“Ba” Nam An An gọi một tiếng, Nam Thị xoay người ôm cô rất chặt “Bảo bối.”

Ngoài miệng Nam Thị nói không thích, nhưng lúc nói chuyện với Khương Minh tác phong vẫn nhanh nhẹn, hơn nữa lúc trước Nam Thị cũng là giảng viên lưu thông tiền tệ ở đại học phía Tây, khi ở cùng Khương Minh không sợ không tìm được đề tài nói chuyện.

Khương Minh lễ phép trò chuyện với Nam Thị, có thể thấy được tính cách của Nam An An là giống Nam Thị, lúm đồng tiền và đôi mắt cũng giống Nam Thị.

Gia đình hạnh phúc mỹ mãn như vậy, quả thực càng dễ dàng giáo dục Nam An An thành đứa nhỏ có tính cách dịu dàng mà mạnh mẽ.

Mặc dù Khương Minh không thích nói nhiều, nhưng từ trước đến nay trình độ nói chuyện cũng không thấp, lúc trước anh nói chuyện với Tiểu Quyển, Nam An An đề cập tới ba cô sùng bái đủ các kiểu. Anh coi đây là điểm mấu chốt, mỗi khi nói ra tâm tình Nam Thị đều vui vẻ, sau đó ánh mắt nhìn sang Nam Vi Vi và An An đang trò chuyện, đáy mắt tràn đầy hoài niệm: “Đứa nhỏ An An này từ nhỏ đã dính chặt tôi rồi, Vi Vi thì thân mật An Dạng hơn. Hồi nhỏ An An là một tay tôi nuôi lớn, thai sinh đôi vốn là rất nhỏ, tôi ôm nó ngay cả

quần áo cũng không dám mặc cho nó....” Ông dựa vào ghế sofa khoa chân múa tay lên cao, “Lúc An An còn chưa biết đi cứ thích cầm lấy ngón tay út của tôi, kêu a a không để tôi đi, đứa nhỏ này ngay cả khi bắt đầu biết nói cũng là gọi ba trước tiên....”

Tầm mắt Nam Thị xa xăm, từ từ thờ dài: “Chỉ chớp mắt, nó đã lớn như vậy rồi.”

“Cuối cùng tôi vẫn thấy nó còn nhỏ,” Nam Thị cười cười, “Loại tâm tình này chỉ đến khi nào cậu có con gái mới có thể hiểu được.”

“.... Con có thể hiểu,” Khương Minh gật đầu, “Ngài dạy dỗ An An rất tốt.”

Nam Thị búng tàn thuốc lá, “Lợi cho cậu quá rồi.”

“Cảm ơn ngài.” Khương Minh nói rất nghiêm túc, không có chút qua loa.

Nam Thị nhất thời cao hứng cho Khương Minh xem ảnh chụp hồi nhỏ của Nam An An, ảnh đầy tháng Nam An An giờ tay như muốn bắt gì đó, hoàn toàn không nhìn vào ống kính, trong hốc mắt đầy nước mắt. “Tấm này là đầy tháng, lần đầu tiên mang nó đi chụp hình, tiểu gia hỏa sợ hãi luôn đuổi tay muốn tôi ôm, chụp mấy chục tấm bọn tôi đều không nhìn ống kính, không còn cách nào khác cứ như vậy thôi.” Nam Thị nói, nhưng vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

“Còn tấm này, lại nói tiếp khi đó tôi có hứng thú rất xấu xa, cứ thích chụp ảnh nó khóc,” trong ảnh chụp Nam An An một tay vịn cây, khóc đến chớp mũi cũng đã đỏ lên, Nam Thị giải thích nói, “Nó ăn nhiều quá đau bụng, bị bọn tôi cười chê còn tủi thân.”

“Từ nhỏ An An đã rất xinh đẹp.” Khương Minh lật quyển photo album của Nam An An hồi nhỏ, khen Đậu Tỉ nhà anh, Nam Thị nghe thấy rất hài lòng, nếu như không phải tới giờ ăn cơm rất có thể trong lòng Khương Minh lại thêm xúc động một hồi nữa.

Nam An An chạy tới phòng bếp giúp An Dạng nấu cơm, từ nhỏ An Dạng chính là đại tiểu thư, loại chuyện cơm nước rất ít khi làm, sau khi gả cho Nam Thị cuộc sống cũng an nhàn sung sướng, làm cơm khó tránh khỏi không quen tay. An An đang rửa bát tét chọt nghe An Dạng mở miệng nói, “An An, mẹ muốn nói với con một câu.”

“Giống như chuyện con không nên mang tất cả trứng gà đặt vào trong cùng một cái giỏ, con không nên đặt hết tất cả lên trên một người đàn ông.....”

“Nên đặt lên nhiều người đàn ông sao?” Nam An An vừa mới mở miệng đã bị An Dạng búng trán.

“Bất kỳ lúc nào, đều phải có đường lui.” An Dạng nói lời tình ý sâu xa, “Cho dù tình cảm mẹ và ba con tốt như vậy, mẹ cũng có đường lui cho mình, một khi ông ấy rời khỏi mẹ, một mình mẹ cũng có thể sống tốt được.”

Nam An An nghiêm túc gật đầu.

Cơm trưa mới là thời gian Nam An An đau lòng nhất, lúc người cả nhà cộng thêm Cận Tư mỗi người một câu bung ra kể chuyện xấu của cô, quả thực cô muốn che lỗ tai Khương Minh.

“Khi đó tôi mới từ nước ngoài trở về, An An quán lấy tôi bắt kể chuyện ma quỷ ngày xưa, tôi nói con có sợ không dám đi toilet

không, An An nghĩa hiệp khoát tay nói với tôi sẽ không, con sẽ trực tiếp tè lên giường.” --- Đây là Nam Thị.

“Có một lần Nam Thị một đêm không về nhà, tôi bảo An An gọi điện thoại cho ba nó, nó đã chạy tới nói cho tôi biết, có một chị nghe máy, trong lòng tôi hồi hộp hỏi nó chị kia bảo gì, nó liền ngọt ngào ngâm thơ đọc lại cho tôi nghe --- rất xin lỗi, số máy điện thoại ngài gọi đã tắt máy.” --- Đây là An Dạng.

.....

Bữa cơm này Nam An An ăn quả thực đúng là giày vò, rất vất vả ăn cơm xong cô dẫn Khương Minh đi tới phòng ngủ cô nghỉ trưa, An Dạng còn thân thiết đưa hồ sơ từ tiểu học đến trưởng thành theo yêu cầu của giáo viên của cô cho Khương Minh.

Nắng sau giữa trưa, cô bị Khương Minh ôm ngồi trên ghế mây đứng đưa cùng nhau xem quá trình trưởng thành của cô.

Khi lật đến bài kiểm thử năm cuối cùng Khương Minh không nhận được cười, đề bài là như vậy:

Núi cao nói với biển lớn: “Cậu sóng lớn cuộn cuộn như thế, khiến tâm tình người ta dâng trào, cậu rộng lớn xa xôi như thế, khiến người ta....”

Biển lớn nói với núi cao: “ – ”

Bằng nét chữ non nớt Nam An An viết bốn chữ to --- Cảm ơn đã khen, bên cạnh còn có một chữ số Ze-ro (số 0) to tướng của giáo viên.

Khương Minh cười nhẹ một tiếng, Nam An An giải thích nói: “Lúc còn nhỏ ngữ văn em không giỏi, nhưng tiếng Anh rất được, vì khả năng nghe của em vô cùng tốt.”

Cô nói xong lật đến một bài kiểm tra tiếng Anh khác, “Anh xem, hoàn toàn đúng nhé, em có khả năng nghe vô cùng thành thực.”

Cô thần bí cười nói: “Quả thật lúc nhỏ em thông minh đến mức không có bạn bè, tới kỳ thi ngồi trước chị em, dựng thẳng lỗ tai nghe chị ấy làm bài....”

“Nghe cô ấy làm bài?” Khương Minh có chút sửng sốt.

“Đúng vậy, a viết xuống là 3, c là 1, b và d mặc dù đều là 2 nhưng âm b dài hơn.”

Khương Minh nâng trán: “.... Khả năng nghe của em tốt thật.”

Nam An An đắc ý gật đầu, “Hơn nữa lúc nhỏ em rất lợi hại, khi đó em với An Khả thi xem tay ai lớn hơn, tay em lớn hơn tay cô ta, cô ta đã nói tay nhỏ cầm tiền bạc tay lớn cầm ph* n, sau đó, em cầm lấy mặt cô ta.”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 53

Khó trách cô ta luôn không chơi thắng cô, Khương Minh nhìn về mặt dương dương tự đắc của Nam An An thờ ơ mở miệng khen ngợi cô: “Em thắng hả.”

Nam An An gật đầu chủ động lật hồ sơ trưởng thành của mình, chỉ cho Khương Minh thấy: “Anh xem nè, trong tấm này có em và Nam Vi Vi, anh có thể phân biệt được hai bọn em không?”

Hồi nhỏ Nam An An và Nam Vi Vi rất giống nhau, nhất là trẻ em chưa nhìn rõ tác phong, ngũ quan lại như một khuôn đúc ra, nhìn từ xa thì không thấy rõ, có đôi khi bản thân Nam An An còn không phân biệt rõ nữa là.

Khương Minh chỉ nhìn vài lần rồi chỉ vào người bên trái khẳng định nói: “Đây là em.”

Không chờ Nam An An ngạc nhiên đã bổ sung thêm một câu: “Thoạt nhìn em có vẻ ngốc nghếch.”

“....” Nam An An chỉ vào bên phải phản bác, “Anh mới ngốc, rõ ràng đây mới là em.”

Thấy Khương Minh khẳng định như vậy, Nam An An lại ghé sát nhìn vài lần: “Hình như anh nói đúng.”

Cô nhích lại gần bên người Khương Minh, thoải mái duỗi thắt lưng vội vàng nói sang chuyện khác: “Thầy ơi, chừng nào thì anh cho em xem ảnh chụp hồi còn bé của anh?”

Khương Minh trả lời rất nhanh: “Tới ngày 11 này dẫn em đi gặp ông nội của anh.”

Sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu rọi khiến người ta lười biếng, Nam An An nâng tay che mắt, thân mình trượt thẳng xuống dưới.

“Mệt sao?” Khương Minh khép hồ sơ trưởng thành đặt lên trên bàn trà, Nam An An hơi ngửa ra phía sau đầu tựa vào vai Khương Minh vừa đúng lúc Khương Minh cúi đầu liền hôn lên chóp mũi cô. Lúc này Nam An An vào phòng ngủ đổi váy thành một bộ áo ngủ rộng rãi mềm mại, đôi mắt Khương Minh sâu thẳm nâng cánh tay Nam An An chuyển hướng để cô ngồi lên đùi đối mặt với mình.

Anh nâng cô lên, ngón tay cái vừa vịn có ý vô tình đè lên sườn ngực mềm mại. Nam An An chưa kịp né tránh thì đã điều chỉnh xong tư thế của hai người, cô há miệng thở dốc Khương Minh liền hôn lên môi cô. Phía sau lưng Nam An An không có gì chắn, bị Khương Minh đè lên người tự nhiên hơi ngửa ra sau, cũng may cô lấy khuỷu tay chống đỡ, hai tay đặt lên bàn trà thủy tinh khó khăn lắm mới giữ yên được cơ thể.

Cô rất căng thẳng trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, vừa trượt tay cả người liền nằm vật ngã xuống bàn trà. Khương Minh lấn người lên ôm chặt eo cô cẩn nhẹ lên cầm cô, ngón tay anh vuốt ve môi cô, giọng trầm thấp khàn khàn, trong ánh mắt đen như mực dục vọng không tan đi được, “Anh không làm đến cùng, có thể chứ?”

Nam An An nằm ngửa mặt trên bàn trà bị Khương Minh đè nặng không dậy nổi, ‘cả người rơi vào tay giặc’ nhìn vào mắt anh gật gật đầu không chút do dự. Tay Khương Minh tùy tiện thăm dò vào trong áo ngủ cô, nhiệt độ hơi lạnh không có gì ngăn trở tiếp xúc với xương quai xanh của cô rồi vẽ một vòng tròn xuống phía dưới. Vừa vặn vòng quanh điểm kia, khiến Nam An An run rẩy một hồi, ngay cả lông tơ cũng dựng thẳng lên....

“Sợ hả?” Khương Minh nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô, Nam An An nghiêng mặt qua thành thật nói: “Là anh thì, không sợ hãi....”

“Có đôi khi em cũng cảm thấy rất kỳ quái,” Nam An An nở nụ cười tươi tắn, “Hình như chỉ cần là anh....” Cô mới nói tới đây, ngón tay Khương Minh đã đè vào ngay chính giữa vòng tròn lúc nãy anh vừa vẽ xung quanh. Chưa bao giờ Nam An An bị người ta chạm vào chỗ đó cả người xuất hiện cảm giác kỳ diệu, giống như lần đó anh nâng một chân cô lên chọc bọt nước. Rõ ràng Nam An An bị đè lên bàn trà thủy tinh lạnh buốt, nhưng lại cảm thấy nhiệt độ cơ thể tăng cao, “Khương Minh.”

“Ừm” Khương Minh nhìn vào mắt cô, “Anh ở đây.”

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời khá dịu, vào đầu thu không nghe thấy tiếng ve kêu mà cô không muốn nghe nhất, dường như quan trọng hơn nữa người trước mắt chính là anh.

Nam An An thò đầu lên hôn yết hầu Khương Minh một cái, “Thầy, em thích thầy.”

Khương Minh siết chặt ngón tay mềm mại trong lòng bàn tay, Nam An An mút yết hầu anh, gần như là cùng lúc đó cô cảm giác được cơ thể nhẹ nhàng cả người bay vút lên không trung bị người

ta ném lên trên chiếc giường lớn, không chờ cô có phản ứng gì
Khương Minh đã bao phủ lên....

Khi tay Khương Minh trượt một đường xuống lưng Nam An An, Nam An An theo phản xạ có điều kiện hít bụng vào, sau đó bản thân xấu hổ né tránh giải thích nói: “Tay anh lạnh.”

Khương Minh cười như không cười: “Người đàn ông tay lạnh....
Thận hử.”

Mẹ kiếp, cả người Nam An An khó chịu, cơ thể Khương Minh phủ lên trên người cô kín mít, cho nên cô cảm nhận rõ rệt hình dáng cái đang chống vào cô, nhiệt độ và độ cứng....

Ánh mắt Nam An An nhẹ nhàng lay động: “Đâu có, em thấy anh rất được, thật đó.”

“Không thử thì làm sao em biết được?”

Nam An An bị anh ép tới không thở nổi, lời này nghe qua rất nguy hiểm, nguy hiểm đến mức lúc này Khương Minh nói không làm đến cùng nhưng cũng không xua tan được lời uy hiếp này, hướng chi, Cố Cầu Cầu từng nói qua một câu --- Đàn ông miệng nói “Anh mãi mãi yêu em” thì một câu khác từ trong miệng anh ta cũng không đáng tin như thế.

Lúc đó Nam An An hỏi Cố Ly là câu nào, Cố Cầu Cầu nhẹ nhàng nói --- Anh chỉ cọ cọ, không đi vào.

Cho nên, là người có bệnh lãnh cảm, tất nhiên cô cũng biết điều này, thật ra đó là thuộc về công lao trời sinh cho cô hiểu rõ thanh mai nhà cô.

Từ ý tứ ban đầu của Cố Cầu Cầu đều nghe ra lời cam đoan của đàn ông đáng tin cỡ nào rồi.

Cả người Nam An An đã căng cứng, cô đưa tay đẩy đẩy Khương Minh, nhận được một ánh mắt hỏi vặn lại sau đó cô cụp mắt xuống, “Anh ép em tới mức thở không nổi....”

Khương Minh nghe vậy nâng người dậy, một tay đặt lên sườn mặt Nam An An....

“Cốc cốc” tiếng đập cửa trực tiếp phá vỡ bầu không khí kiêu diễm giữa bọn họ, Nam An An từ trên giường đứng lên nhìn Khương Minh đã sửa sang xong quần áo liền chạy tới mở cửa, Nam Thị dựa vào cánh cửa đặc ý giương cần câu cá về phía Nam An An: “Đã lâu rồi ba không câu cá.”

Nam An An: “....” Ba đúng là ba ruột.

Khương Minh và Nam Thị câu cá cả một buổi chiều, anh hoàn toàn không nhìn ra Nam Thị còn có sở thích như vậy, hơn nữa Nam Thị câu cá khá được.

Không biết là cá rất ngốc hay là vận may Nam Thị rất tốt, cả buổi chiều ông lười biếng bắt chéo hai chân thỉnh thoảng trò chuyện mấy câu với Khương Minh hoàn toàn không chuyên tâm câu cá. Một buổi chiều thu hoạch được rất nhiều, cuối cùng Nam Thị đi thu hoạch chiến lợi phẩm trước Khương Minh. Khương Minh cũng đang tính đi về khoe mắt liếc thấy bóng dáng Nam Vi Vi.

Vi Vi nhàn nhã đi về phía anh, Khương Minh cũng đứng tại chỗ chờ Nam Vi Vi mở miệng.

Nam Vi Vi không để anh đợi quá lâu, cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt anh nhẹ giọng nói một câu “Cảm ơn.”

“Hôm đó lúc chơi cs, liếc mắt một cái tôi đã nhận ra anh.” Nam Vi Vi thường thức viên đá cuội tinh xảo trong tay, giương tay cầm nó ném vào trong ao làm bắn lên mấy tầng nước, “Anh không nói với An An sao?”

“Không,” ánh mắt Khương Minh xa xăm, “Tạm thời tôi muốn chính là tình cảm, chứ không phải là lòng biết ơn.”

“Đúng vậy,” Nam Vi Vi cười khẽ một tiếng, “Đó là con át chủ bài cuối cùng của anh, lúc trước tôi cũng tò mò vì sao khi An An nói chia tay, anh chưa từng phản bác.”

“Bất kể chân tướng đêm đó là gì, bất kể có chuyện mớ tôi điều khiển hay không, bất kể tôi có kịp thời trở về nói với An An chân tướng đêm đó hay không...” Nam Vi Vi kết luận chắc chắn, “Anh đều nắm chắc. Nếu tình cảm không giữ được chân nó, anh cũng không ngại dùng sự biết ơn để cột chặt nó, không phải sao?”

Thấy Khương Minh không phản bác, Nam Vi Vi tiếp tục nói: “Tôi thực sự cảm thấy vận mệnh thật huyền diệu, giống như trước kia tôi vẫn luôn cảm thấy đều là do An An, cuối cùng ngược lại là khiến nó cứu tôi. Trước kia tôi cảm thấy đều tại anh hẹn nó đêm đó ra ngoài, sau này thì lại cảm thấy cũng may đêm đó anh hẹn nó ra ngoài.”

“Bất kể như thế nào, cảm ơn anh đã cứu bọn tôi.”

.....

Lúc hoàng hôn Khương Minh dẫn Nam An An về trường học, đại học rất nhiều học sinh từ nơi khác đến, học viện kinh tế còn đặc biệt

làm bữa tiệc liên hoan Trung thu không chính thức.. Cũng chính bởi vì không chính thức, trước khi mở màn nửa giờ người nữ dẫn chương trình bị bạn trai hẹn ra ngoài trực tiếp chạy luôn. Nam An An bị bắt thay thế tạm thời, ngay cả lời thoại cũng chưa đọc qua. Cũng may loại tiệc tối trong học viện như thế này vốn đủ loại náo nhiệt, mọi người cùng nhau vui vẻ là được rồi.

Bài viết của Nam Vi Vi về cơ bản đã tiêu diệt bài viết vô căn cứ của Du Thu, điều duy nhất không thể thay đổi là quan hệ của Khương Minh và Nam An An hoàn toàn đã truyền ra ngoài.

Trong tiệc tối không ít lần Nam An An bị đám nhóc con trêu chọc, đến cuối cùng lúc chơi trò chơi mất xích Nam An An đang đứng giữa sân khấu la to đèn đột nhiên tắt ngấm, toàn bộ sân khấu nhỏ lâm vào trong đêm đen. Cũng may đám sinh viên đại học khá bình tĩnh, mọi người dưới sân khấu ngoại trừ lúc đầu hoang mang kêu lên một tiếng sau đó đều ngồi tại chỗ chờ có điện, mà bọn nhỏ trên sân khấu cũng không nhúc nhích, đều đứng tự yên tại chỗ.

Nam An An đứng im cũng cảm giác được hình như có người cách bản thân càng lúc càng gần, trong bóng đêm không không nhìn rõ người đi tới, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của cậu ta. Người nọ đi tới sát bên cạnh, Nam An An hơi dịch ra đúng lúc toàn bộ hội trường chợt sáng lên. Ánh mắt thích ứng với ánh sáng chói mắt bắt chợt sáng lên, cô liền nhìn thấy Giản Diệu đang đứng trước mặt.

Ánh mắt sáng choang của Giản Diệu ghim chặt trên người cô, không để ý tới mọi người lại đang chuẩn bị để kéo dài buổi tiệc tối.

“Hôm qua chị không tới.” Giọng Giản Diệu suy sụp.

Nam An An có chút không hiểu vì sao, Giản Diệu cười tự giễu:
“Em nên sớm biết.”

“Em đợi chị ở cổng sách cũ cả một đêm.” Giản Diệu cúi thấp đầu nói xong câu đó rồi xoay người rời đi.

Nói tới đây mà Nam An An còn chưa hiểu thì cô đúng là một người đàn độn, xem ra Giản Diệu rất thất vọng về cô, Nam An An lại không muốn đi qua an ủi, để tình cảm của cậu nguội lạnh là lựa chọn tốt nhất.

Cô đã ở cùng một chỗ với thầy của mình, lại cùng học sinh mình đây dựa không rõ thì quả thật là tội không thể tha.

Đáng tiếc cô nghĩ quá dễ dàng, thật sự làm được thì lại rất khó khăn, trong một tuần Nam An An hạ quyết tâm, cô lại không thể không đi tìm Giản Diệu.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 54

Khi một người quyết tâm không để cho người khác tìm thấy, bạn tìm họ cũng gian nan như mò kim đáy bể vậy.

Nam An An đã phải cố gắng cỡ nào, từ khi nhận được điện thoại bạn học trong ký túc xá của Giản Diệu cho đến bây giờ cô đã tìm khắp nơi đại học phía Tây, từ cổng phía đông, các khách sạn gần bên cạnh, tiệm nét, KTV, Giản Diệu tựa như đã bốc hơi khỏi thế gian hoàn toàn tìm không thấy đâu nữa. Đường Viên tự mình đạp xe giúp cô đi qua bên cửa tây, mặc dù Đường Viên khỏe mạnh nhưng chờ theo Nam An An chạy một buổi sáng cũng mệt mỏi mồ hôi đầy đầu, Đường Viên thở phì phò đưa tay phát phát quạt: “An An, chẳng lẽ cậu làm tổn thương trái tim thiếu nam của cậu ta.... Hả.”

Nam An An ‘tâm tư loạn như trời tối’ vừa đi về phía trước, vừa trả lời Đường Viên: “Trái tim thiếu nam làm bằng thủy tinh à?” Nói xong không thấy trả lời, Nam An An hơi nghiêng đầu mới phát hiện không thấy Đường Viên và xe đâu cả. Cô tìm Đường Viên khắp xung quanh chỉ nhìn thấy chiếc xe của Đường Viên ngã nhào sau lưng cô cách đó mấy bước, Nam An An quay lại chợt nghe thấy tiếng thở mong manh đang kêu to của Đường Viên truyền tới: “Tớ ở dưới này.....”

Nam An An đi tới vài bước nhìn thấy Đường Viên .... Mắc kẹt nơi cổng thoát nước thiếu một nửa nắp đây.

"Ha ha ha ha ha ha..." Nam An An cười đến không kiềm chế được, cười xong sau đó chạy từ từ qua ghé vào nắp cống chìa tay xuyên qua nách Đường Viên tính ôm Đường Viên lên --- trên thực tế, cô xem thường cân nặng của Đường Viên và sức lực của chính mình. Nam An An mệt đến thở hổn hển: "Đường Viên, cũng may cậu mập mới mắt kẹt ở chỗ này, nếu không cậu đã bị nước cuốn trôi một đi không trở lại rồi."

"Mẹ kiếp, cậu mang tớ lên... Rồi hãy nói." Đường Viên thở gấp không đều nhau, Nam An An uống sữa lấy tất cả hơi sức ra dùng nhưng Đường Viên vẫn lù lù bất động. Cô lại không dám chuyển nửa cái nắp giếng này đi vì sợ Đường Viên lại lập tức rơi xuống dưới. Nam An An chỉ có thể tiếp tục ra sức nhổ củ cải, chợt nghe thấy một giọng nam ngọt ngào trong vắt: "Để tôi."

Nam An An ngẩng đầu liền nhìn thấy vị thần học sư huynh của cô (học cùng thầy, thế hệ đàn anh - theo QT), , cô lùi về sau hai bước nhường chỗ cho Giản Dung, "Sư huynh, nhanh lên, anh xem Đường Viên bị ngộp mặt cũng đỏ lên rồi."

Cả khuôn mặt Đường Viên đỏ bừng, mẹ kiếp, tớ là xấu hổ, cũng không cần đồng bọn đánh giúp đâu!

Dung Giản vừa tới Nam An An liền rút lui, không có chiếc xe đạp nhỏ bé của Đường Viên làm phương tiện giao thông cô chỉ có thể gọi điện thoại cho Khương Minh, chờ Khương Minh dẫn cô đi tìm Giản Diệu. Cũng may Khương Minh chạy tới rất nhanh, từ giữa trưa đến buổi tối mang cô đi tìm xung quanh đại học phía Tây mấy lần, rốt cuộc Nam An An khóa chặt mục tiêu cuối cùng là trong một nhà KTV, hình như lần trước cô và bọn nhỏ lưu thông tiền tệ đi hát karaoke chính là tới chỗ này.

Vì nâng cao hiệu suất cô và Khương Minh tách nhau ra đi tìm, Nam An An tìm một phòng lại một phòng, lúc tới phòng cuối cùng của hành lang gõ gõ cửa, trong phòng bao rất yên tĩnh, Nam An An nói “Xin lỗi” rồi đẩy cửa bước vào một mùi rượu nồng nặc đập vào mặt cô. Cô bước nhẹ đi vào trong thì nhìn thấy Giản Diệu đang nằm ngửa trên ghế sofa, Nam An An đi vòng qua chai bia trên đất tới bên cạnh sofa, chìa tay đẩy đẩy Giản Diệu: “Giản Diệu, tỉnh dậy tỉnh dậy.”

Cả người Giản Diệu toàn mùi rượu, nâng mí mắt lên, “Chị đến tìm em rồi hả?”

Nam An An ừ một tiếng, “Bạn cùng phòng của em nói mấy ngày rồi em không về phòng, lại không xin nghỉ, mọi người rất lo lắng cho em.”

“Còn chị?” Có thể là do Giản Diệu ở KTV suốt đêm, trông mắt đầy tơ máu, ánh mắt ghim chặt lên người Nam An An, Nam An An bị cậu ta nhìn cả người thấy không thoải mái.

Thấy Nam An An không nói chuyện Giản Diệu bám riết không tha hỏi đến cùng: “Chị thì sao, chị lo lắng cho em không?”

Nam An An gật gật đầu: “Ừ”, học sinh dưới mí mắt tôi bỏ đi, Phó viện trưởng nhất định sẽ giết chết tôi.”

“Chỉ là với thân phận phụ đạo viên ư?” Giản Diệu đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Nam An An, chị không thích em dù chỉ một chút thôi sao?”

“Không thích,” Nam An An trả lời rất dứt khoát, “Gọi điện thoại cho mẹ em đi, bà gấp gáp tới mức đã bay tới rồi.” Nam An An nói

xong liền nhắc chân đi ra cửa, phía sau Giản Diệu bỗng chốc từ trên ghế sofa nhảy dựng lên ôm eo cô từ phía sau, lẩm bẩm nói, “Em thích chị, em thích chị như vậy....”

Bất kỳ thời điểm nào, khí lực nữ sinh cũng kém xa nam sinh, chỉ ít lúc Giản Diệu đột nhiên ôm chầm lấy Nam An An, cô hoàn toàn không tránh được, lúc cậu ta dựa sát vào ôm cô từ phía sau, tóc ngắn cọ xát lên gáy cô.

Toàn thân Nam An An dựng thẳng lông tơ lên, thật sự có cảm giác sờn tóc gáy, cô gần như là phản xạ có điều kiện nhặt chai bia trên bàn trà, ngón tay siết chặt trong lòng đếm ngược ba, hai,....

Giản Diệu buông cô ra.

Nam An An thở phào nhẹ nhõm, đầu cũng không quay lại chạy ra khỏi phòng bao.

Khương Minh chạy qua lúc tinh thần Nam An An còn chưa ổn định, khi ở trên xe dọc đường đi tư tưởng Nam An An cũng không tập trung.

Di động trong tay thỉnh thoảng rung lên, Nam An An vẫn không biết được.

“An An, di động đang reo.” Khương Minh cầm tay lái nhắc nhở một câu, Nam An An hả một tiếng cúi đầu mở khóa màn hình thì nhìn thấy một đồng tin nhắn đến từ dãy số xa lạ.

Xin lỗi, em uống say rồi.

Cô giáo, chị đừng phớt lờ em.

An An, em sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu.

.....

Tin nhắn của Giản Diệu một tin lại một tin, Nam An An xem mấy tin đang muốn xóa bỏ chợt nghe Khương Minh thờ ơ hỏi: “Ai vậy?”

Nam An An vô thức lấy tay che kín màn hình điện thoại di động: “Học sinh vừa nãy bỏ đi.”

Khương Minh không nói thêm gì nữa, Nam An An đã hơi chột dạ.

Buổi tối lúc về tới nhà Khương Minh, Nam An An ngây người trong phòng tắm rất lâu, cô nằm trong bồn tắm mát xa lớn ngâm đến ngón tay trắng bệch nhăn nheo cũng không muốn đi ra ngoài, nghe thấy tiếng gõ cửa phòng tắm Nam An An lên tiếng: “Đợi một lát.” Nam An An vội vàng muốn từ trong bồn tắm đi ra ngoài, lòng bàn chân bị trơn trượt lại cắm trở vào, nửa quỳ trong bồn tắm lớn phát ra tiếng “Ùm” rất lớn, thân người cắm xuống trước ngay cả cằm cũng nằm lên mép bồn tắm.

Nam An An một tay ôm cằm, đã bị Khương Minh không biết xông vào từ lúc nào ôm eo kéo lên.

Vừa ra khỏi nước ấm, làn da tiếp xúc không khí hơi lạnh Nam An An không khỏi rung mình một cái mới phát hiện bản thân trần truồng bị Khương Minh ôm vào trong ngực.

.... Tư thế oanh liệt ngã vào lòng như thế, quả thật Nam An An muốn tự mình lạy mình luôn... Mà vừa nãy cô đã quỳ rồi.

“Đau không?” Khương Minh đặt cô lên đất để cô đứng dựa vào tường, bản thân mình thì ngồi xổm xuống nhìn đầu gối cô bị va chạm đỏ lên.

Trong phòng tắm ngọn đèn chói mắt màu trắng, sáng ngời đến mức Nam An An không trốn được chỗ nào, cô chỉ cảm thấy hơi choáng váng đầu óc, toàn thân lạnh lẽo dựa vào tường phòng tắm càng cảm thấy phía sau lưng lạnh cả người, “Khương Minh, em lạnh....”

Giọng Nam An An hơi run rẩy, áo tắm đang nằm trên bồn rửa tay sau lưng Khương Minh, dường như Khương Minh lại lại không nghe thấy cô kêu lạnh, hoàn toàn không có ý định lấy áo tắm giúp cô, ngón tay thon dài đề lên đầu gối cô nghe cô hít một ngụm khí lạnh sau đó đứng dậy. Nam An An vốn cho rằng Khương Minh muốn ôm cô ra giường bôi thuốc lên đầu gối, nhưng lại phát hiện Khương Minh không nhúc nhích bước nào, anh một tay xuyên qua sườn tai cô chống lên tường.

Cả người Nam An An bị anh vây giữa vòng tay anh và bờ tường, tư thế này trước kia khi Khương Minh cường hôn đã từng có, nhưng lần này Nam An An tim đập như đánh trống, dù sao lần đó cô còn mặc quần áo....

“Khương Minh....” Nam An An gọi tên anh một tiếng, dưới tình thế cấp bách cô đã quên bản thân thay đổi cách gọi từ lúc nào. Ngón tay Khương Minh day khẽ chạm nhẹ lên cằm cô, ngón tay thon dài đầu ngón tay mang theo cảm giác mát lạnh vuốt ve làn da càng lúc càng miễn cảm vì đau của cô, sau đó cúi đầu hôn lên cằm cô, đầu lưỡi ướt áo đảo qua chỗ nào cũng mang theo cảm giác mát rượi.

Con mắt Khương Minh tối sầm, toàn bộ cảnh trước mặt đều thu vào trong tầm mắt. Nam An An ngoan ngoãn bị anh đè lên tường, màu trắng gạch trắng men chiếu làn da trắng nõn nà của cô, cô không nháy mắt nhìn anh, không chào đón nồng nhiệt cũng không dựa sát vào nhưng cũng không từ chối, giống như đang lo lắng không yên chờ động tác tiếp theo của anh. Dưới tình huống này Khương Minh có thể nhịn xuống thì anh không phải là đàn ông rồi.

“Khương Minh...” Nam An An lại gọi tên anh lần nữa, Khương Minh chỉ lười biếng dùng giọng mũi ừ một tiếng, tay phải đặt lên xương bướm (là xương đằng sau lưng từ bả vai trở xuống) của cô, đầu ngón tay tinh tế phác họa hình dáng.

Đôi mắt đen nhánh dưới ánh đèn chói mắt của phòng tắm càng sâu không thấy đáy, Nam An An không dám đối mặt với anh, sợ định lực không đủ sẽ bị mê hoặc vì thế dời ánh mắt xuống dưới, hơi thở ấm áp của Khương Minh phun lên lỗ tai mẫn cảm của cô. Nam An An cảm thấy tai cô nóng lên đồng thời cũng cảm giác được Khương Minh hôn lên tai cô, một đường trượt dọc từ cổ cô xuống đến vai....

Cuối cùng lúc cô bị Khương Minh ôm ra khỏi phòng tắm đi qua chiếc gương, Nam An An liếc thấy tai mình đỏ lên cùng đủ loại dấu tây trên xương quai xanh, làn da cô vốn rất trắng, càng khiến những thứ này nổi bật lên.

Sau khi bị đặt lên giường Nam An An nhanh chóng lăn một vòng cuốn mình vào trong chăn ghé sát vào mép giường, phía dưới chân giường Khương Minh cũng đang tựa đầu vào thành giường, hơi uể oải gối đầu lên cánh tay, cúi đầu thở dốc, gợi cảm không chịu nổi.

Nam An An không hiểu vì sao từ đáy lòng dâng lên tia áy náy, cô lăn tới chỗ Khương Minh, “Thầy ơi, anh khó chịu sao?”

Khương Minh lười biếng ừ một tiếng, giọng trầm thấp.

Nam An An càn áy náy: “Rất khó chịu?”

Khương Minh: “Cảm giác đạn đã lên nòng không bắn không được lại phải kìm nén gấp hai lần.”

Anh nói xong chìa tay lôi chân Nam An An từ trong chăn ra, một tay vớ lên tử đầu giường lấy thuốc nặn lên đầu gối cô, nhẹ nhàng xoa xoa đầu gối cô.

Nam An An thoải mái nhích sát vào lòng Khương Minh, tựa vào trên đùi anh cọ xát, thoáng cái rõ ràng cảm giác cơ thể Khương Minh cứng đờ, xoay người xuống giường đi vào phòng tắm.

Tiếng nước trong phòng tắm rất lâu mới ngừng lại, lúc Khương Minh lau tóc đi về trên giường cả người tản ra hơi mát lạnh.

Nam An An cười lấy lòng, “Thầy, anh có khỏe không?”

Khương Minh mặt không chút thay đổi: “Anh bị em chơi đùa hỏng rồi.”

Nam An An: “....”

Nam An An: “Rất xin lỗi.”

Nam An An: “Em đề lên nó sao?”

Khương Minh: “Ừm.”

Nam An An càn áy náy: “Nếu không em giúp anh xoa...” Cô nói xong liền đưa tay qua, cách áo tắm của Khương Minh sờ soạng một

chút rồi nhanh chóng thu tay về, bị Khương Minh mặt không đổi sắc cầm lấy tay ấn về chỗ cũ.

Nếu như nhất định phải dùng một từ để hình dung cảm giác giờ phút này của cô, Nam An An chỉ muốn nói bốn chữ --- Khoai nóng bỏng tay.

.....

Ngày hôm sau lúc Nam An An trở lại trường học, Giản Diệu cũng về trường rồi, hơn nữa không đột ngột biến mất nữa.

Sau khi Nam An An thích ứng với cuộc sống nghiên cứu sinh, liền bắt đầu theo Khương Minh làm đề tài. Bình thường không làm gì thì đi tìm Viên Giai, cũng rất ít gặp Giản Diệu, điều này khiến cô nhẹ nhàng thờ ơ.

Khi đi học rồi cuộc cô không chạm trán Du Thu nữa, không biết là vì cô ta cố gắng tránh mình hay là vì chuyện bài viết mà ở nhà nghỉ ngơi. Có một lần Khương Minh đi công tác Nam An An về ký túc xá nghiên cứu sinh ngủ, nghe Đường Viên nói hình như Du Thu chủ động xin nghỉ học rồi.

Bất kể như thế nào, Nam An An vẫn rất vui vẻ, mãi đến lúc Khương Minh ra nước ngoài họp, cô tới lưu thông tiền tệ dạy thay giúp Khương Minh.....

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 55

Lý thuyết chơi cờ không phải là một môn học bắt buộc, nhưng ở học viện khi thi nghiên cứu sinh thì lại bắt buộc. Cho nên đối với Nam An An mà nói, mang tiếng hướng dẫn bọn nhỏ lưu thông tiền tệ, nhưng tuyển chọn lớp này trên cơ bản đều là những đàn anh đàn chị khóa trước của học viện kinh tế, Nam An An đành phải kế thừa. (Môn lý thuyết chơi cờ này H tìm hiểu trên mạng nhưng không rõ nó là gì, nên H xin phép được để theo QT dịch nhé các bạn.)

Khương Minh vẫn luôn không dùng tài liệu lên lớp, lần này khiến Nam An An trước khi tới dạy thay Khương Minh còn phải đặc biệt tự cô soạn giáo án. Soạn giáo án cả một đêm Nam An An mới làm xong, ngày hôm sau trước khi lên lớp nửa giờ cô đã chạy tới dưới lầu học viện kinh tế, đứng im lặng ở đó một lúc mới không còn căng thẳng nữa. Chuông điện thoại di động vừa vang lên, Nam An An liền mở khóa màn hình ---

Khương Minh: Trước khi hết tiết kiểm tra ba lần. Mỗi lần đều phải đứng trước lớp điểm danh, ấn ppt (PPT là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước - Theo Google) giải thích trọng điểm một lần ý bài theo câu theo chữ, trước khi tan học 15 phút tùy tiện kiểm tra, đề bài ở cuối ppt. Bình thường điểm dựa vào điểm danh là 15 điểm và dựa vào bài kiểm tra là 25 điểm mà chấm.

Nam An An: Anh chắc chắn là anh kêu em dạy thay giúp anh, chứ không phải là bảo em nhận lấy cái chết giúp anh?

Khương Minh: Ngoan.

Nam An An: (ノ ^ 〽)

Khương Minh: Dù sao chúng ta ai tới cũng đều bị đám nhóc con kia ân cần thăm hỏi cả nhà, cuối cùng cũng giống nhau cả.

Ân cần thăm hỏi cả nhà.....

Mặc dù bị trêu đùa, nhưng Nam An An cũng chỉ có thể an ủi bản thân, tiện thể vì mấy người học giỏi mặc niệm một chút. Nam An An hít sâu một hơi ôm tài liệu về lý thuyết bàn cờ đúng giờ đi vào lớp học. Vừa vào tới liền nghe được tiếng huýt sáo, sau đó toàn bộ phòng học đều sôi trào hưng hực, “Sư mẫu” và “Cô” hết đợt này đến đợt khác.

Nam An An rất không dễ dàng mới hết căng thẳng, giờ bị đám nhỏ đó gọi trôi chảy thế là lại không biết chạy đi đâu rồi.

Ngoại trừ chuyện bài viết, bình thường Nam An An và Khương Minh luôn rất khiêm tốn, bây giờ cô đến giúp Khương Minh dạy quả thực là làm dấy lên tinh thần nhiều chuyện của các học trò, đám lưu thông tiền tệ khóa hai còn hét lên: “Sư mẫu sư mẫu, sư phụ đi đâu rồi?”

Nam An An mồ hôi đầy đầu: “Đi công tác.”

Học sinh: “Sư mẫu, cô thật sự đồng ý rồi, lộc cộc lộc cộc. Hơn nữa sư mẫu rất xinh đẹp đúng như trong truyền thuyết.”

Nam An An: “Cảm ơn.”

Học sinh: “Không cần cảm ơn, sư mẫu, xin hãy tiết lộ đề.”

Nam An An: “....” Đây mới là mục đích của em, hừ.

Cô không chịu nổi sự nhiệt tình này, Nam An An vỗ vỗ tay, làm tư thế hãy im lặng, trước mặt bao người hăng giọng một cái: “Tôi tới điểm danh.”

Ngay sau đó, “Sư mẫu” và “Cô” liên tiếp không ngừng cộng thêm cả “Đừng mà,” Nam An An không quan tâm lấy danh sách ra điểm danh sau đó cả người nhìn thoải mái hơn nhiều. Cô cắm USB vào bắt đầu đọc tài liệu dạy học, lúc bắt đầu vì căng thẳng nên đọc có chút lắp ba lắp bắp, đến sau thì càng lúc càng trôi chảy hơn. Nam An An nghiêm túc đọc tài liệu giảng dạy, vừa giải thích một số điểm quan trọng, sau khi khước mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn thấy Giản Diệu ngồi trước mặt cô ở hàng thứ nhất, thì không trao đổi với học sinh nữa.

Giản Diệu ngồi ở hàng thứ nhất, ngẩng đầu có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt Nam An An. Cậu thích phụ đạo viên thoát nhìn môi hồng răng trắng đẹp mắt lâu như vậy. Hôm nay cô mặc áo khoác ngoài bằng vải ka – ki màu cổ điển, giống áo của Khương Minh cậu đã từng thấy khi anh lên lớp, có lẽ vì dễ nhìn thành thực hơn, hôm nay Nam An An không buộc tóc, tóc dài quăn buông xuống bộ dạng rất xinh đẹp.

Tiết lý thuyết đánh cờ này khó khăn và vất vả, nhưng cũng có thể nói rất thú vị, khi Nam An An đưa ra ví dụ nào đó còn cười khe khẽ, lộ ra mắt nai rất đẹp và cả lúm đồng tiền nhỏ.

Giống chiều hôm đó ở trong quán cafe, lúc bọn họ gặp lần đầu tiên, cậu tính tiền giúp cô, cô cười nhẹ nhàng với cậu như vậy.

Giản Diệu ngồi nghe tư tưởng hơi không tập trung, không biết là Nam An An căng thẳng hay vì tránh né cô, mà cả quá trình cậu cái người ham học này nhưng lại không có ánh mắt trao đổi hay thỉnh thoảng phụ họa như các học trò của cô.

Giản Diệu tâm phiền ý loạn, cậu vốn hạ quyết tâm muốn buông tay, loại tình yêu không có hi vọng này, chẳng những cậu kém xa Khương Minh, mà còn Nam An An cũng không có ý tứ gì với cậu.....

Nhưng Nam An An vừa xuất hiện trước mặt cậu, cậu mới phát hiện sự quyết tâm của cậu dễ dàng dao động cỡ nào.

Cậu không cam lòng, tuyệt đối không.

Nam An An nghiêm túc dựa vào ppt xâu chuỗi những điểm quan trọng, nói hơn mười phần rớt cuộc cô cũng dần dần thả lỏng.

Đáng tiếc trên thực tế, cô vẫn đánh giá thấp bạn học Giản Diệu, Nam An An nghĩ rằng với tính cách của Giản Diệu, về sau hai người bọn họ cũng xem như người xa lạ.

Cô không nghĩ tới trong vòng 20 phút ngắn ngủi sau đó cô bị Giản Diệu ngắt lời năm lần. Mỗi câu hỏi Giản Diệu nêu lên câu nào cũng sâu sắc, ngay từ đầu Nam An An còn có thể dựa vào giáo án trả lời trôi chảy, nhưng đến sau câu hỏi của Giản Diệu đã vượt ra phạm vi lý thuyết đánh cờ, cô không trả lời được chỉ có thể sử dụng câu nói vạn năng của giới giáo viên --- “Việc này, tiết sau chúng ta sẽ thảo luận tốt hơn.”

Giản Diệu hài lòng ngồi xuống, trong 40 phút sau đó không ngắt lời cô nữa. Nam An An nói qua trọng điểm một lần sau đó bắt đầu kêu cả lớp làm bài kiểm tra, sau khi thu xong bài kiểm tra xong cô đang chuẩn bị ra về thì bị Giản Diệu gọi lại.

Giản Diệu rất nghiêm túc muốn trao đổi chuyện học hành với cô, Nam An An chỉ có thể cố gắng làm một giáo viên có trách nhiệm thảo luận một giờ về lý thuyết đánh cờ cùng Giản Diệu. Toàn bộ quá trình thảo luận Giản Diệu đều không tập trung tư tưởng, ánh mắt cực nóng luôn khóa chặt trên người cô.

Nam An An bị cậu ta nhìn cả người cảm thấy không được tự nhiên.

Liên tục hai tuần công việc của cô là dạy lý thuyết đánh cờ, lên lớp thì bị làm khó dễ, tan học thì bị nhờ thảo luận nghiên cứu. Rất cuộc có một lần hết giờ dạy cô thừa dịp lúc Giản Diệu đang sắp xếp cặp sách nói một tiếng “Tan học” rồi co cẳng chạy, cô mới không cần thảo luận đánh cờ và đi nhờ xe cùng Giản Diệu.

Đáng tiếc Nam An An vừa chạy đến đầu cầu thang, Giản Diệu mượn cơ hội lý thuyết đánh cờ chạy tới, còn quang minh chính đại nói: “Cô, có mấy vấn đề chị giảng trên lớp em chưa hiểu, tuần sau phải thi rồi, chị giảng lại cho em nhé.”

Không phản bác được, Nam An An chỉ có thể thoải mái gật đầu, dưới con mắt sáng lên của Giản Diệu gọi điện thoại cho Khương Minh, sau đó đưa di động tới bên tai Giản Diệu: “Em hỏi đi.”

Giản Diệu: “....” Xem như chị lợi hại.

Bên kia truyền tới giọng nói dễ nghe trầm thấp của Khương Minh: “An An?”

Giọng anh luôn trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng chỉ riêng khi nói chuyện với Nam An An trong giọng nói rõ ràng rất dịu dàng, mang theo cưng chiều. Đáy lòng Giản Diệu hơi chua xót.

Cầm điện thoại, Giản Diệu rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể thuận cây sào bò lên trên: “.... Thầy, em là học trò của thầy, có mấy vấn đề muốn hỏi thầy.”

Khương Minh: “Em nói đi.”

Giản Diệu ôm di động thảo luận nửa giờ về lý thuyết đánh cờ với tình địch của mình, sinh viên chưa tốt nghiệp đối đáp với tiến sĩ tài chính quốc tế, cậu không hề nghi ngờ sẽ bị ‘quân lính tan rã,’ chỉ có thể vội vàng nói câu “Cảm ơn thầy, em hiểu cả rồi,” sau đó nhìn Nam An An cầm điện thoại nói với Khương Minh bên kia đầu dây: “Oa, thầy anh rất lợi hại, em cũng không biết đó.”

Giản Diệu: “.....”

Giản Diệu thấy Nam An An cầm di động chạy xuống dưới lầu, hạ giọng nói với bên kia: “Khương Minh.....”

“Em nhớ anh lắm.” Cô chạy rất nhanh, mái tóc dài tung lên giọng nhẹ nhàng nói.

Giản Diệu giơ tay lên, tài liệu lý thuyết đánh cờ rất dày liền trực tiếp rơi vào thùng rác bên cạnh cầu thang, phát ra tiếng “Loảng xoảng.”

Đổi phó Giảm Diệt xong, Nam An An vui sướng ôm sách về ký túc xá, cô là người sống kiểu mô hình ‘động vật sống thành đàn,’ lúc Khương Minh ở thành phố C thì sống cùng Khương Minh, Khương Minh vừa đi công tác thì cô lại qua ngủ bên Đường Viên, cũng may trong khoảng thời gian này Đường Viên đều ở trong trường học.

Nam An An về tới dưới lầu ký túc xá 21 thì thấy một chiếc xe Audi màu đen khiêm tốn, cô vừa đi qua trước đầu xe, cửa xe liền mở ra.

Một người đàn ông vóc dáng cao lớn từ phía sau đi ra, thân thiết nói với cô: “Cháu là Nam An An?”

Nam An An lễ phép mở miệng nói: “Cháu là Nam An An, chú, xin chào.” Với ba Khương Minh cô vẫn còn chút ấn tượng mơ hồ, lúc trước từng gặp một lần ở tiệc sinh nhật ông cụ An.

Khương Dương nói thẳng vào vấn đề: “Tôi là ba Khương Minh, cháu có thời gian không, tôi muốn mời cháu ăn bữa cơm.”

Nói là nói như vậy, nhưng ông ta dùng giọng điệu trần thuật.

Biết rõ là Hồng Môn Yến, Nam An An cũng chỉ có thể gật đầu đi theo Khương Dương lên xe, cô và Khương Dương ngồi ghế sau. Trong xe không mở nhạc, có chút áp lực.

Nam An An ngồi đó có chút dè dặt, ngồi cùng một chỗ với ba bạn trai khó tránh khỏi gò bó, hơn nữa quan hệ giữa người ba này và Khương Minh hơi tế nhị, lại còn tác phong của Khương Dương rất mạnh mẽ, khiến người ta có cảm giác bị áp bức.

Cũng may rất nhanh Khương Dương nói chuyện về Khương Minh cùng cô, tránh không khí xấu hổ này, giọng điệu ông ta mang

theo chút nhớ nhung và tiếc nuối: “Hồi nhỏ Khương Minh và tôi khá gần gũi, con trai mà, vẫn luôn sùng bái ba hơn. Khi đó quan hệ bọn tôi rất tốt ngay cả Tần Nhiên cũng phải ghen tỵ. Đáng tiếc, cuối cùng tôi vẫn làm nó thất vọng....”

“Đứa nhỏ Khương Minh này rất cố chấp, trong mắt không chấp nhận có một hạt bụi.... Đã lâu rồi, bọn tôi thậm chí còn không cùng ăn một bữa cơm ngon lành, ngay cả cơm tất niên cho có lệ cũng không.”

Nam An An ngoan ngoãn nghe không nói chen vào, cô không biết an ủi Khương Dương như thế nào cả.

Trong giọng nói của Khương Dương càng để lộ sự hối hận về chuyện bị phát hiện phản bội mẹ Khương Minh hơn, mà không phải hỏi về chuyện của mình.

Cô tôn trọng ba Khương Minh, nhưng cô không ủng hộ cách làm của ông ta, quan hệ giữa Khương Minh và ba anh như đang bước đi trên tảng băng mỏng, cô cũng không có lập trường đánh giá gì hết.

Cũng may Khương Dương cũng chỉ xúc động tự mình hoài niệm, không có ý kêu cô trả lời.

Sau khi tới khách sạn, Nam An An đi theo Khương Dương vào phòng bao, Khương Dương cầm thực đơn trực tiếp đưa cho cô: “An An, gọi món cháu thích đi.”

“Cảm ơn chú.” Nam An An gọi vài món đồ ăn và hai món ngọt sau đó mang trả thực đơn cho Khương Dương, Khương Dương gọi cơm xong bồi bàn liền đi ra ngoài.

Sau tiếng động “Lộp cộp” vang lên, Nam An An liền biết, đã tới rồi.

Hai người ngồi trong phòng bao to như vậy rất trống trải, Khương Dương nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, thả ly trà xuống mở miệng nói: “Tôi nghe nói lúc trước Tần Di tìm cháu, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cháu.”

“Không sao ạ.” Nam An An cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Cháu không cần căng thẳng, tôi không có ác ý, tôi tới tìm cháu cũng không phải yêu cầu cháu và Khương Minh chia tay,” thái độ của Khương Dương với cô rất mềm mỏng, mang theo sự gần gũi với người nhỏ tuổi hơn, “Nhìn tổng thể mà nói, bọn cháu ở cùng một chỗ đều rất xứng đôi.”

“Quan hệ của tôi và Khương Minh đã như vậy, tất nhiên cũng không muốn làm chuyện gì khác để nó tức giận nữa.” Khương Dương nhìn cô nghiêm túc nói: “Khương Minh rất thích cháu, về phần cháu tôi xem như cũng vừa lòng.”

Nam An An lễ phép nói câu “Cảm ơn chú.” Về chuyện này, về bệnh của cô, thậm chí về bài viết kia, Tần Di nhất định không ít lần ‘gió thổi bên gối’ với Khương Dương. Cho nên với những lời Khương Dương nói Nam An An còn hơi khó mà tin được, ông ta đặc biệt tìm cô ra ngoài nói chuyện ngay khi Khương Minh đi công tác vì để tỏ rõ ông ta ủng hộ bọn họ ở bên nhau?

Hình như Khương Dương nhìn thấu ý nghĩ của cô, cười cười nói: “Đặc biệt thừa lúc Khương Minh không có ở nhà mới tới tìm cháu, là vì nó đã có thói quen dùng ý nghĩ độc ác nhất để suy đoán tôi.”

Ông nói xong cầm chiếc hộp gỗ tinh xảo nhỏ nhắn đưa qua cho Nam An An: “Cũng xem như là đồ gia truyền, là vòng tay của mẹ tôi, lúc trước vẫn luôn ở chỗ Tần Nhiên, khi bà ấy qua đời cũng không đưa cho Khương Minh....” Trước khi Tần Nhiên qua đời, kiên quyết mang vòng tay trả lại cho ông ta.

“Năm nay cháu sắp qua hai mươi tuổi rồi, ý tứ trong nhà cháu khi nào thì có thể kết hôn?” Khương Dương dựa ra phía sau, “Cháu hẳn cũng biết nhà chúng ta tới đời Khương Minh coi như là con một mấy đời rồi. Mấy năm nay thân thể ba tôi không khỏe lắm, người già luôn rất mong có chất trai để bế, các cháu có kế hoạch này chưa?”

“Xin lỗi chú, cháu còn chưa lo nghĩ xa xôi tới như vậy.” Nam An An thẳng thắn thành khẩn nói. Chưa nói trước có thể hay không, cô năm nay mới hai mươi tuổi, cũng chưa phải là tuổi thích hợp lập gia đình, ít nhất trong kế hoạch cuộc đời cô còn chưa lật tới trang kết hôn này.

Khương Dương cười cười, nhàn nhã tựa vào ghế mở miệng: “Vậy hiện tại nhắc tới, bây giờ cháu có thể suy nghĩ thử xem....”

Nam An An không phản bác được, nhiều khi tuổi tác khác biệt mang tới cảm giác áp bức đã khiến cô không biết nên làm thế nào.

“Được rồi, trước không nói nữa.” Khương Dương cầm tờ danh thiếp đưa cho cô: “Đây là một bác sĩ tâm lý tôi quen, rất có kinh nghiệm cũng rất có đạo đức nghề nghiệp.” Khương Dương có điều ngụ ý, “Cháu có thể đi cùng Khương Minh, dù sao chuyện này cũng không nhớ ra được. Tôi nghĩ mặc dù bây giờ cháu không lo lắng chuyện sau này, nhưng cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng. Dù sao trưởng bối bọn tôi vẫn hi vọng các cháu có được gia đình hoàn mỹ, không có gì phải tiếc nuối.”

“Đây cũng là.... Tâm tư của người làm ba như tôi.” Khương Dương nói rất chân thành.

“Dạ, cảm ơn chú.” Nam An An cầm lấy tấm danh thiếp.

Rất nhanh đồ ăn được mang lên, Khương Dương còn gọi hai chai rượu đỏ, dựa vào nguyên tắc lễ phép, Nam An An rót rượu kính Khương Dương. Hai người không ai phản đối, Nam An An liền mời rượu, cuối cùng cô cảm thấy hai chai rượu có một nửa đã vào trong bụng cô.

Bữa cơm này ăn rất lâu, sau khi xong Khương Dương lại đưa cô trở về trường học, Nam An An sờ tấm danh thiếp trong túi áo cảm thấy hơi áp lực.

Những lời Khương Dương nói đều là thói thường của con người, nhưng trong khoảng thời gian này cô bị áp lực quá nhiều, bất kể là cô hay là người khác. Lúc lên lầu Nam An An có cảm giác rất mệt mỏi, hết lần này tới lần khác bọn họ nói đều đúng cả.

Hơi rượu bốc lên tới, khó khăn cũng đến luôn. Nam An An bóp mi tâm, tự mình vật ngã xuống giường, nằm thành hình chữ đại (大).

Vừa nhắm mắt cảm giác còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu, chuông điện thoại di động đã vang dội.

Nam An An mệt mỏi mắt mở không nổi, cũng không nhìn số hiện lên trực tiếp nghe máy, có chút lười biếng “A lô” một tiếng.

“Sớm như vậy đã ngủ sao?” Giọng Khương Minh từ bên kia ống nghe truyền tới, Nam An An dụi mắt lật người, “Em hơi mệt, bây giờ anh đang ở đâu?”

Khương Minh cúi đầu cười một tiếng: “Dưới lầu.”

Nam An An chạy tới cửa sổ nằm úp sấp lên nhìn thoáng qua, vội vàng cầm di động chạy xuống lầu, liền nhìn thấy Khương Minh đứng dưới đèn đường, còn kéo theo rương hành lý.

Anh mặc áo khoác đứng đó, dáng người cao ngất.

Nam An An cười tủm tỉm chạy tới ôm Khương Minh, rõ ràng mới có vài tuần không gặp, nhưng cảm giác như là đã xa cách lâu lắm rồi.

Khương Minh thuận thế bế cô lên, “Rất mệt à? Muốn lên ngủ tiếp hay theo anh về nhà?”

Nam An An cúi đầu gác lên vai Khương Minh, “Dạ, trở về với anh.”

Khương Minh kéo rương hành lý một tay kéo tay cô đi qua cửa đại học phía Tây, truyện chỉ post bên dienndanlqeqquydon.com, Nam An An mệt tới mức cả người đều níu vào cánh tay Khương Minh mặc anh kéo đi về phía trước.

Gió đêm mát rượi thổi qua, cả người Khương Minh uể oải đều tan hết, lúc sắp tới cửa tây Nam An An đột nhiên đứng thẳng người cẩn thận nhìn dưới chân, vừa giải thích nói với anh: “Bên này có một nắp cống thiếu một nửa, lần trước chính Đường Viên mắc kẹt ở trong này... Ặc, không phải em không tin anh.”

Nam An An sờ sờ chóp mũi, có chút xấu hổ: “Không phải anh bị cận thị à, em sợ anh nhìn không rõ.”

Khương Minh ấn đầu cô nói bốn chữ (Trong tiếng Trung là bốn chữ 下不为例): “Lần sau không được viện cớ này nữa.”

Cảm giác không được tin tưởng... Thật đúng là không tốt.

Khu nhà ở của Khương Minh cách cửa đại học phía Tây không xa, lâu rồi không gặp Nam An An, Khương Minh cũng không muốn lái xe, cứ như vậy một tay kéo rương hành lý một tay kéo Nam An An đi về nhà.

Cảnh đêm ở thành phố C rất đẹp, Khương Minh thấy Nam An An uể oải bước đi nhiều lần suýt bị ngã, dứt khoát trực tiếp cõng cô lên, Nam An An nằm úp sấp lên lưng anh, hai tai khoát trước ngực anh, cầm nhọn ma sát lên vai anh, hơi thở ấm áp phun vào gáy anh, mang theo cả mùi rượu.

Rõ ràng là cảnh không thể bình thường hơn, nhưng Khương Minh lại thấy ấm áp và yên tâm.

“Khương Minh....” Nam An An vừa nói cầm liền đụng vào bờ vai anh, “Em biết một bác sĩ tâm lý, anh đi qua đó với em nhé.”

Khương Minh hơi dừng bước, thấp giọng hỏi: “Làm sao thế?”

“Chúng ta cùng đi.” Nam An An rất nghiêm túc, “Được không?”

“Được.” Cuối cùng Khương Minh đồng ý.

Nam An An nhận được câu trả lời của anh liền ghé vào trên người anh ngủ, lúc Khương Minh cõng cô về tới nhà đưa nhỏ này đã ngủ mê man. Khương Minh vào phòng tắm tắm rửa xong đi ra kêu cô đi tắm, Nam An An mềm nhũn níu anh làm thế nào cũng không chịu đứng dậy.

“An An, đi tắm.” Tính thích sạch sẽ của Khương Minh đúng lúc phát tác.

Nam An An lẩm bẩm một tiếng tiếp tục nín chặt anh, “Mệt....”

“Nghe lời, đi tắm nào.” Giờ phút này Khương Minh hoàn toàn không muốn ‘làm gương sáng cho người khác,’ dù sao cuối cùng một ngụm cũng không thể dập tắt ham muốn của anh.

Nam An An cào cào mặt: “Đừng mà, em mệt.”

“Không tắm không thể ngủ được....” Khương Minh thổi khí bên sườn tai Nam An An.

Nam An An kéo dài giọng: “Em mệt lắm.”

Giọng Khương Minh trầm thấp, mưu đồ hiểm ác: “Vậy anh giúp em?”

Nam An An mềm mỏng nói: “Được....”

Khương Minh trực tiếp khiêng Nam An An đi vào phòng tắm, pha nước ấm xong sau đó một nút lại một nút cởi nút áo sơ mi cho Nam An An, cả quá trình Nam An An vẫn tiếp tục ngủ.

Khương Minh vừa tắm xong, nhiệt độ phòng tắm vừa vặn, ngay cả khi Nam An An bị cởi áo sơ mi cũng không kêu lạnh cứ như vậy mặc kệ tay anh dạo chơi trên người cô.

Hơi nước bốc lên, cả phòng tắm càng thêm mập mờ.

Khương Minh đặt Nam An An vào trong bồn tắm, anh vừa quay đầu lại thì thấy Nam An An yếu ớt trượt xuống dưới, Khương Minh

xoay người nâng cô lên, đầu ngón tay chạm vào làn da bóng loáng nhẵn nhụi.

Khương Minh cảm thấy anh không phải là đang lướt qua thì ngừng, mà là anh đang tự ngược mình.

Một tay anh ôm lấy eo Nam An An, một tay cầm vòi hoa sen dội lên người cô, nên nhìn hay không nên nhìn đều nhìn không sót thứ gì. Lần trước ở phòng tắm anh còn tính chờ Nam An An tỉnh lên mới có thể nhìn, lần này hoàn toàn không có thời gian nhìn nữa.

Khương Minh trực tiếp đổ sữa tắm vào bồn quấy thành bọt sau đó thoa lên người Nam An An, Nam An An ngủ rất sâu chỉ cảm thấy trên người hơi ngứa rồi còn có cả chút tê dại, lại có chút nóng...

Khương Minh lấy vòi hoa sen làm ướt tóc Nam An An sau đó cẩn thận gội đầu cho cô, Nam An An ngồi trong bồn tắm tựa vào người anh mặc anh xoa nắn.

Mặt cô bị hơi nước xông lên hơi đỏ, thoạt nhìn đúng kiểu 'sắc đẹp có thể ăn thay cơm.'

Khương Minh mất tầm nửa giờ tắm sạch cho Nam An An, mới ôm cô ra phòng ngủ chính, đặt Nam An An lên giường đắp chăn xong sau đó bản thân lại chạy vào phòng tắm lần nữa.

Với thời tiết này lúc anh tắm xong đi ra giường ngủ trên người anh đều mang theo chút hơi lạnh, khẽ dựa vào người Nam An An, cô liền lăn ra phía ngoài. Khương Minh dứt khoát đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực, vừa lòng thỏa ý tắt đèn đi ngủ.

Bây giờ anh đã dễ dàng thỏa mãn như thế....

Hôm sau Khương Minh dẫn Nam An An đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ tâm lý này là người nước ngoài rất có ý tứ, thích thể hiện về mặt khoa trương.

Nam An An ngồi đối diện ông cuối cùng bị mấy biểu cảm kỳ quái chọc cười, cả người cũng thả lỏng hơn.

Loại chuyện gặp bác sĩ tâm lý này đối với Khương Minh mà nói vẫn là lần đầu tiên, bác sĩ tâm lý đối diện đầu tiên là khen một chút: “Mr Minh, bạn gái cậu rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” Khương Minh lễ phép nói cảm ơn.

Bác sĩ tâm lý liền bắt đầu đi vào vấn đề chính: “Thật ra đề nghị của tôi là nên thuận theo tự nhiên, càng là nữ sinh có tính lãnh cảm càng không nên bắt cô ấy chủ động, cậu muốn cô ấy chủ động, đối với chuyện này cô ấy có bóng ma tâm lý. Đổi lại nếu cô ấy chủ động mà nói, cô ấy sẽ thả lỏng hơn, nếu bản thân tự nắm giữ nhịp điệu càng thoải mái càng dễ dàng chấp nhận hơn...”

Khương Minh nhàn nhã dựa ra sau, thay đổi tư thế thoải mái dựa vào ghế sofa mở miệng nói: “Ý của ông là... Cái gì tôi cũng không cần làm, không cần làm gì hết?”

Henry hơi sửng sốt, lấy giọng điệu ‘trẻ con dễ dạy’ nói: “Đúng vậy, chính là như cậu nói, cậu để cô ấy chinh phục cậu.... Thậm chí cậu phải kiềm chế bản thân, đừng cho cô ấy thấy cậu quá vội vàng, đừng cho cô ấy cảm nhận được sự thay đổi của cậu....”

Khương Minh cười như không cười ngồi dậy, nhìn Henry nói: “Tôi có một vấn đề.”

Henry nhiệt tình nói câu tiếng Hán không trôi chảy: “Cậu nói đi, mời cậu nói.”

“Nếu như, ông thật sự chữa cho Nam An An...” Mười ngón tay Khương Minh đan vào nhau, “.... Tôi trở thành lãnh cảm thì làm sao bây giờ?”

Henry: “....”

Thời gian một năm, Nam An An từ nghiên cứu sinh năm hai lên tiến sĩ năm nhất, cũng tròn một năm gặp bác sĩ tâm lý, chỉ có thể nói là hơi đỡ hơn.

Nam An An thậm chí bắt đầu có chút gấp gáp, vẫn không được... Mỗi lần tới bước cuối cùng lại không được, lần đầu tiên thấy Khương Minh không còn cách nào đành vào nhà tắm cô còn cười được, nhưng sau đó cứ tiếp tục như thế cô thật sự áy náy.

Buổi tối Nam An An và Khương Minh cùng nhau xem phim, vai nam chính là một người đàn ông cực kỳ hoa tâm phong lưu, lúc mở màn đầu phim đã cùng có ‘đêm xuân’ với tám người phụ nữ rồi.

Nam An An cắn khoai tây chiên nói: “Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ chết trên người phụ nữ.”

Khương Minh nghe vậy từ từ nói: “Sớm muộn gì anh cũng sẽ chết trong tay chính mình.”

Giọng anh trầm thấp, ý tứ sâu xa....

Nam An An liếm sốt cà chua trên môi --- xem ra, cô không thể ‘nước ấm nấu ếch’ như vậy được, cô nhất định phải ra chiêu mới được.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 56

“Đang nghĩ gì thế?” Khương Minh khoác lên vai cô tay tùy tiện vân vê lỗ tai cô.

Đang suy nghĩ anh có thể ung dung bình thản như vậy đúng là nam tử hán có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, đang suy nghĩ làm sao ra chiêu để cho anh ăn thịt... Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng khi đến bên miệng Nam An An lại trở thành nói điều có ngụ ý “Anh cũng có thể chọn chết trong tay em .....”

Nam An An nói xong đưa tay sờ vào phần giữa hai chân Khương Minh đã bị đội lên dưới áo tắm, trong nháy mắt còn có chút vui mừng... Ừm, thật ra duy trì tình hình như bây giờ cũng khá tốt, cô sẽ không bị đau.

Giống như Khương Minh nhìn thấu suy nghĩ của cô, ghé bên tai cô chậm rãi mở miệng nói: “Anh càng muốn chết trên người em hơn....”

Lúc anh nói chuyện ngón tay vô tình có ý dạo trên bụng cô, hai chữ “Trên người” còn kéo dài âm, truyện bên Liê Quý Đôn, trêu chọc người khác nhưng bị đùa giỡn lại Nam An An im lặng, có cảm giác đạo cao một thước ma cao một trượng....

“An An....” Tay Khương Minh vuốt ve vành tai cô, thờ ơ nói: “Anh nhìn lâu như vậy, đến lúc đó không biết là anh chết trên người em, hay là.... Em chết trên giường nữa.”

“....” Anh quá độc ác!

Cô còn chưa được, chưa thỏa mãn dục vọng người đàn ông đã chuẩn bị giết chết cô rồi....

“Thầy, chúng ta xem phim đi, mau nhìn kìa, đến cao triều rồi kìa....”

Giọng cô nhỏ dần, nữ chính không cảm lòng nổi rên lên, âm thanh nổi vờn xung quanh cùng tiếng nam chính thở gấp đè nén và khêu gợi ---

“A, bảo bối, em tuyệt quá, a....”

“A, Jack, a, Jack, a, a a a....”

Nhạc phối hợp vô cùng phong phú kích tình... Giống như có thể đốt cháy hết tất cả mọi thứ.

Nam An An trợn tròn mắt, bla bla giải thích: “Em không có ý này, em nói là tình tiết trong phim....”

Cô còn chưa nói xong Khương Minh đã giữ cầm cô rồi hôn, Nam An An cảm thấy Khương Minh muốn mang tất cả dục vọng chưa được thỏa mãn phát tiết lên bờ môi cô. Nụ hôn này rất cường thế không cho phép từ chối, môi cô đau run rẩy.... Nam An An bị ép nên hơi ngửa ra sau rồi thuận thế nằm xuống ghế sofa, ghế sofa bằng vải bố mềm mại hơi lõm xuống, Nam An An bị kẹp giữa Khương Minh và ghế sofa hô hấp có phần gấp gáp.

Hai cổ tay cô bị tay Khương Minh giữ chặt đặt trên tay vịn ghế sofa, sức anh rất lớn Nam An An hoàn toàn không phản kháng được, để Khương Minh tùy ý nhấc làn áo rộng rãi kéo lên trên đỉnh

đầu cô rồi trực tiếp cởi ra. Nam An An vốn là vừa tắm rửa xong nên không mặc áo ngực, vừa khéo thuận tiện cho Khương Minh, anh cúi người cẩn nhẹ lên cảm cô.... Xương quai xanh... Rồi đến trước ngực mềm mại.

Liếm láp, mút, khẽ cắn....

Hàm răng xiết vào mang tới cảm giác tê ngứa khiến Nam An An không nhịn được ngửa cổ lên, ngón chân cũng đã co quắp lại. Anh hôn lúc sâu lúc nhẹ, một mạch thẳng xuống eo cô, ngón tay móc vào đường viền quần nhỏ, kéo ra sau đó nhẹ nhàng buông ra, đường viền đũng – ten tung trở về phát ra tiếng kêu thanh thúy. Sau đó một tay nâng đùi cô, cẩn thận hôn lên bắp đùi mẫn cảm.... Nam An An bị anh đè trên sofa hôn khắp cơ thể.

Truyện chỉ bên ddiendanlequydon.com, các mem đọc truyện vui vẻ nhé.

Khương Minh buông mắt nhìn Nam An An đỏ mặt nằm yên trên sofa hạ giọng thờ dốc. Cô vừa tắm xong trên người trơn truột nhẵn nhụi, mang theo mùi sữa tắm hương chanh như có như không. Nửa mái tóc dài trải dưới thân tôn lên làn da trắng nõn nà, rõ ràng là đầu mùa đông, nhưng Khương Minh lại cảm thấy nhiệt độ không ngừng tăng lên.

Trong lòng anh sợi dây tên lý trí vốn đã căng đến càng lúc càng gấp, càng ngày càng gấp, sau đó kéo căng ra “Bốp” một tiếng liên dứt luôn.

Giống như tất cả máu đều sôi trào chảy xiết kêu gào khát vọng, đoạt lấy, giữ lấy, con mắt đen kịt của Khương Minh càng lúc càng nặng nề, như là có thể nhập vào bóng đêm vô tận. Khương Minh

cầm mắt cá chân mảnh khảnh của Nam An An, nhẹ nhàng tách hai bắp đùi mở rộng ra, vòng eo cô mềm mại, dễ dàng bị anh ép bầy ra tư thế ‘vua thưởng thức hương vị...’

Nam An An ngửa mặt nhìn anh, lông mi dày run rẩy, Khương Minh có thể nhìn thấy rõ bóng dáng mình chiếu vào trong con người cô, mang theo hơi nước. Khương Minh biết, có rất nhiều thứ nếu anh thật sự bất chấp tất cả mà làm, Nam An An vốn không phản kháng được, nhưng anh một lần cũng không muốn.

Cho dù lần nào Nam An An cũng không thềm chống lại, cô ngoan ngoãn nằm ngửa, chỉ là đầu ngón tay sẽ run nhẹ nhẹ.

Anh không nữa.

Khương Minh đưa tay che lên mắt cô, anh có thể cảm giác được lông mi dày quét qua lòng bàn tay anh, tê dại mà ngứa, anh có thể nhìn thấy bộ ngực phấp phồng và đầu ngón tay cô hơi run rẩy. Trên người Nam An An đầy dấu vết nông sâu anh để lại, như một mảnh vải trắng nõn vẽ tranh sơn dầu trên đó có nhiều điểm hồng, mang theo hấp dẫn trí mạng.

Khương Minh không phải là một người quân tử ‘người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn,’ không phải sự tự chủ của anh đủ mạnh mẽ, mà là... Còn nhiều thời gian, anh không thể để việc sắp thành lại hồng mất, khiến niềm tin và tình yêu giữa bọn họ tan tành thành mảnh vụn.

Nam An An chớp chớp mắt, thấy bóng dáng của Khương Minh biến mất trong chỗ rẽ cầu thang, trong lòng trống rỗng khó chịu....

Đại chiêu của cô có xu hướng phải phát huy rồi....

Nam An An là một người nghệ sĩ được làm được, sau khi xem phim xong cô tắm rửa một lúc, tóc còn ẩm ướt đã đi lên ban công gọi điện thoại cho An Ngưng.

An Ngưng cũng là người nghe máy rất nhanh, Nam An An vừa nghe thấy một tiếng tu tu, bên kia đã nhận cuộc gọi.

Giọng An Ngưng nghe qua không lơ đãng nhàn nhã như trước, ngược lại có chút khàn khàn, nghe rất sa sút: “An An... Trình Phi Thần sắp đính hôn rồi.”

Cô ấy vừa thốt ra câu nói kia, lời “Lúc trước chị dùng vị thuốc gì để thượng chú nhỏ” của Nam An An đã tới bên miệng liền khó khăn nuốt xuống, lời nói ra miệng thành “Chị, chị uống rượu rồi hả?”

An Ngưng kéo dài giọng ừ một tiếng, “Cậu em nói chủ nhật muốn làm một bữa tiệc, thừa nhận thân phận chị là trưởng nữ nhà họ An.”

.....

Tiệc tối đó long trọng mà xa hoa, giống như nhà họ An muốn bù lại mười mấy năm thiệt thòi đối với An Ngưng.

Lúc Nam An An đến nơi vẫn còn sớm, cô chạy lên lầu tìm An Ngưng. Trong phòng nhiệt độ rất ấm, An Ngưng mặc lễ phục dạ hội trễ ngực màu đen, lười biếng vùi vào trong sofa, một tay đặt lên tay vịn của ghế, một tay vẫy cô đi qua.

Nam An An đi vào ngồi bên tay phải cô, nhìn gò má xinh đẹp của An Ngưng. An Ngưng xinh tươi như một đóa hoa hồng, có màu sắc rực rỡ và gai góc bén nhọn, cũng vẫn hấp dẫn người ta mạo hiểm bị đâm chọc đau đớn nhưng vẫn liều mạng tới gần như trước. Cô ở đây, tự mình chính là phong cảnh.

Nam An An thân thiết với An Ngưng như thể là có một nguyên nhân khác, có lẽ chính là bộ dạng An Ngưng rất giống Nam Vi Vi. Vi Vi lớn lên giống An Dạng, mà An Ngưng lớn lên giống ba cô ấy, An Dạng và cậu cô lại là thai đôi, cho nên An An vẫn luôn đầy hảo cảm với An Ngưng lớn lên giống Vi Vi.

“Ngày đó em gọi điện cho chị vốn là muốn nói gì thế?” Ngón tay An Ngưng kẹp điều thuốc lá đưa lên môi, bật hộp quẹt “Tách tách” một tiếng, ngọn lửa cháy lên chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp và mê hoặc lòng người.

“Em muốn tìm chị hỏi thuốc.” Nam An An cũng không khách khí, “Trước kia chị nói dùng rất tốt...”

Chừng như một giây An Ngưng đã hiểu: “Được, tám giờ rưỡi tối mai em tới tìm chị, chị đưa cho em.” Không biết có phải cảm giác sai lầm hay không, Nam An An cảm thấy lúc An Ngưng nói những lời này trong đôi mắt đào hoa có ánh sáng chột lóe lên.

Tới nửa thời gian bữa tiệc, Nam An An đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, vừa mới đi tới bên cạnh vườn hoa nhỏ đã nghe thấy tiếng khóc òa nén trầm thấp.

Trong đại sảnh ăn uống linh đình, mà dưới ánh trăng người đã từng là nhân vật chính An Khả một mình ngồi trên mặt đất che miệng, thỉnh thoảng còn có tiếng khóc bật ra.

Nam An An vẫn luôn không muốn gặp An Khả, nhưng cũng không phải là người vui sướng khi kẻ khác gặp họa. Dù sao ngoài trừ lần lỡ tay đẩy cô xuống bể bơi sau đó cả hai người lần lượt đều rơi xuống đó. Rất nhiều khi An Khả chính là nói ngoài miệng, nhưng thực chất là không gây tổn thương cho người khác. Mọi cô làm

chuyện đó... Là vì An Khả, nhưng An Khả cũng không phải là đầu sỏ gây nên.

Thời gian ngoài việc làm người ta già đi, cũng sẽ khiến người ta trưởng thành hơn.

Cô không làm được ‘đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi,’ (ý là giúp người khi gặp nạn), nhưng tối thiểu không làm cái việc ‘bỏ đá xuống giếng.’

Nam An An bước nhẹ nhàng đang muốn rời khỏi đây, chợt nghe An Khả thấp giọng nghi ngờ gọi tên cô: “An An?”

“Ừm,” Nam An An vẫn trả lời. Giọng An Khả khàn khàn, không còn là người đã từng vênh váo tự đắc nữa: “Bây giờ tôi rất thảm hại. Mẹ tôi liều mạng giúp tôi bảo vệ nhưng cái gì cũng không có, tôi bị người ta thay thế rồi, hai bàn tay trắng....”

“.... Thật ra thì tôi không thích để cho cô nhìn rồi chê cười tôi.” An Khả ăn mặc rất mỏng manh ngồi trên mặt đất, dấu sao bên ngoài cũng không thể ấm bằng bên trong, tuyết đã rơi lác đác, nhưng An Khả ngay cả áo khoác ngoài cũng không mặc.

Nam An An nghen một lúc lâu cũng chỉ có thể nói ra một câu --- “Ở đây rất lạnh, cô vào đi.”

Sau đó cả người cô đã bị An Khả ôm lấy từ phía sau lưng, An Khả vùi đầu trên lưng cô nghen ngào nói: “Tôi chỉ ôm một lát, thật sự tôi... Không tìm thấy ai cả. Các cô ấy đều rất vui vẻ, các cô ấy đều không để ý đến tôi, An An.”

Giọng cô ta bị áo khoác che nên hơi ồm ồm.

Nam An An không đẩy An Khả ra, có thể là bởi vì cô ta ôm quá chặt, cũng có thể là giọng nói cô ta... Quá mức đau thương.

“An An...” An Khả hít hít mũi, “Về sau tôi phải làm sao bây giờ?”

Giọng An Khả run rẩy, ngây thơ lạnh nhạt, giống như mùa đông hôm mừng một đầu năm, cô ta ngồi trong đồng tuyết ném một quả cầu tuyết to về phía Nam An An, Nam An An cũng ngồi xổm bên người cô ta vo tròn một nắm tuyết, sau đó đứng xa xa nện lại lên người cô ta. Khi đó Nam An An ném cô ta có lẽ vì ghét cô ta, nhưng mà cô vẫn nhớ mùa đông ấy, nhớ từng chi tiết một.

“Tôi làm sao bây giờ... Tôi cái gì cũng đều không có.” An Khả ôm chặt thắt lưng cô như muốn bẻ gãy eo cô, Nam An An không tách tay cô ta ra, hoa tuyết ban đêm rơi nhẹ nhàng xuống như vậy, tiếng khóc đê nén của An Khả như vậy, khiến cô chỉ còn lại cảm giác là mình đang bị ảo giác. An Khả tựa như một người chết đuối, cô chính là bè gỗ mà An Khả cố gắng nắm không buông.

Bè gỗ không thể chịu cân nặng của cô ta, nhưng có thể chờ hi vọng của cô ta.

Cho nên Nam An An đứng trong vườn hoa nhỏ mặc cho An Khả ôm hồi lâu.... Lâu đến mức bữa tiệc kết thúc, mợ cô tìm tới, Nam An An không muốn chạm mặt với người phụ nữ này trực tiếp thoát ra đi khỏi đó.

Buổi tối ngày hôm sau Nam An An đúng hẹn đi tìm An Ngưng, lúc trước cô ấy và anh cô ấy cùng nhau mở công ty trò chơi. Có lợi nhuận cô ấy dùng để mua phòng ở trên tầng cao nhất trong trung tâm thành phố, An Ngưng mua phòng đối diện cô, sau này qua lại

mở cửa rất phiền phức nên bọn cô trực tiếp thông hai phòng nhỏ với nhau.

An An lấy chìa khóa mở cửa, trong phòng khách tối thui, chỉ trên cửa sổ sát đất có tia sáng, Nam An An loáng thoáng thấy An Ngưng bị người ta đè lên cửa sổ sát đất.....

Đầu óc cô nóng lên tay liền không chịu sự khống chế.

Chờ nhiệt huyết sôi trào của Nam An An lạnh xuống, cô phát hiện vật bất ly thân con dao nhỏ Thụy Sĩ của mình cắm trên lưng chú nhỏ của chị An Ngưng.... Mà An Ngưng đỡ cánh tay Trình Phi Thần thấp giọng áy náy nói: “Chú nhỏ, chú không sao chứ, An An có bóng ma tâm lý, mà bộ dạng cháu rất giống chị cô ấy, cô ấy không thể nhận khi có người bắt nạt Nam Vi Vi....”

Nam An An hoảng hốt lo sợ cúi đầu: “Xin lỗi, chú nhỏ, không phải, cháu còn tưởng rằng....”

Trình Phi Thần khoát tay không nói chuyện.

Là đầu sổ gây nên, Nam An An theo hai người An Ngưng cùng đi tới bệnh viện, lúc Trình Phi Thần băng bó ở bên trong, cô và An Ngưng đứng chờ ngoài hành lang.

Trong quá trình chờ đợi, tay An Ngưng vẫn không quên vỗ vào vai cô: “Không sao đâu, An An, em về nhà ngủ đi.”

Nam An An nhìn máu trên tay mình, mẹ kiếp sao em có thể ngủ được cơ chứ!

An Ngưng thấy máu trên tay cô nhẹ nhàng bổ sung: “Em về tắm rửa rồi hãy ngủ.” Nói xong đi vào nhìn một vòng rồi lại đi ra ngoài.

Nam An An vừa thấy An Ngưng đi ra liền lên tiếng xin lỗi liên tục: “Xin lỗi xin lỗi xin lỗi, chú nhỏ của chị có khỏe không?”

An Ngưng cười cười: “Không khỏe lắm, haizzz.”

“Chị cười em thấy sờn tóc gáy....” Nam An An lùi về sau một bước, chạm vào vách tường.

Đôi mắt đào hoa của An Ngưng nheo lại, một tay khoác lên vai cô: “Rõ ràng là chị cười hài lòng thỏa mãn, cảm ơn em, bảo bối.”

Nam An An: “.....”

“Như thế này thì ngày mai chú ấy không đính hôn được rồi.” An Ngưng chậm rãi nói.

Nam An An: “..... Cũng may trước kia em chưa từng đắc tội với chị. Em còn phải về tắm rửa rồi ngủ. Chị cũng không sợ em đâm chú ấy....”

An Ngưng cong đầu gối chân giẫm lên tường, không chút để ý nói: “Về điểm này thì em rất nhiệt tình....”

“Vậy sao chị không tự mình làm đi?” Nam An An đưa chai nước vừa mua và khăn giấy cho cô ấy.

An Ngưng vặn nắp chai uống một ngụm to, vừa lấy khăn giấy lau mồ hôi, xong cầm khăn giấy vo thành một cục ném vào trong thùng rác, vừa nói: “Chị không xuống tay được.”

An Ngưng ừng ực uống vài ngụm hết nửa chai nước, mới nói tiếp: “An An, chúng ta không giống nhau. Bị kích động phản ứng cũng không giống nhau, ví dụ em có bóng ma tâm lý, Vi Vi lại có tâm

lý mạnh mẽ, mà chị chính là tâm lý vụn vụn. Chị mới không thêm cho người yêu đi ra ngoài, sau đó bản thân trốn vào góc xó khóc lóc.”

Nam An An ho nhẹ một tiếng: “Chị... Chú nhỏ, xin lỗi.”

Cô chỉ muốn nói với An Ngưng --- Lời chị vừa nói, chú nhỏ đã nghe thấy hết.

.....

Nhờ phúc chị cô, đêm nay Nam An An trôi qua ‘rung động lòng người,’ dù sao cũng đã có thuốc trong tay, vô cùng hi vọng rồi.

Trên đường về nhà Nam An An hát ngâm nga, cô vẫn chưa thi bằng lái, công việc của Khương Minh lại nhàn rồi, chỉ cần không đi công tác bình thường đều có thể hể kê là tới, thường ngày Nam An An cũng được hưởng thụ sự phục vụ của nam thần nhà cô.

Để cho lần đầu tiên của bọn họ có ý nghĩa Nam An An chọn ngày kỷ niệm --- Đêm 30.

Vừa nghỉ đông tới hôm đó Nam An An nằm úp sấp trên giường vừa nói chuyện phiếm với Đường Viên vừa hứa hẹn với Khương Minh đang lau tóc: “Khương Minh, đêm giao thừa năm nay em muốn tặng anh một phần kinh hỉ.”

“Thật sao?” Khương Minh buông khăn trong tay, cầm điện thoại lên.

Bên kia truyền đến giọng nữ mềm yếu: “A lô....”

Khương Minh lễ phép nói xin chào, giọng nữ bên kia có chút hạ xuống, “Tôi tìm Nam An An.”

Khương Minh cầm điện thoại ném qua phía Nam An An, thấy An An nghe máy nói vài câu rồi cúp, thuận miệng hỏi “Ai vậy?”

Nam An An chìa tay: “An Khả.”

Trong đầu Khương Minh nghĩ hồi lâu mới nhớ ra An Khả là ai, nghĩ không có gì quan trọng liền ôm Nam An An đi ngủ.

Đêm giao thừa Nam An An ngóng chờ rốt cuộc cũng tới.

Đêm giao thừa đó tuyết rơi rất nhiều, Nam An An ở nhà Khương Minh làm một bàn đầy đồ ăn, sau chuyện vào được phòng khách, xuống được phòng bếp, cuối cùng cô muốn làm một người vào được phòng ngủ. Nhưng mà có khả năng cô sẽ trở thành người phụ nữ đầu tiên tự hạ dục cho mình.

Nam An An nằm úp sấp trên cửa sổ sát đất chờ Khương Minh về nhà, đêm giao thừa pháo hoa nổ rộ trong không trung, thỉnh thoảng còn có tiếng “Bùm bùm,” náo nhiệt và ấm áp.

Nam An An đợi một lúc rồi buồn chán chạy ra ngoài tiểu khu đắp người tuyết, trời rất lạnh cô mang theo đôi bao tay sưởi ấm, còn không quên chơi ném tuyết trên mặt đất.

Chuông điện thoại vang lên, Nam An An theo bản năng lè lưỡi liếm một cái thì nhớ tới lần đầu tiên gặp Khương Minh. Cô đứng trước cửa phòng làm việc của anh, đầu lưỡi xẹt qua mở khóa màn hình, sau đó cứ như vậy nghe điện thoại lúc ngẩng đầu lên thì đối diện với ánh mắt của Khương Minh.

“A lô, là tôi, An An, năm mới vui vẻ.” Giọng An Khả yếu ớt, bên kia còn kèm theo tiếng gió đêm đông và tiếng pháo nổ.

Nam An An hơi sững sốt, cũng đáp lại câu “Năm mới vui vẻ.”

An Khả không cúp máy, cúi đầu gọi “An An....”

Nam An An “Ừm” một tiếng tiếp tục đắp người tuyết, “Cô đang ở bên ngoài à, tôi nghe thấy tiếng pháo nổ.”

“Ừh” An Khả nhìn làn khói màu trắng mình phả ra cúi đầu lên tiếng, “Tôi không muốn về nhà. Đây đã không còn là nhà của tôi nữa.”

“Ặc” Nam An An cũng không biết nói gì, từ sau tối hôm đó An Khả thường xuyên điện thoại cho cô, dường như cô ta đã thay đổi, không còn là đại tiểu thư vô ưu vô lo không rảnh thế sự của nhà họ An nữa. Mà cũng giống như không có gì thay đổi, vẫn muốn thân thiết với cô như trước, giống như khi cô ta còn năm sáu tuổi vậy.

Thái độ của Nam An An với cô ta rất tế nhị, không thân thiết quá mức mà cũng không nói những lời độc ác. Mỗi một lần cô muốn cúp máy thì giọng điệu của An Khả chột tràm xuống, lúc không vội cô cũng nói mấy câu cho có lệ với An Khả.

“Không sao...” An Khả giải thích nói, “Không phải tôi muốn cô giúp tôi, chỉ là tôi không có ai nói chuyện, tôi muốn nghe giọng cô một chút.”

Lại nữa rồi, Nam An An câu có câu không theo cô ta nói chuyện phiếm, “Cô đang làm gì đó, vậy cô đoán tôi đang làm gì?” Những lời nói cực kỳ nhàm chán này thật làm khó An Khả cũng có thể nói chuyện với cô được.

“Tôi đang nói chuyện điện thoại với cô,” An Khả trả lời rất tự nhiên, “Tôi đoán... Cô đang đắp người tuyết.” An Khả làm như nghiêm túc suy nghĩ một lát mới nói ra câu trả lời, “Cô hẳn là mặc áo khoác màu đỏ, tôi nhớ sang năm mới cô vẫn luôn thích mặc áo khoác màu đỏ. Còn đeo bao tay, chụp hết đầu ngón tay, như vậy mới ấm áp hơn, cô rất sợ lạnh.”

“Ha ha” Nam An An kinh ngạc một lúc, bởi vì An Khả đoán đúng tất cả.

Cô nói chuyện với An Khả không lâu lắm, vì nghe thấy có cuộc gọi tới nên cô vội vàng cúp máy, rồi gọi sang cho Khương Minh, Khương Minh nghe máy rất nhanh, “Xin lỗi, An An, đêm nay anh không về được, bệnh tình ông nội nguy kịch rồi.”

Nam An An sửng sốt một chút, “Không sao, em muốn đi qua đó? Các anh đang ở bệnh viện nào?”

“Anh đang ở bệnh viện tổng hợp của thành phố A, nhưng em đừng tới đây, ngày mai anh về đón em.” Khương Minh dặn dò xong rồi cúp máy.

Nam An An có chút mất mát vỗ vỗ người tuyết, suy nghĩ một lúc vẫn quyết định mình phải đi thành phố A một chuyến, nghe ý của Khương Minh, nhà họ Khương vẫn hi vọng cô qua đó.

Nam An An trở về nhà lấy chiếc khăn quàng cổ dày, lúc ra đến cửa mới phát hiện di động chỉ còn 5% pin, cô nghĩ rồi cầm theo sạc điện thoại khóa cửa đi ra ngoài.

Khu nhà ở này của Khương Minh vốn mọi người đều có xe riêng, lâu ngày bên này taxi dần ít đi, hơn nữa đêm nay là lại đêm giao

thừa xe càng không đi vào đây, Nam An An một mạch đi qua bên cổng đại học phía Tây, bên đó vẫn dễ đón xe hơn.

Đáng tiếc cô đợi cả buổi cũng không có chiếc xe trống nào, Nam An An đứng ở cửa đại học phía Tây bị gió thổi đau cả mặt, thở ra khí đều là màu trắng.

Giao thừa cô tất nhiên không có khả năng tìm Cố Ly tới đưa cô đi, chỉ có thể đứng ở đó chờ.

Cô che miệng hà hơi hơi mấy cái mới cảm giác ấm hơn, chợt nhìn thấy một chiếc xe dừng lại trước mặt mình, Giản Diệu lười biếng dựa vào ghế lái ngoắc ngón tay về phía cô: “Chị đi đâu? Em đưa chị đi.”

Nam An An khoát tay: “Không cần, tôi muốn đi thành phố A.”

Giản Diệu trực tiếp mở cửa xe: “Lên đi, nhà của em cũng ở thành phố A, dù sao em đang muốn về cũng tiện đường.” Cậu ta nói xong oán giận nói tiếp: “Chị em năm nay về nhà ăn tết, mẹ em ra lệnh cho em bây giờ phải trở về. Ôi, đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước chị em còn nói với em về chị, chị em với chị là người cùng giới, chị biết chị ấy không, chị ấy là Giản Tiệp.”

“Chị em là Giản Mao Mao?” Nam An An hơi ngạc nhiên, nói tiếng “Cảm ơn” rồi lên xe, lúc học ở đại học phía Tây cô và Giản Mao Mao ở cùng một ký túc xá. Sở dĩ gọi cô ấy là Giản Mao Mao vì trước đây khi báo tên, Giản Tiệp lạnh lùng cao quý tới lớp bọn cô đã tự giới thiệu --- Tôi là Giản Tiệp, Tiệp - lông mi - mao. (睫毛 - Tiệp, 毛 Mao.)

Giản Diệu thấy cô bao bọc rất kín mít chỉ chừa lại đôi mắt có vẻ như muốn ấm áp hơn, tùy tiện mở một bài nhạc nhẹ.

Nam An An tháo khăn quàng cổ đang che mặt xuống cuối cùng hít thở mới dễ hơn một chút. Dọc theo đường đi Giản Diệu câu được câu mát trò chuyện với cô về việc học gần đây và chuyện xin xuất ngoại, cũng không quá lúng túng.

Xe lên đường cao tốc nên tốc độ cũng tăng lên, Nam An An hơi mệt chỉ muốn ngủ giữa lúc dựa vào trên ghế nhắm nửa mắt mơ mơ màng màng thì chợt nghe tiếng khóa cửa xe “Lách cách”, cô mở mắt nhìn xung quanh một lát, đường cao tốc luôn như vậy, hai hàng đèn đường giống nhau như đúc kéo thẳng một đường dài ....

“Mệt sao?” Giản Diệu thấy cô dụi mắt mở miệng hỏi, nói xong còn đưa cho cô một cái gối ôm to đùng.

Nam An An ôm gối ôm, cầm gối lên gối ôm mềm mại đặt trên bụng muốn ngủ, dường như trong xe có mùi rượu thoang thoang, xông vào khiến người ta mắt mở không ra.

Giản Diệu nhìn người bên chỗ ngồi ghế lái phụ, độc ác giẫm lên chân ga, xe lao nhanh chạy băng băng trên đường cao tốc, chạy hòa vào bóng đêm thăm thẳm....

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 57

Nam An An ngủ mê man cũng không biết bản thân mình ngủ bao lâu rồi, lúc tỉnh lại bọn họ vẫn còn ở trên đường.

Cô dụi mắt, có thể là nhiệt độ trong xe điều chỉnh hơi cao nên cô có chút không thoải mái, kê mặt lên trên cửa kính xe mới cảm thấy lành lạnh, cả người tỉnh táo một ít, kết quả một tầng sương trắng trên cửa sổ xe bị mặt cô dán lên làm lộ rõ cảnh đêm đang thụt lùi ngoài cửa kính.

Khóe mắt Nam An An liếc thấy cảnh đêm xa lạ bên ngoài cửa kính, ngón tay hơi siết chặt vào. Với thành phố A cô không tính là quá quen thuộc, nhưng quê bà ngoại Cố Cầu Cầu ở đó. Nghỉ hè Nam An An và Cố Cầu Cầu vẫn thường đi qua, rất có ấn tượng với ngoại ô thành phố này.

Ở đường giao nhau tiếp theo Giản Diệu rẽ hướng khác.... Ngược lại với đường bọn cô vẫn thường đi, đó là hướng đi thành phố C, đi thành phố A phải đi qua một con đường duy nhất.

Trong lòng Nam An An dâng lên chút lo lắng mơ hồ.

Nhớ lại Giản Diệu thừa lúc cô nửa ngủ nửa tỉnh bấm chốt cửa xe, linh cảm chảnh lạnh trong lòng Nam An An càng lúc càng nghiêm trọng....

Sợ Giản Diệu phát hiện ra sự khác thường của cô, cô xoa con mắt lười biếng lằm bằm một câu rồi tiếp tục dựa vào cửa kính xe ngủ. Giản Diệu cúi người qua nâng đầu cô dậy rồi đặt chiếc gối ôm mềm mại sau lưng cô làm đệm lót. Hơi thở đàn ông xa lạ bỗng chốc đập vào mặt cô, ngón tay Nam An An níu chặt da bọc ghế ngồi, cố nén khó chịu không tránh né sự thân mật của Giản Diệu, giả vờ vừa tỉnh ngủ bộ dạng còn mơ mơ màng màng chưa ngủ đủ.

Dưới tình huống trong lòng run sợ lại giả vờ ngủ không khéo ngược lại sẽ khiến Giản Diệu nghi ngờ, lqdon, một loạt suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Nam An An, rồi lại bỏ đi. Cô nhớ tới con dao Thụy Sĩ trước giờ luôn mang theo bên mình... Còn cấm trên người chú nhỏ của An Ngưng, lúc đó cô không có mặt mũi lấy vũ khí của cô về, bây giờ cô gieo gió gặt bão rồi.

Giữa lúc đang suy nghĩ, Giản Diệu hôn xuống trán cô, Nam An An lằm bằm một tiếng đưa tay ngăn lại, kéo dài giọng lười biếng nói: “Buồn ngủ....”

Giản Diệu cười nhẹ một tiếng, giọng mang theo cương chiều: “Em không trêu chị nữa, vậy chị tiếp tục ngủ đi.”

Nam An An đầu lệch khỏi gối ôm nhắm nửa con mắt, Giản Diệu lại tiếp tục ngồi dậy lái xe đi tiếp.

Đèn trong xe mờ tối, động tác vừa rồi của cậu ta để lộ một góc hộp rất tinh xảo trong túi áo lông, cho dù rất dốt đi chăng nữa, năm chữ Durex cô vẫn hiểu rõ....

Trong đầu Nam An An nổ tung, lập tức mọi thứ đều trống rỗng.

Dường như bên tai đều là âm thanh “Ong ong,” cô kìm nén sợ hãi trong lòng mặt không biến sắc đầu lệch lên dán vào cửa sổ khép hờ đôi mắt ngủ tiếp, cô giả vờ ngủ, đầu óc vội vã xoay chuyển nghĩ cách. Mặt dán lên cửa sổ thủy tinh lâu nên nửa gương mặt đã bị lạnh tê rần, trong lòng cô lại càng lạnh lẽo hơn....

Rét lạnh dường như chạy xuống tận đáy lòng, cảm giác hoảng sợ đã lâu không thấy nay lại quét qua mỗi một tế bào trên cơ thể cô.

Cảm giác hoảng sợ lại không có sức lực này trong cuộc đời cô không bao giờ muốn trải qua thêm một lần nào nữa, nhưng không nghĩ rằng.....

Nam An An cố gắng giữ sự tỉnh táo, trước khi sự việc xảy ra cô phải vứt bỏ những ý nghĩ tiêu cực, trước khi Giản Diệu trở mặt với cô, cô kéo dài thời gian. Đang trên đường cao tốc cô không có khả năng nhảy xuống xe, hơn nữa Giản Diệu đã khóa cửa xe, báo cảnh sát cũng ‘nước xa không cứu được lửa gần.’

Bây giờ bọn họ đang ở nơi xa lạ mà cô hoàn toàn không biết là chỗ nào, hơn nữa xe còn chạy băng băng về phía trước hướng nào không rõ.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, đoạn đường phía trước dường như rất xấu, Nam An An dựa vào ghế cảm giác xe bị lắc lư, cô cau mày che miệng rồi ho khan một tiếng, cúi đầu lục tìm trong túi của mình. Giản Diệu nghiêng đầu ân cần hỏi cô làm sao thế, giọng Nam An An đã có phần yếu ớt: “Tìm thuốc, buổi chiều tôi chưa ăn cơm nên hơi say xe....”

Thành phố C, Nam Vi Vi đang ăn cơm với Cận Tư ở Cửu Trọng Thiên đột nhiên tim đập nhanh một lúc, tay cầm đôi đũa run lên,

miếng thịt nướng “Bốp” rơi xuống mặt bàn. Nam Vi Vi lắc đầu, bên tai như đang có tiếng gì đó ầm ầm, mà trong lòng như có một tảng đá nặng đè ép, cả người cũng không khỏe, nhìn chòm đèn lồng lầy trên đầu có cảm giác như nó đang lung lay sắp rơi xuống.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Cận Tư cô đứng lên chạy tới giá áo lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ấn nút.

.....

Nam An An nói choáng váng đầu rồi tiếp tục lục tìm trong túi, chuông điện thoại bất chợt vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh trong xe, Nam An An rất tự nhiên nghe máy, “A lô, chị....”

Ngón tay nắm tay lái của Giản Diệu hơi trắng bệch, bất kể như thế nào hôm nay cậu ta nhất định phải...., cậu ta không chấp nhận có chuyện gì ngoài ý muốn.

Giản Diệu dựng thẳng lỗ tai, sau khi nghe Nam An An đang vui tươi hơn hờ nói chuyện phiếm hàng ngày với chị cô thì mới thả lỏng người. Là cậu ta suy nghĩ nhiều, chắc Nam An An không phát hiện được.

“Ha ha, chị, chúc kiếm được nhiều tiền, lấy tiền lì xì ra, em mừng tuổi cho chị tiền em đặt dưới gối ấy....” Nam An An vui sướng, “Em à, em đang trên đường tới thành phố A, rất an toàn, chị yên tâm. Em không bắt taxi, là học sinh của em.”

Nghe cô nói chuyện tin tưởng như vậy, trong lòng Giản Diệu lại có chút áy náy, cô đang trên xe của cậu ta.... Còn thật sự tin tưởng cậu ta. Cậu ta lại muốn phụ lòng tin này của cô.

Lúc trước chuyện bài viết trên BBS lời đồn đãi bay đầy trời thì cậu ta liền mạng bảo vệ cô gái này, bây giờ cậu ta lại muốn tự tay hủy diệt.

Giống như đồ sứ đẹp đẽ, nếu cô có thể là của cậu ta, vậy cậu ta sẽ quý trọng giữ gìn, một khi đã xác định sẽ thuộc về người khác, cậu ta liền hận không thể đập nát không giữ lại chút lưu luyến nào.

Về phần Nam An An sẽ hận cậu ta... Dù sao cô cũng không thích cậu ta.

Giản Diệu lại một lần nữa duy trì sự kiên định khi quyết tâm có chút dao động, Nam An An còn đang nói chuyện điện thoại, từ trong kính chiếu hậu cậu ta có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc cùng nụ cười thỏa mãn của cô, sống động như vậy, nhưng từ trước tới giờ không thuộc về cậu ta.

“Dạ dạ, là em trai của A Mao, A Mao là bạn tốt nhất của em chị quên à?”

“Em cúp máy đây, di động sắp hết pin rồi.”

“Chị, em yêu chị...”

Nam An An cố gắng hết sức giữ giọng mình bình tĩnh, sau khi nói xong cúp máy để điện thoại vào trong túi xách, vỗ vỗ ngực, cảm giác hình như trong bụng trống trơn không có gì đang cuộn cuộn, cô che miệng lại, tiếng kêu nghẹn ngào vẫn từ giữa kẽ tay thoát ra ngoài.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy sắc mặt Nam An An tái nhợt, bộ dạng che miệng khó chịu, Giản Diệu có chút khản trương nghiêng mặt qua nhìn cô: “An An, chị có khỏe không?”

“Không khỏe lắm....” Nam An An phát tay, giọng yếu ớt: “Giản Diệu, em có thuốc say xe không?”

Giản Diệu lắc đầu, từ trước tới nay trên xe cậu ta chưa bao giờ chuẩn bị những thứ này. Thấy Nam An An khó chịu quá cậu ta lại rất đau lòng, dindanlequydon, bây giờ phía trước không thôn xóm phía sau không nhà trọ cũng không có chỗ nào bán thuốc, cậu ta thò người qua đưa tay vỗ lưng cô: “Chị muốn nôn sao?”

Nam An An gật đầu, mệt mỏi khó chịu mắt đã ướt sũng, vành mắt cũng đỏ lên.

Giản Diệu bị cặp mắt nai kia nhìn nhìn trái tim ngộp thở, cậu tay quay người một cái: “Nếu không thì chị cứ trực tiếp nôn ra đi.”

Nam An An kiên quyết lắc đầu, “Nếu trong xe toàn mùi vị ấy, dọc đường đi tôi sẽ buồn nôn thêm, cậu mở cửa sổ xe đi, tôi hóng chút gió cho đỡ tinh thần.”

Giản Diệu sợ cô lạnh, nhưng thấy cô khó chịu thành ra như vậy nên mở nửa cửa kính xe, Nam An An thò ra cửa xe nôn khan một trận, chợt nhìn thấy có một chiếc xe cách không xa không gần phía sau xe bọn họ. Nam Vi Vi tuyệt đối không tới nhanh như vậy, nhưng mà.... Tiếp theo cô không có cơ hội nữa rồi.

“Oe....” Nam An An che miệng nhìn về phía Giản Diệu, nước mắt lưng tròng hắt cằm về phía cửa xe ý bảo cậu ta muốn đi ra ngoài nôn, Giản Diệu do dự một lát, thấy Nam An An cố kìm nén thế nào cũng không muốn nôn trong xe lại thật sự khó chịu, nên dừng xe bên ven đường, phong cách lịch sự đi vòng qua chỗ kế bên tay lái giúp Nam An An mở cửa xe, thật ra là dựa vào cửa xe ngăn cản đường chạy của Nam An An.

Cậu ta vốn không muốn làm như vậy, nhưng đã hạ quyết tâm, Giản Diệu đã quyết định thì phải làm bằng được.

Giản Diệu dựa vào cửa xe cúi nhìn Nam An An ngồi chỗ đó nôn khan, lúc cô ngồi xuống thoáng nhìn cả người co rút thành một cục trông rất đáng thương tội nghiệp. Giản Diệu có lòng tốt muốn đi qua vỗ vỗ lưng cô bất chợt nghe thấy tiếng va chạm rất dữ dội, một chiếc xe phía sau liều mạng đụng vào xe cậu ta, Giản Diệu vốn đang dựa vào cửa xe, lần này bị đụng cả người lao đảo ngã quỵ xuống đất.... Mà Nam An An đột nhiên đứng lên chạy như bay dọc theo đường quốc lộ.

Giản Diệu từ mặt đất nhanh chóng bò dậy đuổi theo về hướng Nam An An.

Vô cùng hoang mang sợ hãi, Nam An An sức bật vẫn kinh người, cô bước thấp bước cao chạy như điên trong đồng tuyết, hứng lấy bông tuyết lẫn gió lạnh liều mạng chạy về phía trước, cú va chạm lúc này làm chân Giản Diệu hơi đau, khi chạy thì tốc độ bị ảnh hưởng. Nhưng mà nam sinh người cao chân dài, hơn nữa sức khỏe nam sinh mạnh hơn nữ sinh nhiều, rất nhanh khoảng cách giữa cậu ta và Nam An An càng lúc càng gần.

Truyện online diiendainlequydon.com.

Nam An An từng ngậm từng ngậm thở phì phò, bước chân càng lúc càng nặng trĩu, trong cổ họng bị gió lạnh thổi vào, đau như bị xé rách. Nhưng Nam An An cứ máy móc chạy về phía trước, bên tai cô khoảng cách tiếng bước chân giảm dần tuyết càng lúc càng xa, mà tiếng bước chân phía sau của Giản Diệu thì lại càng lúc càng gần, mỗi một bước chân đều như giẫm vào lòng cô.

Một bàn tay có lực bắt được cánh tay cô, cả người Nam An An bị kéo lại bước chân bị kiềm hãm.

Dưới đèn đường vẽ mặt Giản Diệu hơi độc ác, cậu ta cười lạnh lùng: “Chị biết hết rồi hả?”

Nam An An xoay người đỡ đầu gối há mồm thở dốc, giọng Giản Diệu cũng có chút dồn dập: “Em không muốn tổn thương chị, An An, chị nói chị thích em đi.”

“Phì, phì.... Nam An An thở hổn hển biết điều nói, “Chị thích em.” Cô không có khí phách, lúc này càng không nên chọc giận Giản Diệu.

Giản Diệu nghe vậy cười đắc ý, dựa sát vào cô hai tay giữ chặt hai vai cô như muốn bóp nát đôi vai cô: “Em không tin, chị nhìn vào mắt em rồi nói.”

Nam An An giương mắt nhìn vào mắt Giản Diệu gần từng chữ, “..... Chị thích.....” Cô nói xong dùng hết sức hung hăng đá một phát vào giữa hai chân Giản Diệu, Giản Diệu khẽ nghiêng người một cước kia nện mạnh vào trên bắp đùi cậu ta. Giản Diệu bị lực đạo này chọc giận, lập tức tròn mắt đỏ lên hung hăng nện một quyền vào bụng cô, ngay tức khắc Nam An An cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều lệch vị trí, bả vai bên phải bị Giản Diệu giữ mới không ngã xuống đất.

“Chị lạnh không?” Giản Diệu vuốt ve vành tai cô, “Em dẫn chị tới nơi ấm áp, chúng ta đến đó làm, em không nỡ để chị khó chịu, An An, An An....”

Nam An An bị cậu ta ôm chặt, cầm đặt lên bờ vai Giản Diệu, cô vừa nâng mắt thì nhìn thấy chiếc xe trắng lúc này vừa mới dừng vào xe Giản Diệu đang lao đảo chạy về phía bên này. Chiếc xe màu trắng bật đèn chói mắt chạy nhanh như bay về phía Giản Diệu, ngọn đèn càng lúc càng gần, bánh xe ma sát trên nền tuyết phát ra tiếng lăn bánh “Rít rít.” Nam An An dùng hết sức lực cong đầu gối vững chắc chính xác độc ác đập một cước vào tr*ng của Giản Diệu, lúc đó Giản Diệu theo bản năng che lại rồi lăn sang bên cạnh....

Giản Diệu bị Nam An An đập ngã trên mặt đất đau đến đầu óc trống rỗng, đèn xe chói mắt trong đêm tuyết dày đặc phát ra ánh sáng màu trắng, Giản Diệu một tay chống lên đất muốn đứng dậy chạy đi. Nhưng khi chiếc xe kia hung hăng sắp dừng vào sườn trước bên trái của cậu ta lại bị lệch một chút, chạy qua nghiền lên bàn tay khó khăn lắm mới chống được xuống đất của cậu ta ....

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 58

“Ặc a....” Trong nháy mắt đau đớn kịch liệt đánh sâu vào tất cả lý trí Giản Diệu, tay trái đau như bị đục khoét kim châm muối xát, tiếng thét từ trong cổ họng phát ra lại bị đứt đoạn, trong đêm tối thê lương mà thấm vào lòng người.

Trong xe, đầu ngón tay cầm vô - lăng của An Khả trắng bệch, sau khi xe lùi lại ngón tay cô ta run rẩy có chút không cầm được tay lái. Đêm ba mươi vốn là ngày cả nhà sum vầy, nhưng ở đó không phải nhà của cô ta, cô ta đứng đó nhìn ba mình gần như là đang lấy lòng An Ngưng. Cô ta kiềm chế lâu rồi bị ông thờ ơ cũng lâu rồi rốt cuộc lỗ mũi chua xót không nhịn được rống lên với ông, “Con cũng là con ba, vì sao ba đối xử với con như vậy!”

Sau đó, cô mới biết được lúc trước mẹ cô đã từng làm những gì với mấy người Nam An An.

Khó trách mỗi lần cô lấy lòng Nam An An, cô đều bị cô ấy ghét như vậy.

An Khả và mẹ cô tranh cãi ầm ĩ một trận, trong cơn tức giận lái xe ra ngoài lang thang trên đường, trên đường gần như không có một ai cả.

Cô không có nhà để về nên muốn đi qua gặp Nam An An, cuối cùng thấy cô ấy vội vã chạy ra ngoài, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi theo, thấy cô ấy lên xe một người đàn ông lạ mặt.

Dọc đường An Khả cẩn thận đi theo chiếc xe phía trước, trong lòng âm thầm hi vọng là do cô suy nghĩ nhiều, nhưng lại phát hiện chiếc xe trước mặt càng đi càng lệch hướng. Cô đang lo lắng thì nhìn thấy Nam An An từ trong cửa xe ló đầu ra, một lát sau cửa xe mở ra người đàn ông kia đi vòng đến cửa xe một tay chống lên cửa, Nam An An ngồi ven đường thoạt nhìn như là đang muốn nôn.

An Khả hung hăng giẫm chân ga đâm vào chiếc xe kia, khiến người đàn ông đó lao đảo một cái, sai đó liền thấy Nam An An chạy như bay ra ngoài.

An Khả tâm tư rối loạn muốn xuống xe kéo người đàn ông kia lại giúp cô, nhưng nghĩ tới hai người bọn cô cũng không thể là đối thủ của người đàn ông cao to đó được, chỉ có thể khó khăn lùi xe về rồi chạy đuổi theo hướng bên kia, muốn tìm cơ hội điều khiển xe hù dọa người kia một chút ai dè nhìn thấy tên nam sinh đó hung hăng đập một quyền vào bụng Nam An An....

Trong nháy mắt đó, cô mất lý trí cũng không thể khống chế được.

Cho tới giờ này, trước mắt chính là máu đỏ tươi trên tuyết trắng xóa càng nhìn càng thấy ghê người, tay Giản Diệu nhũn như con chi chi không nâng lên nổi. Cô đẩy mở cửa xe chạy tới cẩn thận muốn xem tay Giản Diệu và cậu ta có còn đe dọa được hay không.

Nam An An ôm bụng cách Giản Diệu rất xa, trông thấy chủ xe mở cửa cẩn thận quan sát Giản Diệu. Ánh đèn xe chói mắt, vẻ hung ác trên mặt nữ sinh tụt xuống cực điểm, chỉ còn lại hoảng hốt lo sợ. Nhìn thấy khuôn mặt An Khả trong lòng Nam An An hơi kinh ngạc, lập tức nhớ tới buổi tối khi cô đang đắp người tuyết, An Khả miêu tả lại cô chuẩn xác như thế.....

Lúc đó cô trả lời có lệ với An Khả, cũng không suy nghĩ sao An Khả có thể đoán được đúng đến từng chi tiết như vậy.

Cả người Nam An An đau đớn không tỉnh táo, cũng không nghĩ ra lý do An Khả dũng cảm quên mình tới cứu cô. Nhưng, trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô bị Giản Diệu đánh một quyền vô cùng độc ác, vừa rồi liều mạng đập mạnh Giản Diệu một cái đã dùng hết sức lực mà cô có, bây giờ loại bỏ được sự uy hiếp là Giản Diệu, sau khi tâm lý khẩn trương tan đi bụng liền bắt đầu đau đớn, Nam An An ôm bụng cuộn tròn mình trong đông tuyết, trước mặt từng thứ đều biến thành màu đen. Có thể vừa rồi rất tập trung tinh thần vào việc giả vờ nôn, bây giờ thật sự rất choáng váng đầu óc, trong bụng chua xót, trước mắt cũng một mảnh mơ hồ không rõ.

An Khả bước từng bước nhỏ bước qua chỗ Giản Diệu ở đằng xa kia đang muốn xem tay cậu ta, bỗng chốc mắt cá chân bị tay không bị thương của Giản Diệu hung hăng nắm chặt, cả người mất trọng tâm bị quăng té xuống mặt đất. Con người Giản Diệu ứ máu, tay trái vừa rồi còn đau như kim châm bây giờ hình như đã mất đi cảm giác, cậu ta hung hăng đập An Khả một cước muốn lấy điện thoại 120 (số cấp cứu của TQ), khước mắt liếc thấy Nam An An đang ôm bụng cuộn mình trên nền tuyết.

Lúc đó cậu ta đưa lưng về phía xe, nhưng Nam An An bị cậu ta ôm vào ngực nhất định phải thấy chiếc xe đang lao nhanh tới, cô thế mà lại .... Cô cố ý!

Giản Diệu cố nén cơn đau gọi cú điện thoại cấp cứu xong sau đó chui từ trong xe ra, đi về phía Nam An An, tay cậu ta vẫn còn đang nhỏ máu xuống đất.

Nam An An thấy trước mắt mờ hồ, chỉ nghe tiếng giầy da giẫm lên mặt tuyết càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, ngón tay Giản Diệu dính đầy tuyết lạnh lẽo bóp chặt cổ cô.....

Thiếu oxy (oxygen, kí hiệu O) khiến Nam An An cảm thấy trước mặt trắng xóa, đầu ngón tay Giản Diệu nói lỏng ra, đến lúc này..... Cậu ta thế mà vẫn không nở.

Nam An An ho khan dữ dội, giữa lúc mờ hồ cô nghe thấy tiếng phanh xe (thắng) chói tai. Truyện bên diendanlequydon.com. Nam An An nâng mí mắt lên mờ mờ màng màng nhìn thấy đèn xe chói mắt và bóng dáng người ngược ánh sáng. Bóng dáng ngược sáng kia chỉ mờ hồ, giữa lúc cô thấy mờ mịt cả người Giản Diệu bị túm cổ áo hung hăng ném ra ngoài....

Hình ảnh mờ hồ, ngược sáng rất giống với hồi ức đêm đó. Người kia một tay ôm Nam Vi Vi một tay túm cổ tay cô, dẫn cô băng qua con hẻm nhỏ tĩnh mịch như không có tận cùng, bên tai là tiếng ve kêu và tiếng gió rít đêm hè, cô vừa khóc vừa chạy mặt đầy nước mắt. Sau khi chạy ra khỏi hẻm nhỏ người đó dẫn bọn cô đến dưới đèn đường sáng ngời, cúi người lấy mu bàn tay lau khóe mắt cô, giọng mát lạnh dễ nghe, “Không có việc gì, ngoan.”

“Không có việc gì, An An....” Cả người Nam An An bị ôm ấn chặt vào người anh, “Không sao rồi.”

Trên người anh rõ ràng có tuyết dính vào, nhưng hơi thở khiến cô yên tâm.

Từ bắt đầu đến hiện tại

“Sự phụ” Nam An An hít sâu một hơi, trán để lên ngực anh, giọng buồn rầu.

“Ừm, anh ở đây....”

“Thầy” cô lại gọi một tiếng, giống như đang muốn xác nhận đúng là anh ở đây.

“Anh ở đây.”

Nam An An hít hít mũi, “Khương Minh.”

“Ừm.”

Cái ôm của anh ấm áp mà quen thuộc, giống như chờ đợi đã lâu lắm rồi.

Nam An An gọi anh một tiếng lại một tiếng rồi dần dần thấp xuống, Khương Minh trả lời cô một lần lại một lần, giọng trầm thấp khàn khàn.

“Khương Minh....” Nam An An một tay níu vào bờ vai Khương Minh vùi đầu trong lòng anh gọi tiếp một tiếng, đêm nay cô vừa lạnh vừa đói vừa đau lại sợ, giờ phút này có ‘thiên ngôn vạn ngữ’ (ý là nhiều lời để nói) tràn ra bờ môi nhưng cuối cùng lại: “Nấc.”

Khương Minh: “.....”

Nam An An: “Nấc.... nấc.... nấc....”

Nam An An cảm thấy đầu càng lúc càng nặng trĩu, kiên cường chống đỡ tới bây giờ rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa.

.....

Nam Vi Vi chạy thẳng tới bệnh viện, vượt qua Khương Minh ôm Nam An An đi vào trong.

An An một tay đè lên bụng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, Nam Vi Vi nghe thấy giọng mình cũng đã thay đổi: “Bụng cô ấy làm sao vậy?”

An Khả đi theo phía sau sắc mặt cũng tái nhợt trả lời: “Giản Diệu đánh một quyền vào bụng chị ấy.”

Nam An An nửa ngủ nửa tỉnh bị Khương Minh ôm đi chụp phim, siêu âm, kết quả kiểm tra là Nam An An bị xuất huyết trong mức độ nhẹ, lúc Nam An An ngủ một tay vẫn ôm bụng.

Khương Minh đứng bên cạnh giường bệnh cả một đêm không chợp mắt, sắc mặt Nam An An trắng bệch lúc ngủ vẫn còn cau mày.

Khương Minh đưa tay vuốt ve gương mặt cô, trong đầu là hình ảnh lần đầu tiên Nam An An xuất hiện trong nhà anh, anh làm món thịt bò hầm khoai tây ăn rồi bị đau bụng nằm trên ghế sofa ngoan ngoãn mặc kệ anh xoa bụng cho cô, anh vừa chạm vào bụng cô cô đã cười đến không kiềm chế được.

Khương Minh thậm chí không dám nhớ lại cảm giác khi anh nhận được điện thoại của Nam Vi Vi, anh đứng trong phòng bệnh ông nội, tiếng mọi người trong nhà trò chuyện rôm rả với nhau dường như cách anh rất xa, loại này... Cảm giác trái tim níu chặt vò thành một nắm bị xé rách toạc.

.....

Nam Vi Vi tựa vào ghế sofa không nhúc nhích, cú điện thoại đó của Nam An An nói chuyện giống như bình thường bọn cô vẫn vô

cùng thân thiết tán gẫu, nhưng đột nhiên cô chợt nghe ra Nam An An khác thường. Nam An An bảo cô em mừng tuổi cho chị, nhưng mà Giản Diệu tuyệt đối không biết bọn cô là bào thai đôi, từ trước tới giờ An An chưa bao giờ mừng tuổi cô mà chỉ có cô mừng tuổi An An.

Lúc đó cả trái tim cô nhảy vọt lên cổ họng, nghe giọng điệu tự nhiên khái quát nội dung quan trọng nhấn tới cho cô của Nam An An --- Em trai Giản Tiệp, trên đường tới thành phố A, còn có cô nhân mạnh di động sắp hết pin và câu nói “Rất an toàn.”

Từ sau khi cúp điện thoại Nam Vi Vi liền bắt đầu dựa vào câu nhắc nhở trước của cô nhanh chóng định vị không lại sợ di động cô hết pin, vừa kêu Cận Tư điều tra thông tin về em trai Giản Tiệp. Đêm ba mươi lý do khiến Nam An An chạy tới thành phố A cũng chỉ có Khương Minh, như vậy nhất định Khương Minh sẽ cách chỗ Nam An An gần nhất, khoảnh khắc đó cô không ngừng gọi điện thoại cho Khương Minh.....

Nam Vi Vi làm việc nào ra việc nấy, cố gắng đè xuống đáy lòng nhưng không cách nào vứt bỏ được sự bất an, Nam An An nói, chị, em yêu chị.

Nghe qua như đang làm nũng, cũng giống như là đang từ biệt.

Lúc tắt điện thoại di động tay Nam Vi Vi đang run rẩy, cũng may.....

Vi Vi che mặt, buông đầu ngón tay ra lau qua khóe mắt.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng bị đẩy ra, Nam Vi Vi thì nhìn thấy An Khả đứng trên hành lang, cô đi qua kêu An Khả đi vào, An Khả lắc

đầu không nhìn cô mà trực tiếp đi lướt qua cô nhìn về phía phòng bệnh của Nam An An, muốn nói lại thôi.

Vi Vi thấy thế nói câu: “Em ấy không có việc gì, còn chưa tỉnh ngủ.”

An Khả nghe vậy gật gật đầu, cúi xuống xoắn góc áo bệnh nhân giọng hơi khàn khàn: “Tôi đi đây.”

“Cô đi đâu, cô khỏe không?” Nam Vi Vi quan tâm An Khả, ngày hôm qua cô cũng nhìn thấy trên áo lông trắng của An Khả có vết chân, nhưng mà cô hoàn toàn không có thời gian để chú ý đến An Khả.

An Khả lắc đầu.

“Cảm ơn cô.” Nam Vi Vi cúi đầu xuống thấp về phía An Khả.

Truyện chỉ post bên diiendannlequydon.com, trang khác là copy vô ý thức.

“Không cần đâu, tôi biết mẹ tôi có lỗi với các cô.” An Khả không ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói xong câu đó liền trở về phòng bệnh sát bên cạnh.

Nam Vi Vi sửng sò một lát, đây là nguyên nhân An Khả cứu An An sao?

Chuộc tội ư?

Trong ấn tượng của cô từ trước tới giờ An Khả không phải là người thẳng thắn như thế.

Nam Vi Vi nhìn nhìn phòng bệnh, đi ra ngoài mua cháo cho Nam An An, suy nghĩ một chút rồi cũng mua một phần cho An Khả. Bất kể An Khả xuất phát từ mục đích gì, bây giờ cô thật sự cần phải cảm ơn An Khả.

Khương Minh vòng qua phía bên giường bệnh kia kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính rải đầy cả căn phòng. Ánh mặt trời màu vàng nhạt chiếu xuống làm Nam An An nâng mí mắt lên, đôi mắt bị ánh mặt trời chói rọi kích thích chớp chớp mắt, cô nâng tay che mắt chuyển người lại thì đau đến tỉnh luôn.

Lúc Nam An An vừa tỉnh lâm vào tình trạng giống như có một đoàn xe chạy ngang qua người, cô dụi dụi mắt cảm giác bụng cũng đau theo, nhìn về cửa sổ bên cạnh thì chứng kiến bóng dáng Khương Minh đang đứng trước cửa sổ.

Nam An An giờ tay muốn cầm cốc nước để uống, kéo theo cả bụng, “Ồi” Nam An An đau tới mức rên lên, Khương Minh chân dài bước chạy qua một tay ấn chuông một tay vịn chặt bờ vai cô, giọng gấp gáp: “An An, đau không?”

Nam An An gật gật đầu, đang muốn đưa tay xoa bụng bị Khương Minh nhanh tay lẹ mắt cầm lấy cổ tay: “Đừng lộn xộn.”

Bác sĩ tới rất nhanh, nghiêm túc hỏi cô, “Đau ở đâu, ở đây hả?”

Nam An An gật gật đầu.

Về mặt bác sĩ nghiêm túc: “Đau thế nào?”

Nam An An: “..... Đói đau.”

“.....” Bác sĩ im lặng một lúc, đẩy đẩy mắt kính lạnh nhạt nói: “Ngoại trừ đau khi đói, còn đau thế nào nữa.”

“Không có ạ,” Nam An An lắc đầu: “Ngoài cảm giác đói ra không có cái khác.”

“.....” Bác sĩ lại dặt chiếc bút máy vào túi áo dài trắng, giương mắt nhìn Khương Minh nghiêm túc nói: “Người trong nhà cậu dứt cho cô ấy ăn cơm trước đi, chờ cô ấy ăn no tôi lại qua.” Nói xong bác sĩ dẫn y tá đi ra khỏi phòng bệnh, còn đóng cửa phòng lại.

Bác sĩ vừa đi, phòng bệnh to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Dưới ánh mặt trời sáng rực, ngay cả bụi trong không khí cũng không có chỗ nào để lẩn trốn.

Nam An An hạ mí mắt nhìn chần trảng noãn, một tay níu chặt drap giường nhưng không nhìn Khương Minh.

Tối hôm qua lúc vừa tỉnh dậy sắp xếp lại những việc nhớ được, trong đầu Nam An An giống như bị nổ tung, cô thậm chí không biết làm sao mà đối mặt với Khương Minh.

Những thông tin này bỗng chốc chạy vào đầu óc cô, không kịp tiêu hóa.

Thì ra, vẫn luôn là Khương Minh.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 59

Nam An An hạ mí mắt, nhiệt độ trong phòng bệnh hơi cao, trên chân cô còn có áo khoác màu đen của Khương Minh đắp trên chân cô, ấm áp mà nặng nề hơn cả chiếc chăn mềm mại, còn Khương Minh chỉ mặc một chiếc áo len sợi mỏng manh màu tàn thuốc đứng đó.

Sáng sớm ánh mặt trời không quá chói, ngoài cửa sổ còn có tiếng chim hót chút chút.

Nam An An đắm chìm trong ánh nắng ban mai, có cảm giác như cách cả một thế hệ, giống như mọi việc tối hôm qua đều là thời gian xảy ra chuyện lúc trước.

Nhưng đột nhiên cô không biết làm thế nào để đối mặt với Khương Minh.

Rõ ràng cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng bây giờ lại không mở miệng được.

Khương Minh giờ tay đặt trên vai cô đỡ cô ngồi dậy, cầm chiếc gối mềm lót sau lưng cô, đứng dậy đi ra phía cửa phòng bệnh.

Khóe mắt Nam An An liếc thấy mũi giày Khương Minh chuyển hướng có chút khẩn trương gương mặt nhìn qua, cô giờ tay muốn túm góc áo Khương Minh, nhưng đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào anh đã cởi áo len mỏng màu tàn thuốc xuống, đầu ngón tay

Nam An An cuộn tròn lại, lúc nghe được tiếng đóng cửa vang lên trong lòng trốn rỗng.

Cô chớp chớp mắt nằm vùi vào trong chăn, một tay kéo chăn lên đắp kín đầu, lông mi cọ vào chăn mềm mại.... Nhưng chăn bỗng nhiên bị một bàn tay xốc lên mang theo cảm giác mát lạnh, ánh sáng chiếu vào tới nơi. Nam An An hướng tầm nhìn lên trên vừa đúng lúc đối diện với con người đen nhánh của Khương Minh, thì ra anh không đi.

“Anh đi đâu vậy hả?” Nam An An hít hít mũi, thốt ra một câu nói.

Khương Minh ngồi lên chiếc giường êm ái, hai tay nâng cánh tay cô lôi cô từ trong chăn ra ôm đặt lên đùi mình, để cả người Nam An An dựa vào người anh, nâng tay lau lông mi ướt sũng của cô, “Mua cơm cho em, không phải là đói tới đâu sao?”

Quả thật tư thế bị người ta ôm vào trong ngực như thế này, Nam An An đã từng cảm thấy mập mờ và hồi hộp không thôi, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy hơi thở trên người Khương Minh bao bọc quanh người cô khiến cô vô cùng yên tâm.

Vừa rồi cô đau nên không chú ý, bây giờ Khương Minh mở miệng cô mới nghe ra giọng Khương Minh khàn khàn bộ dạng không khỏe, Nam An An quay đầu ôm cổ Khương Minh.

Rõ ràng là bọn họ mới chỉ vài ngày không gặp, nhưng cô lại cảm thấy như cách xa lâu lắm rồi.

Mặc dù nhiệt độ trong phòng bệnh vừa tầm, nhưng hình như kể từ tối hôm qua sau khi Khương Minh tìm được cô đã lấy áo khoác

quần quanh người cô, vẫn luôn chỉ mặc chiếc áo len mỏng manh này, như thế đi trong đêm tuyết.

Hình như anh bị cảm cúm, giọng khàn khàn không khỏe lại mang theo âm mũi, khuôn mặt đẹp trai mang theo vẻ mệt mỏi.

Khương Minh hơi nhíu mày đẹp, viền mắt hơi thâm, Nam An An tỉ mỉ chăm chút phác họa đường cong trên khuôn mặt anh, cúi đầu cạo vào cổ anh, cổ Khương Minh hơi lạnh lạnh. Trong lòng cô không nói được là có tư vị gì, đang đau khổ trong lòng thì một muỗng cháo đã tới bên miệng cô, Nam An An lắc đầu: “Em có rất nhiều câu hỏi.”

Từ chiều ngày hôm qua cô đã không ăn gì rồi, lúc bác sĩ tới hỏi cô chỉ cảm thấy trong bụng trống rỗng, đói không chịu được.

Bây giờ cháo trắng đưa tới bên miệng cô cô lại không có chút khẩu vị nào, giống như đói quá, ngược lại ngửi thấy mùi gạo có chút buồn nôn, nên tuyệt đối chẳng muốn ăn tý nào.

“Ừm,” Khương Minh vừa trả lời vừa cố chấp đưa muỗng tới bên miệng cô, để vào môi dưới của cô, “Ăn một miếng thì được hỏi một câu.”

Giữa lúc Nam An An đang chần chừ, thì thìa đã cạy môi cô, nước cháo ấm áp thấm ướt môi khô nứt của cô, giảm bớt sự khó chịu trên môi.

Nam An An dứt khoát há mồm ngoan ngoãn nuốt một ngụm: “Câu hỏi thứ nhất, tối hôm đó là anh đã cứu bọn em?”

Nói là câu hỏi, nhưng khi cô hỏi tất cả đều không mang giọng điệu nghi ngờ.

“Ừm, là anh.” Khương Minh cũng trả lời không chút dài dòng, ngón tay thon dài nắm chặt chiếc thìa, múc thêm một muỗng cháo đưa tới bên miệng thổi thổi, “Khi đó anh gửi cho em mấy tin hẹn lại thời gian sớm hơn, em không trả lời anh, cho nên anh từ chối buổi hội nghị đừng chờ ở trường học từ trước.”

Lúc đó Khương Minh tựa vào cổng trường giơ tay nhìn kim đồng hồ đeo tay, trong lúc lơ đãng ngược mắt lên thì nhìn thấy một nữ sinh ba chân bốn cẳng chạy vào trong hẻm nhỏ. Anh không chút để ý lại nhìn thoáng qua đồng hồ, đúng lúc đó bắt đầu bắn pháo bông để khai mạc bữa tiệc tốt nghiệp của trường, pháo bông bay vút trong không trung đốt sáng nửa bầu trời đại học phía Tây. Khi yên tĩnh anh chợt nghe loáng thoáng tiếng thét chói tai của nữ sinh và tiếng kêu thảm thiết thô tục của đàn ông. Lúc đó sự sốt ruột vì chờ đợi Tiểu Quyển bị dần xuống đáy lòng mà sự bất an lại nổi lên, Khương Minh không chút do dự chạy vọt vào hẻm nhỏ.

Khương Minh tiếp tục đưa thìa tới bên miệng Nam An An, thấy cô nhanh chóng nuốt hết muỗng cháo hỏi tiếp: “Khi nào thì anh nhận ra em?”

“Nhận ra em là Tiểu Quyển....” Khương Minh nói rất chậm, rất có Lo-gic, “Chữ em viết trên tờ giấy xin phép và chữ của anh gần như giống nhau như đúc, Tiểu Quyển cô ấy từng nói muốn bắt anh chụp ảnh đề bài anh làm xong rồi gửi qua cho cô ấy để làm bảng chữ mẫu; lúc em tìm anh muốn cầu xin thương tình cho điểm trung bình, anh nhìn thấy khóa đồng tâm của em, trước kia Tiểu Quyển gửi cho anh tám ảnh chụp khóa đồng tâm bị mất một nửa; lần tới học bổ túc khi An Khả tới tìm anh vô cùng thân thiết gọi em là chị An An, Tiểu Quyển từng nói An Khả ném hồng khóa đồng tâm của cô ấy, cô ấy cũng ghét nhất là An Khả, hơn nữa tên An Khả cũng hiếm gặp.”

Nam An An khó khăn nuốt hết ngụm cháo trắng trong miệng. Mẹ kiếp, đã ba lần cô bại lộ hết thủy, mà Khương Minh sớm đã biết cô là Tiểu Quyển như vậy nhưng sau đó lại hoàn toàn ung dung thản nhiên.

Khó trách trước kia Cố Ly nói, về chiều cao thì cậu và Khương Minh không hơn kém mấy, nhưng về chỉ số thông minh thì các cậu chênh lệch nhiều....

“Còn về việc nhận ra anh đã cứu em....” Khương Minh đưa muỗng tới lần nữa, “Đêm sau thi kiểm tra tài chính kinh tế hôm đó, em uống say anh đưa em về nhà thấy ảnh chụp lúc sinh nhật em mười hai tuổi trong phòng ngủ; hoàn toàn xác định là có trời mới biết em có chị gái sinh đôi.” Lúc đó anh bế một người kéo một người, dẫn bọn cô tới chỗ đèn đường sáng trưng thậm chí còn lau nước mắt giúp cô gái nhỏ. Khuôn mặt Nam An An và Nam Vi Vi đều rất đẹp, đủ khiến người ta đã gặp qua một lần là không thể quên được. Cho nên rất dễ dàng qua tám ảnh chụp giống như thế, anh biết được Nam An An có một người chị sinh đôi, cũng càng khiến anh xác định là anh đã đoán đúng rồi.

Trước đó anh chưa từng nghĩ tới Nam An An và Tiểu Quyển cùng với cô gái nhỏ được anh cứu có quan hệ với nhau, cũng may Nam An An nhờ anh giúp làm bài thi lớp mười.

Anh vẫn cho là Tiểu Quyển học lớp mười, mười lăm tuổi.

Nam An An đau khổ ăn cháo, không phải là chỉ số thông minh kém, mà chính xác là chỉ số độc ác kém, đầu óc Nam An An nhanh chóng cố gắng tìm thể xoay chuyển ưu thế về sân nhà: “Vậy chừng nào thì anh thích em?”

Khương Minh cười khẽ một tiếng, “Sau khi Tiểu Quyển không để ý tới anh.”

Còn sớm hơn cả cô, Nam An An đặc chí vừa lòng, giọng nhẹ nhàng: “Anh đã sớm biết em là Tiểu Quyển như vậy, lại còn để em theo đuổi anh lâu thế....”

Nam An An bổ sung thêm một câu: “Thầy, anh khó chịu lại còn kiêu ngạo.”

“Em qua lại với hơn mười người bạn trai trước.” Khương Minh nhàn nhạt nói một câu kết liễu Nam An An đang dương dương tự đắc. Với hiểu biết của anh về Tiểu Quyển, từ nhỏ đến lớn cô đều thuận buồm xuôi gió, rất dễ dàng nhận được quá nhiều yêu thương, cho nên sẽ không biết quý trọng, “Hơn nữa em đã nói, trước giờ chia tay thì không hợp lại.”

Tự gây tội ác không thể sống Nam An An: “....”

Nuốt ngụm cháo đang kề bên miệng, Nam An An chợt dạ sờ chớp mũi, nếu như Khương Minh dễ dàng bị cô theo đuổi, cô cũng không biết sau đó sẽ như thế nào....

Nhưng mà, giáo sư thông minh như vậy phúc hắc như vậy thật sự là quý sắc!

Theo khuôn mẫu một hỏi một đáp, rất nhanh Nam An An đã giải quyết hết phần cháo đêm này, cô có chút không nỡ: “Giáo sư, lại thêm một chén nữa đi.”

Nói xong Nam An An ho khan vài tiếng, tối hôm qua lạnh quá, lỗ mũi bị nghẹt, ngọt ngọt khó chịu.

“Chưa ăn no sao?” Khương Minh từ trên giường đứng lên, lấy chăn đắp kín cho Nam An An, bế cả người và chần cô từ trên đùi đi tới ghế sofa, duỗi cánh tay lấy chiếc nhiệt kế từ trên bàn trà ra hiệu cô nâng cánh tay lên, Nam An An được cưng chiều mà lo sợ ngoan ngoãn kẹp nhiệt kế mới nhớ tới câu hỏi vừa lúc nãy của Khương Minh, vội vàng trả lời: “Chưa hỏi xong.”

Khương Minh không động dậy uể oải nhích lại gần ghế sofa.

Nam An An chợt dạ cúi đầu, Khương Minh cúi người dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu cô, hơi thở ấm áp giống như có thể hòa tan mọi thứ. Nam An An tham lam lưu luyến ấm áp như thế, cho dù cô biết cô có bệnh, cho dù cô biết cô như vậy mà ở chung một chỗ với Khương Minh thì rất không công bằng với Khương Minh, nhưng cô vẫn không muốn rời khỏi.

An An nhích tới gần hôn Khương Minh một cái, bị râu trên mặt Khương Minh đâm vào, cô ôm Khương Minh cẩn thận mổ xuống làn môi mỏng của anh, Khương Minh giờ tay kéo gáy cô áp môi cô lên môi mình đảo khách thành chủ, mạnh mẽ cạy răng cô....

Đột nhiên Nam An An đẩy anh ra.

.... Trái tim Khương Minh lập tức chìm xuống đáy cốc, tròn một năm bọn họ cố gắng lại thành dã tràng xe cát, bây giờ hoàn toàn trở về điểm xuất phát, thậm chí.... Bây giờ ngay cả một nụ hôn Nam An An cũng không muốn đón nhận.

Khương Minh đứng dậy đi ra hành lang đốt một điếu thuốc, châm nhưng không hút, mặc cho điếu thuốc từng tý từng tý cháy hết, mãi đến lúc ngón tay anh bị nóng lên.

Khương Minh nện một quyền vào trên vách tường bệnh viện, đốt ngón tay tê dại mới khiến lý trí anh quay về.

Lần này Khương Minh đi ra ngoài, Nam An An không lo được lo mất nữa, cô rút nhiệt kế trong nách mình ra nhìn nhiệt độ, vẫn còn phát sốt, 38.6 độ.

Vừa rồi lúc đón nhận nụ hôn của Khương Minh cô đột nhiên nghĩ tới chiếc nhiệt kế, thiếu chút nữa kẹp quá thời gian.

Sau khi uống thuốc Nam An An tìm máy tính bảng của Nam Vi Vi ngồi dựa vào giường lướt diễn đàn Thiên Nhai.

Nổi lên trang đầu có một bài viết --- JMS (JMS Java Message Services - Đây là cơ chế để thực hiện việc gửi, nhận message – Theo Google.), nếu như bạn không sinh được đứa bé, bạn sẽ chủ động rời khỏi chồng bạn không?

Ngón tay Nam An An giật giật, cuối cùng vẫn nổi dũng khí ấn mở bài viết, chủ bài viết nói cô ấy đi kiểm tra phát hiện bị tắc ống dẫn trứng, lequydon,.com, sử dụng ống nghiệm nhiều lần cũng chưa được, bây giờ hết sức rối rắm chuyện rời khỏi chồng cô ấy hay không.

Nam An An trượt màn hình nhìn xuống câu trả lời bên dưới.

1: Tôi sẽ đi, vì tôi thương anh ấy.

2: Sẽ không, nhưng tôi cảm thấy anh ta sẽ không chủ động muốn tôi.

3: Tôi sẽ, chồng tôi là người thích trẻ con như vậy, tôi không nỡ để anh ấy cả đời này không có lấy một đứa con.

Ngón tay Nam An An hơi dừng lại.

4: Tôi cũng sẽ đi, yêu một người là làm cho anh ấy vui vẻ mà không phải trở thành gánh nặng của anh ấy. Làm người không thể ích kỷ như vậy, nếu tôi yêu chồng tôi, tôi không muốn liên lụy đến anh ấy.

Yêu.....

Nam An An đang xem bài viết, máy tính bảng trong tay đã bị người ta rút ra, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy Khương Minh đứng đó.

Nam An An siết chặt ngón tay, cảm bị người ta nâng lên, Khương Minh cúi người nghiêm túc nhìn vào ánh mắt cô --- “An An....”

“Dạ.”

Tim Nam An An đập rộn lên, nhiệt độ trên mặt rất nóng, đang chờ Khương Minh nói tiếp, chợt nghe thấy tiếng đập cửa có tiết tấu “Cốc cốc, cốc cốc” vang lên.

Nam An An nói tiếng “Mời vào” thì nhìn thấy An Khả đi tới, đứng chỗ không xa muốn nói rồi lại thôi.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 60

Nam An An không khỏi vân vê ngón tay, tối hôm qua nếu không phải có An Khả, có lẽ cô đã....

Nghĩ tới đây, An An đang muốn mở miệng nói cảm ơn với An Khả, thì thấy An Khả ngẩng đầu nhìn Khương Minh đang đứng bên cạnh cô.

Trong lòng Nam An An căng thẳng, chợt nghe An Khả nhẹ giọng nói: “Khương Minh, em muốn nói riêng mấy câu với chị em.”

Nói chuyện với cô? Không phải là với Khương Minh?

Nam An An hơi sửng sốt, sau khi nhận được ánh mắt dò hỏi của Khương Minh theo bản năng gật gật đầu, đưa mắt dõi theo Khương Minh đứng dậy đi ra ngoài.

Phòng bệnh to như vậy chỉ còn lại hai người Nam An An cùng với An Khả, bầu không khí có chút lúng túng.

An Khả lặng lẽ tới gần giường bệnh cô, sau đó đứng trước mặt giường bệnh cô không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt đau khổ nhìn cô chằm chằm.

Nam An An bị nhìn chằm chú sợ nổi da gà, nâng cánh tay lên cô giương mắt nhìn An Khả dè dặt cẩn thận nói: “Ặc, tối hôm qua cảm ơn cô đã cứu tôi, tôi....”

“Tôi phải đi,” An Khả lên tiếng cắt ngang câu nói cảm ơn của cô, cúi thấp đầu dờn ánh mắt nói khẽ, “Hết kỳ nghỉ đông tôi sẽ xuất ngoại.”

Nam An An tiếp tục im lặng, ngẫm nghĩ hồi lâu mới sắp xếp được câu chữ: “Vậy cô... Thuận buồm xuôi gió.”

Trước đây cô và An Khả vẫn luôn như vậy, mỗi lần khi An Khả nghênh ngang kiêu ngạo là Nam An An có thể rất vui vẻ, lqdon, nhưng khi An Khả có vẻ mặt vui vẻ hòa nhã hay là tỏ ra yếu kém với cô, ngược lại cô không biết nên làm thế nào để ở chung.

An Khả giật giật khóe miệng: “Ngồi máy bay thuận buồm xuôi gió thì sẽ xảy ra chuyện,” An Khả nửa đùa nửa thật nói, “Nhưng mà, tôi đi không phải cô rất vui sướng sao, rốt cuộc sau này không có người tranh giành bạn trai với cô nữa?”

Nam An An buột miệng nói ra: “Dù sao cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cướp được.”

Xem đi, lại tới nữa, đây là nguyên nhân Nam An An và An Khả không hợp nhau --- bọn cô hòa thuận chỉ trong ba giây.

An Khả hít sâu một hơi, cố gắng nói tiếp đề tài trọng tâm giữa bọn cô: “Tôi phế bỏ một bàn tay của Giản Diệu.”

Nghe vậy, Nam An An cũng cố gắng để bản thân mình thân thiết mà lễ phép, nói: “Cảm ơn cô, cô rất lợi hại.”

“....” Đã nói đến nước này, An Khả hoàn toàn không cách nào nói lời khách sáo nữa, “Cho nên tôi muốn xuất ngoại lánh nạn!” Bởi vì cô!

Nam An An nhéo ngón tay mình, nhẹ giọng nói câu “Rất xin lỗi.”

Trong phòng bệnh thoáng chốc yên tĩnh, An Khả cúi thấp đầu nhìn mũi giày của mình, thấy chân mình bước tới gần giường bệnh hơn một tấc, cô cúi đầu cuộn góc áo bệnh nhân rồi lại thả ra, “Tôi phải đi rồi... Chị.”

Giọng cô ấy rất nhẹ, đè xuống rất thấp, từ “Chị” này gần như là không nghe thấy.

Nam An An có chút không trả lời được, trong giọng nói của An Khả rõ ràng đau thương như vậy, ngay cả cô cũng nghe thấy rõ rệt. Nhưng mười mấy năm qua cô và An Khả đều ở chung với hình thức như vậy. Thói quen nhiều năm kéo dài tới nay, cho dù cô rất cảm kích tới hôm qua cô ấy đã ra tay cứu giúp, cũng không cách nào trong một đêm biến thành một người chị tri kỷ ôm An Khả khóc lóc nói Khả đừng đi.

An Khả cúi đầu, nhìn cái chân còn lại của mình cũng bước qua, “Về sau em sẽ gọi chị là chị, chị đồng ý không?”

Nghe thấy cô ấy nói như vậy, Nam An An có chút không hiểu vì sao gật gật đầu, ngày trước lúc An Khả vui vẻ hòa nhã gọi cô là chị An An, lúc tức giận gọi thẳng tên, còn nghiêng răng nghiêng lợi, bất kể dạng nào từ trước tới nay cô ấy chưa hề gọi cô là “Chị” vô cùng thân thiết như vậy.

“.... Em có thể ôm chị một cái không?” An Khả nói xong không chờ cô trả lời, cúi người dang hai tay ôm lấy cô.

Cô không nói rõ được cảm giác này, Nam An An như là một giấc mộng xa không thể chạm tới, cô ấy có tất cả mọi thứ mà cô muốn

tới gần mà không gần được.

Lúc còn nhỏ cô được ông nội ôm vào trong ngực, hăm mộ Nam An An ngồi trên bờ vai Nam Thị, hăm mộ Nam An An được Nam Thị ôm ấp cưng chiều, thậm chí hăm mộ Nam An An bị Nam Thị đánh hai hàng nước mắt lưng tròng....

Lúc ba mẹ cãi nhau cô không có chỗ để đi chạy tới trong nhà cô mình, cô hăm mộ Nam An An có ba mẹ ân ái như vậy, gia đình hạnh phúc mỹ mãn như vậy...

Sau này, cô hăm mộ Nam An An có một chị sinh đôi không cô đơn như cô, hăm mộ cô ấy dễ dàng nhảy lớp (vượt cấp) không phải cố gắng hết sức như cô mới có thể thể đậu, hăm mộ cô ấy xinh đẹp không giống cô, hoàn toàn chẳng thừa hưởng gen vẻ mặt xinh đẹp của nhà họ An, hăm mộ tính cách cô ấy không giống cô chẳng thể ở chung với bạn học hòa thuận được.

Cô hăm mộ Nam An An, ghen tị với Nam An An, cô kêu to trong sân thể dục không có bóng người --- Nam An An, tôi ghét cô,

Nhẹ nhàng vui vẻ hét lên niềm vui tràn trề rồi tự mình thấp giọng nói --- Nam An An, tôi muốn trở thành cô.

Có lẽ cô đi cứu Nam An An là vì huyết thống, dù sao cũng là máu mủ tình thâm....

Có lẽ cô đi cứu Nam An An là vì trong bữa tiệc tối, khi cô hai bàn tay trắng thì cô ấy là người duy nhất sẵn lòng an ủi cô, mặc dù an ủi cho có lệ nhưng lúc đó cũng làm cô thấy ấm áp.

Có lẽ thật ra là vì, Nam An An là giấc mộng xa không thể chạm tới từ lúc nhỏ của cô, là người muốn trở thành mà không trở thành

được. Mà giấc mộng, thì nên có dáng vẻ xinh đẹp.

Cô thích tranh giành cùng với cô ấy cướp đoạt cùng với cô ấy, nhưng khi Nam An An thật sự gặp nguy hiểm, cô lại không muốn thấy cô ấy bất hạnh.

.....

Nam An An muốn hỏi “Cô vẫn là An Khả mà tôi quen biết sao” nhưng rồi cũng không hỏi ra miệng, An Khả ôm cô rất nhẹ, cánh tay vòng qua bờ vai cô, cầm nhẹ nhàng đặt trên hõm vai cô nhẹ nhàng nói một tiếng “Tạm biệt” rồi không chờ cô trả lời đã rời khỏi phòng bệnh.

Ngây ngốc trong bệnh viện mấy ngày Nam An An rảnh rồi đến muộn lông cũng dài ra, hơn nữa Nam An An không cách nào chấp nhận được việc ngày nào cũng ăn rất thanh đạm, với lại cô cảm thấy Khương Minh đang trốn tránh cô... Mấy ngày nay Khương Minh không thèm hôn cô rồi. Lúc Nam An An dựa vào giường bệnh thoải mái nhàn nhã gặm chân gà nghĩ như vậy, vừa đúng lúc Khương Minh không ở đây, anh đi lên phòng bệnh trên lầu thăm ông nội anh. Cô nằm trên giường bệnh chớp mắt một chút Nam Vi Vi dùng vẻ mặt em là đồ rắn bệnh nhìn cô : “Không phải em đẩy anh ấy ra sao? Em thắc mắc gì nữa!”

Nam An An gặm xong chân gà Nam Vi Vi lén lút mua cho, lấy khăn lau miệng, “Lúc đó anh ấy đè lên bụng em, đau quá.”

Thì ra là nguyên nhân này? Nam Vi Vi nâng trán: “Vậy sao lúc đó em không nói?”

Nam An An chớp chớp mắt dùng tay đầy dầu mỡ ôm Nam Vi Vi cọ cọ: "... Em sợ anh ấy áy náy."

"...." Em như vậy, anh ấy càng áy náy không yên hơn được không?

Nam Vi Vi đẩy cánh tay cô rồi đi xuống giường: "Đậu Tỉ em, chào Đậu Tỉ."

Nam An An nắm chặt tay Nam Vi Vi: "Kaki ~ đừng đi mà, chị mau nói đi em phải làm sao bây giờ?"

Nam Vi Vi lại ngồi lên giường giơ tay thương hại sờ đầu em gái, "Cái gì mà làm sao bây giờ, làm sao để Khương Minh hôn em?"

Thấy Nam An An gật đầu, Nam Vi Vi cau mày suy nghĩ sâu xa: "Mặc dù em là em gái chị, nhưng chị cảm thấy về bộ phận não bộ hai ta hoàn toàn không giống nhau, xảy ra chuyện như vậy không phải em nên im như thóc, kiêng kị gần gũi, bóng ma tâm lý càng nghiêm trọng hơn... Sao?"

Nam An An lắc đầu: "Không có ạ, khi đó lúc Giản Diệu giữ vai kéo em tới gần, em chỉ có một suy nghĩ...."

"Là gì?" Nam Vi Vi cảm thấy hứng thú dựa sát vào chột nghe Nam An An nói ---

"Em nghĩ, nếu là Khương Minh thì tốt quá." Nam An An gục đầu xuống, giọng đề nén rất nhỏ: "Thật ra khi đó em vô cùng sợ hãi, em đã nghĩ, em thích Khương Minh như vậy, em cùng với anh ấy lâu như vậy mà chưa từng ml (make love = XXOO ^_^), sao có thể để cho Giản Diệu được lợi chứ!"

Nam An An uống hớp nước trái cây tiếp tục nói: “Em vẫn luôn sống trong bóng ma năm đó, thật ra như vậy chẳng công bằng với Khương Minh chút nào.”

Cô nói xong lại uống tiếp một ngụm, không phải cô nhất định phải liều mạng uống, mà là Khương Minh cẩn thận tuân theo lời dặn của bác sĩ kiên quyết không cho cô ăn thịt uống nước đá.

Dienndanlequydon.com. Nam An An cầm cái cốc thì bị Nam Vi Vi cướp, cô nhìn cái cốc bị cướp đi sau đó hiên ngang lẫm liệt nói: “Khi đó em đã hạ quyết tâm, em nhất định phải làm chuyện đó vô cùng nhuần nhuyễn cùng Khương Minh.”

Về mặt Nam Vi Vi hơi bí hiểm, một tay đặt lên bả vai Nam An An nghiêng tai chăm chú lắng nghe, trên màn hình di động đặt trong túi áo khoác lẳng lẳng hiển thị thời gian trò chuyện --- 15:20, 15:25...

Không biết Nam An An nói chuyện qua bao lâu thì chuyển sang về mặt ai oán, “Nhưng mà mấy ngày nay anh ấy không hôn em.”

Cô hóa phần nộ thành thèm ăn, thừa dịp Nam Vi Vi không chú ý cầm lấy cái đùi gà khác hung hăng cắn một ngụm to.

“Anh ấy không hôn em thì em hôn anh ấy.” Ngón tay Nam Vi Vi lơ đãng đút vào túi áo khoác ấn nút kết thúc cuộc trò chuyện. Sau đó lau tay lệ mắt túm lấy đùi gà bự trong tay Nam An An, rồi cầm ly nước trái cây trực tiếp đi ra phía cửa phòng bệnh, vừa kéo cửa thiếu chút nữa đụng vào người Khương Minh, “Ặc, em ấy chỉ ăn một chút.....” Nam Vi Vi thấy ánh mắt Khương Minh rơi vào đùi gà trên tay cô hạ giọng giải thích một câu, “Cũng chỉ uống một ngụm.”

Nói xong tông phạm Nam Vi Vi nhanh chóng rời khỏi hiện trường, để lại Nam An An miệng đầy thịt gà nhất thời nuốt không trôi và

Khương Minh hai mắt nhìn nhau.

Nam An An vỗ vỗ miệng hận không thể chui vào trong chăn, trước khi Khương Minh rời đi cô đã đồng ý rồi, tuyệt đối không ăn vụng thức ăn đầy dầu mỡ, bây giờ bị bắt quả tang, điều quan trọng là... Hiệu quả cách âm của phòng bệnh chắc hẳn là tốt, nhất định là thế.

Lời cô vừa mới nói.... Trên mặt Nam An An nóng bừng, cúi thấp đầu cố gắng nuốt miếng thịt gà trong miệng.

Nam An An đang cố gắng nuốt chửng nghe thấy Khương Minh tiện tay khóa cửa phòng bệnh, Khương Minh người cao chân dài bước vài bước là có thể tới bên cạnh giường cô. Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, Nam An An vỗ miệng ra sức nhai nuốt xong rồi một tay theo quán tính cầm ly nước sôi để trên tủ đầu giường uống một ngụm lớn, làm tiêu tan mùi vị thịt trong miệng. Chờ Khương Minh vừa mới tới Nam An An liền một tay ôm cổ Khương Minh, đè thấp đầu anh xuống, dựa sát vào lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng hôn Khương Minh.

Lực đạo rất mạnh, vị trí không cho phép, chóp mũi cô trực tiếp đụng vào mũi Khương Minh, lỗ mũi đau xót thiếu chút nữa phát khóc luôn.

Vốn là Nam An An ngồi xếp bằng trên giường bệnh, tư thế như vậy rất dễ bị đẩy ngã, vì thế cô thật sự cũng đã bị Khương Minh đẩy ngã rồi.

Nụ hôn vừa kết thúc, cúc trên đồ bệnh nhân của Nam An An đã bị Khương Minh ung dung thả nhiên mở hết, để lộ xương quai xanh khêu gợi. Nam An An không khỏi hơi nhích ra phía sau,

Khương Minh một chân quỳ gối trên giường vừa vặn chặn đường xuống giường của cô, một tay anh ấn mạnh vào sườn lỗ tai cô, tay kia thì cởi đồ bệnh nhân đáng thương của cô.

Cả người cô đều bị bao trùm trong phạm vi của anh, che phủ dưới bóng dáng anh.

Khương Minh ở trên đỉnh đầu cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ đã lâu không thấy khiến Nam An An có chút căng thẳng, cô luống cuống tay chân muốn đẩy Khương Minh, cũng không phải cô không thể chấp nhận mà là ở bệnh viện nếu như thật sự xảy ra thì rất xấu hổ rất mất mặt, lúc quơ tay Nam An An vừa vặn đụng phải di động của Khương Minh, di động màu đen rơi xuống ngực cô....

Nam An An cũng không thém nháy mắt thấy Khương Minh ý tứ sâu xa cười khẽ một tiếng, giọng gọi cảm đến mức khiến Nam An An liếm môi, thấy Khương Minh giơ tay, ngón tay thon dài ấn một nút trên màn hình điện thoại di động đang nằm ở..... ngực cô, cô liền nghe thấy câu nói như đinh đóng cột, hiên ngang lẫm liệt ----

“Khi đó em đã hạ quyết tâm, em nhất định phải làm chuyện đó vô cùng nhuần nhuyễn cùng Khương Minh.”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 61

Nam An An có chút miệng đắng lưỡi khô khó hiểu, cô nâng tay sờ chóp mũi, ngón tay chạm vào nơi có nhiệt độ hơi cao.

Mặt sau di động bằng kim loại mang theo hơi lạnh đè lên một bên ngực không có gì che chắn vì áo đã bị cởi không biết từ lúc nào, Khương Minh không chút để ý đâm một cái.... Mặt sau kim loại áp lên da đỏ au của Nam An An, trong mùa đông cô cảm thấy hơi lạnh, vẫn còn chịu được, quan trọng là đè lên chỗ nào của cô....

Ánh mắt Nam An An nhảy loạn, khuôn mặt cũng đã đỏ ửng.

Khương Minh cúi người hôn lên chóp mũi cô, Nam An An hồi hộp ánh mắt hoàn toàn dõi theo động tác của Khương Minh, không cẩn thận thì lé mắt mất.

Khương Minh cười khẽ một tiếng, giọng điệu trầm thấp mà vui thích, nội dung có điều ngụ ý: “Em tự nói mà.”

“Đúng, là em tự nói.” Nam An An thẳng thắn thành khẩn gật đầu, có chút ngượng ngùng, “Nhưng mà.... Nhưng mà.... Chúng ta về nhà làm có được không?” Thấy Khương Minh chau mày, Nam An An vội vàng bổ sung: “Không phải là em không được....”

Khương Minh dựa sát vào cổ cô, đầu lưỡi liếm liếm gáy cô, giọng đè xuống rất thấp, mập mờ mà gợi cảm: “Ừm... Vậy là anh không được?”

“Không phải không phải, em sợ giường ở đây không đuổi người ra được,” cô nhìn nhìn về mặt Khương Minh dè dặt cẩn thận sửa lại: “Anh đuổi người được không?”

“.....” Khương Minh nhìn thoáng qua giường rộng 1m8 trong phòng bệnh cao cấp, có lẽ Nam An An thật đúng là đã chuẩn bị tốt để lăn lộn trên giường rồi.

Khương Minh trực tiếp đứng dậy đi xuống giường, trong lòng Nam An An hơi hoảng sợ túm chặt góc áo Khương Minh: “Anh đi đâu, nếu không thì.... Anh tới đi.”

Chứng kiến Nam An An như vậy, đột nhiên Khương Minh cười ra tiếng, “Làm thủ tục xuất viện.”

Anh nói xong dừng lại một lát rồi dựa sát vào tai Nam An An thổi một hơi, ngón tay còn vuốt ve vành tai cô hạ giọng nói: “Về nhà xử lý em....”

A a a....

Nam An An ôm mặt đứng ngồi không yên trên giường, có phải cô quá chủ động rồi không hả? Nhưng Khương Minh như vậy khuôn mặt thật sự rất đẹp trai.

Thừa dịp Khương Minh đi làm thủ tục xuất viện, Nam An An đang muốn đi thay đồ bệnh nhân thì tầm mắt nhìn thấy mấy chiếc túi shopping đặt trên tủ đầu giường, cô thò người qua cầm túi mua hàng nhìn vào trong phát hiện toàn quần áo, từ trong ra ngoài, hình như lúc nãy Khương Minh đi vào tiện tay đặt trên tủ đầu giường.

Nam An An thay quần áo xong, ánh mặt trời mùa đông thật ấm áp, trong lòng cô cũng ấm áp.

Cô thật sự không thêm đề ý tới chuyện vẫn còn mặc quần áo ngày hôm qua trên người, cô không nói nhưng Khương Minh lại lặng lẽ chuẩn bị cho cô.

Khương Minh vẫn luôn không phải là người treo chữ yêu trên đầu môi, cũng không thích nói với cô những lời dịu dàng buồn nôn, nhưng lại luôn xuất hiện bên cạnh cô khi cô cần, truyện bên diendanlequydon.com, bất kể là cố ý hay vô tình. Từ trước đến nay Nam An An không phải là người tin vào số mệnh, nhưng chưa bao giờ như bây giờ lại cảm thấy vận mệnh huyền diệu như thế.

Anh ở đây, mấy năm trước, vài năm sau, giống như sớm một giây hay muộn một giây thì cũng không gặp được người ấy.

Thật ra Nam An An cũng không phải thu dọn đồ đạc gì cả, cô thay quần áo xong sau đó điện thoại cho Nam Vi Vi nói mình muốn xuất viện về thành phố C, rồi trực tiếp rời khỏi phòng bệnh theo Khương Minh cùng nhau về nhà.

Lúc đi ngang hành lang vừa vặn đi qua mấy cô y tá, y tá nhỏ giọng thảo luận bệnh nhân phòng bệnh cạnh của cô ta ---“Ôi, bộ đáng tiểu soái thật đáng tán thưởng, đáng tiếc quá....” Y tá trẻ tuổi lắc đầu tiếc nuối: “Ôi trời, cũng may là tay trái....”

“Chỉ có thể nói xui xẻo...” Một cô y tá khác phát phát tay, “Cũng may ngày hôm đó tuyết rơi đọng rất dày lại mềm, lúc đó đè xuống lún được một chút, chứ không thì sau này chỉ để trang trí rồi. Loại chuyện tai nạn xe cộ này, haizzzz.”

Y tá trẻ tuổi lúc này hạ giọng: “Không phải là tai nạn xe đâu, là cố ý đó, tôi nghe nói chính là con nhà giàu đời thứ hai ở thành phố C lái xe đè qua, bọn trời đánh này!”

Một vị y tá khác nói tiếp: “Hình như chính là vì người mỹ nữ con nhà giàu nằm ở phòng sát bên cạnh cậu ta, dường như cậu ta có ý đồ gây rối với mỹ nữ con nhà giàu đó, nên em họ người con gái đó mới khiến một bàn tay của cậu ta bị tàn phế ....”

“Cắt, đây cũng quá độc ác đấy, mỹ nữ con nhà giàu có thì quý báu hơn người bình thường sao.”

Đám y tá càng đi càng xa, giọng nói cũng từ từ nhỏ lại.

Nam An An đứng tại chỗ trong lòng có chút đè nén.

Nam An An cúi thấp đầu tựa vào tường hành lang, cô cũng không nói rõ được cảm xúc lộn xộn này là gì. Đứng một lát Nam An An cứ tiếp tục đi về phía trước, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Giản Diệu đứng cuối hành lang.

Thời gian mấy ngày cả người Giản Diệu đã gầy gò đi nhiều, ngón tay Nam An An vô thức nắm góc áo khoác, xoay người đi qua hành lang bên kia.

Trên tay Giản Diệu còn quần băng vải đứng tại chỗ, dõi theo Nam An An càng chạy càng xa, cô không quay đầu lại.

Giống như hoàn toàn biến mất trong sinh mệnh của cậu ta.

Giản Diệu cúi đầu, muốn chạy đuổi theo cô nhưng cuối cùng không bước nổi một bước.

Lúc mới gặp, cô từng nói “Không có ba tôi, tôi là một quả trứng” ung dung mà lạnh nhạt, khi cúi đầu viết số điện thoại di động của cậu ta vào lòng bàn tay ánh mặt trời giữa trưa dát lên mặt cô một tầng ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp, sau đó nửa lúc xảy ra chuyện

bài viết cậu ta đưa Nam An An uống say về nhà, rất muốn lên nhà cô nói chuyện, cô cười tủm tỉm nói “Hấp đầu heo.”

Rõ ràng khi đó, ngay cả lời đồn đại chuyện vô căn cứ cũng không muốn cô nghe thấy sợ Nam An An bị tổn thương, cuối cùng người làm cô đau lòng chính là cậu ta, chính cậu ta cũng đã phải trả giá đắt.

Cậu ta không biết rốt cuộc vì sao lại đến bước này, có lẽ người nhà họ Giản vĩnh viễn không thể làm được chuyện là yên lặng chúc phúc cho người yêu.

Đêm đó cậu ta uống rượu, có lẽ hơi cồn đã kích thích dục vọng sâu kín nhất trong lòng cậu ta, thời gian dài như vậy, cậu ta trông vào phần tình yêu vô vọng và không được đáp lại, chỉ nghĩ muốn làm cái gì đó để chấm dứt tất cả, hoàn toàn có được cô, hoặc là mãi mãi mất đi... Giống như một tay cờ bạc điên cuồng, chỉ muốn đánh cuộc một lần.

.....

Lúc Nam An An vừa đi ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời mùa đông rất êm dịu. Tuyết đang tan nên vẫn còn hơi lạnh, nhưng đắm chìm dưới ánh mặt trời như vậy lại khiến trong lòng người ta cảm thấy khoan khoái, giống như trái tim ngọt ngào lúc này được ánh mặt trời chiếu rọi. Nam An An ôm tay đứng trước cửa bệnh viện chờ Khương Minh đi ra.

Cô đợi không bao lâu thì Khương Minh từ cổng chính bệnh viện ra tới, Nam An An lại gần ôm anh đi theo Khương Minh xuống gara dưới tầng hầm. Lúc lên xe đột nhiên nghĩ tới nguyên nhân Khương Minh đến thành phố A và dự tính ban đầu của cô khi tới đây, nên vội

vàng hỏi: “Khương Minh, ông nội anh có khỏe không, có muốn em đi cùng với anh tới thăm ông không?”

Khương Minh thò người qua cài dây an toàn giúp cô xong rồi lắc đầu: “Ngày khác đi.”

Anh không nhiều lời, lần này ông cụ huy động nhân lực, một mặt là vì anh đã nhiều năm không về nhà họ Khương mừng năm mới, mặt khác có lẽ chính là ông cụ còn chưa chết tâm về chuyện anh và Du Hạ ở cùng một chỗ. Ông cụ mặt mày hồng hào nằm trên giường bệnh vẫn luôn kéo tay anh nói mấy bánh bao nhỏ thật đáng yêu, nhà lão Vương hàng xóm có chặt rồi.

Khương Minh thấy ông nội anh vui vẻ nói chuyện, lại trả lời một câu khiến ông cụ buồn rầu: “Không sao, ông ấy cũng nhiều chất trai hơn ông.”

Ông cụ dựng râu tròng mắt dứt khoát chỉ rõ Du Hạ đứng bên cạnh quan tâm anh tốt đẹp cỡ nào.

Ngược lại Du Hạ cũng từ chối nhiều lần, nhưng rõ ràng ông nội anh lại cho rằng đây chẳng qua là sự rụt rè của con gái.

Vốn tối hôm đó anh còn tưởng ông cụ thật sự bị bệnh, mới nói ngày hôm sau muốn đón Nam An An qua đây thăm ông nội anh.

Bây giờ dưới tình huống như vậy, trước tiên anh không muốn thẳng thắn đối phó với ông nội anh để khiến Nam An An đi qua đây trong lòng bị ám ức, về phương diện khác, chuyện ông cụ giả giờ đau ốm...Anh quả thật rất tức giận.

Nhất là trên đường tới đây Nam An An còn xảy ra chuyện như thế.

Nghe Khương Minh nói thế Nam An An gật đầu không nói tiếp chuyện này nữa, đại khái cô cũng có thể đoán được nguyên nhân vì sao.

Khương Minh vừa lái xe ra khỏi tầng hầm, di động đặt ghế phía sau liền vang lên, anh lái xe nên ra hiệu Nam An An nghe máy.

Nam An An nín vào ghế chỗ kế bên tay lái thò tay cầm điện thoại lên, vừa đúng lúc Khương Minh có thể nhìn thấy cái móng vẽn lên của cô từ trong kính chiếu hậu nên khó tránh khỏi có chút khoái chí. Anh dời lực chú ý lên đường đi, tự an ủi bản thân vừa về đến nhà là có thể muốn làm gì thì làm rồi.

“A lô, xin chào.” Nam An An ổn định trở lại chỗ ngồi, lễ phép nghe máy.

Bên kia truyền tới giọng nói già nua nhưng ngữ điệu rất mạnh mẽ: “Bảo tên nhóc

Khương Minh nghe máy!”

Nam An An đặt di động lên tai Khương Minh, Khương Minh liền nói câu “Ông nội, con đang lái xe,” rồi thừa dịp đèn đỏ thò tay ấn cái nút màu đỏ.

Hình như ông nội Khương Minh không thích cô, Nam An An đặt điện thoại về chỗ cũ.

Dù là như thế, dọc đường về thành phố C tâm tình Nam An An cũng có chút vui sướng, Khương Minh lái xe không mở nhạc, toàn bộ quá trình Nam An An hát thay thế. Khương Minh cảm thấy rất tốt, mặc dù Nam An An sợ Khương Minh biết ngữ âm của mình không được tốt cho nên vẫn luôn hát một bài.

Một lát sau hiếm thấy Nam An An dừng hát Khương Minh nhìn cô một cái: “Sao không hát nữa hả?”

Nam An An ừng ực uống mấy ngụm nước, xấu hổ khoát tay, cô mới nhớ tới về đến nhà cô và Khương Minh sẽ cẩn thận làm chuyện yêu đương, dọc đường đi về mà cứ hát thế này thì có vẻ cô quá gấp gáp không chờ đợi được không biết dè dặt. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Nam An An không nói ra, tùy tiện tìm đề tài khác chuyển qua: “Khương Minh, em làm một bàn đồ ăn chắc chắn đã mốc meo lên rồi!”

“Chắc người giúp việc theo giờ hẳn là đã dọn dẹp.” Khương Minh lên tiếng nói.

Khoảng cách giữa thành phố A và thành phố C không tính là xa, hơn nửa canh giờ xe đã chạy vào ngoại ô thành phố C, càng gần nhà Khương Minh thì trong lòng Nam An An càng khẩn trương, cô cúi đầu xem lướt nhanh qua các tình tiết có thịt của H văn trên trang Mỹ Lệ trong ipad... Dường như không có gì để cô có thể học hỏi, về cơ bản đều là nam chính làm, nữ chính chỉ cần nằm ngửa và thờ gáp là có thể biến thành tiểu yêu tinh giày vò người ta rồi.

Nam An An hơi yên tâm, rồi lại bắt đầu lo nghĩ không biết Khương Minh có cần học tập một chút hay không, thôi quên đi, ngộ nhớ Khương Minh cho rằng cô đang nghi ngờ anh không được thì sao?

Nhưng mà cô đúng là đang nghi ngờ thật.

Rốt cuộc Nam An An vẫn không nhin được, nhỏ giọng nói đề nghị của cô cho Khương Minh nghe.

Khương Minh hai tay cầm lái, nghe vậy thờ ơ nói: “Ừm.... Anh chạy xe không thả tay được, em đọc thử đi.”

Bị trêu ghẹo Nam An An nhìn màn hình “A, ông xã, a đề lên, a...”
Im lặng, mẹ kiếp!

“Hửm?” Có lẽ thấy cô không đọc tiếp, Khương Minh thúc giục.

Nam An An quả quyết cắt di động đi rồi cười một tiếng: “A ha ha ha, không cần đâu, em tin anh.”

Khương Minh không phụ lòng tin tưởng của cô, vào tới cửa cô vừa cởi áo khoác đã bị Khương Minh ấn lên tường hôn thiếu chút nữa thở không nổi, một tay Khương Minh giữ ót cô một tay ấn lên tường, hôn như gió táp mưa rào. Bệnh nặng mới khỏi chân Nam An An hơi yếu không tự chủ được trượt xuống một chút, lại bị Khương Minh kéo lên.

Cô còn chưa kịp phản ứng cả người đã bị bay vút lên không trung, Khương Minh ôm cô lên lầu rồi ném cô trên giường lớn sau đó đè lên.

Với tiết tấu này của họ ngày trước, đến đây tất nhiên là đã kết thúc.

Nhưng bọn họ đã giao hẹn rồi, nên tiết tấu này mới là vừa bắt đầu thôi.

Rèm cửa sổ không kéo, Nam An An nhìn bộ dạng của Khương Minh cũng không dám nói kéo rèm cửa sổ lại đã mà dứt khoát nhắm chặt hai mắt mình, còn ngoan ngoãn rút thắt lưng của bản thân, dứt khoát nằm ngửa bộ dạng mặc kệ người ta chơi đùa.

Khương Minh đưa tay dễ dàng kéo quần jean đang trên eo cô vút xuống sàn, lông mi Nam An An run rẩy khi Khương Minh kéo quần giúp cô thì bản thân cũng lặng lẽ cởi áo len ra, Khương Minh không nhận được cú đầu khế cười một tiếng, ánh mắt Nam An An cũng hé mở cười theo Khương Minh.

Ngón tay thon dài của Khương Minh lướt qua mắt nai của cô, phác họa lên hàng lông mi dày, rồi một đường trượt xuống chọc vào lúm đồng tiền của cô.

.....(Tôi xấu hổ tắt đèn, xin hãy ghét bỏ tôi!)

Đàn ông ghen lâu rồi khá đáng sợ, Khương Minh không chỉ chứng minh được anh được hay không mà còn chứng minh được là anh kinh người cỡ nào.

Nam An An bị anh đè lên giường làm liên tiếp tới khóc, mỗi một lần cầu xin tha thứ đều đổi lấy tâm tư sâu kín của Khương Minh ---

“Tay anh lạnh?”

“Thận anh hư?”

“Anh lãnh cảm?”

“Anh không được?”

Nam An An dùng hình ảnh sống động để giải thích thế nào mới là chân chính cái gọi là gió chiều nào che chiều ấy ---

“Tay anh nóng!”

“Thận anh tốt!”

“Anh tuyệt đối không lãnh cảm!”

“Khương Minh, anh mạnh mẽ, anh mạnh mẽ!”

“Là em không được....”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 62

Ngay từ đầu Nam An An tự nói với bản thân mình muốn bồi thường cho anh, ừm, mình nhất định phải bồi thường anh. Sau đó cô thật sự rất đau còn hoa chân múa tay đá Khương Minh một cước, bị Khương Minh dễ dàng tóm lấy mắt cá chân dang rộng ra, rồi sau đó thì cô không còn sức lực nữa.

Mẹ kiếp, vừa rồi cô xem trong truyện rõ ràng lần đầu tiên nữ chính nói “Đau...” Nam chính đều sẽ dịu dàng quan tâm vuốt ve gò má nữ chính thấp giọng nói “Đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng,” lúc Nam An An dứt quãng oán trách, Khương Minh thò một tay vân vê khuôn mặt cô, bộ dạng nghiêm túc nói: “Có thể là bọn họ không bị ghen trong ba năm.”

“....” Giờ phút này, Nam An An không phản bác được, rất lâu sau mới từ từ nói: “Đau.”

Khương Minh lơ đãng hạ giọng: “Cố chịu nhé.”

Xem đây, thực thể xương cốt cảm thấy đau cỡ nào! Hiểu rõ đau biết bao!

Quá mức tự giác Nam An An trần truồng nằm trên giường rồi cuộc không nhịn được nói tiếng “Lạnh,” thấy Khương Minh thờ ơ Nam An An lập tức nhấc chân ôm lấy chân quần quanh hai người, tầm nhìn bỗng chốc tối sầm xuống, các cơ quan cảm giác khác liền bị khuếch đại đến vô cùng.

Trong chần nhiệt độ tăng cao, sau khi Nam An An thích ứng với ánh sáng trong không gian nhỏ hẹp, hình dáng của Khương Minh cũng rõ ràng lên, Nam An An chỉ nghe thấy tiếng tim đập nhanh chóng trong lồng ngực mình, bùm bùm như nhịp trống.

Có lẽ cô vẫn còn có sức sống nên khiến nam thần nhà cô không vừa lòng, sau đó chần lông mềm mại bị cuộn lên, dưới chần thỉnh thoảng truyền tới tiếng kêu ã ã của Nam An An.

Đủ loại cầu xin tha thứ đều không có tác dụng, sau đó Nam An An nóng quá xốc chần lên nắm chặt hai cổ tay của Khương Minh đang ở phía trên mình chớp chớp mắt nói: “Xin thương xót em đoá hoa kiều diễm mềm mại!”

“.....” Khương Minh mãi miết đau khổ làm rớt cuộc thành công toi, Đậu Tỉ em đủ rồi đó!

.....

Nam An An cảm thấy cô đã mở ra cánh cửa của thế giới mới, mà cánh cửa này mở nhưng không khép lại.

Cả buổi chiều Nam An An nằm trên giường tròn lớn trong phòng khách, vừa nâng nhẹ cánh tay đã cảm thấy nặng nề, cô cuộn trong chần lông cảm giác bắp đùi đang đau đớn. Cô chỉ có thể ngủ ở tư thế chữ đại, thoáng đụng nhẹ đã khó chịu muốn chết, rớt cuộc Nam An An không nhìn được xốc chần lên dạng đùi mình ra nhìn, hơi sưng đỏ....

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng rất khẽ, Nam An An còn chưa kịp thu tay cửa đã bị Khương Minh đẩy ra, Nam An An ngây ngốc không

kịp thu tay về, nên đối diện với ánh mắt cười như không cười thiêu đốt hoàn toàn, mẹ kiếp, đây là điều bộ gì chứ!

Nam An An gần giống như ‘tự lừa mình, không dối được người khác,’ bình nứt không sợ bể trực tiếp nằm vật xuống giường vờ ngủ. Tiếng bước chân của Khương Minh càng lúc càng gần, lông mi Nam An An run rẩy cảm nhận được ngón tay Khương Minh chạm vào lông mi cô, hơi thở ấm áp phun lên chóp mũi cô. Nam An An đột nhiên mở to mắt: “..... Em thật sự không được! Thật sự đó!”

“À” Khương Minh ăn uống no đủ sung sướng cười nhẹ một tiếng, “Bắp đùi em còn đau không?”

Nam An An nhìn thấy thuốc trong tay anh, lập tức nghĩ tới một màn vừa rồi, sợ Khương Minh giúp cô bôi thuốc thì quá xấu hổ nên Nam An An đột nhiên lắc đầu nói lấp bắp: “Không đau không có đau! Một chút cũng không đau, hà hà.”

“Vậy thì được rồi” Khương Minh nghe vậy vui mừng gật gật đầu, cầm gel nha đam (lô hội) trong tay nhẹ nhàng ném lên tủ đầu giường rồi cúi người hôn cô ý tứ sâu xa nói: “Chúng ta lại làm thêm một lần nữa nhé?”

Nam An An đại người ra bỗng chốc phản ứng kịp, ôm đùi: “Đau, đau, đau quá!”

Và thế là Khương Minh vừa lòng thỏa ý, lười biếng dựa vào đầu giường, một tay cầm mắt cá chân cô tỉ mỉ bôi thuốc cho cô, ngón tay thon dài lạnh lẽo dùng gel vẽ loạn lên mắt cá chân cô, Nam An An hạ mí mắt không nói một lời.

Phòng ngủ rất yên tĩnh, Nam An An nâng mắt lên nhìn chớp mũi cao ngất của Khương Minh khi anh cúi đầu, đang muốn đưa tay sờ một cái thì tai nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Khương Minh vẫn cứ thông thả ung dung giúp cô bôi thuốc xong, người ấn chuông cứ cố chấp ấn mãi, tiếng chuông cửa bên tai không dứt. Nam An An cảm thấy ngón tay người ngoài đó hằn không nhấc lên mới có thể đạt được hiệu quả nổi liền có quy luật như vậy.

Thừa dịp Khương Minh xuống lầu mở cửa, Nam An An tìm một chiếc áo lông rộng rãi màu tím mặc vào, rồi tùy tiện mặc chiếc quần màu rượu đỏ đậm. Thay quần áo xong cô chạy vào toilet rửa mặt, buộc tóc dài lên mới chuẩn bị xuống lầu. Lúc vừa tới cạnh cầu thang đã nghe giọng nói vô cùng mạnh mẽ hồi sáng: “Con không về nhà, thì chúng ta qua đây, Khương Minh, người bạn gái nhỏ của con đâu rồi?”

Bị điểm danh bạn gái nhỏ vừa mới chen chân vào đã phải hít một ngụm khí lạnh, thật đúng là “Nhóm người.”

Nam An An đi xuống lầu thì nhìn thấy ông cụ Khương, Khương Dương, Tàn Di và một người phụ nữ xinh đẹp chắc là cô Khương Minh, còn có anh trai Khương Minh và chị dâu xinh đẹp lần trước chạm mặt trong siêu thị, và hai bé trai sinh đôi chạy xung quanh chân Khương Minh vừa gọi chú.

Điều bộ này....

Nam An An đi xuống lầu trước tiên cung kính gọi một tiếng “Ông nội,” sau đó khi Khương Minh giới thiệu thì chào một vòng.

Ngoại trừ Tần Di, vì từ đầu Khương Minh bỏ bớt Tần Di đứng bên cạnh, sắc mặt Tần Di rất không tốt, nhưng cũng không dám tức giận.

Về mặt mọi người trong nhà họ Khương đều vui vẻ hòa nhã, Nam An An gọi cô sau đó còn ‘được sung ái mà lo sợ’ nhận được một chiếc hồng bao lớn.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Nam An An cũng đoan đoan chính chính (ngoan ngoãn) ngồi trên ghế sofa. Cô vẫn có chút căng thẳng, tiểu Thang vui thích chạy tới ngồi vào đầu gối cô giơ tay muốn ôm, “Thím nhỏ, ôm ~”

Nam An an ôm lấy cậu đặt lên đầu gối, tiểu gia hỏa cười tím tím ôm cổ cô hôn một cái, Nam An An càng được yêu mà lo sợ. Tiểu Thang không che giấu nhiệt tình yêu thương với cô, đặc biệt hai tay nhỏ nhắn lúc thì sờ vành tai cô, lúc thì duỗi tay sờ cổ áo cô bị chú của cậu bế qua chỗ khác.

Khương Minh kẹp chặt tay tiểu Thang ấn cậu ngồi trên đùi mình, “Đến đây, chú chơi với con.”

“Ôm ~” tiểu Thang chớp chớp mắt rồi thò người bắt đầu nhào vào lòng mẹ cậu, bị mẹ vô lương tâm của cậu chọt tránh người đi, Nam An An chứng kiến bộ dạng tiểu Thang ăn đậu hủ đã thành thói quen, nghĩ bản thân lúc trước rất ngốc mới cảm thấy Khương Minh cấm dục nên bị lãnh cảm.

Khi nói chuyện, ông cụ Khương ngồi trên sofa đối diện quan sát cô một lúc: “Là An An đúng không, ta từng nghe Khương Minh nói về con, chuyện con và Khương Minh ba mẹ con thấy thế nào?”

“Ba mẹ con rất thích Khương Minh.” Nam An An thành thật trả lời.

Nghe cô khen cháu trai mình như vậy, ông cụ cười vui vẻ sắc mặt cũng dễ chịu hơn, “Khương Minh cũng đã lớn tuổi, nhưng con còn nhỏ, nghĩ tới chuyện kết hôn chưa?”

Còn chưa nghĩ tới Nam An An bị “trâu không có bắt chó đi cày,” chỉ có thể cười tủm tỉm gật đầu: “Con đã nghĩ tới.”

Ông cụ hài lòng gật đầu: “Khương Minh, con đúng là cũng giống như anh con như đúc, từ nhỏ đã thích những cô gái xinh đẹp không nói, còn đều tìm học sinh của mình.”

Khương Minh và anh trai anh liếc nhau một cái.

Lúc chạng vạng, Nam An An bị tiểu Thang quán quít đi làm bánh bơ sữa nhân nho, anh trai anh Khương Lai yên lặng không nói một lời đi theo sau lưng cô chờ ăn. Cố Hề cũng tới phòng bếp vừa giúp cô nướng bánh ngọt, vừa ra sức kéo tiểu Thang từ trên người cô xuống: “Bé mập, đêm nay con chỉ có thể ăn ba chiếc.”

Bé mập chớp chớp ánh mắt tròn trịa: “Oa,” còn chưa khóc ra tiếng đã bị Cố Hề bụm miệng, “Con mập hơn anh con 5 cân (5 cân TQ = 2,5 kg), con từng thấy 5 cân thịt heo lớn như thế nào chưa?”

Tiểu Thang tủi thân lau nước mắt hung hăng gật đầu, còn vươn bàn tay mập mập vẽ một vòng tròn trong không trung, học một biết mười nói: “Con mập hơn Đoàn Đoàn.... Bốn cân.”

“Đúng vậy.” Cô Hề nói lời thành khẩn: “Không phải con muốn làm mỹ nam nhỏ ở nhà trẻ sao, con như vậy nữa thì chỉ có thể làm cậu bé mập đẹp thôi.”

Cậu bé mập đẹp im lặng, theo sát mẹ cậu nhào bột.

Dạy dỗ bé mập xong, Cố Hề cười với Nam An An: “Ông ngoại rất vừa lòng em, yên tâm nhé.”

“Nếu nói ngày trước hình như ông rất thích Du Hạ....” Nam An An vừa múc bột vào vừa trò chuyện với Cố Hề, Cố Hề lắc đầu, “Em yên tâm đi, chuyện của mẹ Khương Minh có chút thua thiệt, ông cụ sẽ chẳng chọc Khương Minh khó chịu đâu. Hơn nữa, ông cụ cũng chỉ muốn nhìn thấy cháu trai lập gia đình, là ai thật ra không quan trọng.”

Ông cụ Khương tới ‘ra quân ồ ạt,’ đi cũng rất nhanh chóng.

Buổi tối sau khi mọi người ăn bữa cơm sum vầy, ông cụ liền vẫy vẫy tay đi về.

Ngược lại tiểu Thang thừa dịp đông người lôi tay cô chạy vào nhà ăn, vừa đến chỗ không có người liền bắt đầu ôm đúi cô xin cho ăn, Nam An An lợi dụng khi Cố Hề không chú ý cho tiểu Thang ăn mấy chiếc bánh bơ sữa nhân nho, cho nên lúc rời đi tiểu Thang rất lưu luyến không rời.

Nam An An nhìn tiểu Thang từng bước một quay đầu, trong ánh mắt tiểu gia hỏa tràn đầy yêu thương, cô che mặt, xong rồi, cô bắt đầu có ý nghĩ muốn sinh khỉ con. Nghĩ tới sinh khỉ con nên nhớ Đường Viên ở ký túc xá đều nhắc tới mỗi ngày. Nghĩ tới đây Nam An An mới nhớ tới, lâu lắm rồi Đường Viên chưa liên lạc với cô.

Nam An An suy nghĩ một chút rồi nằm sấp trên ghế sofa gửi tin nhắn cho Đường Viên ---

Nam An An: Thịch thịch.

Thịt thịt: Nhóc Nam, rốt cuộc cậu cũng nhớ tới mình <cảm động>
<lệ rơi đầy mặt.>

Nam An An: Cậu cũng không để ý đến tớ, gần đây cậu bận việc sinh khỉ con hả?

Thịt thịt: <hoảng sợ> làm sao cậu biết?

Nam An An: Thịt thịt chơi bần, cậu nhập vai diễn quá sâu rồi đấy.

Thịt thịt: Tớ đang nghiêm túc, cậu mau trở về, một mình tớ không chống đỡ nổi!

Nam An An: o(╯ □ ╰)o.

Chờ Khương Minh tiến người quay về, Nam An An đã gửi tin nhắn weibo được một lúc, đã thành thói quen nằm trên ghế sofa lười biếng đến một đầu ngón tay cũng không muốn giơ lên. Khương Minh cúi người ôm cô từ ghế sofa dậy, hai đùi Nam An An quần ngang eo Khương Minh, Khương Minh một tay đỡ hông cô: “Một mối hả?”

“Dạ,” Nam An An gật gật đầu, cầm uể oải đặt lên bả vai anh.

Dựa vào tập tục của thành phố C, mùng năm lại bắn một đợt pháo hoa nữa, Nam An An nằm úp sấp trên giường nhắm mắt ngủ một lát bị tiếng nổ đùng đoàng của pháo hoa đánh thức sau đó liền ngồi dậy.

Khương Minh còn chưa ngủ, lười biếng dựa vào đầu giường xem luận văn, vài tờ giấy mỏng manh đặt trên đùi cong lại, một chân dài duỗi thẳng ra. Ngọn đèn đầu giường chiếu ánh sáng ấm áp, dưới

ánh đèn, khuôn mặt Khương Minh bị nhuộm vàng sáng rất mê người, Nam An An ngắm có chút si mê.

Cảm nhận được ánh mắt cô, Khương Minh cúi đầu ngón tay thon dài phủ lên ánh mắt cô, “Bật đèn nên không ngủ được hả?”

Nam An An lắc đầu, trái lại cô ngủ rất ngon, nhưng khi tỉnh ngủ thì suy nghĩ lung tung.

Lúc chiều ông cụ Khương nhắc đến chuyện kết hôn, cô rất muốn nói, thật ra thì chưa từng nghiêm túc suy nghĩ tới.

Có lẽ cô còn trẻ, cảm thấy còn chưa đến tuổi để kết hôn.

Có lẽ Khương Minh... Cũng nghĩ như vậy.

Nam An An nâng tay đề lên tay Khương Minh đang che mặt, nếu Khương Minh nhắc tới chuyện kết hôn cô sẽ rất hoảng sợ, nhưng hoàn toàn không đề cập tới thì cô lại rất không yên lòng, tâm tình này quả thật....

Nam An An lắc đầu không nghĩ tới những thứ này nữa, cô cào nhẹ ngón tay Khương Minh bốn mắt nhìn nhau với anh, lúc Khương Minh không đeo kính sẽ vô thức nhắm mắt lại, vẻ mặt đẹp trai lại có chút lười biếng.

Một giấc ngủ sau khi tỉnh lại làm sao cũng không ngủ tiếp được, cô nằm trên giường lăn qua lộn lại mấy vòng, ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện khiến cô có chút hưng phấn.

Khương Minh thấy thế cũng tắt đèn đầu giường nằm xuống nắm lấy vai cô, ngoài cửa sổ pháo hoa nổ đùng đoàng bay vút lên không

trung, nổ tung trong không trung, từng ngọn nổ rộ chiếu sáng nửa bầu trời.

Nam An An chuyển người lại lặn sát vào lòng Khương Minh, không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, mà cô cảm thấy sau khi tiến hành xong bước cuối cùng giữa bọn họ không giống như trước kia nữa. Giống như là một phản ứng hóa học nào đó hoặc cũng giống như càng đi sâu vào càng đầy đủ hơn.

Trước kia cô sẽ lo được lo mất, mà bây giờ tựa như là càng yên tâm hơn.

Còn thêm nữa... Cô cho rằng bệnh kia sẽ cả đời 'như hình với bóng' với mình, nhưng cứ như vậy không chữa trị mà khỏi bệnh rồi.

Khương Minh nâng tay sờ sờ má cô, Nam An An thuận thế cọ xát lòng bàn tay anh, "Khương Minh."

"Hửm?" Ngón tay Khương Minh giữ cằm cô, ngón tay cái vuốt ve làn môi cô.

"Chúng ta đi đốt pháo hoa đi!" Nam An An nói xong liền từ trên giường đứng lên, con người đen nhánh của Khương Minh tối sầm --
- xem ra anh còn chưa cố gắng đủ.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 63

Khương Minh lười biếng nằm trên giường, lúc Nam An đứng dậy thì đưa tay túm mắt cá chân cô. Dưới chân vốn là giường mềm mại, mắt cá chân bị người ta túm cả người Nam An An đứng không vững liền bổ nhào xuống người Khương Minh.

Một tay Nam An An còn đề lên vai Khương Minh, khi bốn mắt nhìn nhau cô chớp chớp mắt dựa sát vào hôn lên mắt Khương Minh: “Đi đốt pháo hoa....”

Làn môi cô mềm mại ướt át, lúc nhẹ nhàng chạm lên mí mắt anh, trong sâu tận đáy lòng Khương Minh cảm thấy như có một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua, Nam An An hôn phớt nhẹ sau đó cúi đầu nhìn Khương Minh.

Nam An An gối đầu lên ngực anh, mấy sợi tóc buông lơ lửng quét qua xương quai xanh của anh, môi hồng răng trắng Khương Minh ngắm không còn thấy buồn ngủ nữa.

Thừa dịp Khương Minh thay quần áo Nam An An lướt ra chút thời gian lên nik weibo mà lâu rồi cô không vào, sau khi tìm được bài đăng lúc trước mình gửi ---

Tôi đã đổi tên: Tôi cũng có kỹ xảo đặc biệt làm nũng <đặc ý>. Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên: Nam thần nhà tôi, đặc biệt có kỹ xảo lạnh lùng cao ngạo.

Sau khi quàng khăn xong, Khương Minh lái xe dẫn cô ra công viên ngoại ô thành phố C. Gần tới khuya nên người vốn không đông lắm Khương Minh dẫn cô mua xong pháo hoa ở cổng công viên rồi đỗ xe trước cổng công viên cùng nhau đi vào với cô, dọc đường đi Nam An An đều rất hưng phấn: “Thật ra em thích nhất là đốt pháo hoa, lúc bốn tuổi cậu em dẫn em đi chơi mua một đồng hai cây pháo hoa. Thừa dịp cậu không chú ý em đứng trước chiều gió châm một cây rồi chạy đi, cuối cùng còn đốt cả áo bông của em, thiếu chút nữa thiêu luôn cả mình, qua năm mới em bị ba đánh một trận. Sau đó em không chơi nữa.”

Bạc thềm dẫn lên đỉnh núi còn rất dài, Nam An An đi một lát không nhiệt tình nữa cuối cùng hoàn toàn nằm úp sấp trên lưng Khương Minh để anh cõng lên. Hai tay Nam An An ôm cổ Khương Minh giống như đang nói lảm bảm dọc đường đi: “Em không nói với anh lúc trước từng thấy một bài viết trên diễn đàn Thiên Nhai, các cô ấy đều nói lần đầu tiên lúc nhìn thấy một nửa kia thật sự của mình sẽ có cảm giác rất khác lạ, giống như cả người anh ấy đều tỏa sáng. Khi đó em trả lời hai chữ....”

Khương Minh thoáng suy tư một lát, khi đó Nam An An còn nhỏ chắc trả lời hai chữ chính là: “Mong đợi?”

Nam An An then thùng ho khẽ một tiếng, nhỏ giọng nói ra câu trả lời --- “Nói vớ vẩn.”

Cô ôm cổ Khương Minh, nhìn Khương Minh cõng cô vững vàng đi lên bạc thềm nhỏ giọng nói: “Sau này em cảm thấy đúng thật, khi đó em tới văn phòng tìm anh, anh tựa vào cửa văn phòng bên cạnh, cửa mở rất nhỏ, ánh mặt trời từ khe hở nhỏ phía sau lưng anh chiếu qua, em cảm giác anh như đang tỏa sáng...” Nam An An nói xong

lại hỏi Khương Minh, “Lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy em thì có cảm giác gì?”

“.....” Khương Minh suy nghĩ một lúc bộ dạng nghiêm túc nói: “Khi đó em đứng trước cửa văn phòng anh liếm màn hình.”

Nam An An: “....”

Lúc em tình cảm nồng nàn tỏ tình thì anh lật lại lịch sử đen tối của em, thật sự thấy được sao?

Hai tay Khương Minh ôm đầu gối cô kéo lên trên: “Cảm thấy em rất buồn cười.”

Nam An An dùng cằm cọ sát bờ vai anh: “Em cảm ơn anh đã không cảm thấy em là một người có bệnh thần kinh.”

Khương Minh trầm ngâm một lát, nghiêng mặt qua hôn lên má cô: “Cảm thấy em là một người biết đùa.”

Nam An An: “Em không muốn chơi đùa với anh!”

Nghe vậy Khương Minh cười nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Khi đó em thè lưỡi liếm màn hình, anh cảm thấy em rất khêu gợi.” Bộ dạng Nam An An vươn đầu lưỡi ra liếm màn hình mang theo cảm giác.... Lơ đãng mê hoặc, phối hợp với gương mặt tròn trịa xinh xắn khiến hai mắt anh tỏa sáng.

Nhận được câu trả lời này, Nam An An tự mãn làm hành động như thỏ Tư Cơ, “Oh~sexy~lady~” hát xong đắc ý nói, “Lúc đó không nghĩ tới em thế mà lại có thể là người có tính lãnh cảm, hà hà.”

Khương Minh: “....”

Đêm đông nên rất lạnh, đến chỗ đất trống trên đỉnh núi, Khương Minh thả Nam An An xuống rồi cúi người quấn khăn quàng cổ cho cô. Với hành động lấy khăn quàng cổ làm khẩu trang Nam An An đã không còn sức kháng cự lại, tháo đôi găng tay xù xì rồi cầm lấy hai cây pháo bông, cầm bật lửa từ Khương Minh châm lên rồi vung vẩy trong không trung.truyện bên diennndan,lequydon.com

Đã nhiều năm Khương Minh không chơi đồ chơi kiểu trẻ con này, tựa vào pho tượng ngấm Nam An An tự mình chơi đùa, đóm lửa chói mắt làm nổi bật khuôn mặt tươi cười của Nam An An, ánh lửa chiếu rọi càng khiến con người cô sáng ngời.

Có đôi khi Khương Minh nghĩ làm sao anh thích Nam An An nhỉ, cách tám năm thời gian.

Đối với anh mà nói, Nam An An giống như ánh mặt trời sưởi ấm giữa mùa đông, ấm áp mà không chói mắt.

Lúc ở chung với cô cả người đều thoải mái và vui sướng, bất kể là cách màn hình Tiểu Quyển, hay là Nam An An vui tươi sinh động.

Bắn pháo hoa mừng năm mới ở Thành phố C đều tổ chức bắn ở đỉnh núi công viên, tới gần giữa khuya lúc từng đợt tiếng pháo từ chân núi đua nhau vang lên, một tiếng nổ vang mạnh mẽ bùng lên, cả đám lửa bập bùng sau lưng Nam An An bay vút lên không trung, bay tới lưng chừng sau đó nổ bùm, rực rỡ và chói mắt.

Trong lúc nhất thời bên tai tràn đầy ánh lửa và tiếng pháo nổ vang, bọn họ đứng tại chỗ cúi đầu là có thể quan sát toàn bộ đèn đuốc của mọi nhà ở thành phố C.

Nam An An đang ngửa đầu nhìn bầu trời đầy vệt sáng pháo hoa cũng không ngại bên eo cô có nhiều hơn hai cái tay, Khương Minh ôm lấy cô từ sau lưng ....

Pháo hoa trong tay đã cháy hết, Nam An An buông tay xoay người lại cọ xát vào người Khương Minh, giọng cô chìm ngập trong tiếng pháo nổ vang khắp bầu trời: “Khương Minh, em em anh.”

.....

Sau khi kỳ nghỉ đông dài dằng dặc trôi qua, Nam An An cũng không có cách thích ứng với cuộc sống sau khi khai giảng. Sau đó cô làm trợ giảng cho tiến sĩ Khương Minh, ngày thường ở chung với Khương Minh nhưng thời gian không nhiều hơn là bao nhiêu, ngoại trừ làm đầu đề còn phải kèm thêm bài tập toán vĩ mô trung cấp. Từ khi mới bắt đầu Nam An An hơi khẩn trương càng về sau thì mặc kệ để tự nhiên, rồi dần dần cũng thích ứng với hình tượng mới.

Trong sân trường rất ít khi cô gặp phải Giản Diệu, thỉnh thoảng lúc gặp nhau ở vòng xoay cô cũng xem như không thấy rồi bước đi.

Đại học năm hai, cô dẫn dắt các học sinh khóa này chuẩn bị tốt nghiệp cuối kỳ.

Thỉnh thoảng Nam An An đi qua vườn trường chứng kiến các cô mặc đồ Học sĩ (học vị thấp nhất, do trường đại học phong khi tốt nghiệp đại học – Theo QT) cầm chiếc máy ảnh chụp ảnh trong bụi cỏ thì sẽ nhớ tới năm đó cô và bọn Cố Cầu Cầu bốn người cùng nhau chụp mấy tấm trước tất cả cảnh trong trường đại học phía Tây, không hiểu sao có chút cảm khái.

Các học sinh tới thời gian tốt nghiệp cuối kỳ, làm phụ đạo viên nên lượng công việc của Nam An An cũng bỗng chốc tăng lên vù vù.

Một người nối tiếp một người trong lớp học, đủ loại tài liệu theo gót nhau tới, mặc dù Khương Minh chủ động chịu trách nhiệm luận văn tốt nghiệp tiến sĩ của cô, nhiệm vụ học hành của cô gần như đã xong, nhưng Nam An An vẫn bị công việc vật vãnh làm khổ có chút không chịu nổi.

Có buổi trưa một học sinh làm mất tờ thỏa thuận ba bên đã ký (thỏa thuận ba bên là “sinh viên tốt nghiệp đại học bình thường, sinh viên tốt nghiệp thỏa thuận việc làm” – Theo <http://baike.baidu.com>), một học sinh thất hứa hai lần khóc lóc cầu xin cô cho thêm một cơ hội nữa, còn có một học sinh không tìm được việc làm cũng tìm đến Nam An An tố khổ.

Nam An An giữ vững tinh thần cũng không thể giải quyết xong toàn bộ mọi chuyện được, trong lòng có cảm giác thất bại.

Buổi tối lúc ôm một xấp giấy thỏa thuận ba bên nhập lưu trữ vào hệ thống Nam An An trực tiếp nằm úp sấp trên bàn làm việc của Khương Minh mê man ngủ thiếp đi, trong lúc nửa tỉnh nửa mê thì cảm giác con chuột trên tay bị người ta rút ra, cô cũng bị bế từ trên ghế dậy.

Nam An An lẩm bẩm một tiếng, mơ hồ không rõ nói câu “Còn chưa làm xong,” dưới thân mềm mại lại thoải mái, Nam An An cọ xát cuộn lấy thảm lông thoải mái ngủ tiếp.

Cô bị tiếng bàn phím đánh thức, Nam An An dụi mắt mới phát hiện cô đang nằm trên sofa trong văn phòng Khương Minh, đèn trên đỉnh đầu chưa bật, cách đó không xa Khương Minh đang ở trong

bóng tối nhập một tập thỏa thuận ba bên vào máy tính mà lúc chiều cô chưa làm xong.

Ánh sáng lờ mờ của màn hình chiếu lên gò má Khương Minh đang chăm chú, Nam An An duỗi lưng mệt mỏi từ trên ghế sofa đứng dậy nhẹ chân nhẹ tay đi tới phía sau Khương Minh, “Vèo” một cái đưa tay lên phía trước mặt anh, cổ tay đã bị Khương Minh nhanh tay nhanh mắt bắt được. Một tay Khương Minh cầm cổ tay cô kéo ấn đặt lên trên đùi mình, Nam An An giống như đã tìm được việc hay, vươn cái tay tự do đặt trên bàn phím cùng đánh chữ với Khương Minh.

Thỏa thuận ba bên còn thừa lại không ít, ánh mắt Nam An An liếc nội dung trong bản thỏa thuận lúc Khương Minh vừa nâng tay lên liền ấn xuống khu vực phần đánh chữ của mình, hai người cùng nhau làm năng suất ngược lại càng thấp hơn, nhưng Khương Minh cũng không đuổi cô đi.

Trong văn phòng mờ tối chỉ nghe thấy tiếng đánh bàn phím, Nam An An cúi đầu thật vất vả mới thích thích ứng với việc chỉ có màn hình phản chiếu ánh sáng lên bàn phím. Ngón tay ấn một phát lỗi một lần, tay phải Khương Minh đi theo cô phải ấn nút backspace mấy lần.

Nam An An quay đầu lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Khương Minh được ánh huỳnh quang màn hình chiếu rọi lên, âm thầm phác họa ánh mắt sau cặp kính của anh, con người Khương Minh được ánh sáng màn hình chiếu càng thêm sáng hơn, mang theo sức lôi cuốn kỳ lạ. Cuối cùng Nam An An không nhịn được nâng tay vuốt ve từ chóp mũi cao ngất tới tận môi mỏng, cảm, sau đó ngón tay lướt qua cổ anh và dừng lại trên yết hầu Khương Minh.

“Chuyên tâm một chút” lúc Khương Minh nói, đầu ngón tay hạ xuống yết hầu Khương Minh có phần kích thích.

Nam An An không thành thật đâm đâm yết hầu của anh, liền cảm giác được đầu gối Khương Minh chen vào giữa hai chân cô, nguy hiểm cọ xát....

Nam An An thu tay giống như bị điện giật, cười “Ha ha” một tiếng, dịch mộng muốn từ trên người Khương Minh đứng dậy, nhưng lại cảm giác được bản thân mình cọ vào vật gì đó của Khương Minh, cơ thể đột nhiên hơi cứng đờ. Sau đó cô còn chưa kịp phản ứng gì chợt nghe thấy tiếng xấp tài liệu bản thảo thuận ba bên đã nhập xong quét qua bên kia bàn làm việc, còn cô bỗng chốc bị Khương Minh đề lên trên bàn.

Bàn làm việc dưới thân hơi mát lạnh, hai đùi Nam An An bị đẩy cong trong không trung không chạm tới sàn, mắt cá chân bị Khương Minh tách ra, “Còn nháo nữa không?”

Nam An An đột nhiên lắc đầu, Khương Minh tắt máy tính dọn dẹp xong tài liệu dẫn cô rời khỏi tầng học viện kinh tế.

Gió đầu hạ thổi tới khiến người ta rất thanh thản dễ chịu, tay Nam An An nhẹ nhàng cầm ngón tay Khương Minh lúc lắc đưa đi tới bãi đậu xe, trên đường đi vượt qua mấy đôi tình nhân đang thân mật hôn nhau dưới đèn đường.

Đến cột đèn đường thứ tám, Nam An An đẩy nhẹ Khương Minh vào cột đèn đường, kiễng chân hôn lên môi Khương Minh.

Tiếng ve kêu ngày hè, ánh đèn đường mờ tối, còn có côn trùng nhỏ bay lượn dưới ánh đèn đường....

Vừa đúng lúc có đôi tình nhân đang hôn nhau phát ra tiếng.

Nam An An ngửa đầu nhìn khuôn mặt Khương Minh dưới đèn đường, tay anh vuốt ve thịt trên eo cô, giờ tay ôm cô đứng lên bước nhanh đi tới bãi đỗ xe, sau khi mở cửa xe Nam An An liền bị ấn dựa vào ghế lái phụ hôn đến đầu óc choáng váng.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 64

Giờ phút này, học viện kinh tế vừa mới sửa chữa xong bãi đỗ xe dưới đất nên rất vắng vẻ.

Biết rõ nơi này chắc sẽ không có người lập tức đi qua, nhưng Nam An An vẫn có chút căng thẳng nắm chặt làn váy cô....

Một tay Khương Minh giữ cầm cô, cẩn thận cạy mở môi cô, đầu lưỡi len vào răng quét lên môi trên của cô, Nam An An cũng không vùng về hùa theo --- Ừm, bọn họ cũng hôn phát ra tiếng.

Tay Khương Minh mang theo chút mát mẻ chu du trên eo cô, phác họa, miêu tả đường eo thon của cô. Người Nam An An hơi trượt xuống dưới bị Khương Minh ôm lấy thắt lưng kéo lên ấn ngồi lại vào trên ghế. Sau khi kết thúc nụ hôn Nam An An liếm liếm khóe miệng bị hôn phát đau, đây được xem như là di chứng Khương Minh bị ghen lâu không nhỉ?

Tần suất của bọn họ không tính là cao, nhưng mà mỗi lần chỉ cần cô có ý tứ muốn, Khương Minh nhất định sẽ làm vô cùng nhuần nhuyễn.... Thật giống như ‘qua thôn này lại không có cửa hàng nọ, ăn bữa này thì không có bữa sau.’ Đối với việc này, Nam An An áy náy mà chột dạ đón nhận.

Đèn trong xe rất tối, mờ lung mà mập mờ.

Trong xe yên tĩnh nên tiếng hít thở đều nghe thấy rõ ràng, mùi nước hoa nhàn nhạt quanh quần nơi chóp mũi.

Áo đầm màu đen của Nam An An bị tay Khương Minh vén tới bên hông, lòng bàn tay anh lướt qua đùi trần truồng khẽ vuốt ve mang tới cảm giác tê dại, cả người Nam An An đều nằm vật xuống ghế sau đã được mở rộng ra, để mặc Khương Minh khẽ vuốt ve sau đó gập đùi cô lại....

Tiếng bước chân trên bãi đỗ xe trống không vừa vang lên, cả người Nam An An đều cứng ngắc, tim đột nhiên đập mạnh lên....

Mẹ kiếp, có người đến đây!

Khương Minh bình tĩnh nâng tay buông váy cô xuống, đứng dậy đi ra mở cửa xe trước, xe liền ‘như tiễn rời cung’ nhanh chóng chạy ra khỏi bãi đỗ xe dưới đất. Xa xa, Nam An An còn nghe tiếng của Đường Viên và Hà Khánh Nguyên quanh quần trong bãi đỗ xe dưới đất.

Cô vin cửa sổ xe nhìn về phía sau, khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ ràng lắm.

Nam An An hậm hực quay đầu về, từ trong kính chiếu hậu nhìn sống mũi thẳng tắp của Khương Minh, tầm mắt từ chỗ ngồi nhìn thoáng qua có thể trông thấy giữa hai chân Khương Minh.....

Nam An An có chút miệng đắng lưỡi khô, cô cố gắng nói sang chuyện khác: “Khương Minh, anh nghe được không, là Đường Viên và Khánh Nguyên đại quân chào ôi.... Có jq (gian tình) hả.”

Thấy Khương Minh hình như không cảm thấy hứng thú với đề tài này, Nam An An vỗ vỗ gáy, “Đúng rồi đúng rồi, học viện kinh tế

chúng ta năm nay thật cường hào, dạ hội tốt nghiệp năm nay không tổ chức ở Điền Gia Bính, mà cùng học viện thương mại tổ chức ở sân thể dục đó, em và Đường Viên phải còn chuẩn bị tiết mục của phụ đạo viên. Đường Viên là người tứ chi không hài hòa em cũng không biết làm thế nào đây, nghe nói các giáo sư bọn anh cũng muốn biểu diễn tiết mục à, nghe tin đồn nói thế cũng chẳng biết có đúng hay không.”

Cô nói không ngừng, dọc đường đi Khương Minh chỉ lơ đãng thuận miệng “Ừm” vài tiếng, hết sức chăm chú lái xe. Xe chạy vào bãi đỗ xe của tiểu khu, Nam An An vừa mở cửa xe còn chưa kịp đặt chân lên đất cả người đã bị bay vút lên không trung, Khương Minh khiêng cô trở về nhà. Lúc vừa vào tới cửa, Nam An An đã rõ rành rành cả rồi.

.....

Ngày hôm sau lúc Nam An An từ từ tỉnh lại liền cảm thấy toàn thân trên dưới đều không thích hợp, thả lỏng hồi lâu, tất cả các cơ quan cảm giác đều tụ tập về nơi mẫn cảm nhất của cô, cái cảm giác ăn no thỏa thê này..... Từ trước đến nay luôn khôn ngoan nghe lời mặc cho Khương Minh trêu chọc không kiêng nể gì – Đậu Tử bỗng chốc đỏ mặt --- “Khương Minh! Đi ra ngoài!”

Cảm giác trắng mịn giữa hai chân nhắc nhở cô một sự thật đáng sợ --- hình như tối hôm qua anh không mang bao, mẹ kiếp! Mặc dù Nam An An chuẩn bị tốt, nhưng mỗi lúc làm cả người đều khẩn trương, hơn nữa cô nhớ được lúc cô tỉnh dậy rõ ràng Khương Minh còn chưa.....

Nam tức giận tới mức đưa tay dùng sức đẩy Khương Minh, đẩy không được sau đó cố gắng rút người mình ra thì đã bị Khương

Minh nửa tỉnh nửa mê chìa tay kéo trở về.

“Ái” Nam An An bị tức thở hồng hộc: “Khương Minh!”

Khương Minh lười biếng nâng mí mắt, giơ tay che ánh mặt trời, trở tay áp Đậu Tử xuống dưới người mình, vừa khéo “Một hai ba bốn lại làm một lần nữa.”

Thiếu nợ ngàn ngày, cuối cùng cũng có khi phải trả!

...

Nam An An và Khương Minh ở cùng nhau mỗi ngày đều thoải mái mà sung sướng, nhưng cuộc sống không phải vĩnh viễn đều như thế.

Lễ tốt nghiệp cuối cùng tới bất ngờ không phòng bị, cũng nhanh như vậy đã sắp kết thúc rồi.

Tốt nghiệp năm nay nhóm dân chúng hoạt động đã chỉ còn lại buổi tiệc tốt nghiệp và sau đó là đêm tiệc cảm ơn thầy cô của sinh viên lưu thông tiền tệ.

Tất cả mọi thứ đều đến gấp gáp như vậy, Nam An An cảm thấy giống như chưa chuẩn bị được gì đêm đó đã tới.

Năm nay dạ hội lễ tốt nghiệp học viện kinh tế tiếng vang rất lớn, lần này lại tranh nhau làm cường hào với học viện thương mại mà từ trước giờ vẫn luôn ‘yêu nhau thì giết nhau.’

Sân thể dục được trang bị đủ loại đồ cao cấp thượng hạng, khiêm tốn xa hoa mà có nội hàm.

Nam An An và Đường Viên cùng nhau ngồi xuống, lấy một hộp giấy lớn từ trong túi xách ra chuẩn bị bắt đầu xem tiết mục. Đường Viên nhìn cuộn giấy trong tay cô rút tay về nói: “Tớ còn tưởng là đồ ăn ngon, cậu mang giấy đi làm gì?”

Nam An An không nói chuyện, làm tư thế lau nước mắt, bị Đường Viên hung hăng cười nhạo một lúc, sau đó thực sự đến lúc, Đường Viên dùng còn thoải mái hơn cả cô.

Ngồi dưới sân khấu trong lòng Nam An An rất phức tạp.

Bốn năm cứ như vậy trôi qua nhanh chóng, bọn nhỏ cô dẫn dắt cứ như vậy đều muốn có tương lai riêng, cô có chút thương cảm khó hiểu, nhưng cảm giác đa cảm này lại không giống với lúc bản thân mình tốt nghiệp ngày trước. Chứng kiến đám sinh viên mặc đồng phục Học sĩ không còn đáng vẻ ngây ngô như lúc trước nữa, cô có cảm giác vui mừng nhàn nhạt của người hướng dẫn.

Lúc trước cô đứng trên sân khấu biểu diễn, thấy dưới sân khấu mấy nữ phụ đạo viên đỏ hốc mắt vài lần, mà bây giờ người biến thành lặng lẽ lau nước mắt như vậy lại chính là cô. Nam An An ôm cuộn giấy ngồi một chỗ cùng với Đường Viên, hai người nhanh chóng giải quyết hết một hộp.

Mấy ngọn pháo hoa bay lên không trung, đốt sáng vùng trời trên sân thể dục.

Nam An An hít hít mũi dời lực chú ý lên sân khấu.

Trên khoảng trống sân khấu rực sáng một hàng chữ to ---

Đây là một cuộc chèn chén say sưa long trọng, cũng là một cuộc biệt ly đã định trước.

Trên sân khấu người chủ trì nữ lên đài trước người chủ trì nam, lại còn không cẩn thận đọc sai lời thoại, khiến cho người dưới sân khấu cười ồ có thiện ý. Lúc người chủ trì nam chậm rãi khoan thai bước lên sân khấu cũng khiến nữ sinh đứng hét chói tai dưới sân khấu. Nam An An thấy dưới ánh đèn Giản Diệu bình tĩnh cầm microphone cùng nói lời mở đầu đêm nay với người chủ trì nữ.

Ánh mắt Giản Diệu chần chừ nhìn dưới sân khấu, dễ dàng phát hiện Nam An An ngồi trong góc.

Thấy chương trình biểu diễn đơn độc chắc một lát cô và Đường Viên cùng tiến lên sân khấu khiêu vũ điệu năm phiên bản, cho nên cô mặc trước một chiếc váy dạ hội màu đỏ, tóc dài quấn buộc cao còn thắt một chiếc nơ hồng, nhìn thoáng từ xa lộng lẫy động lòng người.

Thật ra cậu ta không thích dạ hội tốt nghiệp như thế này chút nào cả, không thích nơi đông người, truyện bên diendanlequy,don,.com, cũng không thích dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người vui vẻ đọc lời thoại. Duy nhất khiến cậu ta kiên trì đi tới, cũng giống như đó là chấp niệm của cậu ta --- cậu ta vẫn muốn xuất hiện trong tầm mắt cô, dù cho chỉ ba giờ đồng hồ trong khoảng thời gian dài đứt quãng.

Dạ hội tốt nghiệp lần này, học viện kinh tế và học viện thương mại là hai đại thổ hào của đại học phía Tây xuất ra kinh phí tương đối lớn, cho nên hiệu quả sân khấu cũng khá tốt. Nam An An ngồi dưới sân khấu say sưa xem tiết mục biểu diễn trên sân khấu, nhưng vẫn không tránh khỏi căng thẳng nắm chặt váy, Đường Viên bên cạnh thấp giọng hét lên kinh hãi: “Cô nhóc Nam, buông tay buông tay buông tay, mau buông tay!”

Nam An An không hiểu nhìn qua: “Làm sao vậy?”

Đường Viên cố gắng hóp bụng lời nói đã có phần đứt quãng: “Thờ gấp.... Nhưng mà tức giận, cậu túm... Là váy .... tớ, đêm nay tớ... Ăn nhiều, không được siết chặt. Sẽ méo mó đấy!”

Nam An An vội vàng thả tay đang túm lấy phần vải bên hông Đường Viên, chợt nghe trên sân khấu Giản Diệu giới thiệu các cô lên biểu diễn một tiết mục, Nam An An nhanh chóng cầm tay Đường Viên đi ra hậu trường chuẩn bị.

Lúc vang lên khúc nhạc dạo đầu, Nam An An làm tư thế cổ lên với Đường Viên, vốn điệu nhảy này của Đậu Tỉ là đã nhận được tiếng cười từ mọi người, nhưng từ lúc bắt đầu Nam An An phát hiện có vẻ như không phải mọi người cười đơn giản như vậy, bởi vì đám nhỏ dưới sân khấu cười như muốn đòi mạng....

Nam An An liếc mắt nhìn chăm chú về phía Đường Viên, Đường Viên vốn trắng nõn nà bị bấm, mặc váy hồng duỗi cánh tay thịt ra vừa nhắc chân mập mập lên đã khiến vui vẻ tràn đầy rồi. Nhưng mà Nam An An rõ ràng đã xem nhẹ Đường Viên, lúc trước Đường Viên thề son sắt nói có lúc cô ấy tay chân không phối hợp, cô thể mà khờ dại cho rằng cô ấy đang khiêm tốn.

Mà giờ phút này, quả thật Nam An An muốn tự đâm hai mắt.

Đây nhìn lướt qua tuyệt đối là kinh hồn hoảng sợ mà --- Đường Viên đang luống cuống tay chân trên sân khấu nhảy vui vẻ không theo tiết tấu gì, người xem dưới sân khấu cười càng lớn tiếng biên độ động tác của Đường Viên lại càng cao, ra sức duỗi cánh tay trái với xuống chân trái, rồi lại ra sức duỗi cánh tay phải với xuống chân phải. Tiếp sau đó hai tay bắt đầu đi theo tiết tấu “Hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa” (火火火火火火) cánh tay phe phẩy không ngừng, làn môi còn khi đóng khi mở giống như đang lảm nhảm, lúc phía dưới chân

thật sự đan chéo nhau bước quẹo một vòng thì chân trái vấp chân phải ngã quy trên sân khấu.

Sau đó “Oạch” một tiếng.....

Nam An An cảm thấy tất cả mọi người trong buổi dạ hội tốt nghiệp đều đạt tới cao * triều, toàn trường vỗ tay chấn động cả lên, dưới sân khấu còn có một tên nhóc con chắc là bên học viện thương mại nỗ lực hô to một tiếng: “Thịt thịt đừng khóc, đứng lên....” Sau đó một tiếng một người khác thô kệch vang lên: “Chạy xuống đi!”

Gương mặt tròn của Đường Viên đỏ bừng bừng, được Nam An An nâng đứng dậy sau đó bàn tay to vung lên ‘thân tàn mà chí kiên định’ chân tay lúng túng nhất quyết không dờn nhảy hết năm phiên bản, sau đó cùng Nam An An cúi mình vái chào dưới sân khấu rồi đi ra.

Quả thật Nam An An không dám nhìn máy quay phim bên cạnh, cuộc biểu diễn này của các cô nhất định sẽ vang danh trong đại học phía Tây.

Nghỉ ngơi giữa buổi tiệc dựa theo thông lệ là thời gian phụ đạo viên nói chuyện, trải qua chuyện kia nên lúc nói chuyện Đường Viên có phần không được trôi chảy, chỉ nói vài câu đã vội vàng chạy xuống sân khấu.

Nam An An không kịp thay quần áo đã đi tới, cô đứng dưới ánh đèn chiếu nhìn xuống các học sinh đông nghìn nghịt dưới sân khấu, hít sâu một hơi cầm lấy microphone trong tay Giản Diệu mở miệng nói:

“Trong lòng tôi rất xúc động, không biết nói như thế nào.”

“Tôi cũng từng trải qua tốt nghiệp cuối quý, cũng từng tham gia vài lần dạ hội tốt nghiệp. Nhưng mà đứng như thế này ở đây, nhìn mỗi một khuôn mặt quen thuộc của các em, hoặc có lẽ cũng có những khuôn mặt chưa kịp quen biết, với một thân phận phụ đạo viên, đối với tôi mà nói vẫn là lần đầu tiên....”

Giản Diệu đứng cách chỗ Nam An An nửa bước. khi Nam An An nói tới “Quen thuộc, hoặc có lẽ cũng có những khuôn mặt chưa kịp quen biết....,” dưới sân khấu vang lên tiếng khóc trầm thấp, giọng nói bản thân Nam An An cũng có chút nghẹn ngào. Giản Diệu cầm tờ khăn giấy trong tay, tờ giấy này bị cậu ta cuộn trong lòng bàn tay, có hơi ẩm ướt vì mồ hôi nhưng vẫn chưa dùng tới.

“Đã bốn năm, nhanh như vậy. Khi đó các em là tân sinh viên năm 2014, bây giờ các em đã tốt nghiệp năm 2018 rồi.” Nam An An đã hoàn toàn quên những lời thoại mà bản thân chuẩn bị, bọn họ là những học sinh mà cô làm phụ đạo viên hướng dẫn lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Những đứa nhỏ này có thể cô biết tên, có thể không, nhưng khi cô gặp phải chuyện tin đồn nói xấu, đám nhỏ này đã tin tưởng cô.

Cô chứng kiến bốn năm đại học của bọn họ, bọn họ cũng chứng kiến cuộc sống phụ đạo viên của cô.

“Tôi còn nhớ rõ lúc các em vừa mới vào học, lúc huy động huấn luyện quân sự, tôi nói tôi muốn điểm danh một lần, khi đó giọng các em rất lớn.” Khi đó bọn họ vừa bước vào vườn trường đại học, một đám còn rất ngây ngô, lúc hét lên giống như kêu khàn cả giọng trong một trận đấu.

Nam An An cười cười, nói với dưới sân khấu: “Bây giờ tôi điểm danh một lần cuối cùng nhé.”

Dưới sân khấu vang lên một hồi đình tai nhức óc: “Được.”

Nam An An hít hít mũi, khụ hắng giọng vào microphone, lớn tiếng hô lên, “Lớp tài chính Học viện kinh tế khóa 2014!”

“Oh oh oh oh” dưới sân khấu cả đám đứng lên vung gậy phát sáng trong tay hét lên chói tai.

“Lớp thương mại và tài chính quốc tế Học viện kinh tế khóa 2014!”

Lại một đám sinh viên đứng lên kiễng chân vẫy gậy phát sáng trong tay đồng thời lớn tiếng hò hét.

“Lớp bảo hiểm và quản lý rủi ro Học viện kinh tế khóa 2014!”

“Oh oh” kêu gào có trật tự rồi sau đó một đám học sinh đứng dậy.

Trước mắt Nam An An có chút mơ hồ, cô kêu khàn cả giọng vào microphone: “Lớp tài chính công trình Học viện kinh tế khóa 2014!”

Tiếng hét chói tai trộn lẫn với tiếng huýt sao bao trùm cả sân thể dục, dưới sân khấu bọn nhỏ gào thét chói tai.

Nam An An nâng tay lau khóe mắt, thì nhìn thấy một tờ khăn giấy đưa tới trước mặt cô, hai mắt cô ngán lệ mơ hồ trực tiếp đưa tay nhận lấy lau một cái, tay nắm chặt khăn giấy hô to với dưới sân khấu “Tốt nghiệp vui vẻ” rồi chạy xuống dưới sân khấu. Trên đường liên tục bị mấy người học sinh ngăn lại ôm chặt một lát, có nữ sinh, cũng có cả nam sinh, Nam An An đều vui vẻ đón nhận.

Lúc cô đang ôm bó hoa ngồi lại vị trí, rất lâu mà trong lòng vẫn không thể bình tĩnh trở lại, ôm Đường Viên khóc lóc. Thừa dịp đang nghỉ ngơi chợt nghe người chủ trì nữ nói qua microphone: “Phụ đạo viên Nam An An của chúng ta quả đúng là nhân vật phong vân của học viện kinh tế chúng ta, nhìn ra được tất cả mọi người rất vui vẻ. Mọi người kích động nhiều như vậy qua đi chúng ta dành thời gian lại cho các vị giảng viên, đúng vậy, các vị giảng viên của chúng ta năm nay cũng muốn biểu diễn một tiết mục.”

Nam An An có chút kinh ngạc, sao không nghe Khương Minh nhắc tới nhỉ, ngày đó lúc hỏi Khương Minh anh cũng từ chối cho ý kiến, hơn nữa cô cũng không thấy Khương Minh chuẩn bị gì.

Mỗi lần cô soi gương ở phòng tắm cố gắng tập khiêu vũ, Khương Minh đều dù bận mà vẫn ung dung đi qua tiện thể cầm tay cô, hoàn toàn là dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình mà.

Ha ha, bị tức quá hóa cười đó.

Nam An An lau khô nước mắt, tương đối không phúc hậu nhìn về phía sân khấu, cũng không biết Khương Minh là người thứ mấy, cứ rất chờ mong.

Người đầu tiên lên sân khấu quả nhiên là Khánh Nguyên đại quân, Khánh Nguyên đại quân lôi Viện trưởng đại nhân đi tới microphone, dienndanlequydon.com, Viện trưởng đại nhân đáng thương nói chuyện chậm chạp chỉ có thể nói mấy lời, cứ thế bị Khánh Nguyên đại quân biến thành cái giàn (sàng, rây), còn mình thoải mái vui vẻ vẻ mặt tươi cười.

Khánh Nguyên đại quân chơi đùa xong còn hướng xuống sân khấu hô to một trận thoáng qua như gió “Thịt thịt anh yêu em” rồi

mới xuống sân khấu, cả người thịt thịt Đường Viên đều kinh ngạc, bị đám nhỏ dưới sân khấu đồng thanh lên tiếng hô lớn “Ở cùng nhau” đặc biệt vinh hạnh không phải ai cũng đều chịu đựng được.

Có mở đầu như vậy sau đó nhóm giảng viên càng phóng khoáng hơn, trong đó có một nữ giảng viên dạy tài chính quốc tế của học viện kinh tế còn dứt khoát tỏ tình với giảng viên kế toán đẹp trai của bên ‘yêu nhau giết nhau’ học viện thương mại, giữa tiếng hét chói tai rung động dưới sân khấu làm tư thế im lặng, soái khí nói: “Khụ, thậm chí nói kết quả cuối cùng với tôi, da mặt tôi mỏng.”

Nam An An cũng cười theo mọi người, đợi đến lúc người chủ trì đọc đến tên Khương Minh cô thể nhưng lập tức khản trương.

Hôm nay Khương Minh mặc bộ sơ mi trắng thắt caravat thật chỉnh tề, trời nóng như vậy anh còn mặc Tây phục màu đen, chân thon dài thẳng tắp được bao bọc trong quần tây màu đen cắt may vừa vặn, lúc đứng dưới ánh đèn sân khấu tỏa sáng anh tuần đến lóa mắt quả thật muốn làm hỏng mắt Nam An An luôn.

Dưới sân khấu các nữ sinh lại bùng nổ một trận hét chói tai, không phải gọi tên Khương Minh, mà là nhịp nhàng --- “Nam An An! Nam An An! Na An An!”

Xem ra chuyện cô theo đuổi Khương Minh đúng là mọi người đều biết hết rồi.

Nam An An trông thấy Khương Minh nhận lấy microphone từ người chủ trì nữ, không hiểu sao có chút khản trương, cô ngừng thở nhìn làn môi mỏng của Khương Minh.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 65

Bên tai vẫn là tiếng gọi nhiệt tình của mọi người “Nam An An.”.....

Ngón tay Nam An An nín chặt lấy góc váy màu hồng nhạt, nhìn thấy ngón tay thon dài của Khương Minh cầm microphone hắng giọng một cái, sau đó môi mỏng phát ra tiếng nói trùng lặp từ microphone: “Nam An An,” giọng anh trầm thấp mà dịu dàng, rất mê người.

Hai chữ “An An” theo âm hưởng truyền khắp sân thể dục, như đang vuốt ve màng tai cô, mà cũng giống như Khương Minh đang hà hơi thổi khí bên tai cô vậy. Khuôn mặt Nam An An hơi đỏ lên, không biết là vì nóng, hay là vì xấu hổ. Cô bị chìm ngập trong biển người, cúi đầu che kín khuôn mặt đỏ lựng.

Tiếng nói của Khương Minh vừa dứt, đám nhỏ bên cạnh Nam An An liền điên cuồng mà hét ầm lên. Thì ra tất cả mọi người đều muốn trước khi tốt nghiệp điên cuồng quấy rối một trận, mặc dù đều biết quan hệ của Khương Minh và Nam An An. Nhưng đôi này ngày thường quá là khiêm tốn, tất cả mọi người đều biết bọn họ ở cùng một chỗ chính là vì bài viết trên bbs cuối cùng cũng được chứng thực đó là bài viết bôi xấu họ, thật thật giả giả cũng không rõ ràng lắm --- hơn nữa, tình yêu thầy trò luôn làm người ta có tâm trí thiên hướng về lo được lo mất, cộng thêm tình yêu thầy trò đối với danh dự người thầy vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Tất cả mọi người đều biết Nam An An chủ động theo đuổi thầy của cô, nhưng không nghĩ tới Khương Minh thật sự sẽ ở nơi đông người gọi tên Nam An An. Loại kích động này giống như kiểu cảm động lây, nữ thần bọn họ cùng nam thần thật sự đã ở cùng nhau rồi!

Khương Minh nâng tay dùng ngón trỏ để vào lòng bàn tay, tiếng thét đinh tai nhức óc im bật.

Đèn trên sân khấu chiếu sáng rực rỡ, nhưng Nam An An bây giờ giống như một ngọn đèn tỏa sáng lấp lánh --- tầm mắt mọi người gần như theo Khương Minh dồn lên trên người cô. Nam An An mặt hồng tim đập khẩn trương tới mức tay chân không biết để vào đâu, cái này cũng thôi đi, lại còn có một ngọn đèn trực tiếp chiếu thẳng lên người cô.

Ánh sáng chói mắt chiếu vào theo bản năng Nam An An đưa tay che mắt lại, sau đó trên màn hình lớn thấy được dáng vẻ sợ hãi của cô. Nam An An có chút xấu hổ buông tay nở nụ cười, không biết ai đứng bên cạnh trực tiếp đưa cho cô một chiếc microphone. An An đang không hiểu vì sao đón lấy microphone thì nghe thấy khúc nhạc dạo đầu quen thuộc.

Khúc nhạc dạo đầu kia, cô từng nghe vô số lần, mỗi một nhịp trống ở đâu đều một rõ hai rành....

Gió đầu hạ mát mẻ, lúc vẽ mặt Nam An An kinh ngạc hiện lên trên màn hình lớn, thoáng cái mọi người thân thiết hô lên.

An An nghe thấy khúc nhạc dạo đầu quen thuộc nhẹ nhàng vang vọng, Khương Minh mặc bộ lễ phục giống như chú rể đứng cách chỗ cô rất xa, cao lớn vững chãi, dáng người mạnh mẽ kiên cường.

Cô có cảm giác giống như cách một đời, bốn năm trước trong tiệc cảm ơn thầy cô cô uống uống rượu say, ‘rượu mạnh sợ người can đảm,’ cô căng thẳng nắm microphone của KTV, chân đánh nhịp đếm ngược câu đầu tiên của bài hát, sau đó lấy hết dũng khí giọng run rẩy mở miệng cất lên lời bài hát mà cô từng hát vô số lần --- “Tôi muốn hát cho bạn, thừa dịp bây giờ còn trẻ như hoa....”

Mà giờ phút này trên sân khấu, dưới ánh đèn chói mắt Khương Minh cúi đầu hát câu đầu tiên vào microphone --- “Tôi muốn hát cho bạn, thừa dịp bây giờ còn trẻ như hoa....”

Màn hình lớn chiếu khuôn mặt đẹp trai của Khương Minh, anh bắt đầu tập trung tinh thần chăm chú hát, giọng trầm thấp như tiếng đàn vi-ô-lông khuấy động lòng người, đẹp dễ và rục rờ mà mê hoặc.

Nam An An nhớ lại, khi đó cô quá căng thẳng còn hát sát một từ...

Giống như cách lâu lắm rồi, mà cũng giống như thời gian quay ngược trở lại.

Khi đó cô mặc váy len màu đen tới đầu gối, làn váy tung bay theo động tác đi lại của cô, cô dừng cảm đi dọc theo đường mà đám nhỏ nam nữ sinh lưu thông tiền tệ mở ra qua chỗ Khương Minh, đơn giản không hoa mỹ tự mình hát cho anh nghe: “Hoa cứ mặc sức nở đi, trang sức của bạn năm tháng của nhánh cây tôi,” cô khàn trương hát, mang theo sự căng thẳng sợ bị từ chối và khát khao mong được chấp nhận.

Nam An An lấy lại tinh thần, trước mắt đã được bọn nhỏ dàn ra thành đường đi lên sân khấu, cô cầm microphone trong tay từng bước từng bước tiến lên sân khấu, Khương Minh cầm microphone,

giọng mát lạnh ấm áp quán vào lỗ tai cô: “....Hoa cứ mặc sức nở đi, trang sức của bạn năm tháng của nhánh cây tôi.”

Mùa đông năm ấy cô dừng cảm đi qua, nhìn Khương Minh bước dài qua bàn trà đưa tay nhận microphone từ trong tay cô, độ ấm đầu ngón tay chạm vào nhau mang theo nóng bỏng, tay cô như bị bỏng tinh thần phời phời tiếp tục tự hát: “Ai có thể thay thế được bạn, thừa dịp tuổi trẻ thỏa lòng yêu đi.”

Bên tai giọng Khương Minh lướt qua tai cô, giống như lông chim nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô: “Ai có thể thay thế được bạn, thừa dịp tuổi trẻ thỏa lòng yêu đi.”

Nam An An đứng dưới sân khấu, hai tay đặt trên mép sân khấu đang muốn dùng lực nhảy lên, thì thấy trước mắt xuất hiện ngón tay thon dài trắng nõn của Khương Minh, cô ngẩng đầu lên trông thấy Khương Minh cúi người vươn tay về phía cô. Nam An An chìa tay nắm đầu ngón tay Khương Minh, cả bàn tay đã được tay Khương Minh ôm trọn, dưới chân Nam An An dùng sức, tay được người ta nhắc lên cả người liền nhảy lên trên sân khấu.

Dưới sân khấu tiếng hét chói tai quả thực muốn nổ tung cả sân thể dục, Nam An An được Khương Minh dẫn lên đứng trên sân khấu, từ đầu tới cuối anh không buông ra, ngón tay cái xấu xa vuốt nhẹ nhàng lòng bàn tay cô, dưới tiếng hét chói tai đỉnh tai nhức óc nhẹ giọng rót vào tai cô: “Chúng ta sẽ có....”

Nam An An nghiêm túc nghiêng mặt qua đối diện với ánh mắt đen láy chăm chú của Khương Minh, nhẹ nhàng hát cùng anh “.... Thời gian hạnh phúc, vui vẻ, tươi sáng....”

Ngón tay Khương Minh nắm chặt tay cô, con người đen như mực: “Tôi sẽ hát cho bạn nghe, dùng tình cảm nồng nàn cảm động bạn được không?”

Dưới sân khấu giọng hét của các bạn nhỏ như thủy triều vọt tới: “Được!”

Tai Nam An An cũng đã nóng lên, nghe Khương Minh chăm chú hát: “Người yêu dấu nhất ơi....”

Khương Minh buông lỏng tay cô, sau tiếng vỗ tay vang lên đầu ngón tay như có ma thuật xuất hiện một chiếc nhẫn, anh cứ nhìn cô chăm chú như vậy, cuối cùng hát một câu --- “Đoạn đường xa xôi, em gả cho anh được không?”

Nam An An nhìn hình dáng của miệng khi phát âm của Khương Minh, bên tai tiếng thét chói tai tiếng huýt sáo càng lúc càng xa, chỉ còn lại tiếng nói của anh --- “Em gả cho anh được không?”

Em gả cho anh được không?

Gả cho anh.

.....

Nam An An có phần không kịp phản ứng, các nữ sinh dưới sân khấu hét ầm lên “Được! Được! Đồng ý thầy ấy! Đồng ý thầy ấy!”

Các anh hùng nhỏ dưới sân khấu cũng rống lên nhịp nhàng: “Kết hôn! Kết hôn! Kết hôn! Kết hôn....”

Khương Minh đang cầu hôn cô?

Cả người Nam An An bay bổng, giống như cả cơ thể giã lên bông vải không chạm xuống đất, cô có chút hoảng hốt, có cảm giác không chân thực. Tim đập “Bùm, bùm, bùm,” như đánh trống, trái tim trong ngực cô nhảy kịch liệt, như muốn bật ra ngoài vậy.

Ánh mắt Khương Minh chăm chú nhìn, giữa con người đen nhánh là bóng dáng rõ rệt của cô. Đột nhiên Nam An An như lấy lại tinh thần, còn chưa nói gì đã vội vàng đưa tay từ sau lưng ra trước, nhìn ngón tay thon dài của Khương Minh dứt khoát nắm ngón áp út của cô, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Trong một loạt tiếng hô to như thủy triều phía dưới sân khấu “Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái”, anh hôn nhẹ lên môi cô như chuồn chuồn lướt nước.

Bờ môi lạnh lạnh của anh in lên môi cô, Nam An An có cảm giác hoa mắt chóng mặt, nhất định là do ánh đèn sân khấu chiếu khiến cô có chút đau mắt, cả người bị ngọn đèn chiếu vào nóng hầm hập.

Dưới sân khấu vô số ánh đèn flash sáng lên, Nam An An một thân váy hồng nhạt đứng chung một chỗ với Khương Minh bộ dạng quá mức đẹp mắt, được các bạn nhỏ ấn nút chụp ghi lại khoảnh khắc này.

Từ nãy đến giờ Nam An An vẫn luôn hoảng hốt, lúc được Khương Minh dẫn xuống sân khấu mới lập tức rút tay cô ra, dưới ánh đèn ngẩng đầu cẩn thận nhìn chiếc nhẫn kim cương bao trên ngón áp út của cô, sau đó quay đầu lại túm chặt tay Khương Minh vuốt ve lòng bàn tay anh, lòng bàn tay Khương Minh hơi ẩm ướt vì mồ hôi, đúng là đàn ông.

Nam An An nâng tay cổ găng bao chặt tay Khương Minh, ngón tay đeo nhẫn đan tay hai người vào với nhau, sau đó tinh thần hăng hái một đường chạy tới rừng cây nhỏ phía sau học viện kinh tế.

Ngày hè gió lạnh thổi tung mái tóc cô, tiếng gió từ bên tai cô gào thét vụt qua, tay Khương Minh mang theo chút hơi ấm được cô nắm chặt trong tay.

Nam An An chạy tới mức thở hổn hển.

Hai bên rừng cây nhỏ chỉ có một ngọn đèn đường mờ ảo, Nam An An chống tay lên cột đèn đường đứng lại. Cô thả lỏng bàn tay mà lúc nãy vẫn nắm chặt tay Khương Minh, tách tay Khương Minh ra, cầm lấy chiếc nhẫn kia sau đó cúi đầu cẩn thận túm ngón áp út của Khương Minh rồi đeo vào.

Có người nói, ngón áp út là nơi gần trái tim nhất.

Nam An An An nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của bọn họ, có cảm giác tất cả đều kết thúc, cô ngẩng đầu vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt Khương Minh. Nam An An lộ vẻ mặt tươi cười vui vẻ, thấy Khương Minh đưa ngón tay cái qua ấn lên lúm đồng tiền nhỏ trên gò má cô, ngón trỏ chọc chọc lúm đồng tiền nhỏ bên kia.

“Ừm... Em đồng ý với anh rồi.” Mặt Nam An An bị Khương Minh vo thành một cục, nói chuyện hơi không rõ ràng, cô dựa vào trên cột đèn đường nhìn Khương Minh cúi người dựa sát vào hơn, cười sung sướng nói với cô: “Ừm, anh biết.”

Dưới đèn đường, trán Khương Minh chống vào trán cô, hô hấp quấn vào nhau.

Nam An An chớp chớp mắt, dựa sát vào cắn lên môi Khương Minh, đầu lưỡi dè dặt cẩn thận liếm khoe môi anh, bị Khương Minh đảo khách thành chủ ấn lên cột đèn đường hôn thật sâu.

Anh càng thở hổn hển hơn, gọi cảm mà mê người, Nam An An cảm thấy cô muốn luồn hăm vào bóng đêm như vậy, dưới ánh đèn đường thế nào, cảm giác như đây là một giấc mộng.

Lúc cô vẫn còn là Tiểu Quyển, kính mến và có ý trông chờ người sư phụ kia.

Khi cô còn là “Đuổi không kịp nam thần tuyệt đối không đổi tên,” dè dặt cẩn thận thăm mến nam thần kia.

Bây giờ anh ở ngay đây, ôm cô hôn môi cô.

Tình yêu cô đã từng mịt mờ mịt muốn tới gần mà không được, tình yêu cô từng thử qua nhiều lần muốn buông tay, cô cho rằng vì bệnh tình của cô đời này sẽ không kết hôn.

Vậy mà cứ như thế đặt trước mặt cô, dễ dàng có được.

“Khương Minh...” Ngón tay cái Nam An An vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út cúi đầu gọi một tiếng, Khương Minh “Ừ” một tiếng.

Ngón tay anh không chút để ý vuốt ve vành tai cô, cúi người dựa sát vào bên tai cô.

“Anh yêu em.” Ba chữ này vuốt ve màng tai cô, chạy thẳng vào tận đáy lòng.

Dưới ánh đèn đường, Khương Minh cúi người ngẩng Nam An An của anh cười đến mặt cong lên, giọng cô bị chìm ngập trong tiếng nổ bùng của pháo hoa, hình dáng của miệng khi phát âm lại rõ ràng như vậy, cô nói --- “Em cũng vậy.”

Nam An An quơ quơ tay có nhẫn, ngón tay vẽ lên ngón áp út của Khương Minh, gương mặt cẩn thận nhìn vào mắt Khương Minh---

Dưới màn đêm, bối cảnh của anh là lúc bắn pháo hóa kết thúc dạ hội tốt nghiệp trên sân thể dục, từng đợt từng đợt tiếng rít bay vút lên không trung, bùng nổ vang dội trong trời đêm, rực rỡ mà chói mắt.

Đây là sư phụ cô, là thầy giáo của cô.

Cũng là nam thần của cô, người đàn ông của cô.

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 66: (Ngoại truyện): Tiểu Quyển và sự phụ

Nam An An tay chống cằm tư tưởng hơi không tập trung, một tay cầm bút đặt lên trang giấy, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe tiếng chuông tan học. Rất không dễ dàng tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên dạy môn vật lý lại hoàn toàn không có ý định dừng lại, tiếp tục nói, hai mươi phút sau ngoài cửa sổ có tiếng người ồn ào, mới bỗng nhiên tỉnh ra nói: “Ôi chao, người già thính lực kém, tiếng chuông tan học vang lên lúc nào nhỉ, hoàn toàn không nghe thấy....”

Ngồi ở dãy sau Nam An An hạ giọng nói khẽ với Nam Vi Vi bên cạnh: “Em không tin bà ấy không nghe thấy.”

Giọng nói còn chưa dứt một cục phấn đã nện vào ót cô, giáo viên vật lý khí thế dào dạt: “Nói cái gì đó! Tôi đã nghe được!”

Nam An An nâng tay lau bụi phấn trên ót ngạc nhiên nói: “Cô giáo, cô có thể nghe được à?”

Dưới bụi giảng cười vang một trận, giáo viên vật lý lau bảng đen, vung tay cầm phấn viết lên bảng: “Bài tập hôm nay là một bộ đề thi, Nam An An em hai bộ!” Nam An An là học sinh ít tuổi nhất trong lớp mười này (Cô sinh sau Nam Vi Vi mười phút), hoàn toàn không nhận được đãi ngộ tốt gì, ngược lại mỗi lần đều bị các giáo viên giết gà dọa khỉ, không phải là không có nguyên nhân.

Buổi tối lúc Nam An An đăng nhập trò chơi, bài tập vật lý một đề cũng chưa thềm động vào. Thật ra cô là bình nứt không sợ bể, nên

vẫn cứ ngâm mình trong trò chơi dẫn Tiểu Quyển chạy lăng xăng trên màn hình.

Cho tới lúc chín giờ, đại thần Ha ha đứng đầu danh sách pk đúng giờ online, ánh mắt Nam An An liền sáng rực lên, mười ngón tay bay lượn đánh bàn phím tách tách.

[Nói chuyện riêng]: Cô nói với Ha ha: Sư phụ, hôm nay em có hai bài kiểm tra vật lý cần phải làm.

[Nói chuyện riêng]: Ha ha nói với cô: Vậy mà còn chơi trò chơi?

Nam An An nhìn bài kiểm tra trong tay, bối rối tiếp tục gõ chữ

[Nói chuyện riêng]: Cô nói với Ha ha: Dù sao em cũng không biết làm.

Cô đang trò chuyện vui vẻ, không biết Nam Vi Vi đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, nhìn hình ảnh trên màn hình mở miệng nói: “An An em đừng chơi nữa, đại thần chơi trong game online đều vừa nét vừa xấu như nhau cả.”

Nam An An a một tiếng rồi tiếp tục trò chuyện.

[Nói chuyện riêng]: Cô nói với Ha ha: Sư phụ, anh xấu không?

Khương Minh lấy chiếc khăn lông mới ra lau tóc, khi trở lại chỗ ngồi thì nhìn thấy câu hỏi nghiêm túc của đồ đệ nhỏ nhà anh, anh sờ sờ cằm đánh hai chữ.

Nam An An chăm chú nhìn màn hình ---

[Nói chuyện riêng]: Ha ha nói với cô: Không xấu.

[Nói chuyện riêng]: Ha ha nói với cô: Em xấu không?

Khương Minh nhìn câu trả lời trên màn hình suýt nữa bị sặc nước --- Bây giờ các cô gái nhỏ mười bốn mười lăm tuổi đều tự tin như vậy sao? Anh nhớ được hồi lớp mười, hoa khôi của lớp xinh đẹp còn không tự biết, mà đồ đệ nhỏ của anh lại trả lời là --- Bộ dạng em nhìn cũng được.

Cách màn hình Khương Minh đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tự mãn của cô gái nhỏ, chỉ chốc lát sau bên kia lại truyền đến tiếng nhắc nhở có thông báo mới.

[Nói chuyện riêng]: Tiểu Quyển nói với anh: Sư phụ, vậy anh ngốc không?

Ngón trỏ Khương Minh đẩy đẩy mắt kính, tay đánh chữ như bay.

[Nói chuyện riêng]: Anh nói với Tiểu Quyển: Không ngốc.

Bên kia Tiểu Quyển không trả lời, nhưng biểu tượng chim cánh cụt phía dưới màn hình của Khương Minh sáng lên, chính là khung đối thoại với Tiểu Quyển sáng lên. Đứa nhỏ này không nói hai lời đã gửi đến một đồng hình ảnh, sau khi Khương Minh kiên nhẫn lưu lại từng tấm, bên kia mới gửi tin nhắn qua:

---Tiểu Quyển: Đây là em đang kiểm tra anh sao.

Khương Minh lười biếng dựa vào ghế xem đề thi vật lý trên màn hình, tâm tình buồn bực cả ngày không hiểu sao liền tốt lên, đứa nhỏ này đã quên vừa mới lúc nãy cô đã nói với mình cô có hai bài kiểm tra vật lý chưa làm, bây giờ làm ra vẻ bộ dạng nghiêm túc nói "Em kiểm tra anh," rất buồn cười.

Sau khi Khương Minh tìm cách in mấy tấm hình này ra xong, cả đêm chăm chú làm đề thi vật lý trung học. Từ khi học đại học tới nay, cuộc sống của anh giống như đã mất mục tiêu, lâu lắm rồi anh không nghiêm túc làm một việc gì như vậy, chăm chú giải đề thi vật lý ngược lại làm anh tạm thời nghỉ ngơi sau một ngày căng thẳng đầu óc.

Buổi sáng anh đi nhà họ Khương lấy đồ của mình, lúc lên lầu thì Tần Di đang xuống lầu, khi lướt qua nhau Tần Di yếu ớt từ chỗ chỉ còn bốn bậc cầu thang lăn xuống dưới, sau đó ôm bụng đau đớn hô to gọi nhỏ, vẻ mặt không thể tin nhìn anh: “A Minh, ta biết chị ta mất con vẫn luôn giận chó đánh mèo với ta, nhưng ta xem con như con ruột của mình, con nghĩ như thế nào mà lại hại chết con của ta....”

Giây phút này, Khương Minh thật muốn làm như bà ta mong muốn.

Nhưng mà, buổi chiều bà ta thật sự được như ước nguyện, Khương Dương kiên quyết nói với Tần Di --- Ông chỉ cần một đứa con, hơn nữa còn ép Tần Di đi phá thai.

Khương Minh không ra tay, nhưng chỉ thờ ơ lạnh nhạt mà thôi.

Đứa trẻ trong bụng này là Tần Di vội vã cố ý lập mưu điều võ dương oai trước mặt Tần Nhiên mà có được, truyện bên di3ndanlequydon.com, là nguyên nhân cuối cùng kích thích Tần Nhiên phát bệnh, cũng là chỗ dựa cuối cùng để bà ta dựa vào ở nhà họ Khương. Lúc Tần Di khóc lóc cầu xin anh cứu em trai anh, Khương Minh không nói một lời --- Tần Nhiên là chị họ Tần Di đấy.

Ngón tay cầm bút máy của Khương Minh đột nhiên phác họa xuống tờ giấy bài kiểm tra, nét bút nhanh chóng lan rộng trên tờ

giấy. Anh làm xong đề thi cuối cùng liền trực tiếp chụp ảnh gửi qua, bên kia Tiểu Quyển nhận được thì trả lời lại --- Sư phụ, anh rất lợi hại.

Khương Minh xoay xoay cổ tay có phần mỏi, cảm thấy tiêu hao trí tuệ cả đêm này đều đáng giá.

Tình cảm của anh đối với Tiểu Quyển chưa khắc sâu lắm, chỉ là cô xuất hiện đúng thời điểm, nếu trước đây khi Khương Minh còn là ‘thiên chi kiều tử’ (giống như là con cưng của trời) có gia đình đầm ấm, thì anh sẽ không để ý đến đứa trẻ như Tiểu Quyển. Nhưng mà bây giờ Khương Minh lại thích có một đồ đệ nhỏ như vậy, mỗi ngày lúc anh online sẽ “Xin chào sư phụ,” giống lúc trước mặc dù Tần Nhiên bệnh nặng, mỗi lần anh về nhà bà lại nói “Con trai con đã về.”

Anh cần một tiếng thăm hỏi ân cần, mặc dù lời hỏi thăm hỏi ân cần này là cách màn hình.

Anh cũng thích nghe Tiểu Quyển kể về mẹ cô ba cô, coi như bù đắp tình yêu cho gia đình tan vỡ của anh, cuộc sống của cô giống như là đối tượng mà sâu trong nội tâm anh khao khát. Lúc không thể nào trải nghiệm qua được nữa, ngay cả chỉ nghe một chút cũng đều cảm thấy rất tốt đẹp.

Khương Minh cũng thích tâm tư nhỏ bé của cô khi tìm anh giúp đỡ làm bài tập, thật giống như đó là ước muốn sâu sắc của anh.

Khương Minh châm một điếu thuốc, bên kia Tiểu Quyển không trả lời anh, chắc là đang bận chép lại câu trả lời rồi.

Nam An An vừa nhận được câu trả lời thì bắt đầu hưng phấn sao chép, cô rất thích sư phụ cô, anh giống như là người chuyên giải

đáp thắc mắc cho cô vậy.

Ngay từ đầu, Nam An An tìm sự phụ cô trò chuyện đều là vì bài tập, sau này thì cô cùng anh bắt đầu không có gì giấu nhau nữa.

Tiểu Quyển: Sự phụ, lớp em có rất nhiều nữ sinh được nam sinh theo đuổi.

Ha ha: Vậy còn em?

Tiểu Quyển: Em còn chưa có.

Ha ha: Không phải bộ dạng em nhìn rất được sao?

Tiểu Quyển: Bọn họ nói ngực em nhỏ.

Ha ha:.....

Tiểu Quyển: Nhưng mà sẽ lớn lên thôi.

Lúc bị An Khả bắt nạt cô cũng thích trò chuyện với sự phụ cô.

Tiểu Quyển: An Khả đẩy em, làm rơi hồng khóa đồng tâm của em rồi [Hình ảnh].

Ha ha: Ngoan, sự phụ tặng em một chiếc.

Tiểu Quyển: Không sao ạ, em cũng đẩy cô ta, còn cưỡi lên người cô ta đánh cô ta khóc luôn.

Ha ha:....

Tiểu Quyển: Em thật là lợi hại.

Dần dần, loại trò chuyện này biến thành một thói quen. Cô không nói rõ được cảm giác với sư phụ cô là gì, dẫu sao cô cũng còn quá nhỏ. Nhưng cô rất thích mỗi ngày trò chuyện cùng với sư phụ cô, là hàng ngày. Đối với Nam An An mà nói, sư phụ đúng là thật huyền diệu.

Ở trong mắt tất cả mọi người, cô giống như là người vừa sinh ra đã có đường mở sẵn, bất kể là gia đình cô, bối cảnh, diện mạo hay là thành tích.... Nhưng những thứ mà cô có khiến người ta yêu thích và ngưỡng mộ, Nam Vi Vi cũng có.

Truyện em chỉ post bên l3quydon.com, trang khác là ăn cắp.

Đây có lẽ là vấn đề mà các bào thai đôi gặp phải, lúc tuổi còn nhỏ cô thích mặc giống y chang Nam Vi Vi rồi làm động tác biểu cảm giống nhau. Sau đó tìm một người khảo nghiệm người ta, mỗi lần khi người khác đoán sai hai cô, cô sẽ rất đắc ý, đây chính là trò chơi mà bào thai đôi chơi không biết mệt. Nhưng từ từ trưởng thành hơn, nhất là khi vừa bước vào tuổi dậy thì, thì không giống như thế nữa.

Nam An An nhớ rõ, lần đầu tiên cô có loại ý nghĩ này là trong tiết tư tưởng đạo đức ở trung học cơ sở, giáo viên giảng bài có tựa đề --
- Trên thế giới không có hai chiếc lá giống nhau, cũng không có hai người y chang không khác gì nhau.

Lúc đó toàn bộ ánh mắt của mọi người trong lớp đều tập trung về phía cô và Nam Vi Vi, truyện của diennddanl3quydon.com, khi ấy bọn cô cũng chưa phát triển lắm, ánh mắt nhỏ xíu vốn không phân biệt được rõ ràng, thoạt nhìn qua thật sự rất giống. Lần đầu tiên Nam An An vì giống nhau mà cảm thấy mất mát, những thứ quý giá nhất của cô --- bất kể là búp bê thân thương hay là ba mẹ yêu dấu,

bất kể là người hâm mộ gia cảnh hay là vẻ ngoài xinh đẹp, Nam An An đều giống như cô.

12 tuổi Nam An An muốn tìm một thứ gì đó, là thứ chỉ thuộc về mình cô.

Sau này cô tìm được, đó chính là sư phụ cô.

Đây là sư phụ của riêng cô, một người thật huyền diệu. Nam Vi Vi không có, chỉ có mình cô có.

Đây là bí mật mười hai tuổi của Nam An An.

Có lẽ đây chính là sự kỳ diệu trong tình cảm, khiến người luôn được An Dạng dạy dỗ phải đề phòng tình cảm của con người và ý thức an toàn đều rất mạnh, khi sư phụ nửa đùa nửa thật nhắc tới dạ hội tốt nghiệp của đại học phía Tây Nam An An hoàn toàn đồng ý đi gặp anh.

Trên màn hình Tiểu Quyển nhảy nhót nhót nhót, trên đầu không ngừng tỏa ra bọt khí --- Sư phụ, anh có thể dẫn em đi vào sân thể dục sao, trời ơi trước kia em muốn chui vào mà chưa thành công đó.

Ha ha: Có thể chứ.

Tiểu Quyển giống như cái đuôi nhỏ chạy tới chạy lui phía đằng sau thích khách áo đen, tiếp tục tỏa ra bọt khí – Bây giờ đáng người em chưa cao, đến lúc đó ngồi trên bả vai anh.

Khương Minh nhìn đồ đệ nhỏ vui thích trên màn hình, đánh một chữ ừ gửi qua.

Nam An An lòng tràn đầy vui mừng, khoát tay một cái chén đồ hỗn độn úp lên bàn phím, máy tính xách tay mà Nam Thị đưa cho cô hồng ngay lập tức.

Mấy hôm trước đi gặp sư phụ cô cô cũng không liên lạc với anh nữa. Trong lòng Nam An An cũng biết, hành vi gặp bạn trên mạng này Nam Thị tuyệt đối không cho phép, cho nên cô không dám dùng máy tính của Nam Thị. Ngay từ đầu cô thậm chí còn muốn lừa dối Nam Vi Vi, cuối cùng có một ngày hưng phấn quá mới lỡ miệng nói ra.

Một đoạn thời gian dài cô rất hối hận khi đó tùy tiện đi gặp sư phụ cô, sau này lúc biết được chân tướng lại không nói rõ được cảm giác này là gì.

Nếu mọi cô đã sớm hạ quyết tâm, như vậy thì không phải ngày đó cũng sẽ là ngày khác, cô và Nam Vi Vi đi gặp sư phụ cô ngày hôm đó, ngược lại là một loại may may mắn, ngày đó vừa đúng lúc Khương Minh cứu bọn cô. Nếu là ngày khác, thì có lẽ sẽ không như vậy rồi.

...

“Đang làm gì đó?” Nam An An đang mở máy tính màu bạc xem tất cả các cuộc trò chuyện được Khương Minh giữ lại cẩn thận, tai liền bao trùm trong hơi thở ấm áp, hơi ngứa, bên eo cũng thêm hai cái tay, cô bị Khương Minh ôm lấy. Khương Minh nhắc chân kéo ghế dựa ôm cô ngồi trước bàn sách nhìn về phía màn hình.

Nam An An bị anh ôm ngồi trên đùi đã hoàn toàn thành thói quen, cô thò người bóp một tiếng khép máy tính lại xoay người ôm cổ

Khương Minh, đồng thời ghé sát lỗ tai anh nói khẽ: “Vận mệnh thật kỳ diệu....”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 67: Sau khi kết hôn

Khương Minh vẫn cảm thấy anh lựa chọn thời điểm cầu hôn vô cùng tốt, anh và Nam An An lần đầu tiên cùng nhau xuất hiện trong dạ tiệc tốt nghiệp của đại học phía Tây vài năm trước. Đáng tiếc chính là đêm đó Tiểu Quyền không thể ngồi trên vai anh để ngắm buổi dạ tiệc cho thỏa lòng mong muốn như bấy lâu nay cô vẫn tâm niệm niệm, cho nên anh hi vọng cho cô được thứ tốt hơn, để đền bù điều tiếc nuối đêm đó anh hòa tan vào cô vô cùng ấn tượng.

Và nguyên nhân thứ hai lựa chọn dạ tiệc tốt nghiệp để cầu hôn, về phần Đậu Tử nhà anh mà nói, chính là anh muốn để tất cả mọi người trong đại học phía Tây đều biết được, đời này Nam An An bị anh đính ước rồi. Từ khi Nam An An làm trợ giảng cho anh giúp anh giảng dạy mấy môn về thương mại tới nay, mỗi lần anh đi qua học viện thương mại đón Nam An An, vẫn hay bắt gặp các nam sinh bên học viện thương mại vây quanh Nam An An hỏi các vấn đề. Dù sao nam sinh cũng không dè dặt như mấy nữ sinh, lá gan cũng rất to. Có lẽ đám nhóc trai này muốn kéo dài thời gian, mỗi lần hỏi vấn đề hiếm khi thấy Nam An An đứng đó bị hỏi đến phát khóc, cũng rất liều mạng. Đáng tiếc với hiểu biết của Khương Minh về Nam An An, Nam An An chỉ xem đây là hành động khiêu khích. Cho dù tình địch không chịu được một kích như thế, không chịu nổi Nam An An còn nhỏ lại không có tính kiên nhẫn, cộng thêm bộ dạng xinh đẹp, dần dần, sâu trong tận đáy lòng Khương Minh vẫn dâng lên cảm giác có nguy cơ.

Một công đôi việc chuyện cũng sẽ có hiệu ứng kèm theo --- ví dụ như bây giờ, rõ ràng là lúc pháo hoa nổ rộ cầu hôn thành công càng thích hợp để về nhà hơn, Nam An An làm phụ đạo viên, anh làm giảng viên chuyên ngành nên bị bọn nhỏ lưu thông tiền tệ gọi một cú điện thoại kêu đi tham dự tiệc cảm ơn thầy cô.

Dọc đường đi Nam An An đều vui sướng lôi kéo tay Khương Minh không thả, tiệc cảm ơn thầy cô của lưu thông tiền tệ tổ chức ở Mẫu Phương Đường đối diện với học viện kinh tế, cách rừng cây nhỏ tầm mấy bước. Nam An An và Khương Minh đi vào liền hứng lấy một trận thét chói tai và tiếng huýt sáo, lần đầu tiên được mời tới tham gia tiệc cảm ơn thầy cô, nên Nam An An rất hưng phấn. Trong bữa tiệc ai đến cô cũng không từ chối, trên thực tế bị đám nhỏ lưu thông tiền tệ rót đủ một vòng, hơn nữa ngồi cạnh cô Khương Minh cũng chỉ thông thả uống rượu mà anh được mời, hoàn toàn không có ý định cản rượu giúp cô, Nam An An càng uống thoải mái.

Từ trước tới giờ tửu lượng cô không được gọi là quá kém nhưng cũng không tốt mấy, sau một vòng đã choáng váng mơ hồ, Khương Minh thấy Nam An An uống đến đầu lười lú lại mà vẫn cứ cố chấp với đám nhỏ này, móc ngón tay khiêu khích: “Tới đi, phóng ngựa qua đây, chị chính là người đã từng tốt nghiệp!”

Người đã từng tốt nghiệp lại uống một ly rồi gục xuống, vì thế Khương Minh đẩy ghế ra danh chính ngôn thuận suôn sẻ ôm Nam An An đi trước.

Dọc đường đi Nam An An ôm lấy cổ anh ghé vào lỗ tai anh nói thầm một tràng, nhớ chỗ nào nói chỗ đó: “Trước kia Đường Viên cũng không có tiền đồ, lần đó bọn em khiêu chiến uống sau đó đi liên hoan. Em vì hợp tác cho cô ấy và học trưởng Dung Giản, lúc chơi trò chơi Vua mạo hiểm muốn cô ấy hôn miệng với một người

ngay tại đó, anh nghĩ đi, ở đó người cô ấy quen cũng chỉ có em và Dung Giản, em thông minh biết bao, nhưng mà em vừa dứt lời, cô ấy liền nhào lên cắn miệng của em, ừm....” Giọng cô đề xuống rất thấp, chủ yếu là âm hơi, hơi thở ấm áp phun lên viền tai Khương Minh, mang theo một trận tê ngứa và khô nóng.

Khương Minh vốn là khó nhịn, nghe thế liền trực tiếp nghiêng mặt qua cắn lên miệng cô.

Đầu lưỡi ấm áp thấm ướt môi cô, mới cạy mở liền không phục rồi vừa dịu dàng và nhẫn nại, mạnh mẽ có lực càn quét miệng cô, mút đầu lưỡi cô. Nam An An thật vất vả mới có thể tự do hít thở, vẫn tiếp tục ghé sát lỗ tai anh nói nhỏ: “Ài chà, Đường Viên đã có tiểu bánh bao Đường rồi, em còn chưa sinh khỉ con....”

Lúc Khương Minh kéo hông cô lên tiện tay vỗ “Bốp” một cái, ý vị sâu xa trả lời: “Sinh, trở về liền sinh.”

“Ừm” Nam An An hài lòng lấy chóp mũi cọ vào tai anh, cọ cọ rồi ngậm vành tai anh, mút như vừa nãy anh mút, còn tóc cọ vào cổ Khương Minh.....

Lúc về tới nhà, Nam An An đã cọ xát khiến cả người anh phát hỏa, lúc tiến vào cửa Khương Minh nhấn chốt mở cửa, 13quydon.com, đèn treo hồng rồi, toàn bộ phòng khách trong cảnh tối lửa tắt đèn, chỉ có ánh trắng từ cửa sổ sát đất rắc trên sàn nhà phòng khách. Khương Minh đặt Nam An An trên ghế sofa đang muốn tìm điều khiển mở đèn cầu thang, caravat đã bị người ta hung hăng lôi kéo, cả người anh đều bổ nhào vào trên người Nam An An... Hai tay Nam An An ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu sờ soạng trên mặt anh “Chiêm chiếp” một tiếng.

Khoảng cách giữa cô và anh rất gần, lông mi dày cũng đâm vào mí mắt anh.

Lúc Nam An An được Khương Minh ôm lên lầu đặt trên giường cũng tương đối chủ động, quỳ gối ngồi xổm trên đùi Khương Minh tháo dây thắt lưng cho Khương Minh. Ngón tay thon dài như có như không chạm vào cơ bụng rắn chắc mà không bị to, nói chung là cảm giác rất tốt, cô híp mắt còn hơi nhéo xuống đó bị Khương Minh nhanh tay nhanh mắt đè bàn tay không an phận lại. Một tay Khương Minh úp trên bàn tay cô, cầm bàn tay có ý xấu muốn di chuyển xuống dưới của cô, một tay cởi thắt lưng mà Nam An An cởi nửa ngày cũng không thành công rồi tùy tiện ném trên mặt đất.

Bản thân Khương Minh ra tay cũng tuyệt đối không nặng bên này nhẹ bên kia, vừa mới thẳng thắn thành khẩn đang muốn nâng tay đã bị Nam An An ra sức bắt lấy tay, Đậu Tử nhà anh mắt say lơ đãng mờ mịt hào khí ngất trời vung tay lên: “Bày đặt, em tới!” Tiếng nói vừa dứt liền vùi đầu dùng sức đẩy anh, nếu như Khương Minh được xem là mút, thì Nam An An cũng chỉ có thể xem như cần, còn cần tương đối nặng.

.....

Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Nam An An xoa mắt lật người lại liền bổ nhào lên đùi Khương Minh, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy Khương Minh dựa vào đầu giường đang lật mở cuốn sổ nhỏ bìa màu hồng. Nam An An vừa tỉnh ngủ chính là hay bị hoảng hốt, lười biếng đuổi thẳng tay muốn với lấy cuốn sổ nhỏ trong tay Khương Minh, cánh tay vừa nhấc lên đã cảm thấy cả người chẳng còn sức lực...

Nam An An híp mắt nhìn Khương Minh uể oải dựa vào đầu giường, có lẽ buổi sáng anh vừa tắm xong, cả người anh chỉ mặc

chiếc áo choàng tắm rộng rãi, cộng thêm áo tắm chữ V khoét sâu bên eo chỉ thắt sợi dây lưng, còn có tóc Khương Minh ướt sũng nước nhỏ xuống dưới, nước đọng lại trên tóc rồi nhỏ xuống bờ vai anh, hội tụ thành dòng nước nhỏ nhỏ từ dọc xương quai xanh kêu gọi của anh trượt xuống dưới, chảy qua dấu răng đỏ thắm trên người anh.

Dấu răng.....

Khương Minh mở nửa áo tắm lộ ra mấy dấu răng phía trong, đáng vẻ anh tùy ý mà lười biếng cong chân dựa vào đầu giường, hoàn toàn không có ý che giấu những dấu vết này, mà dấu vết ái muội đó kéo dài một đường từ xương sườn ẩn vào trong áo tắm --- hình ảnh này rất đẹp, quả thật Nam An An không dám nhìn.

Sau khi thả lỏng mấy phút đồng hồ, vừa tỉnh dậy đã bị cảnh đẹp trước mắt kích thích nhớ lại, trên mặt Nam An An nóng lên dứt khoát chui vào trong chăn lần nữa, quán mình thành cái chăn lăn đi, lại bị Khương Minh dễ dàng lôi cả người và chăn ôm trở về. Nam An An háng giọng có chút xấu hổ, mẹ kiếp, tối hôm qua cô thật sự là quá chủ động rồi.

“Xấu hổ rồi hả?” Khương Minh ranh mãnh híp mắt, Nam An An kiên quyết lắc đầu không nhận: “Đâu có, ngày hôm qua chính là em cố ý!”

“Ha ha....” Cũng may lần này đúng là Khương Minh cười thật lòng, mà không phải là cười nhạt.

Bữa sáng bọn họ giải quyết qua loa, Khương Minh dứt khoát lái xe dẫn cô đi qua đại học phía Tây, Nam An An vốn còn muốn nhắc

nhờ anh, hôm nay trường học không có việc gì, ngoài cửa xe ba chữ cục dân chính màu vàng sáng lấp lánh đã đập vào tầm mắt cô.

Từ lúc còn rất nhỏ, Nam An An đã cảm thấy cuộc sống của mình cũng giống như đều có nút ấn điều khiển nhanh, nhảy lớp không ngừng, mà bây giờ.... Cô và Khương Minh cùng nhau đứng trước cửa cục dân chính, cuối cùng cô cũng biết vừa rồi Khương Minh dựa vào giường ngắm nghía là cái gì rồi --- sổ hộ khẩu.

Còn cô được cầu hôn đến lấy giấy chứng nhận kết hôn, chỉ cách một ngày trời.

Sau đó không lâu, Nam An An mới biết được nút điều khiển mà cô ấn triệt để cỡ nào --- có thể là đêm đó cô quá chủ động, ước nguyện của cô thật sự được đền bù rồi.

###

Sáng sớm, Nam An An đứng trước gương nhắc áo mình lên nhìn bụng bằng phẳng của bản thân, quay đầu chọc Khương Minh đang đánh răng, hơi nghi ngờ nói: “Khương Minh, anh phát hiện ra không, gần đây hình như em mập lên thì phải, chỗ bụng này của em có thịt rồi.”

Khương Minh buông bàn chải đánh răng nhìn thoáng qua bụng phẳng lì của cô, nâng tay捏 nhẹ bụng trắng nõn nà của Nam An An, cảm giác rất tốt, anh thờ ơ chọc vào nói: “Chắc là do ăn nhiều hơn đó, gần đây em ăn rất nhiều thịt.” Đâu chỉ có nhiều thịt, gần đây sức ăn của Nam An An tăng nhiều, ăn nhiều hơn cả anh nữa. Đây là anh chứng kiến, lúc anh không nhìn thấy không biết Nam An An chạy qua chỗ anh của cô ăn bao nhiêu thịt nướng nữa.

Nam An An bị anh cào xoay người ôm bụng cười đến không kiềm chế được, vừa trốn tránh ngón tay Khương Minh vừa nói: “Hôm nay anh không lên lớp, em cũng không có tiết, chúng ta ăn cơm rồi tới phòng tập thể dục đi, nhất định em phải giảm béo rồi!”

Khương Minh vẫn chưa thỏa mãn thu tay “Ừ” một tiếng, lại bổ sung thêm: “Em như vậy cũng tốt, rất xinh đẹp.”

Thật vất vả mới không bị nhột nữa Nam An An lắc đầu: “Đâu có, em không tin khiêu thẩm mỹ của anh nữa, lần trước đi mua quần áo, anh đều chọn quần áo xấu nhất cho em, bộ xấu nhất anh lại nói đẹp mắt nhất! Tất cả mọi người nói trực nam không có khiêu thẩm mỹ! Dù sao em cũng muốn giảm béo.”

Mà giờ phút này trong bụng “Mập” của Nam An An muốn nói: Mẹ, mẹ đừng giảm con mà.

Ăn cơm xong Nam An An liền quả quyết chạy đi thay đồ thể thao rộng rãi ngăn ngủn, cô còn buộc tóc đuôi ngựa cao lên nhảy nhảy nhót nhót đang chuẩn bị đi vào phòng tập thể thao, vừa đi tới thoáng cái xoay người về chạm ngay mặt Khương Minh. Cổ tay Nam An An bị Khương Minh túm chặt kéo đi về phía gara, , Khương Minh làm việc gì cũng đều không nhanh không chậm, rất ít khi vội vàng như vậy, lúc Nam An An ngồi vào trên ghế lái phụ vẫn còn chưa hiểu vì sao, để mặc Khương Minh thò người qua cài dây an toàn giúp cô. Khương Minh giẫm chân ga một phát xe liền chạy ra khỏi tiểu khu.

Lúc đến cửa bệnh viện Nam An An còn chưa kịp phản ứng gì, mẹ kiếp, cô chỉ mập lên thôi, không cần đi gặp bác sĩ.

Đợi đến lúc anh cô cầm tờ giấy xét nghiệm mang qua, cả người Nam An An đều tròn tròn mắt. Vừa vặn lúc này lại phát tin một

người phụ nữ có thai chết thảm trên bàn đẻ, dọc đường đi Nam An An đều nắm chặt ngón út Khương Minh rồi hỏi anh: “Anh sẽ bảo vệ em chứ, nhất định phải bảo vệ em đó, em không muốn chết đâu....”

Khương Minh: “.... Em xem phim truyền hình nhiều quá rồi.”

Nam An An đùa giỡn xong vẫn còn rất hoảng sợ, bây giờ ngoài miệng cô chính là muốn sinh khỉ con, nhưng thật ra chưa chuẩn bị sẵn sàng. Đặc biệt Đường Viên nói lúc cô ấy sinh bánh bao nhỏ vô cùng vô cùng đau đớn, Nam An An nghe thấy thế thì càng hoảng sợ. Lúc cô nói cho Khương Minh nghe, Khương Minh xoa cằm tròn lên không ít của cô, một tay còn ôm tiểu bánh bao Đường tạm thời gửi đến nhà anh ở, bánh bao nhỏ cắn tay trắng non mềm mại mập mập cười vui vẻ, một bàn tay có năm ngón tay mũm mĩm. Khương Minh chơi đùa với bánh bao nhỏ an ủi Nam An An: “Đường Viên nhất định rất đau, dù sao bánh bao nhỏ cũng rất mập.”

Không hiểu vì sao bánh bao nhỏ ngây ngốc gật đầu, gắng sức từ trên người Khương Minh trườn qua người cô, chớp đôi mắt vừa to vừa tròn ngửa mặt mũm mĩm giang hai tay nhìn cô, còn kéo dài giọng non nớt: “Ôm ~).

Nam An An đưa tay ôm bánh bao nhỏ qua lắc lự, cảm thấy Khương Minh nói đúng.

Chờ đến ngày thực sự gặp phải, cô chỉ muốn nói “Nhỏ vào!”

EM BỊ BỆNH PHẢI TRỊ

Hàn Mạch Mạch
dtv-ebook.com

Chương 68: Đậu Tỉ mang khi con tới

“Oa oa oa...” Tiếng khóc lúc thức dậy đúng giờ vang lên, Nam An An dụi mắt muốn từ trên giường đứng lên thì được người ta quán chặn cẩn thận cho, “Em ngủ tiếp đi,” cô nâng mí mắt thì nhìn thấy bóng lưng thon dài của Khương Minh, Nam An An yên tâm cọ vào gối ngủ tiếp.

Khương Minh thuần thục ôm bé trai trắng nõn từ trong giường ra, Khương Đô Đô vừa tới tay Khương Minh thì đặc biệt cho ba cậu mặt mũi mà ngừng khóc, chớp chớp đôi mắt tròn nhìn người ba đẹp trai của cậu thành thạo pha sữa bột cho cậu. Lúc bình sữa đưa tới miệng độ ấm rất thích hợp, Khương Đô Đô mở miệng ngậm bình sữa bắt đầu vui sướng mút sữa, làm như sợ ba cậu lập tức rút bình sữa của cậu đi, còn vươn ngón tay mập mạp yếu ớt đỡ bình sữa, đáng tiếc còn chưa uống thỏa thích đã bị ba cậu tàn nhẫn rút bình sữa ra, Khương Đô Đô ê ê a a duỗi thẳng cánh tay nhỏ bé về phía bình sữa, tiếc là không với tới....

Tiểu Đô Đô bấu môi, nấc lên một tiếng, ghé vào trên bờ vai ba cậu tủi thân lắm lắm, Khương Minh thấy cậu không khóc thật thì yên tâm thoải mái đặt bình sữa lên trên bàn ôm Khương Đô Đô dỗ cậu ngủ --- cũng không biết có phải tất cả các bé sơ sinh đều vậy, hay vì Khương Đô Đô nhà anh là người ham ăn, trước kia Khương Minh đút cho cậu bao nhiêu cậu có thể một mạch uống sạch hết bấy nhiêu, uống đến ổi cũng không nhả miệng. Sau này Khương Minh liền dần khống chế sức ăn của cậu, nhưng đôi khi tâm tình Khương

Đô Đô không tốt uống sữa không đủ, thì khóc thút thít làm ầm lên. Cho nên Khương Minh sẽ pha nhiều sữa một chút, nếu cậu không khóc cứ đong dựa theo tiêu chuẩn, nếu khóc... Sẽ cho ngậm thêm.

Đặt Khương Đô Đô vào lại giường nhỏ của cậu, thấy tiểu gia hỏa nhắm mắt ngủ bộ ngực nhỏ phập phồng, Khương Minh đắp chăn cho cậu xong lại quay về giường. Nam An An nhắm nửa mắt giống như đang mơ màng, hỏi anh “Đô Đô ăn no rồi hả?” Khương Minh ừ một tiếng, ôm Nam An An tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau Khương Minh đi họp, mình Nam An An ở nhà chăm sóc Khương Đô Đô, vốn bé sơ sinh cũng chỉ ăn ngủ ngủ ăn, Nam An An nhiều lần đảm bảo với Khương Minh là cô không hề bị áp lực. Đáng tiếc bây giờ cô lại thật sự thất bại, Khương Đô Đô khóc đến mặt mập cũng đã đỏ lên, cô lo lắng pha sữa bột cậu cũng không uống, vung tay nhỏ khóc ầm.

Nam An An nhìn sữa mình pha, là dựa theo “Bản diễn giải” của Khương Minh để lại mà, cô cầm lấy bình sữa ngửa đầu nặn một giọt nhỏ vào đầu lưỡi của mình, đầu lưỡi cuộn lại nuốt xuống --- sữa có vị rất ngon. Truyện của

Khương Đô Đô mở to mắt nhìn, thấy mẹ cậu uống giọt sữa của cậu, có chút kỳ lạ vươn tay ra về phía bình sữa của mình, thấy Nam An An không phản ứng cậu còn a a mấy tiếng. Nam An An lại đưa núm vú cao su của bình sữa đến bên miệng Khương Đô Đô, Khương Đô Đô mở miệng nhỏ nhẩn nhưng khi cô đưa núm vú cao su tới bên miệng thì lại quay mặt đi, né tránh bình sữa lần nữa, rồi khóc.

Sáng sớm Nam An An đã thức dậy cho bé uống sữa, đến bây giờ còn chưa dứt được giọt sữa nào, chính bụng cô cũng đói kêu lên rồi,

chủ yếu là con trai cô còn bị đói cô không nỡ đi làm cơm cho mình ăn.

Học viện kinh tế đại học phía Tây, Khương Minh vừa bắt đầu cuộc họp thì cảm giác di động của mình rung lên, anh mở khóa màn hình liền nhìn thấy tin nhắn của Nam An An --- Anh mau về đi, một mình em không chống đỡ được....

Khương Minh nhìn viện trưởng đang thao thao bất tuyệt với vẻ mặt xin lỗi, viện trưởng gật đầu với anh, Khương Minh đứng dậy ra khỏi phòng họp rồi nhắn tin trả lời --- Ừ, sẽ trở về.

Rất nhanh tin nhắn của Nam An An lại tới --- Con trai của anh đói nên khóc, còn gửi thêm ảnh chụp Khương Đô Đô nước mắt lưng tròng.

Khương Minh mở cửa xe ngồi vào, Nam An An lại gửi một tin nhắn tới nữa --- Em cũng đói muốn khóc.

Nhìn thấy tin nhắn, ngón tay Khương Minh lướt nhanh trên bàn phím trả lời tin nhắn --- Ừ, anh về cho con trai ăn no trước.

Một tin nhắn khác chỉ cách mấy giây sau --- Rồi cho em ăn no sau.

“Tít tít” Nam An An một tay ôm Khương Đô Đô lắc lư, một tay cầm di động, nhìn thấy tin nhắn mới tới tai hơi đỏ, mẹ kiếp, có ý vị sâu xa quá....

Khương Đô Đô cũng chớp mắt thò đầu qua muốn nhìn, đáng tiếc người mẹ vô tâm của cậu đã để điện thoại xuống tiếp tục cầm bình sữa dỗ cậu, Khương Đô Đô mở miệng thè đầu lưỡi ra, Nam An An lại nghĩ tới cử chỉ vừa lúc nãy của mình nên thử nhỏ một giọt sữa

lên đầu lười của cậu, Khương Đô Đô nhấp nhấp miệng ý còn chưa thỏa mãn, mắt tròn sáng lên với tay bắt đầu ôm lấy bình sữa.

.... Cuối cùng Nam An An cũng thuận lợi dứt cho con trai uống hết, lúc cô đang đặt tiểu gia hỏa béo ụt ịt về giường trẻ em thì nghe thấy tiếng mở cửa. Khương Minh thay dép lê rồi đi tới nhìn cô và đưa con trai ằm ỉ cả buổi sáng với cô của mình, Khương Đô Đô vừa nhìn thấy anh đi tới, lập tức vung hai tay gọi a a, Khương Minh cúi người ôm cậu từ trong giường trẻ em ra.

Không giống những đứa bé trai khác, từ nhỏ Khương Đô Đô đã đặc biệt thích dính với Khương Minh, cần phải Khương Minh ôm mới ngủ, rời khỏi tay thì khóc đến thở không ra hơi. Bởi vậy Khương Minh còn phải xin hiệu trưởng cho nghỉ, vừa tiếp nhận nhà họ Khương vừa ngày nào không lên lớp thì trông con trai --- không phải bọn họ chưa từng phản kháng, không chịu nổi Khương Đô Đô là một đứa nhỏ muốn khóc thì khóc mà còn khóc rất to, cậu sợ người lạ, chỉ cho Nam An An và Khương Minh bế, hơn nữa giữa ba mẹ thì có thiên hướng nghiêng về ba cậu hơn.

Nam An An chột dạ sờ mũi, quả thật Khương Minh làm ba mẫu mực hơn người làm mẹ là cô rất nhiều.

Cuộc sống của Nam An An đặc biệt thoải mái sung sướng, vì con trai cô rất thích Khương Minh, hơn nữa người làm ba vốn là nam thần vừa nhìn thấy cặp mắt tròn trịa cực kỳ giống Nam An An kia khóc đến ướt sũng, liền thỏa hiệp làm một người vú em. Khương Minh vừa đùa với con trai vừa cảm khái với Nam An An: “Sao đứa nhỏ này lại bám người như vậy chứ....”

Nam An An chột dạ sờ mũi, cô xấu hổ nói Khương Đô Đô giống cô, hơn nữa sau này Khương Đô Đô chắc càng bám người hơn.

Hồi nhỏ vừa mới sinh ra Nam An An rất bám Nam Thị, so với Khương Đô Đô thì chỉ có hơn chứ không kém, bào thai đôi vốn là một người do mẹ chăm sóc, một người do ba chăm sóc. Hồi nhỏ Nam An An đều do Nam Thị trông nom, cô liếc mắt mà không nhìn thấy Nam Thị thì có thể khóc đến đau lòng, sau này lớn hơn một chút thì chính là cái đuôi nhỏ của Nam Thị, kéo theo gấu bông mà cô thích đi theo sau mông Nam Thị, Nam Thị đi đâu cô đi đó.

Chỉ chớp mắt, cô từ cô gái nhỏ giờ tay muốn ba ôm, trưởng thành bộ dạng như bây giờ, ngay cả con trai của cô cũng đều muốn ba.

Còn đối với Nam An An hiện giờ mà nói, lòng chứa nhiều tâm sự, cô nói trước với Khương Minh cho con trai ăn xong rồi, vì thế Khương Minh tập trung tinh thần đưa cô đi lặn qua lộn lại cho cô ăn no luôn...

.....

Nam An An lái xe tiến vào bãi đỗ xe sau đó đứng ở cửa lúc lâu mới mở cửa, cô đút chìa khóa vào trong lỗ xoay một vòng nhưng không trực tiếp đẩy cửa, mà hắng giọng hô to vào trong cửa: “Khương Đô Đô.”

Phía trong cửa truyền đến tiếng ngọt ngào ngây thơ “Tới đây,” Nam An An nâng trán, quả nhiên.... Từ lần trước cô đẩy cửa quá mạnh nên đụng phải Khương Đô Đô đang vin vào cửa đón cô sau đó ngã lặn kènh về phía sau, nên bây giờ mỗi lần mở cửa cũng đều phải đề phòng tên nhóc Khương Đô Đô này.

“Đằng sau quay.” Khẩu lệnh của Nam An An ngắn ngủi mạnh mẽ: “Đi đều bước, một hai một hai một hai một hai một.... Đứng nghiêm.”

“Một hai” Khương Đô Đô vui vẻ lên tiếng.

Sau khi đoán Khương Đô Đô đã tránh xa phạm vi nguy hiểm, Nam An An mới đẩy cửa ra, vừa mới đi vào đã bị thằng nhóc con ôm lấy chân, Khương Đô Đô ôm đùi cô ngửa mặt nhìn cô: “Ôm ~” có thể do tiểu Đô mập mập, nên vừa nói là xuất hiện lúm đồng tiền nhỏ.

Nam An An vừa về, bảo mẫu chăm sóc Khương Đô Đô ở nhà đã về trước rồi.

Nam An An xoay người ôm tiểu Đô, đá rơi giày đi về phía sofa, sau khi ngồi vào ghế đặt Đô Đô lên đùi mình, Khương Đô Đô hưng phấn ngồi trên đùi mẹ cậu lắc lư, chớp đôi mắt tròn tròn đầy chờ mong nói: “Ba.....”

Nam An An thật muốn thả cậu từ trên đùi xuống --- cho đi theo anh.

Nam An An cầm hai tay mập của cậu cúi đầu chạm vào đầu cậu :”Ba đi công tác rồi.”

Khương Đô Đô là đứa bé mập mập môi hồng răng trắng, điểm này có thể nhìn ra từ nhũ danh của cậu, thật ra lúc đầu Nam An An đặt cho cậu tên nhũ danh nghe rất có khí phách --- Khương Đô Đốc, nhưng không chịu được đứa nhỏ béo ụt ịt này, cứ mãi như vậy biến thành Khương Đô Đô.

Khương Đô Đô ôm cổ cô dùng gò má mập mập cọ cô, ngọt ngào ngây thơ: “Mẹ.”

Cuối cùng con cũng nhớ người ôm con là ai, Nam An An ôm tiểu mập mập trong tay, cái miệng nhỏ nhắn môi hồng của tiểu mập mập hôn lên gương mặt cô.

Nam An An ôm lấy tiểu mập mập đi ăn cơm, Khương Đô Đô ngoại trừ thích dính cô và Khương Minh thì là một tiểu gia hỏa dễ nuôi lắm, cô ôm Đô Đô đặt vào ghế của trẻ con xong lấy đồ đi vào phòng bếp xới cơm. Lquydon.com. Khương Đô Đô ngoan ngoãn ngồi trong ghế nhỏ của cậu chờ mẹ, vừa thấy mâm cơm thì vui vẻ đưa tay muốn cầm lấy, chờ Nam An An dọn xong chén đĩa nhỏ, tiểu gia hỏa liền lấy tay trái cầm thìa bắt đầu xúc đưa vào miệng mình.

Ăn cơm xong Nam An An thay quần áo ngắn bằng da lông cho Khương Đô Đô, rồi lái xe dẫn Khương Đô Đô ra sân bay đón Khương Minh, dọc đường đi Khương Đô Đô ngồi yên trong ghế hết nhìn đông nhìn tây rồi bất chợt nói với cô: “Mẹ, muốn ba.”

Nam An An cầm tay lái liếc mắt nhìn về phía trước: “Lát nữa gặp ba con rồi.”

“Vậy được” Khương Đô Đô mặt mày rạng rỡ vỗ tay.

Lúc chờ đèn đỏ, Nam An An ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu, Khương Đô Đô đã nghiêng đầu dựa vào ghế ngủ, ngũ quan trên khuôn mặt Đô Đô còn chưa phát triển, đôi mắt tương đối giống cô, còn miệng mũi lông mày đều rất giống Khương Minh.

Hừ, lúc trước còn có người nói cô không sinh được em bé.

Đây là đứa bé của bọn họ.

Đáy lòng Nam An An mềm mại hẳn, đây là khả năng mà cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Lúc đèn xanh sáng lên, Nam An An giẫm chân ga xe vững vàng chạy tới sân bay cách đó không xa, xa xa cô đã nhìn thấy Khương Minh mặc áo gió đen không túi, kéo rương hành lý đi về phía bọn

họ. Nam An An mở cửa xe đang do dự nên ôm Khương Đô Đô đang ngủ xuống dưới hay không, Khương Đô Đô đã xoa mắt dang hai tay đòi ôm.

Nam An An ôm tiểu mập mập xuống xe, chân tiểu gia hỏa vừa chạm đất liền liên tục gọi “Ba ba ba ba” rồi vui vẻ chạy về phía ba cậu, thoáng cái bổ nhào vào lòng Khương Minh được Khương Minh giơ tay ôm lấy, hai tay mập mập của Khương Đô Đô nín vai Khương Minh vui thích cọ xát.

Khương Minh giương mắt nhìn về phía Nam An An, cô mặc áo gió màu tím, chân giẫm lên đôi giày cao gót người đang đi về phía anh.

Ánh mặt trời chiếu vào, Nam An An hơi híp mắt nhìn Khương Minh cách đó không xa, một tay kéo rương hành lý, một tay ôm tiểu gia hỏa đi về phía cô.

Ngược sáng, đẹp đến mức thậm chí có chút không chân thực....

“Mẹ!” Khương Đô Đô lập tức phá vỡ loại cảm giác không chân thực này, quay sang vươn tay mập mập vẫy tay với Nam An An, “Ôm ~”

Nam An An cười tủm tỉm bước trên đôi giày cao gót đi qua, đưa tay đón Khương Đô Đô, Khương Minh không đưa Khương Đô Đô qua hoàn toàn cho cô mà cùng ôm vào ngực.

Nam An An quay đầu đứng giữa sân bay nhón nha nhón nháo người hôn Khương Minh.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người cô, Nam An An híp mắt, đây là hạnh phúc mỹ mãn thuộc về cô.

Toàn văn hoàn.